

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAKE ME

SIN

J. T. GEISSINGER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MAKE ME
SIN

J.T. Geissinger tarafından da

Kötü Alışkanlık Serisi
Günah Kadar Tatlı

Gece Avcısı Serisi
Shadow's Edge
Edge of
Oblivion
Rapture's Edge
Karanlığın Kıyısında
Karanlığa Doğru

Novella
Son Vampir

MAKE ME SIN

KÖTÜ BİR HABİP ROMANI

. . 3Eissix sER

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı © 2016 J.T. Geissinger, Inc. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake Romance tarafından yayınlandı,
Seattle www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781503951525

ISBN-10: 1503951529

Kapak tasarımı: Eileen Carey

Jay için, her zaman.

İçindekiler

Okumaya	
<u>Başla Önsöz</u>	
<u>Bölüm 1</u>	
<u>Bölüm 2</u>	
<u>Bölüm 3</u>	
<u>Bölüm 4</u>	
<u>Bölüm 5</u>	
<u>Bölüm 6</u>	
<u>Bölüm 7</u>	
<u>Bölüm 8</u>	
<u>Bölüm 9</u>	
<u>Bölüm 10</u>	
<u>Bölüm 11</u>	
<u>Bölüm 12</u>	
<u>Bölüm 13</u>	
<u>Bölüm 14</u>	
<u>Bölüm 15</u>	
<u>Bölüm 16</u>	
<u>Bölüm 17</u>	
<u>Bölüm 18</u>	
<u>Bölüm 19</u>	
<u>Bölüm 20</u>	
<u>Bölüm 21</u>	
<u>Bölüm 22</u>	
<u>Bölüm 23</u>	
<u>Bölüm 24</u>	
<u>Bölüm 25</u>	

Bölüm	26
Bölüm	27
Bölüm	28
Bölüm	29
Bölüm	30
Bölüm	31
Bölüm	32
Bölüm	33
Bölüm	34
Bölüm	35
Bölüm	36
Bölüm	37
Bölüm	38
Bölüm	39
Bölüm	40
Bölüm	41
Bölüm	42
Bölüm	43
Bölüm	44
Sonsöz	
Teşekkür Yazar	
Hakkında	

Aşkı ilk duyduğum anda ruhumdan, kalbimden ve
gözlerimden vazgeçtim.

-Rumi

Prologue

Chloe Carmichael'ı son gördüğümde yüzüme bir bardak şampanya fırlattı ve bana pislik dedi.

Elbette hak ettim. Ben bir pisliğim. Herkesten çok ona karşı.

On yedi gün sonra buradayım, Batı Hollywood'da sahibi olduğu moda çiçekçinin önünde duruyorum - yeşil tentenin üzerindeki tabelada "Fleuret, ısmarlama çiçek butiği" yazıyor, bu ne demekse artık - ve bugün bana hangi isimle hitap etmesini sağlayacağımı merak ediyorum.

Acaba geçen seferki kadar içimi kemirecek mi?

"A.J.! Geliyor musun yoksa sakin elinde öylece duracak mısın?"

Fleuret'nin cam giriş kapısındaki zarif yeşil tentenin altında duran Nico sabırsızlıkla bana bakıyor, ben de kaldırımda oyalanıyorum. Nico'nun şoförü/koruması Barney az önce bizi ve nişanlısını bıraktı,

Kat, kız arkadaşıyla düğün çiçeklerini konuşmak için çoktan içeri girdi. Neden burada olduğumu kimse tahmin edemez.

Oh, evet. Ben en iyi adamım.

Hiç kimsenin, asla, başka bir durumda beni tanımlamak için kullanmayacağı iki kelime.

Sigaramdan son bir nefes çekiyorum ve izmariti sokağa fırlatıyorum, bu da yanımdan geçen BMW'li bir MILF'in açık penceresinden bana bağırmasına neden oluyor. Ona ters ters bakıyorum ve yavaşça kaldırımdan geçerek kendi cehennemimin girişine doğru ilerliyorum.

Terlemeye başladım.

"Eğer aletim elimde olsaydı, Nico, trafik her iki yönde de dururdu, böylece herkes devasa aletimin mucizesine tanık olabilirdi."

Nico gözünü bile kırpmıyor. "Eğer aletin egonun yarısı kadar bile büyükse, kardeşim, bu bir mucize. Şimdi o asık suratlı kıcını bu dükkâna sok. Ve ne konuştuğumuzu unutma."

Doğru. Zaten birkaç kez "konuşma" yapmıştım. "Chloe'yi sevmek zorunda değilsin, sadece düğünün iyiliği için iyi geçinmelisin" gibi bilgelik incileri.

Saçmalık. İyi geçinmek istemediğim kimseyle "iyi geçinmem". Diğer insanların benim hakkımdaki düşünceleri A.J. Edwards'ın umursama ölçeğinde hiçbir şey ifade etmez. Beni yıllardır tanıyan Nico da bunu gayet iyi biliyor.

Başka bir mücevher: "Chloe'ye kötü davranman Kat'i gerçekten üzüyor." Tercümesi: "Kadınım taşaklarımı ölümcül bir şekilde tutuyor, arkadaşına nasıl davrandığın konusunda bana dağlar kadar dudak büküyor ve bu durum üzerindeki tüm kontrolümü kaybettim. Lütfen kardeşine yardım et."

Lanet olsun, Nico. Kız arkadaşının dondurucusunda kavanozda taşları olan sensin, ben değil.

Ama Chloe Carmichael konusunda Nico'dan şimdiye kadar aldığım en iyi tavsiye neydi? "Eğer onun hakkında güzel bir şey söyleyemiyorsan, hiçbir şey söyleme."

Eğer bu tavsiyeye uysaydım, hayatımın geri kalanında dilsiz olurum.

Çünkü onun hakkında iyi bir şey söyleyemiyorum. Ona güzel bir şey söyleyemiyorum. Kadının gözlerine bile zar zor bakabiliyorum.

Bunu yaptığımda nefes almak zorlaşıyor. Dışarısı dondurucu soğuk olsa bile sıcak oluyor. Ve birden kendimi yeniden on yaşıdaymışım gibi hissediyorum, hayatımın son güzel gününde, annem onu öldüren eroinin son patlamasından ölmeden önce ondan alacağım son Noel hediyesinin paketini açıyorum ve Saint Petersburg'un güneydoğusundaki bir getto genelevinde yeni bir oyuncak davul ve sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim olmadan yalnız kalıyorum.

Hope. Siktir g i t , umut. Ve sen de siktir git, mutluluk. İkiniz de iki yüzlü, yalancı sürtüklersiniz.

Nico'nun yanından geçip çiçekçi dükkânı kılığındaki Hades'in kapısını iterek açıyorum ve içeri giriyorum.

Üzgünüm Chloe, ama yine gününü mahvetmek üzereyim. Bir yerimi kanatmadan sana yakın olabilmemin tek yolu bu.

Chapter 1

Onu dükkânımın penceresinden görüyorum ve endişe midemi bulandırıyor.

Kötü şöhretli rock grubu Bad Habit'in davulcusu A.J. Edwards, ön kapıya doğru yürürken dikkatsiz bir çalım ve ukala bir sırtış sergiliyor, ancak bir şekilde tehlikeli bir yoğunluk yaymayı başarıyor, sanki içeri dalacak, bir saldırı tüfeği sallayacak ve mekânı soyacakmış gibi.

Ona hak veriyorum.

Dişlerimi sıkıp aramızdaki masanın üzerine yayılmış tasarım portföylerine baktığımda, en iyi arkadaşım Kat omzunun üzerinden bakıp iç geçiriyor. Geri döndüğünde yeşil gözleri sempatikti. Bundan ne kadar korktuğumu biliyor.

"Onu görmezden gel, Lo."

"Onu görmezden mi geleyim?" Kaşlarımı kaldırarak mırıldandım. "Bana kafamı koparmak istiyormuş gibi bakan ateş soluyan ejderhayı mı? Görmezden geleceğim. Önemli değil. Herkes bu tür şeylere alışkın değil mi?"

rastgele kaya Yıldızlar nefret onların bağırsaklar için Hayır belirgin bir nedeni var mı?"

Uzanıp elimi sıktı. "Hadi ama, senden nefret etmiyor. Kimsenin nefret edemeyeceği kadar tatlısın."

"On dolarına bahse girerim ki bugün burada işimiz bitmeden yanıldığını kanıtlayacak."

"Her şey yoluna girecek, göreceksin."

Gördüğüm kadarıyla Kat bir hayal dünyasında yaşıyor.

A.J. Edwards o a Beyefendi, ve değil Lordum

Voldemort devasa, dövmeli bir müzisyen kılığına girmiş.

Devasa dediysem abartmıyorum. Bir dağ gibi inşa edilmiş. Dinamitle donatıp delik deşik etmeyi çok istediğim bir dağ.

Ön kapıdaki zil, kapı açılıp kapanırken şingirdiyor. Pislik şimdi içeride. Buraya en son geldiğinde, Nico yedi ay önce ilişkilerinin başında Kat'e ilk kez çiçek aldığı anda tüm hava çekilmiş gibi hissetmişti. A.J.'in etrafındaki tüm boşluğu yok etme gibi bir huyu var. O, tüm ışığı yutan karanlık bir delik.

Şimdiden yiyip bitirilmiş gibi hissediyorum ve o gelesi daha on saniye bile olmadı.

Ama o bunu bilemez. Ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın beni bir daha asla kızdıramayacağına kararlıyım. Bu yüzden Kat'in tavsiyesine uyup rahat bir ton takınıyorum ve şöyle diyorum: "Orta süslemeler, gelin buketleri ve çardak için odak çiçek olarak beyaz şakayık kullanmayı ve kontrast renk dokunuşu için lavanta gülleri eklemeyi düşünüyordum. Bu, tasarıma tamamen beyaz bir paletten daha fazla boyut kazandıracaktır."

A.J.'den bahsederken dikkati dağılan Kat umutla sorar: "Ağustos'ta şakayık alabilir miyiz?"

"Hollanda'dan ithal edilecekler ve bu nedenle çok pahalılar, ama senin ve Nico için ne kadar önemli olduklarını düşünürsek . . . evet. Onları alacağımızdan emin olacağım."

İşıldıyor. Sonra Nico arkasından yaklaşıyor, eğilip onu şakağından öpüyor ve kız öyle bir ısıldıyor ki akkor haline geliyor.

Şu anda dükkanımda dünyanın en ünlü rock grubunun iki üyesi var ve tek düşünebildiğim onları ne kadar hızlı çıkarabileceğim.

Nico'ya karşı olduğumdan değil. Tam tersi. Kat'i o kadar mutlu ediyor ki yüzüyor, çünkü ona bir kraliçe gibi davranıyor. O da bunu kesinlikle hak ediyor. Liseden beri en iyi arkadaşız ve o tanıdığım en komik, en dürüst ve en sadık kız. Ama Nico A.J. ile birlikte geliyor, A.J. de kafasında fırtınalar koparak geliyor ve şu anda çiçek soğutucumun yanında durmuş, bir kova dolusu mutlu sarı gerberaya onları öldürmek ister gibi bakıyor. Migrenimin tuttuğunu hissediyorum.

Altmış saniye ve adam şimdiden sinir sistemime zarar vermeye başladı.

Bu çok kötü bir fikirdi. Aptal düğün planlayıcısı ve onun "düğün partisinin bütünlüğü" ve "erkekleri de sürece dahil etme" konusundaki aptal ısrarı falan filan. Baş nedime olmam ve A.J.'nin sağdıç olması, ikimizin de yetişkin olmamız ve öyle davranmamız umurumda değil - bu adama katlanamıyorum! O sadece ... kaba. Bir bakışıyla bile beni bu kadar kolay etkilemesi sinir bozucu.

Az önce dönüp bana baktığı gibi sert, kutupsal bir bakış.

Ne onu ne de onu görmemiş gibi davranıyorum ve Nico'ya gülümsüyorum. "Hey, Nico. Seni gördüğüme sevindim. Ben de tam geline şakayıkların hazır olduğunu söylüyordum."

Nico sırtıyor. Bu, sisin içinden güneşin doğuşunu izlemek gibi bir şey. People dergisinin üç yıl üst üste Yaşayan En Seksi Erkek seçilmesi boşuna değil. Jet saçları, mavi gözleri ve bir kadını anında öldürebilecek gamzeleri... Bazen kendime bakmamam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum. Onunla ilgilendiğimden değil -o ve Kat birbirlerine deli gibi aşıklar ve ben erkek arkadaşım Eric'le gayet mutluyum- ama

Nico'nun görünüşünü takdir etmek, Floransa'daki Galleria dell'Accademia'da Davut heykelinin önünde durup tüm zamanınızı telefonunuzla mesajlaşarak geçirmek kadar suçtur.

Şu anda A.J.'ye bakmamakla o kadar meşgulüm ki Nico'nun güzelliğinin tam etkisini takdir edemiyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim, hayatım. Mutlu bir evliliğin sembolü olarak önerebileceğin başka bir çiçek yoksa şakayık kesinlikle istediğimiz çiçek." Nico Kat'in yanına oturur, uzun bacaklarını masanın altına uzatır, Kat'in elini tutar ve öper. Ona hayranlık dolu bir bakış fırlatarak mırıldanıyor: "Bol bol lavanta gülü de olsun."

Lavanta gülleri ilk görüşte aşkın simgesidir. Uzun lafın kısası, Nico bir keresinde güllerin renklerinin farklı anlamları konusunda beni sorguya çektikten sonra Kat'e çirkin bir doğum günü sürprizi yapmak için lavantayı seçti. Keşke Nico'nun sağdıcı da bu tatlılığın bir zerresini gösterebilseydi, burada oturmuş bana gönderdiği üçüncü çirkin küçümsemeye karşı kayıtsız davranıyor olmazdım.

Saydığımın değil.

Sadece ben öyleyim, çünkü tamamen yabancı biri tarafından nefret edilme deneyimi benim için yeni. Dürüst olmak gerekirse, bu beni biraz korkutuyor. Tamam, beni gerçekten korkutuyor. Neredeyse on dört yaşımdayken ailemin benim için düzenlediği luau temalı doğum günü partisi için babamın kızarttığı domuzun ağzına takma dişlerini sokan Büyükbaba Walt kadar.

Aylarca sırtan domuz pizolası kâbusları gördüm. Bugün bile hala et yiyemiyorum.

Kayıtsızlık maskaralığıma devam ederek, "Kat'in buketine biraz Stephanotis eklesek nasıl olur? Hem harika kokarlar hem de evlilikte mutluluğu simgelerler." Kat ve Nico'ya küçük beyaz yıldız şeklindeki Stephanotis'in resmini gösteriyorum. İkisi de başlarıyla onaylıyor.

Kat, Nico ve ben sohbetimize devam ederken, A.J. dükkânın içinde huzursuz bir kaplan gibi dolaşmaya başladı.

kafeste, bir şeyleri kokluyor. Bunu kötü tavrından bile daha sinir bozucu buluyorum. Bu toplantıya katılması ya da en azından damadı desteklemek için ilgileniyormuş gibi yapması gerekiyordu, ama bunun yerine ... ne? Mallara mı bakıyor? Kıracak bir şey mi arıyor?

Kasanın yanındaki Lucite tasarım tebrik kartları rafını sabırsızlıkla karıştırırken göz ucuyla izliyorum, parmakları küçümseyerek üzerlerinde geziniyor. Kartları aniden bırakıp taze kesilmiş orkidelerle dolu Fransız kovalarının katmanlı teşhirinin yanından geçip gidiyor çünkü arka taraftaki kokulu mum raflarına göz atan kısa şortlu ve ince topuklu esmer güzeli fark etmiş.

Tabii ki esmer olanı fark edecekti. Kadınları fantezi futbol seçer gibi seçen bir adam bu. Çoğu da ücretli. Okuduklarıma, gördüklerime ve duyduklarıma göre A.J., Charlie Sheen'i koro çocuğu gibi gösteriyor.

"Chloe?"

Kat'in sesi dikkatimi tekrar toplamamı sağlıyor. O ve Nico beklentiyle bana bakıyorlar. İçlerinden birinin duymadığım bir şey söylediğini fark ediyorum. "Özür dilerim. Neydi o?"

Nico'nun ağzının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. Dikkatimin tam olarak nereye kaydığını bildiğinden şüpheleniyorum.

A.J.'e bir şey söylerse onu ellerimle öldürürüm.

Kat, "Nico dün reklamcısıyla düğün hakkında konuştu. Basın ve tüm bunlar hakkında."

İkisi lezzetli bir sırrı paylaşıyor gibi görünüyorlar. Nedenini hiç bilmiyorum. "Um. Tamam mı?"

"Fotoğraf haklarını People dergisine sattık."

"Oh. Vay canına. Bu inanılmaz! Umarım sana bir tekne dolusu para ödüyorlardır-"

"Hayır, tatlım, sana söylemeye çalıştığım bu değil." Kat masanın üzerinde öne doğru eğiliyor. Cheshire Kedisi gibi gülümsüyor.

O ve Nico arasında bir ileri bir geri bakıyorum. "Sonra ne olacak?"

Kat konuşmadan önce bir süre bekliyor. Konuştuğunda, onu doğru duyduğumdan emin değilim. "Düğünün yanı sıra Fleuret hakkında da bir haber yapacaklar!"

Arkamızda, esmer kadın A.J.'nin mırıldandığı bir şeye kıkırdıyor. Ne dediğini anlayamayacağım kadar uzaktalar ama kahkahası çok şehvetli geliyor. Dönüp paranın el değiştirip değiştirmedini öğrenme isteğime direniyorum. "Ne demek bir özellik? Dükkânımdan bahsedecekler mi?"

Nico gülüyor. Bu onun kendine özgü boğuk kıkırdaması, genetik olarak bir kadının yumurtalıklarını ayağa kaldırıp yalvartmak için tasarlanmış. Pek çok kez duyduğum için artık buna bağışıklık kazandım; ancak Kat'in yüzündeki ifadeye bakılırsa hiç de öyle değil.

Birbirlerine bu kadar aşık olmalarına bayılıyorum. Bu çok güzel. Onları birlikte izlemek bazen bana dünyanın en büyük iç şakasını kaçııyormuşum gibi hissettirse bile. Bu çok saçma, çünkü daha önce de söylediğim gibi, erkek arkadaşım la gayet mutluyum.

Ama.

Ölüm gibi, gerçek aşk kavramı da onu görene kadar kavranması gerçekten zor olan şeylerden biridir. Bir kez anladığınızda, geri dönüşü yoktur.

Nico sıcak bir şekilde, "Hayır, hayatım. Dükkânından bahsetmeyecekler. Dükkânın ve seninle ilgili bir haber yapacaklar. Düğün hikayesine eşlik etmesi için kullandığımız çiçekçi hakkında koca bir makale."

Kelimeler ağzımın içinde dönüp duruyor ama hiçbir dilime düşmeye karar vermiyor. Kalbim hızla çarpıyor, Nico ve Kat'e şaşkınlıkla bakıyorum.

Belirgin şaşkınlığımdan memnun olan Kat gülüyor ve ellerini çırpıyor. "Bunu anlaşmanın bir şartı haline getirdik. Eğer 'yılın düğünü' hakkında özel haber yapmak istiyorlarsa, düğün çiçekçimiz hakkında özel bir makale yazmak zorundaydılar.

Fleuret's gidiyor için olmak Ünlü, Lo!
Gidiyorsun ünlü ol!"

Aslında, hasta olacağımı düşünüyorum. Fısıldıyorum,
"Dostum."

Kat daha yüksek sesle güler. Nico, "Tanınmayı hak ediyorsun Chloe. Düzenlemelerin muhteşem."

Nico'nun Matthew McConaughey'nin güneyli ağzı her şeyi seksi kılıyor, küfür ederken bile. Ki sık sık öyle yapıyor. Şu anda, insanoğlunun bildiği tüm küfürleri sayıyor olsa bile umurumda olmazdı.

"Siz çocuklar." Tek söyleyebildiğim bu çünkü boğazım düğümleniyor. Gözlerim suyla doluyor.

Üç yıl önce emekli olduklarında dükkânı Bay ve Bayan Feldman'dan satın aldığımdan beri tek istediğim, burayı Los Angeles'taki en iyi çiçek tasarım stüdyosuna dönüştürmekti. Ailem batmakta olan bir çiçekçiyi kurtarmaya çalıştığım için deli olduğumu düşünüyordu - asla kullanamayacağım İngiliz Edebiyatı diplomamı almaya çalışırken USC'de benim için harcadıkları okul ücretini düşünürsek, onları suçlayamam - ama çiçekleri her zaman sevdim ve Fleuret'i benim yapma ve onu tersine çevirme şansına atladım. Lisedeyken yarı zamanlı olarak dükkânda çalışmaya başlamıştım ve o zamandan beri ilk aşkım oldu. Güven fonumdaki her kuruşu buraya yatırdım. Kazandığım her doları buraya yatırdım. Sayısız saat ter döktüm.

Şimdi de en iyi arkadaşım ve onun süperstar nişanlısı, dükkân için basın toplantısı ayarladıklarını söylüyorlar. Sıradan bir basın değil. People dergisi. Ve sadece küçük bir söz değil. Bir özellik.

Bu muhtemelen hayatımın en güzel günü.

Hıçkırıklarımı tutarak sandalyeden fırlıyorum ve Kat'e sarılıyorum. Sonra Nico'ya sarılıyorum. Sonra da Prenses Gelin'deki Sicilyalı'nın iokan katkılı şarabı içip bayılmadan hemen önceki hali gibi çılgınca gülmeye başlıyorum.

Sanırım aklımı kaybediyorum.

Tam sevincimin doruğundayken omzumun üzerinden alaycı bir ses yükseliyor. "Dur tahmin edeyim. Neiman Marcus'ta büyükanne külotu indirimi mi?"

Bir ile on arasında bir ölçekte, A.J.'den hoşlanmamam dokuzdan yirmiye fırlıyor. Nico'yu serbest bırakarak kaskatı kesildim. Yüzüm alev alev yanarken, A.J.'yi son gördüğümde bana "kendini beğenmiş, frijit zengin kız" dediğini hatırlıyorum. Ayrıca "suratına çarpsa siki tanımaz" demişti.

Görünüşe göre büyükanne donu da giyiyor.

O da beni böyle görüyor. Umurumda değil. UMURUMDA DEĞİL!

Nico hiç vakit kaybetmeden, "Muhtemelen gidip stok yapman gerekecek, böylece küçük manginan o kotun altında üşümeyecek, A.J." diyor.

"Hayır," diyor A.J., hemen geri veriyor, "Ben hiç iç çamaşırı giymem. Çok kısıtlayıcı. Benim manginam kocaman kardeşim. Nefes almak için alana ihtiyacı var."

A.J. Edwards hakkında hayatım boyunca bilmeden yaşayabileceğim yeni bir bilgi: komando oluyor. Diğer kısmı düşünmeme izin vermiyorum. "Kocaman" kısmını. Gerçi botlarının büyüklüğüne bakılırsa . . .

Arkamı dönmeden ya da onun varlığından haberdar olmadan Nico ve Kat'e şöyle diyorum: "Cidden, teşekkür ederim. Artık çiçekleri ücret karşılığında değil, bedavaya yapıyorum."

Kat elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Söz konusu bile olamaz. Ayrıca bunları maliyet için de yapmıyorsun. Bunu zaten konuşmuştuk, aptal."

"Ama bu benim size düşün hediye."

"Çiçekleri senin yapman bile yeterli bir hediye.

."

"Kat, senin üzerinden para kazanmamın imkanı yok."

"Neden olmasın? Seni kullanmıyor olsaydık

başka bir çiçekçiye ödemek için! Parayı size vermeyi tercih ederim."

"Beyoncé olmayı tercih ederdim ama o da olmayacak."

"Chloe-"

"Kat-"

"Kapayın çenenizi kızlar," diyor Nico şefkatle ve tartışmayı etkili bir şekilde sonlandırıyor.

Ama öyle değil, çünkü onlara asla fatura göndermeyeceğim. Kat en iyi arkadaşım olmasaydı bile, onun ve Nico'nun bana sağladığı reklam paha biçilemezdi.

A.J. sağ tarafıma geçti ve mide bulantısı olarak yorumladığım bir ifadeyle çalışmalarımın yer aldığı portfolyolara bakıyor. Kafasını kaldırdığında beni kendisine bakarken buldu. Kehribar rengi gözleri -bu kadar soğuk olmasalar güzel olabilecek gözleri- kısılıyor. Kesin bir dille, "Evet. Kapa çeneni."

"A.J.," diye uyarıyor Nico ama ben elimi kaldırıyorum.

A.J.'den gözümü ayırmadan Nico ve Kat'e "Bize bir saniye izin verir misiniz?" diyorum.

Uzun, rahatsız edici bir sessizlik oldu. A.J. ile göz temasını kesmeyi reddediyorum. Siyah tişörtünün yakasının altından boynuna doğru bir kızarıklık yayılıyor.

Güzel. Kızgın ol. Bu kadarı yeter.

"Ofisinde olacağız." Kat, Nico'nun elini tuttu ve sonra A.J. ve ben yalnız kaldık.

Kendini tam boyuna kadar kaldırıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve burnunun ucuyla bana bakıyor. Bu da benim yukarı bakmam gerektiği anlamına geliyor - 1.80 boyumla bu benim için alışılmadık bir deneyim. Ve bugün alçak topuklu ayakkabı giyiyorum, yani boyum rahatlıkla iki metrenin üzerinde ... ve hala yukarı bakıyorum. Hem de çok yukarıya.

Eric'in yanında asla topuklu giyemem. Bunu yasaklıyorum. Düşünceler geldiği kadar çabuk.

"Benimle derdin ne?" diye soruyorum.

Hakkını vereyim: Adamın inanılmaz bir poker suratı var. İfadesinde en ufak bir değişiklik yok. Gözünü bile kırpmıyor.

O da cevap vermiyor.

Ona kaşlarını çatıyorum. "Peki. Sanırım bunun pek bir önemi yok. Ama Kat ve Nico önemli. Ve düşünleri önemli. Ve benden bu kadar nefret etmenizin nedeni ne olursa olsun - bunu hak edecek bir şey yaptığımı düşündüğümünden değil, ama her neyse- hayatlarının en mutlu zamanı olması gereken şeyi böyle davranarak mahvetmenize izin vermeyeceğim."

"Kaba mı?" diye sırtarak tedarik ediyor, neredeyse tatmin olmuş görünüyor.

"Bencilce," diye düzeltiyorum sessiz bir şiddetle.

Şimdi göz kırpmıyor. Sonra kaşlarını indiriyor. Aramızdan bir şeyin çatırtısı geçiyor, tehlike kadar parlak.

"Bencil," diye tekrarlıyor. Elektriklenen bakışları üzerimde geziniyor. Bir adım öne çıkıp gözlerimin içine bakıyor. Bu kadar yakından, altın rengi irislerindeki kahverengi ve yeşil benekleri görebiliyorum. Kirpikleri inanılmaz derecede uzun, altın sarısı kahverengi ve kalın. Eğiliyor ve usulca, "Prenses, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diyor.

Kalbim çılgınca çarpıyor. İri yarı ve muhtemelen tehlikeli biri -bir yerlerde saldırı suçundan hapis yattığını mı okumuştum- ama ondan korkmuyorum. Hissettiğim şey korku kadar net değil. Konuşmadan önce yavaş ve sakin bir nefes almam gerekiyor. "Düşüne sadece birkaç ay kaldı. Ondan sonra birbirimizi bir daha görmek zorunda kalmayacağız. O zamana kadar birbirimizi görmezden gelmeye çalışalım. Kat ve Nico'nun iyiliği için. Tamam mı?"

Uzun, rahatsız edici bir sessizlik daha oluyor. A.J.'in bakışları beni yakıyor. Ondan bir koku alıyorum, sıcak, erkeksi bir ten, misk ve belki de sigara dumanı kokusu. Onunla ilgili daha önce hiç fark etmediğim ayrıntıları fark ediyorum, saçlarının en koyu bakırdan en soluk buğdaya kadar sarının her tonunda olması gibi. Kesilmesi gerekiyor. Kirli sakalları çenesi boyunca altın rengi parlıyor. Sol kaşının üstünde küçük beyaz bir yara izi var. Boynunda, yakasının içinde kaybolan bir dövme var. Bir haç şeklini seçebiliyorum.

Bakışları ağızma düşüyor. Tekrar gözlerimin içine baktığında sesi boğuk çıkıyor. "Daha önce yanılmıştın."

Kafam karıştı, kaşlarımı çattım. "Ne hakkında?"

Çenesi çalışıyor. İlk kez gözlerinde küçümseme dışında bir duygu parlıyor. "Senden nefret etmemi sağlayacak bir şey yapmadığın konusunda. Çok şey yaptın."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve dükkanımdan uzaklaşıyor. Donmuş bir halde onun gidişini, üstü açık beyaz bir Audi'nin kaldırıma yanaşmasını ve içinden bir kadının el sallamasını izliyorum.

Esmer olan.

A.J. cüssesini yolcu koltuğuna savuruyor, kapıyı çarparak kapatıyor, bana sırtıyor ve gidiyorlar. Tuttuğumu bilmediğim nefesimi serbest bıraktım. Ateş püskürten ejderha ile barış anlaşması yapmaya çalışmak buraya kadarmış.

Aynı hatayı bir daha yapmayacağım.

Ve Kat'in bana 10 dolar borcu var.

Chapter 2

İşten eve döndüğümde hava kararmış, sokakta park edecek yer kalmamış ve daha önce beni tehdit eden migren tüm şiddetiyle bastırmış oluyor. Başım sanki patlayacakmış gibi hissediyorum.

Keşke öyle olsaydı. O zaman en azından bugün beynimin bana işkence ettiği o ağır çekim tekrarlarla uğraşmak zorunda kalmazdım. En azından Kat ve Nico toplantının gidişatından memnundu. Onlara yalan söyledim ve A.J. ile ateşkes yaptığımızı söyledim, böylece duygularımın incindiğinden endişelenmeyeceklerdi. Düşünmeleri gereken daha önemli şeyler var. Sonra gerçeği söyledim ve mum reyonunda tanıştığı yeni özel arkadaşıyla biraz zaman geçirmek için ayrıldığını söyledim. Kat homurdandı. Nico gülümsemesini gizlemeye çalışarak gözlerini devirdi ve "Anlaşıldı" dedi.

Yeni tanıştığı bir kadınla seks yapmak için kaçtığı "anlaşıyor". Muhtemelen inanılmaz, hayvani bir seks. Üstü açık arabasında.

Bir sonraki hayatımda, bir rock yıldızı olarak geri dönmek istiyorum.

Bloğun etrafında dört kez dönüyorum, trafikte sürünerek ilerliyorum, sonunda biri tam önümdeki kaldırımdan çekiliyor ve ben de arkadan gelen diğer apartman sakinleri tarafından çalınmadan önce onun yerine geçiyorum.

Geçen yıl taşındığımda, binanın bakımını üstlenen yönetim şirketindeki satış görevlisi kız bana bu mahallede saat beşten sonra park yeri bulmanın kaldırımda piyango bileti bulmak kadar olası olduğunu söylemedi. Binayı "karakter dolu" olarak tanımlarken aslında "köhne" demek istediği gibi başka önemli şeylerden de bahsetmedi. Musluklar damlıyor, borular tıkırdıyor, duvarlar o kadar ince ki komşularımın gece mahremiyetlerine rahatsız edici bir şekilde aşına oldum. Ama tüm paramı Fleuret'e yatırdığım için taşınmaya gücüm yetmiyor. Ve ailemden para almamın imkanı yok. Öyle ya da böyle, onların yardımı olmadan bu işi başaracağım.

Üzgün halimi arabadan sürükleyerek çıkıyorum, kilidi hala bozuk olduğu için açık duran güvenlik kapısını görünce iç çekiyorum, üç kat merdiven çıkıyorum -asansör yine arızalı- ve tam zamanında çalan telefonu duyarak daireme giriyorum. Açtığımda arayan annemdi.

"Tanrıya şükür! Ben de tam polisi arayıp kayıp ihbarında bulunacaktım."

Yirmi dört yaşına kadar evde yaşadım. Annem gitmeme izin vermekte zorlanıyor. Ayrıca şehrin bu bölgesinde yaşarsam uykumda tecavüze uğrayacağıma ve öldürüleceğime inanıyor. Ona, gecenin bir yarısı davetsiz bir misafir tarafından tecavüze uğrasaydım, muhtemelen uykumda öldürülmeden önce uyanacağımı hatırlattım. Mantiğımı eğlenceli bulmadı.

Yorgun bir şekilde çantamı yere bırakıyorum, kanepeye uzanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Cep telefonumu denemelisin anne. Neredeyse hiç burada olmuyorum."

"Şey. Seni işte rahatsız etmek istemem."

"İş" üzerinde hafif bir vurgu var. Bu eski bir tartışma. Tekrar tartışacak havada değilim. "Nasılsın? Babam nasıl?"

"Ben iyiyim canım, teşekkür ederim. Baban ..." Hattan hafif, hanımefendi bir iç çekiş geliyor. "Şey, başka bir ücretsiz dava aldı."

Sanki bu utanca zor katlanıyormuş gibi söylüyor. Anneme göre çalışmaktan daha kötü tek bir şey var, o da bedava çalışmak. Babam avukatlık işinde yılda sekiz haneli rakamlar kazansa da, tek bir karşılıksız dava annemin dişlerini aylarca kenetleyecektir. Bu mayından uzak durup daha güvenli sulara doğru yol alıyorum.

"Ya Gigi?"

Sesi ısınıyor. "Bebeğim çok tatlı. Bugün banyo için kuaföre gittik."

Annemin ve şımartılmış bichon frise yavrusunun köpek kuaföründe birlikte banyo yaptıklarını düşününce gülümsüyorum. Köpeğinden bahsederken hep "biz" diyor, sanki tek bir varlıkmişler gibi. Gigi'yi boş yuva uyumunun bir parçası olarak satın aldı ve yemin ederim o köpeği hayatındaki her şeyden daha çok seviyor. Muhtemelen köpek de en az onun kadar züppe olduğu içindir.

"Arıyorum çünkü kardeşin bu hafta sonu şehre geliyor canım. Sen ve Eric Pazar günü akşam yemeğine gelir misiniz?"

Gülümsemem daha da büyüyor. "Jamie dışarı mı çıkıyor? Harika! İş gezisi mi?"

"Sanırım bu bir göçmenlik reformu konferansı ya da onun gibi korkunç bir şey. Kardeşini bilirsin. Ezilenlerin şampiyonu."

Kardeşim Manhattan'daki en büyük göçmenlik hukuku firmasında çalışan bir avukat. Onun işini küçümseme şekli her zaman sinirlerimi bozuyor. "İyi iş yapıyor anne."

"Elbette öyle. Ama bu dünyada yoksullara yardım etmek için daha uygun pek çok insan olmalı." O başladı

Daha önce onlarca kez duyduğum bir laf kalabalığı. "James Princeton'dan birincilikle mezun oldu. Zeki, yakışıklı ve iyi bir aileden geliyor. Büyükannesi bir kontes, Tanrı aşkına! Politikaya atılması ya da bir varisle evlenmesi gerekirdi ama bunun yerine bir doçent maaşı alıyor ve halkla iç içe yaşıyor." İç çekiyor. "Dürüst olmak gerekirse, nerede yanlış yaptığımı bilmiyorum."

Liste yapmamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. "Pazar günü yedi mi?"

"Her zamanki gibi."

"Tamam anne. Yorgunum, şimdi kapatıyorum. Pazar günü görüşürüz."

"Eric'le," diye hatırlatıyor bana kararlılıkla. Yaşamak için çalışmak zorunda olsa bile hayatımda onayladığı tek şey o. Onu suçlayamam. Eski sevgililerimin çoğuna kıyasla Eric neredeyse bir aziz.

Vedalaştık ve telefonu kapattık. Hemen kapım çalındı. Muhtemelen dergi aboneliği satan başka bir satıcıdır. Lanet olası kırık güvenlik kapısı!

Koltuktan kalkmadan, "Kim o?" diye bağıyorum.

"Benim, bebeğim!" diye boğuk bir cevap geliyor.

"Sürpriz!"

Eric. Hiç şaşırmadım. Habersiz gelmekten hoşlanıyor. Bazen beni başka bir erkekle yakalamaya mı çalışıyor diye merak ediyorum. Böyle bir şey asla olmaz çünkü ben o tür bir kız değilim ama aramadan uğrama eğilimi biraz rahatsız edici. Şakaklarımı ovuyorum, ciğerlerime derin bir nefes çekiyorum ve sonra kendimi koltuktan kaldırıyorum.

Kapıyı açtığımda, hemen coşkulu bir ayı sarılmasıyla karşılaşıyorum. Eric'in bana verdiği öpücük ıslak ve biraz da özensizdi. Üzerinde hala polis üniforması var. Bira gibi kokuyor.

"Hey. İşten yeni mi çıktın?"

Sırıtarak başını sallıyor. Topuklu ayakkabılarımı hâlâ çıkarmadığım için ona hafifçe aşağıdan bakıyorum. Bu beni sebepsiz yere üzüyor. Baş ağrısından olmalı.

"Birlikte yemek yiyebiliriz diye düşündüm. Hazır mısınız?"

Dışarıda bir akşam yemeği ısmarlanacağı düşüncesiyle bir an için neşeleniyorum, ama Eric "Bütün gün lazanyanı hayal ediyordum" diyerek bu fikri ortadan kaldırıyor.

Bana bir öpücük daha veriyor ve yanımdan geçip daireye giriyor, gözlerimi kapatıp ona kadar saydığımı fark etmiyor.

Annemin doğru yaptığı tek şey buydu. Asla yemek pişirmez ya da temizlik yapmazdı, bu yüzden kimse ondan bunu beklemezdi. Ve eğer kışını kaldırıp bizim için bir şeyler pişirirse

-Tost gibi basit bir şey bile olsa, tüm aile sanki bir Noel mucizesiymiş gibi davrandı.

Şımartılmış bir züppe olabilir ama aptal değildir. Eğer diğer insanları şımartmazsanız, sizi asla hafife alamazlar.

Kapıyı kapatıyorum ve Eric'e mutfakta, buzdolabımı karıştırdığı yerde katılıyorum. Elinde bir birayla çıkıyor, kapağını açıyor, şişeden bir yudum alıyor ve buzdolabının kapağını kapatmadan ayakkabılarını çıkarıyor. "Günün nasıldı, bebeğim?"

İç çektim. "Uzun."

Detayları sormuyor. "Benimki de öyle. Çok yorgunum. Ve açlıktan ölüyorum," diye vurgulayarak ekliyor ve sonunda kapıyı kapatıyor. Belindeki siyah yardımcı kemerini çözerek silahını, copunu, telsizini ve ona bağlı diğer tüm aksesuarları doğrudan mutfak tezgahımın üzerine bırakıyor. Garip bir şekilde uğursuz görünen bir dağınıklık yaratıyor. Şapkasını ve rozetini dağınıklığın yanına bırakıyor, lacivert kısa kollu gömleğini ve nizami pantolonunu çıkarıp tüm yığının üzerine atıyor ve üzerinde sadece bir çift siyah çorap, beyaz atleti ve külotu ve kocaman bir sırtışla bana dönüyor.

Bacaklarını açıyor, ellerini kalçalarına koyuyor ve "Memur Eric Cox göreve hazırdır, hanımefendi! Bu çaylağın bugünkü dersi ne?"

Bir iç çekişi daha bastırıyorum.

Bir zamanlar Eric'in öpüşme yeteneği, Büyükbabam Walt'un eşek şakaları kadar kötüydü. Bu beni şok etmişti.

ilk çıkmaya başladık, çünkü o kendine güveni olan harika görünümlü bir adamdı ve kadınlarla bolca deneyimi olduğunu varsaymıştım. Görünüşe göre bu deneyim, öpüşürken şiddetli bir şekilde coşkulu bir dili nasıl kontrol edeceğini öğrenmeyi içermiyordu. Yemin ederim adam dilini boğazıma o kadar sokuyordu ki ciğerlerimin tadını alabiliyordu. Kat'e bu sorundan yakındığımda, meseleyi kendi ellerimle halletmemi ve ona nelerden hoşlandığımı göstermemi önerdi.

Ben de "Çaylaklara İpler Gösterilir" diye bir oyun uydurdum. Hakarete uğramak şöyle dursun, Eric küçük oyunumuzu bir ördeğin suya girmesi gibi benimsedi.

Ve şimdi elimde bir canavar var.

Sakince kollarımı göğsümde kavuşturup buzdolabına yaslanıyorum. "Evet, Memur Cox, bugünkü dersimiz çok önemli. Adı 'Kız Arkadaşınız Günde On İki Saat Çalıştığında ve Migreni Tuttuğunda Yumruklarıyla Yüzünüzün Belirli Kısımlarını Yeniden Düzenlemek Zorunda Kalabilir'."

Gürültülü bir şekilde gülüyor. Şaka yaptığımı sanıyor.

"Bebeğim, Grace gibi davranmaya çalıştığında çok tatlı oluyorsun! Bayılıyorum buna! Daha fazlasını yap!"

Grace benim diğer en iyi arkadaşım. Evlilik ve aile danışmanı, çok zeki, benden ve Kat'ten beş yaş büyük ve tam bir baş belası. Eğer Eric onun erkek arkadaşı olsaydı ve günün sonunda kapısından içeri girdiği ilk beş saniye içinde ev yapımı lazanya isteseydi, şu anda vücudunun birkaç önemli parçası eksik olurdu.

"Elbette. Bugünkü ikinci dersimiz, 'Spatulayla Şaplak Atmaktan Onurunuz Bozulmadan Nasıl Kurtulursunuz' olacak." Bakışlarımı onun gülümseyen yüzünden ayırmadan, ocağın yanındaki tezgahın üzerinde duran kavanozdan tahta bir spatula çıkarıyorum. Kalçama vuruyorum. "Ve son dersimizin adı basitçe 'Yorgun, Sinirli Kadında Psikotik Bir Kırılmanın Uyarı İşaretlerine Dikkat Etmek'."

Spatulayı bacağıma vurarak ona tatlı tatlı gülümsüyorum. Kendi gülümsemesi kayboluyor.

"Oh. Oops. Üzgünüm, bebeğim."

Biraz umursamaz olabilir, ama özür dilediği için ona puan vereceğim, ki bunu kastettiğini söyleyebilirim.

Rahatlayarak spatulayı tezgâha fırlatıyorum. Ona sarılıyorum. "Bu senin hatan değil. Berbat bir gün geçirdim ve başım çok ağrıyor. Seni terslediğim için özür dilerim."

O da kıkırdarak bana sarılıyor. "Sesini bile yükseltmedin, şapşal. Ve sevimli olduğunu söylediğimde ciddiydim. Eğer sinirlendiysen, bunu her zaman kabul ederim. Son kız arkadaşım sinirlendiğinde bir şeyler kırırdı. O bir İtalyan" diye ekliyor, sanki milliyeti eşyaları kırıp dökme dürtüsünü açıklıyormuş gibi.

Başımı omzuna yaslıyorum, bu da boynumu geriyor. İş ayakkabıları olmadan bir santim daha zayıflamış. "Bu akşam pizza sipariş etmemizin bir sakıncası var mı? Kendimi yemek pişirecek kadar iyi hissetmiyorum."

Sesi endişesini belli ediyor. "Elbette. Neden gidip biraz Advil almıyorsun ve üzerine daha rahat bir şeyler giymiyorsun, ben de bununla ilgileneceğim. Yemekten sonra da sana masaj yaparım. Nasıl olur?"

Beklenti içinde inliyorum. "Kulağa harika geliyor. Teşekkür ederim."

Boynumu okşuyor. Sesi alçalıyor. "Masajdan sonra seni daha da rahatlatacak bir şey alacaksın."

Seksi olmaya çalıştığının farkındayım ama içkime ilaç atması gibi tuhaf ve hoş olmayan bir görüntü bende neyin yanlış olduğunu merak etmeme neden oluyor. Eric asla böyle bir şey yapmaz. Asla yapmak zorunda kalmazdı; A.J. Edwards'ın düşündüklerine rağmen, seks için sağlıklı bir iştahım var, çok teşekkür ederim.

A.J. Neden bana öyle bakıyor? Neden bana cüzzamlıymışım gibi davranıyor? Kaşının üstündeki yara izi ne? Ve boynundaki ve parmaklarının arkasındaki dövmeler, onlar ne için? Başka dövmeleri de var mı? Nerede var?

Erkek arkadaşım boynumu öperken ben neden A.J.'i düşünüyorum?

Eric'ten aniden uzaklaşıyorum, bana tuhaf tuhaf bakıyor. "İyi misin?" Yanağıma dokunuyor. "Yüzün kıpkırmızı."

Haklı olduğunu hissedebiliyorum. Yanaklarım aniden o kadar sıcak ki yanıyorlar. "Sadece o Advil'lere ihtiyacım var, hepsi bu. Ve biraz yemek."

"Başka bir şey söyleme. Ben ilgileniyorum." Paket servis menülerini sakladığım çekmeceye dönüyor ve onları karıştırıyor. Dönüp yatak odasına gidiyorum.

"Lenzini's?" diye bağılıyor mutfaktan. Gömleğimi çıkarıp yatağa fırlatıyorum.

"Kulağa hoş geliyor," diye bağıyorum. İş kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıp bir çift siyah yoga pantolonu ve bir sweatshirt giyiyorum ve banyodaki ecza dolabından Advil alıyorum. Lavabodan aldığım iki jel kapağı bir yudum suyla yıkadıktan sonra aynada yüzümü görüyorum.

Berbat görünüyorum.

Makyajım saatler önce silinmiş. Tenim lekeli ve gözlerimin altında kirpiklerimden maskara akmış siyah lekeler var. Saçlarım sanki bir kemirgen ailesi yuva yapmış gibi görünüyor. Gözlerim kırmızı ve camısı ve nadiren gördüğüm bir bakış var:

Fury.

Öfke kanımı kaynatıyor, ellerimi titretiyor, kalbim sanki bir kat merdiveni koşarak çıkmışım gibi çarpıyor. Bu öfkenin nedenini biliyorum ve bir kez daha beni etkilemesine izin verdiğim için kendimle ilgili hayal kırıklığına uğruyorum.

Onu tanıdığım kısa süre içinde, A.J. Edwards tüm hayatım boyunca kaybettiğim soğukkanlılıktan daha fazlasını kaybetmeme neden olmayı başardı. Ben sakinliğimle, herkesle iyi geçinmemle, terbiyemle ve hanımefendiliğimle tanınırım. Asla küfretmem bile.

Neredeyse hiç; A.J.'e birkaç isim takmışlığım var.

Bu kısmen yetiştirilme tarzımdan kaynaklanıyor ama aynı zamanda benim doğamda var. Ben doğuştan mutlu bir insanım. Rahat biriyim. Ben

Lise son sınıfta en popüler seçildim, Tanrı aşkına! Ben sempatik biriyim! Hoş biriyim!

Sen kendini beğenmiş, frijit bir zengin kızıydın.

Sonunda sakinleşmeye başlamadan önce aynanın karşısında durup birkaç dakika derin nefes almam gerekiyor. Bunu yaptığımda, hissettiklerimin en kötüsünün öfke olmadığını fark ediyorum.

Acı en kötüsü. Bilinmeyen nedenlerden dolayı, A.J. benden nefret ediyor. Bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla incitiyor.

Aynada son bir kez göz göze geliyorum ve başımı sallıyorum. "Kabullen Chloe," diyorum yansımama. "Herkes seni sevmek zorunda değil. Boş ver gitsin."

İlk kez, bu yabancıнын neden ölmemi istiyor gibi görüldüğünün gizeminden kurtulmaya karar veriyorum. Sebebini bilsem bile fikrini değiştiremeyeceğimi biliyorum. O duymak istemediği şeyleri dinleyen bir adam değil.

Nihayet yatak odasından çıktığımda Eric'i oturma odasındaki kanepeye yayılmış, televizyonda bir futbol maçına ayarlanmış halde buluyorum. Cep telefonu bir elinde, uzaktan kumanda diğer elinde.

Hafifçe horluyor, mışıl mışıl uyuyor.

Onu uyandırmadım. Pizza geldiğinde Eric'in horlaması elektrikli testere seviyesine ulaşmıştı. Üzerini battaniyeyle örtüyorum, teslimatçıya parasını ödüyorum, tek başıma mutfak masama oturuyorum ve bir dilim ılık pizza yiyorum - pepperoniyi ayıklıyorum, çünkü Eric et yemediğimi yine unuttu- bu arada kafamın içinde sürekli aynı şeyi fısıldayan küçük ses tarafından delirtilmemeye çalışıyorum.

A.J.

A.J.

A.J.

Yarısı yenmiş pizza parçasını masanın üzerine bırakıyorum, tüm ışıkları kapatıyorum ve karanlıkta tavana bakarak uzandığım yatağıma gidiyorum.

Geleceği, Kat ve Nico'nun bana ne kadar büyük bir fırsat verdiğini; düğün çiçekleri beğenilirse hayatımın hayal ettiğim şekilde nasıl daha iyi olacağını; hatta Eric'in işten yeni çıktığını söylediği halde geldiğinde neden bira gibi koktuğunu düşünüyor olmalıyđım.

Ama ben bunların hiçbirini düşünmüyorum. Soğuk kehribar rengi gözleri, dağınık altın sarısı saçları ve içimi yakan bakışlarını düşünüyorum, ta ki sonunda, merhametli bir şekilde uyku beni ele geçirip kendimden geçene kadar.

Rüyalarımda bile ondan kaçamıyorum.

Chapter 3

Pazar günü öğleden sonra saat dört. Telefonda bir müşteriyle konuşuyor, cenaze spreyi siparişi alıyordum ki arkamdan yakalandım ve sert bir göğse doğru çekildim.

"Merhaba güzelim," diye mırıldanıyor kulağıma kültürlü bir ses. "Buraya sık gelir misin?"

Etrafımda dönüyorum. Kim olduğunu görünce sevinçle çığlık attım. "Jamie! Buradasın!" Kollarımı kardeşimin omuzlarına doladım.

Gülüyor, beni sıkıyor. "Ben buradayım, küçük böcek. Senin sıkıcı, renksiz varlığın şu anda son derece muhteşem olmaya başlayacak." Vurgu yapmak için beni bir kez daha sıkıyor, sonra geri çekilip beni kol uzunluğunda inceliyor. Anında ayıldı. "Yüce Tanrım. Seni son gördüğümünden bile daha güzelsin. Aşık mı oldun?"

Ağabeyime tapmamın birçok nedeninden biri: Kimseyi ilgilendirmemiş gibi iltifat eder.

"Burada ne yapıyorsun? Yeni mi geldin? Seni daha sonra akşam yemeği için kiracılarda göreceğimizi sanıyordum!"

Bana göz kırpmıyor. Nedenini bilmeseler bile, elli mil yarıçapındaki her gey erkeğin neden ereksiyon olduğunu tam olarak anlıyorum. Söylemem gerekirse kardeşim muhteşem. Güvercin grisi bir takım elbise giyiyor, kravatı yok, beyaz gömleğinin yakası açık. Koyu renk saçları, dişleri, teni ve ceketinden dışarı taşan ipek cep mendiline kadar her aksesuarı mükemmel. Bir manken gibi uzun ve ince, ayrıca bir mankenin elmacık kemiklerine sahip, ancak bir mankenin öz-bilincine sahip değil. Eşcinsel olduğunu kabul etmeyi reddeden ebeveynlerle büyümesine rağmen, kendi derisinin içinde tamamen rahat.

Bunun için onları hala affetmedim. Mucizevi bir şekilde, bu James'i hiç rahatsız etmiyor. İnsanların kusurlarını yargılamadan kabul ediyor, hatta onlar kendisini acımasızca yargıladıklarında bile.

Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor, ela gözlerinin kenarları kırışıyor. "Meşhur 'İsmarlama butik'in ne durumda olduğunu görmem gerekiyordu. Başarını Sevgili Anneciğin yüzüne vurma fırsatını kaçıramazdım, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sanki sevgili annemin umurundaymış gibi."

Dudaklarını büzüyor ve omuz silkiyor. "Mmm. Umursayabilir. Eğer Vanity Fair'e kapak olursan tabii. O zamana kadar, sosyal çevresine bununla övünemeyecekse, çabalamaya değmez. Kişisel olarak algılama, Böcek, kendine yardım edemez. Annesi İngiliz aristokrasisinden. Bu seni mahvetmezse, ne mahveder bilmiyorum."

Gülümsemelerimizi paylaşıyoruz, sonra teneke bir ciyıklama dikkatimi dağıtıyor. Hâlâ müşterimin hatta olduğunu fark ettim. Jamie için bir parmağımı havaya kaldırdım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Bay Thornton! Çok özür dilerim, lütfen izin verin." James'in kibarca işime burnunu sokmaya başlamasını göz ucuyla izlerken siparişe devam ediyorum.

Tezgahın etrafında kayıtsızca dolaşarak, burada bir not defterini kaldırıyor, orada bir dosya klasörünü açıyor, hızlı ve

Görüş alanındaki her şeyi verimli bir şekilde değerlendiriyor. Bir bakışta tüm operasyonu zihinsel olarak katalogladığını, arada bir memnuniyetle başını salladığını görüyorum. Son müşterimin genç oğlunun kasa kartlarının sergilendiği bir ekranı kurcaladığı kasanın etrafındaki dağınıklık karşısında kısa bir süre kaşlarını çatıyor. Jamie hızlıca ve sessizce vitrini düzeltiyor ve eskisinden daha iyi görünmesini sağlıyor.

O hep böyleydi. Meraklı. Kesin. Göze batmadan dokunduğu her şeye zarafet katıyor. Şanslı bir adamın henüz parmağına yüzük takmadığına inanamıyorum.

Bay Thornton'la konuşmamı bitirdiğimde Jamie hareketsiz kaldı. Dudakları aralandı. Gözleri açılıyor. Arkamdaki bir şeye hayranlıkla bakıyor, omzumun üzerinden sanki odaya tek boynuzlu bir at girmiş gibi bakıyor.

Baktığı yöne doğru bakıyorum, seksi genç bir iç çamaşırı modeli ya da onun gibi bir şey görmeyi bekliyorum. Ne kadar da yanılmışım.

A.J. Edwards, Thor kadar geniş ve heybetli bir şekilde tezgâhımın önünde duruyor. Bugün bağciksız savaş botlarının içine sokulmuş soluk bir kot pantolon, hırpalanmış kahverengi deri bir bomber ceket ve gözlerini gizleyen bir çift aviator giyiyor. Uzun saçları ensesinde özensiz bir şekilde düğümlenmiş. Her zamanki gibi tıraşsız. Kardeşime onaylarcasına dostça bir çene hareketi yapıyor. "Selam."

Jamie belli belirsiz bir ses çıkarıyor, tam bir merhaba değil. Kendini havalandırmak istediğini söyleyebilirim.

A.J. dikkatini bana çeviriyor. Havacı gözlükleri yüzünden gözlerini göremiyorum ama yoğunluğunu hissettiğimi hayal ediyorum. Normalde bana hitap ettiğinden biraz daha az asitle, "Bir sipariş vermem gerekiyor" diyor.

Merkezi sinir sistemim bunun bir sirk olduğuna karar veriyor. Akrobatlar bağırsaklarımdan fırlıyor. Pogo çubukları üzerindeki palyaçolar beynimin içinde zıplıyor. Bir şempanze sopasını çeviriyor ve kalbimin içinde ileri geri tek tekerlekli bisiklete biniyor,

ve bir güçlü adam bir çift şişkin pazuyu boğazımın etrafında sıkarak tüm havamı kesiyor. Hareketliliğin gürültüsünden felç oldum ve sanki uzaydan yeni gelmiş gibi aptalca A.J.'ye bakıyorum.

Güneş gözlüklerini çıkardı. Bana bakıyor. Gülümsemiyor. Jamie dirseğiyle beni dürtüyor ve ben de şaşkınlığımı üzerimden atıyorum. "İnternette sipariş verebilirsin," diye geveliyorum, bir gram sıcaklık duymadan. Jamie bana şaşkın bir bakış fırlatıyor. İnsanlara karşı hiç bu kadar huysuz olmamıştım ama tezgâhımın diğer tarafında duran boz ayıyla aramdaki geçmişi bilmiyor.

A.J. "Bilgisayarım yok." diyor.

Bilgisayar kullanmayı bilmiyor mu, yoksa teknolojiye nefret eden antisosyal insanlardan biri mi diye merak ediyorum. İkincisinde karar kılıyorum. "Sipariş vermek için arayabilirsiniz de. Gelmek zorunda değilsiniz."

"Telefonum yok."

Bunu sindirmem daha uzun sürüyor. "Ne tür bir insanın bilgisayarı ya da telefonu olmaz?"

A.J. dudaklarını nemlendiriyor. Bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor. Yanımda, Jamie utanmaz bir hayranlıkla onu izliyor. İtiraf etmekten nefret etsem de, onu suçladığımı söyleyemem. Basit hareketler bir şekilde inanılmaz derecede erotik görünüyor.

"Çiçekler konusunda bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" A.J.'in sesi artık hırçın. Bana karşı olan yeni ve tuhaf sabrı çoktan tükenmeye başladı.

Kulaklarım öfkeden yanıyor. Sessiz de olsa sesimden aşağılama damlıyor. "Bu kasabada sahiplerini küçümsemediğin bir sürü çiçekçi dükkânı var. Neden gidip onlardan birini denemiyorsun?"

Bu, dudaklarının aşağıdan başka bir yöne kıvrılmasına alışık değilmiş gibi hemen kaybolan bir gülümsemeyi ağzına getiriyor. "Nico sizin dükkânın en iyisi olduğunu söyledi. En iyisine ihtiyacım var." Omuz silkiyor, umursamazlığın resmini çiziyor. "Bunu elde etmek için biraz sıkıntıya katlanabilirim."

Gözlerim yuvalarından fırladı. Ağırlaştırma mı? Ağırlaştırıyor muyum? Tüm sinir-

"Elbette size yardımcı olabiliriz! Sadece bir sipariş formu alayım, efendim, her şeyi hallederim."

Baş tasarımcım Trina yanıma sokuldu ve raydan çıktığını görebildiği tartışmaya el koydu. Gül demetlerini işlediği sağ tarafımdaki pozisyonundan ileri geri konuşmaları izlediğinin farkındaydım ama artık A.J. ile ilgilenme konusunda bana güvenilemeyeceğine karar verdi. Ben kendimi tamamen kaybetmeden önce meseleyi benim elimden aldı.

Kendimi kaybetmek üzere olduğumu nasıl anladığını tahmin etmem gerekirse, kızarmış yüzüm, kaskatı kesilmiş sırtım ve sıkılmış yumruklarımın oldukça sağlam göstergeler olduğunu söyleyebilirim.

Dönüp tezgâhtan uzaklaşıyorum. Kendimi A.J.'nin ve alaycı gözlerinin göremeyeceği arka odaya sürgün ediyorum. Jamie hemen peşimde.

"Hangisinin daha ilginç olduğuna karar veremiyorum," diyerek genellikle öğle yemeğimi yediğim yuvarlak masada karşıma oturuyor. Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor. "Jared Leto'dan beri en seksi topuzlu Koca Baba mı, yoksa senin ona verdiğin tepki mi? Bu da ne demek oluyor, böcek?"

"O adamın nasıl bir pislik olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Dükkânın önüne taşınmaması için sesimi alçak tutmaya çalışıyorum. "Bana her zaman ayakkabısının altına yapışmış bir çöp parçasıymışım gibi davranıyor." Hayal kırıklığı dolu bir ses çıkarıyorum. "Ona katlanamıyorum!"

Jamie bana uzunca bir süre dikkatle bakıyor. "Hmm."

"Cidden, bana karşı şimdiye kadarki en nazik tavrı buydu. Neredeyse medeniydi. Onunla daha önce yarım düzine kez karşılaşmıştım ve gördüğüm anda benden nefret etmişti. Bir keresinde başkasının evinde misafir olduğum için bana havlamıştı, sanki davet edilerek yanlış bir şey yapmışım gibi! Ve bana taktığı isimleri size söylemeyeceğim bile."

Jamie anında koruyucu ağabey moduna geçer. Öne doğru oturuyor, normalde gülümseyen yüzü kararıyor. "Sana isim mi taktı?"

"Evet!"

Jamie'nin ifadesi biraz korkutucu. Etraftaki en iri yarı adam olmayabilir ama uzun boylu ve hiçbir şeyden korkmuyor. "Ne gibi?"

"Bana Prenses diyor. Ve hoş bir şekilde değil. Sanki bana gerçekten züppe diyor!"

Daha fazlasını bekliyor. Onu bu kadar etkilediğimi sanmıyorum. Çok uzak.

"Ve bana kendini beğenmiş, frijit bir zengin kızı olduğumu söyledi!"

Tekrar, o bekler sessizce için Ben için sağlamak daha fazla Örnekler.

"Kim büyükanne donu giyer!"

Dudakları seğiriyor. Gülümsememeye mi çalışıyor? Çaresiz hissetmeye başladım.

"Kim suratına vurulsa siki tanımaz ki!"

Ne yazık ki bu son cümleyi bağırarak söylüyorum. Trina'nın A.J.'nin siparişini aldığı ön taraftan ani bir sessizlik geliyor. Dirseklerimi masaya dayıyorum ve yüzümü ellerimin arasına alıyorum.

"Neden bu kadar üzgün olduğunu anlayabiliyorum," diyor Jamie.

"Bu korkunç."

"Kapa çeneni."

"Demek istediğim, yüzüne çarpsa bile bir siki tanımayan bir prenses, şey ... bu sadece trajik. Sence ne olduğunu düşünmüştür? Rastgele uçan bir sosis mi?"

Başımı kaldırıp ona ters ters bakıyorum. Kahkahalara boğuluyor.

Kendini toparladığında eğiliyor ve sanki on iki yaşındaymışım gibi saçlarımı karıştırıyor. "Bug, her şeyi bu kadar kişisel algılayamazsın. O bir davulcu. Onlar ateş başlatıcıdır. Sert vurmayı severler."

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Jamie gülümseyerek başını sallar. "Ben de kendi payıma düşen müzisyenlerle çıktım. Ve davulcular her zaman en çok sorun çıkaranlardır. Özellikle de şu."

Birdenbire kulak kesildim. "Ne demek istiyorsun?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Juilliard'da okuyan bir davulcuyla bir süre çıkmıştım. İnanılmaz yetenekliydi ama idolü oradaki arkadaşınızdı." Başını eğerek

A.J. "Adamın suyun üzerinde yürüyebildiğini düşünüyordu. Yatak odasının her yerinde onun posterleri vardı."

"Bu adam kaç yaşındaydı? On yedi mi?" Jamie endişe içinde iç geçirir.

"Keşke."

Yüzümü ona döndüm. "Ew."

"Her neyse, Büyük Baba'nın sinestezi adı verilen ve müzik notalarını ve diğer bazı sesleri renk olarak görmesini sağlayan nadir bir nörolojik durumu var. Kromestezi yok, hepsi bu. Muhtemelen bu onu biraz delirtiyor."

Ona boş boş baktığımda, Jamie daha fazla açıklama yapıyor.

"Müziği deneyimlemek için birden fazla duyusunu kullandığı için bir şarkıyı tek seferde ezberlemekle kalmıyor, aynı zamanda mükemmel bir ses tonuna sahip."

Anlamadığımı belirten bir ses çıkarıyorum.

"Tamam, bir havai fişek gösterisi hayal edin. Sarılar, yeşiller, beyazlar, kırmızılar, maviler, gökkuşağının tüm renkleri başınızın üzerinde havada patlıyor."

Başımı salladım, şimdiye kadar onu takip ettim.

"Bu özel sinestezi türüne sahip insanlar için durum böyle. Duydukları her şarkı, sadece duydukları müzik notaları değil, görebildikleri üç boyutlu renklerden oluşan bir senfonidir. Şarkıyı görürler. Şarkı, canlı bir gökkuşağı gibi etraflarındaki havada asılı durur."

Sersemlemiş bir halde sandalyeme geri yaslandım. Hayal etmeye çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Etrafınızda kelebekler gibi uçuşan bir renk cümbüşüyle yaşamak nasıl bir şey olmalı?

Aklıma korkunç bir düşünce geldi: A.J. sesim yüzünden benden nefret mi ediyor? Sesimin rengini çürümüş bir kustumuk sarısı olarak mı görüyor?

Jamie kafasını eğdi. "Ne?"

Korku içinde fısıldıyorum, "Sesim çirkin mi?"

Beni çok iyi tanıdığı için daha fazla açıklama yapmadan ne demek istediğimi anlıyor. Gözlerini deviriyor. "Hayır, böcek, sesin çirkin değil."

İkna olmayınca ellerimle ağzımı kapatıyorum. Birden çok mantıklı gelmeye başladı. A.J.'in beni küçümsemesi. Benim varlığım karşısında sinmesi. Açıklanamaz hoşnutsuzluğu.

Onu iğrenç sesimle öldürüyorum. Ben konuştuğumda, ishalin havada uçuştüğünü görüyor.

"Tanrı aşkına Chloe, bu kadar dramatik olmayı bırak." Jamie ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse, eğer erkekleri anlasaydın, hayatın çok daha kolay olurdu."

Kırıldım. "Erkekleri anlıyorum!"

Kalkık kaşları söylediklerimi yalanlıyor.

"Peki bu ne anlama geliyor? Dışarıdaki Beyaz Atlı Prens için nasıl geçerli?"

Kardeşimin bana bakışı neredeyse A.J.'ninki kadar delici. "Dayanamadığını iddia ettiğin adama Beyaz Atlı Prens mi diyorsun?"

Abartılı bir iç çekiş üretiyorum. "İğneleyici konuşuyorum tabii ki."

"Tabii ki. Tıpkı sana Prenses dediği gibi. Bu da seni çok rahatsız ediyor."

Mantığı da rahatsız edici. "Aynı şey değil! Ve bunu o başlattı!"

Jamie'nin ifadesi sertleşiyor. "Bunu söylememişsin gibi davranacağım, çünkü sen bundan daha iyisin Chloe Anne. Ve öfke nöbetleri geçirmek için çok yaşlısın. Ondan ya da bir başkasından hoşlanmıyorsan kibar ol ve yoluna devam et. Biraz kibar ol."

Hemen kendimden utandım. Eğer bu konuşmayı yapan annem olsaydı, hiç sorun etmeden omuz silkebilirdim. Jamie'den gelince, kendimi bir metre boyunda hissettim.

"Pekâlâ, hadi," diyor Jamie ve beni kucaklıyor. Beni bırakıyor ve bir eliyle saçlarımı düzeltiyor. "Hadi dışarı çıkalım ve Koca Baba'ya biraz terbiyeli olduğunu gösterelim, olur mu?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Lütfen ona böyle demeyi keser misin?"

Bu çok

...

"Ateşli mi? Onun gibi mi?" Jamie sırıttırıyor. "Tuhaf."

O wiggles onun kaşlar imalı bir şekilde.

"Seksi mi? Mesela onu?"

"Ugh."

"Onun gibi lezzetli bir şekilde kirli mi?"

"Yeter!" Kulaklarımı kapatarak ağlıyorum. "Onun ne kadar seksi olduğunu düşündüğünü duymak istemiyorum!"

Bir kolunu omuzlarıma atarak beni kapıya doğru götürüyor. "Bu botlarının boyutu hakkında konuşmayacağımız anlamına mı geliyor? Çünkü dürüst olmak gerekirse, böcek, daha küçük ayaklı filler gördüm. Ne paketlediğini hayal edebiliyor musun-"

"James Augustus Carmichael, tek kelime daha edersen seni olduğun yerde öldürürüm."

Cevap gülümsemesi bilerek. "Lütfen. Sanki sen de aynı şeyi düşünmemişsin gibi."

Beni kapıdan çıkarıp ön odaya götürüyor ve inkar etmek için yalan söylemek zorunda kalmadığım için rahatlıyorum.

Chapter

4

Kasaya vardığımda, Trina A.J. ile işini bitirmek üzereydi. Para üstünü saydı ve ona bir fiş verdi.

Nakit ödüyor, telefon ve bilgisayarlara karşı olduğu gibi kredi kartlarına karşı da aynı önyargıya sahip olup olmadığını merak ediyorum.

Trina şöyle diyor: "Muhtemelen dört ya da beş gün içinde teslim edilir. Uluslararası siparişler biraz daha uzun sürüyor."

A.J. başını sallar. "Sorun değil. Ben de bunu bekliyordum. Ayın yirmi beşine kadar orada olduğu sürece sorun yok." Jamie'yle birlikte arkadan çıkarken beni görüyor. Yüzü hiçbir şey söylemiyor ama nefesini tuttuğunu tahmin ediyorum.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez bu düşmanca, çileden çıkarıcı adama acıyorum. Gergin bir sessizlik içinde beni izliyor, ağzımdan Quasimodo ve Frankenstein'ın canavarının çıkmasını ve ona dışkı fırlatmasını bekliyor.

Bu düşünce beni o kadar bunalttı ki, hemen arkamı dönüp tekrar arkaya saklanmak istiyorum.

"Hepsi tamam! Siparişiniz için teşekkür ederiz!" diye cıvıldaayan Trina, A.J.'yi başından savıyor.

Kımıldamıyor. Bana bakışı o kadar yakıcı ki yanacaktım gibi hissediyorum. Ağzından çıkan bir sonraki cümleyle beni şoke ediyor. "Biraz konuşabilir miyiz?" Başını dükkânın etrafında müşteri olmayan tarafına doğru sallıyor.

Donup kaldım.

Jamie eğilip yanağımdan öptü. "Yedide görüşürüz, böcek." Daha yumuşak, sadece benim için, "Her ayrıntıyı istiyorum." diye ekliyor. Doğruldu, Trina'ya başını salladı, A.J.'ye gülümsedi, o da dostça bir çene hareketiyle karşılık verdi ve beni kalp atışlarımdan titremesi ve nemli, titreyen ellerimle baş başa bırakarak uzaklaştı.

Ne söyleyebilir ki? Konuşmadan ve onu ayakkabılarıma kusmak istemesine neden olmadan nasıl cevap vereceğim?

A.J. döndü ve uzaklaştı. Şimdi onu takip mi edeceğime yoksa bir korkak gibi arka odaya mı çekileceğime karar vermem gerekiyor. Güçlendirici bir nefes alıyorum, kendime hızlı bir moral konuşması yapıyorum ve onu takip ediyorum. Nabzım şakaklarımda dalgaların çarpması gibi bir sesle atıyor.

İlk karşılaşmamızda bana bir hayvan gibi hırladığı vitrinli soğutucunun yanında duruyoruz. Şimdi nedenini anlıyorum, utandım. Yüzüm kıpkırmızı oldu.

Ben o kadar rahatsız oluncaya kadar sessizce orada duruyoruz ki neredeyse mutsuzluktan titriyorum. A.J. mikroskop altındaki bir böcekmişim gibi beni incelerken, ben de bu sabah yaptığım pembe beyaz gül buketine asık suratla bakıyorum. Sonunda, "Nico ve Kat'e ateşkes konusunda anlaştığımızı söylemişsin. Neden?"

Ses tonu düşmanca ya da suçlayıcı değil, sadece meraklı. Bu beni şaşırttı. Küçümsemeden başka bir şey duymaya alışık olmadığım için ona göz kırpiyorum.

"Ben ... uh ..." Yüzünü mü buruşturuyor? Sesim onu hasta mı ediyor? Sesimi fısıltıya indiriyorum ve bakışlarımı ayaklarıma indiriyorum. "Böylece endişelenmezler."

Daha fazlasını bekliyor, ben de vermek zorunda kalıyorum. "Sana söyledim. Endişelenecek çok fazla şeyleri var. İhtiyaçları olan son şey bizim için hakemlik yapmak."

O bir an için bunu özömsüyor, ben ise hayatın anlamı Prada'larımnda bulunabilirmiş gibi ayaklarıma bakmaya devam ediyorum.

"Doğru. Bencil olduğumu söylemiştin."

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyorum. Sonra bir de bakıyorum, kocaman bir el çenemi kaldırmış, artık yere bakamıyorum. Nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

"Neden mırıldanıyorsun?" diye sorar.

Elini çenemin altından çekmiyor. Yanaklarımdaki sıcaklık kulaklarıma ve boynuma yayılıyor. Kaçmak için çaresizce yutkunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Hey. Goldilocks. Hala benimle misin?"

Aşağılanmış bir halde gözlerimi açıp ona bakıyorum. "Bana iyi davranmak zorunda değilsin. Anlıyorum. Benden neden hoşlanmadığını biliyorum."

Tepkisi çok garip. Sanki onu şaşırtmışım gibi gözleri açılıyor, burun delikleri genişliyor ve dudakları aralanıyor. Ve şimdi doğru tahmin ettiğimi bildiğim için daha da mutsuzum.

Toplayabildiğim kadar vakarla çenemi elinden çekip ağzımı kapatıyorum. "Sadece Seninle bir daha konuşmayacağıma söz veriyorum. Durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum. Bu gerçekten çok utanç verici ama özür dilerim. Elimde değil."

Ben izlerken yüz ifadesi şaşkınlıktan kafası karışmışa dönüyor. "Neye yardım edemezsin?"

İnlemek istiyorum. Bana işkence etmekten zevk mi alıyor? Bu korkunç bir şey. "Senin ... biliyorum." Nafile bir el hareketi yapıyorum. "Şey."

Bu tek kelimeyle aramıza buzdan bir duvar örüldü. Bana doğru eğildi, büyük, erkek ve tehditkâr. "Peki bu ne sikim bir şey olabilir?" diye homurdandı.

Belki de korkmalıyım. Ya da belki aşağılanmalıyım. Aslında hissettiğim şey, öfkeyle karışık

Tatlı bir rahatlama, çünkü artık birbirimizden nefret etmeye geri dönebiliriz ve kafamın bu kadar karışmasına gerek yok.

Kendimi tam boyuma çekiyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve "Şu renkli duyma olayı. Bunu biliyorum. Ve umarım şu anda söylediğim her kelime kahvaltını kusmana neden oluyordur, seni huysuz, kibirli, antisosyal zorba!"

Sessizlik dükkânı yutuyor. Soğutucunun üzerindeki kompresörün sesi bile patlamamın ardından sinmiş gibi görünüyor. A.J.'ye bakıyorum, zor nefes alıyorum, onu gözlerimle bıçaklamaya çalışıyorum.

Yüzünde bir anlayış belirir. Garip bir şekilde, bu onun sert düşmanlığının sanki hiç var olmamış gibi bir anda yok olmasını sağlıyor. "Senden hoşlanmamamın sebebinin kromestezim olduğunu düşünüyorsun."

Bu bir ifade, soru değil. Mizah bunun altını çiziyor. Öfkem duraksıyor, sonra sönüyor ve beni eskisinden daha da sefil hissettiriyor.

Belli ki hoşlanmamasının kaynağının sesim olduğu konusunda yanılmışım. Bu kadar basit ve masum bir açıklama beklemek bana neredeyse saflık gibi geliyor.

Ama hayır. A.J.'in bana olan nefreti sesimden çok daha kişisel. Başa döndüm.

Ve şimdi sırtıyor. Sırtıyor.

"Tam bir baş belasısınız, değil mi Prenses?"

Ona cevap vermeyi reddediyorum. Ona bu zevki tattırmayacağım. Beni yemlemesine izin veremem. Jamie'nin dediği gibi, biraz kibarlık göstermeli ve bu işin peşini bırakmalıyım. Ne yazık ki, beynimin arkamı dönüp gitme komutuna ayaklarımın uymasını sağlayamıyorum. Birbirimize sessizce bakıyoruz.

Bana yaklaşıyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Sesi o kadar alçalıyor ki neredeyse samimi bir hal alıyor. "Ağzını açtığında ne gördüğümü bilmek ister misin?"

Yemek istediğim bir şey gibi kokuyor. Sıcak ve şekerli bir şey, taze pişmiş kurabiye gibi. Ağzım sulanıyor ama olanlardan dolayı çok afallamış durumdayım.

ona verdiğim fiziksel tepkiyi inceleyin. Kalp atışlarım hızlandı.

Daha yakına eğiliyor. Sanki o da beni kokluyormuş gibi içine çekiyor. Dudaklarını kulağımın hemen yanına koyuyor, o kadar yakın ki sıcak nefesini boynumda hissediyorum. Bu beni ürpertiyor.

"Bana ne gördüğümü sor, Chloe."

İlk kez adımı söylüyor. Vücudumdan elektrik akıyor, tüm sinirlerim yanıyor. Meme uçlarım sertleşiyor. Nefesim kesiliyor. İstesem bile konuşamıyorum.

Yavaşça yüzünü çeviriyor, burnunun ucunu çenemin derisinde gezdiriyor. Göz göze ve burun buruna geldiğimizde fısıldıyor, "Sor bana."

Dükkan kayboluyor. Sonsuz bir siyah denizde tek başımıza boşlukta asılı kaldık. Tek gördüğüm onun gözleri, altın rengi, muhteşem ve unutulmaz.

"Ne görüyorsun?"

Neredeyse sessizlik içinde, zar zor nefes alarak, A.J. "Hayaletler" diye mırıldanıyor.

Ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu. Kollarımın tüyleri diken diken oldu.

Dönüyor ve beni orada öylece bırakıyor, aptal gibi arkasından bakakalıyorum.

"Tatlı için hazırız, Nina."

Annemin sesi beni şimdiki zamana geri döndürüyor. Onun zarif yemek masasında oturuyorum, Eric yanımda memnun bir şekilde iç çekiyor, masa örtüsünün altında elimi tutuyor. Babam sağımda oturuyor. Jamie karşımda oturmuş, porselen kahve fincanının kenarından şaşkınlıkla beni izliyor.

Geçtiğimiz dört saat boyunca A.J. Edwards'a ve onun şifreli son sözlerine kafayı takmaktan başka bir şey yapmadım. Bu sözleri ya da bana karşı olan daha da garip davranışlarını anlamlandıracak tek bir hipotez bile bulamadım. Jamie'yi yalnız yakalayıp A.J. hakkında başka ne biliyorsa sorgulamak için sabırsızlanıyorum. Özellikle de bugün çiçek gönderdiği Rusya'daki kadınla ilgili detayları.

Ne yazık ki, ailemin aşçısı Nina yaklaşık dört yüz yaşında olduğu için, sağ olsun, bu yemek salyangoz hızında ilerliyor. Gelecek yüzyılın başında hala burada oturuyor olabiliriz.

"Bu harikaydı, Bayan Carmichael. Yemeklerinize bayılıyorum."

Annem, Eric'in iltifatını sanki yemeğin hazırlanmasında gerçekten bir payı varmış gibi zarif bir gülümsemeyle kabul ediyor. "Teşekkür ederim, Eric. Bir erkeğin yemekten keyif aldığını görmek çok güzel."

Bu, genellikle Nina'nın tuhaf Tayland-Peru-Japon karışımlarını bir kez koklayan ve gerçek yiyeceğe benzeyen herhangi bir şeyi karıştırmak için buzdolabına giden babama çok da ince olmayan bir kazık. Eric ise hareket eden her şeyi yer. Eğer bir uçak kazası geçirsek ve ıssız bir adada mahsur kalsak, hayatta kalan son kişi o olur ve gördüğü her böceği, solucanı ve uçan böceği hiç gıcık olmadan mutlulukla yer. Tat alma duyusu olmadığına ikna oldum.

Olumlu tarafı, Nina'nın yaptığı yemeklerin çoğunda et bulunmuyor, bu da benim için bir artı.

Annem dikkatini Jamie'ye çeviriyor. "James, bilmemiz gereken yeni özel bayan arkadaşların var mı?"

Kardeşim sakince gülümsüyor. "Özellikle değil. Gerçi son zamanlarda edindiğim yeni özel erkek arkadaşlarımı bilmek istersen, bu tamamen başka bir konu."

Annemin beti benzi attı. Babam konuyu öyle hızlı değiştiriyor ki başım dönüyor.

"Chloe, kardeşinin yeni davası, benim yeni davam ve annenin yeni sanat eserleri hakkında konuştuk ve sen henüz kendin hakkında tek kelime etmedin."

Babamın çalışmalarına ilgi göstermesinden memnunum. Bu tipik bir durum değil. "Madem bahsettiniz, paylaşmam gereken bazı önemli haberler var."

"Öyle mi? Neymiş o?" Annemle babamın bakışlarını kaçırmıyorum. Hevesle öne doğru eğildiler. Dikkatleri beni etkiledi.

"Fleuret, People dergisinde yer alacak!" Kendimle gurur duyarak, devam sorularını beklerken, annemin yemekle birlikte servis ettiği ipeksi Bordeaux şarabından bir yudum alıyorum.

Annem gözlerini kırptırıyor. "People dergisi," diye tekrarlıyor yavaşça, sanki daha önce hiç duymamış gibi. "Kim Kalashian'la ilgili tüm haberleri yapan dergi mi?"

Kardeşim imdadıma yetişiyor, sesi kemik gibi kupkuru. "Kardashian, anne. Dünyanın en ünlü kadınlarından biri, biliyor musun? Ve evet, Chloe'nin bahsettiği dergi bu. Bu onun için inanılmaz bir fırsat." Gülümseyerek bana döndü. "Bugün bana bundan bahsetmedin, küçük böcek. Tebrikler. Aferin sana. Ne zaman olacak?"

"Ben de bu konuda bir şey duymadım." Eric'in sesi sinirli geliyor. "Bu artık daha da uzun saatler çalışacağın anlamına mı geliyor?"

Şarabımdan bir yudum daha alıyorum.

Babam bu istenmeyen müdahaleyi elinin tersiyle itiyor. "Hayır Chloe, ben senin özel hayatında neler olduğunu kastetmiştim. Sen ve bu genç adam ne zaman evleneceksiniz?"

Şarap ağızımdan gayzer gibi fışkırıyor, çenemi, yemek tabağımı ve etrafındaki beyaz keten masa örtüsünü ince bir kırmızı çiselemeyle ıslatıyor. Öksürmeye başlıyorum ve duramıyorum.

Jamie gülüyor. Annemin nefesi kesiliyor, dehşete düşüyor. Ayağa fırlıyor ve Nina'ya ıslak bir bez getirmesini söylüyor. Babam gür kaşlarını alnının yarısına kadar kaldırarak bana bakıyor ve bir cevap bekliyor.

Ben kendimi toparlayamadan Eric ona bir tane veriyor. Utangaç bir tavırla, "Bunu söylediğinizi duymak beni onurlandırdı, efendim. Aslında, bu konuyu açtığınız için memnunum. Chloe ile kısa bir süredir çıktığımızı biliyorum ama o kadar çok ortak noktamız var ki, o kadar iyi anlaşıyoruz ki ve değerlerimiz o kadar benzer ki..." Boğazını temizliyor, sandalyesindeki ağırlığını değiştiriyor.

Yavaşça ona dönüyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış. Elini o kadar sıkı sıkıyorum ki parmaklarına giden kan akışını kesiyor olmalıyım. Bana gülümsüyor ve elimi okşuyor. İçimde filizlenen dehşeti duygu yoğunluğuyla karıştırdığını fark ediyorum.

"Şey, eğer işler böyle gitmeye devam ederse, efendim, sanırım çok yakında bir duyuru yapmamız gerekecek. Tabii ki sizin de onayınızla," diye ekliyor aceleyle.

Annem Nina'yı ve kumaşı anında unutuyor. İncilerini sıkıca tutuyor. Daha önce duyduğumdan emin olmasam da sevinç çılgılığı gerçek. Babam sandalyesine geri yaslanıyor ve ellerini karnının üzerinde kavuşturarak mutlu bir Buda gibi gülümsüyor. Ağabeyim yavaşça kahvesini masaya koyuyor, yüzü donuk, dikkatle beni izliyor.

Peki ya ben? Yakarım. Tütüyorum. Aciz bir öfke içinde kıvranıyorum, dişlerimi öyle sıkıyorum ki kırılma tehlikesi geçiriyorlar.

Eric'le evlilik konusunda kimse fikrimi sormadı, en önemlisi de adamın kendisi. Daha da kötüsü, kardeşim dışında bu odadaki herkesin, aptalca çiçek hobimle zamanımı boşa harcadığıma ve evlenemez bir kız kurusuna dönüşmeden önce acele edip kendime bir koca bulmam gerektiğine ikna olması. Ve şanslıyım, işte! Cesur bir talip elini uzattı, babamın onayı için.

Bir Jane Austen romanında yaşıyorum. Kötüden daha kötüye gidiyor.

"Oh, hayatım, çok sevindik!" Annem aceleyle Eric'e yaklaşıyor ve sanki fikrini değiştirecekmiş gibi omzunu tutuyor

ve onu sandalyesine yaslamak zorunda kalacak. "Kesinlikle payına düşen kurbağaları öpmek zorunda kaldın, Chloe, ama şimdi kendini buldun-"

"Beyaz Atlı Prens mi?" Jamie, en az bakışı kadar sivri bir ses tonuyla annemin sözlerini kesiyor. Ben onu kovamadan, bir Viking tanrısının görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor, delici altın gözleri ve aslan yelesi saçları olan bir tanrı, bir aygırın üzerinde savaş alanında çıplak göğüsle gürliyor.

Çok fazla HBO izliyorum.

"Evet, James. Yakışıklı Prens. Dediğim gibi, artık onu bulduğuna göre, tüm bu çiçekçi saçmalığını arkamızda bırakabilir ve düğün planlaması gibi daha önemli bir işe başlayabiliriz!" Kolundan bir mendil çıkarıp gözlerini siliyor ve dramatik bir şekilde burnunu çekiyor. "Buna kadeh kaldırılır!"

Hayır anne, bu bir isyan çağrısı.

Ayağa kalkıyorum. Çenemde kalan şarabı siliyorum.

Peçetemi masanın üzerine koyuyorum. "Eric ve ben evlenmiyoruz."

Oda gıcırdayarak durur. Mutfaktan elinde ıslak bir havluyla gelen Nina arkasını döner ve dışarı fırlar.

"Bebeğim," diyor Eric, incinmiş.

"Yakın bir zamanda değil Eric. Önce konuşmamız gereken çok şey var. Ve küçük bir haber: on dokuzuncu yüzyılda değiliz. Babamın onayı güzel ama gerekli değil. Kiminle istersem onunla evlenirim. Muhtemelen aileme dramatik bir duyuru yapmadan önce bana danışacak ve bu konudaki hislerimi soracak kadar bana saygı duyan biriyle."

"Şimdi Chloe," diyor babam mahkeme salonundaki en derin, en buyurgan sesiyle, "histerikleşmeyelim."

Eğer bunun histerik olduğunu düşünüyorsa, henüz hiçbir şey görmemiş demektir. "Biz sadece senin geleceğin için en iyisinin ne olduğunu düşünüyoruz." "Geleceğim için en iyisinin ne olduğunu düşündüğümü sormadınız."

"Bu konuda büyük bir zeka göstermediniz."

"Bu hiç adil değil! Seçimlerim senin yapacağın gibi değil diye, bu benim tam bir aptal ya da başarısız olduğum anlamına gelmez-"

"Anneni üzüyorsun-"

"O zaman ödeştik, çünkü beni üzüyor!"

"Yeter!" Babam yumruğunu masaya öyle bir vuruyor ki tüm cam eşyalar yerinden fırlıyor ve bir şangırtıyla geriye düşüyor.

Sessizlik çöküyor. Köşedeki dede saati hüzünlü bir şekilde çalmaya başlar.

Ocak ayında bir Pazar akşamı saat sekiz ve nihayet aklım başıma geldi.

Aileme bakıyorum. Annem ipek ve incilere bürünmüş, babam malikânenin efendisi, araştırdığı her şeyin efendisi. Bu kusurlu ama gerçekten iyi insanların beni sevdiğini biliyorum. Bana bir ömür boyu sürekli

-Biraz mesafeli de olsa sevgi beslediler, abartılı eğitimim için memnuniyetle ödeme yaptılar, hayatta her türlü avantaja sahip olmam için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Yine de benim hakkımda bilmedikleri şeyler ciltler doldurabilir.

Korkunç gerçek şu ki, bilmek istemiyorlar. Hayallerindeki mükemmel kızı, mükemmel adamla evlenen, tüm doğru partilere katılan ve bir ev personelini nasıl yöneteceğini bilen itaatkâr, tatlı huylu kızı istiyorlar.

Ben o kız değilim. Ya da öyleysem bile artık değilim.

Sessizce, "Ben yirmi beş yaşımdayım. Artık senin bebeğin değilim. Dönüştüğüm kişi seni hayal kırıklığına uğrattıysa özür dilerim ama ben buyum. Beni bu şekilde kabul etmek istemiyorsan, bir süre görüşmesek daha iyi olur." Duruyorum, Jamie'nin yüzüne, gözlerindeki onay ışıltısına bakıyorum ve ekliyorum, "Ve bu arada, oğlun eşcinsel. Bu konuda götlük yapmayı bırak." Ardından gelen sessizlik o kadar büyük ki, neredeyse sağır edici. James yavaşça alkışlamaya başlar.

Dönüp masadan kalkıyorum ve kendimi ön kapıdan dışarı atıyorum.

Chapter 5

Santa Monica Bulvarı soğuk bir Pazar gecesı için şaşırtıcı derecede kalabalık. Öte yandan, soğuk bir Pazar gecesinde bulvarda hiç yürümedim, bu yüzden gerçekten karşılaştıracak bir şeyim yok.

Eric bizi akşam yemeğı için Beverly Hills'teki aileme götürdü. Hollywood'daki evime yürümek haftalar sürerdi. Ya da en azından birkaç saat, ki yürüme süresi de aynı şey. Çantam ve cep telefonum yanımda, yani Uber'i arayabilirim, hatta düzenli olarak geçen taksilerden birine de binebilirim ama en azından bir süre yürümem gerekiyor. Kafamı boşaltmam lazım.

Eric'in beni bekleyeceğini bildiğim eve gitmeden önce sakinleşmem gerekiyor.

Evden çıkarken annemin son çığığı "Ona ne oldu, Thomas?" hala beynimde yankılanıyor.

Ne değil, anne. Kimin.

Onu aklımdan çıkaramıyorum. Bu yeni asilik, öfke, küfür... hepsi hayatımın A.J. Edwards ile çarpışmasıyla başladı. Beni bir daha toparlanamayacağım bir kuyruk dönüşüne gönderdi.

Aslında onun hatası olmadığını biliyorum. Yanımda durup kafama silah dayamıyor, deli gibi davranmama ve karakterimin dışına çıkmama neden olmuyor ama öyle de olabilir. Bir ninja gibi beynime sızdı ve ne kadar denersem deneyeyim onu kovamıyorum.

O kadar derinlere dalmışım ki, yağmur yağmaya başladığında fark etmiyorum. Sadece bir su birikintisine bastığımda ve ayağım buzlu suyla ıslandığında hayallerimden sıyrılıp etrafıma bakıyorum.

Lanet olsun. Üzerimde ceket bile yok. Sırılsıklam olacağım.

Gördüğüm ilk kapıdan içeri dalıp sığınıyorum. Saçlarımdaki suyu silkelediğim sırada, dört güzel genç adam yanımdan süzülerek geçiyor, kapıyı açıyor ve şimdi bir gey bar olduğunu anladığım yere giriyorlar.

Vitrindeki yanan neon tabela - "Flaming Saddles" diye bağıyor- ilk ipucum olmalıydı.

İtiraf zamanı: Gey barları severim. Sınır tanımayan eğlence yerleridir. Ayrıca, bazı insanların düşündüğünün aksine, gey erkekler kadınları sever. Sadece onlarla yatmak istemiyorlar. Tanıştığım gey erkeklerin çoğunun anneleri ve kız kardeşleriyle iyi ilişkileri var, tonlarca kız arkadaşları var ve genel olarak cinsiyetlere karşı sağlıklı bir saygıları var. "Bahse girerim geceyi benimle geçirirsen fikrini değiştiririm" gibi aptalca bir şey söylemediğiniz sürece, vajina sahibi bir insanın barlarında onlarla içki içmesini sorun etmiyorlar.

Kardeşim birkaç yıl önce Manhattan'a ilk taşındığında, beni en iyi yerlere götürdü ve her yerde tanıştığım en tatlı, en az yargılayıcı insanlardan bazılarıyla tanıştırdı.

New York dışında, Batı Hollywood ülkedeki en iyi gey barlara sahip. Berbat bir gece geçirdim ve biraz kafa dağıtmaya ihtiyacım var. İçeri giriyorum.

İçeride yanıp sönen gökkuşağı ışıkları ve bar dansı yapan kovboy barmenler var. Müzik kutusunda Bonnie Raitt mırıldanıyor. Dev bir demir öküz, yükseltilmiş bir platformdan saldırmakla tehdit ediyor. Tahta zeminin üzerine talaş serpiştirilmiş. Vahşi Batı Salonu teması, tepedeki televizyonlarda oynayan eski siyah-beyaz western filmlerine kadar her şeyi kapsıyor.

Dümenin yanındaki köşede bir tabureye kayıyorum ve Kat ile Grace'e bana katılıp katılamayacaklarını sormak için mesaj atıyorum. İkisi de gelemeyecek, yani üzgün bir çuval gibi tek başıma içeceğim. Ailemi ilk kez azarlayışımı kutlamak için şampanya sipariş ediyorum.

İşte o zaman onu fark ettim.

Odanın karşı tarafında, karanlık bir köşede, bir uzun boynuzun monte edilmiş kafasının altında, siyah kapüşonlu bir adam oturuyor. Önündeki masaya eğilmiş, birasını yudumluyor, havacı gözlükleri ve erimiş lavı buza çevirebilecek bir yüz ifadesi var. Omuzları o kadar geniş ki, arkasındaki neon Budweiser tabelasını neredeyse tamamen kapatıyor. Kim olduğunu anlamak için kapüşonunun altına sıkıştırdığı koyu altın rengi saçlarını görmeme bile gerek yok.

"Şaka yapıyor olmalısın."

Sevimli garson şampanyamla döndü. "Bu ne tatlım?"

Yüksek sesle konuştuğumu fark ettim. Masaya bakıyorum, utanıyorum. "Yok bir şey. Özür dilerim. Sadece sesli düşünüyordum."

"Ben de bunu hep yapıyorum. Erkek arkadaşım birilerinin benim ilaçlarını kullanmayan evsiz bir adam olduğumu düşüneceğini söyleyip duruyor ama yargılayıcı bir yabancıнын ne düşündüğü neden umurumda olsun ki? Sen konuşmana devam et tatlım ve bir tane daha içmeye hazır olduğunda elini havaya kaldır, tamam mı?"

İçki dolu bir tepsiyi dengede tutarak, benim sahip olmayı umut edebileceğimden daha iyi bir duruşla uzaklaşıyor. Yalnız kaldım.

Şampanyamla ve evrenin benimle uğraştığına dair ani bir inançla. Kozmik bir şakanın hedefiyim.

Çünkü odanın diğer tarafındaki dev masasından kalktı ve bana doğru geliyor.

İçimdeki her şey çarpmaya başlıyor. Derin nefes alma egzersizleri yapıyorum, ta ki çok yaklaşıp ona bakmak zorunda kalana kadar.

Tek kelime etmeden karşıma oturuyor, cüssesini şaşırtıcı bir zarafetle sandalyeye indiriyor. Güneş gözlüklerini çıkardı. Birasından uzun bir yudum alıyor, elinin tersiyle ağzını siliyor ve bekliyor.

"Eğer düşündüğün buysa, seni takip etmiyorum."

A.J. başını sallıyor. Söylediklerimi onaylıyor mu, bana katılıyor mu yoksa daha fazlasını eklememi mi bekliyor anlayamıyorum. Sessizliğiyle beni rahatsız ediyor. Akşam yemeğinde hissettiğim -çok güzel bir şekilde yatışmaya başlamış olan- tüm öfke intikam duygusuyla geri dönüyor.

Ona doğru eğildim ve "Bu gece bana aileme pislik dedirttin!" dedim.

"Şimdi yaptım."

Sanırım eğleniyor. Yüz ifadesi değişmedi ama gözleri parlıyor. Düşük ışıpta ateşi varmış gibi parlıyorlar. Benimkilerin ona ne yansıttığını merak ediyorum.

"Evet, yaptın." Başka bir şey söylemiyorum, şampanyamı bir dikişte bitirmeyi daha önemli buluyorum. Elimi kaldırıp garsona işaret ediyorum. Odanın öbür ucunda başını sallayıp gözüne takılıyor.

A.J. "Belki de hak etmişlerdir."

diyor. "Kesinlikle hak ettiler."

"O zaman sana bir iyilik yaptım. Şimdi sen bana borçlusun."

Benimle oynuyor. Bunu gözlerindeki bakıştan, dudaklarının köşelerinden kalkmak istemesinden anlayabiliyorum. Onunla birlikte oynamak istemiyorum. Ona o kadar uzun süre bakıyorum ki rahatsız olma sırası ona geliyor. Bakışlarını indiriyor ve kaşlarını çatıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye hırlıyor.

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirim. Burası bir gey bar."

Gözleri benimkilerle buluşmak için parlıyor. "Evet. Öyle." Özür dilemiyor ya da açıklama yapmıyor.

"Şu anda bana açılıyor musun, bunu mu söylüyorsun? Eşcinsel misin?"

Yüz ifademi inceliyor. Acele etmiyor, bakışlarını yavaşça yüzümde gezdiriyor, ta ki ağzıma o kadar uzun süre bakmakla yetiniyor ki yerimde kıpırdanmamak için kendimi zor tutuyorum. Sonunda boğuk, neredeyse şehvet dolu bir sesle, "Sen daha iyi bilirsin" dedi.

Eğer ben yapmazsam, rahmim kesinlikle yapar. Bacaklarımın arasından taşan sıcaklık, kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oluyor. Neyse ki garson bir şampanya daha getirdi.

"Al bakalım, tatlım."

"Teşekkür ederim. Fırsat bulduğunuzda bir viskiye de ihtiyacım olacak. İki parmak, sek olsun."

Bakışları benden A.J.'ye kayıyor ve tekrar geri dönüyor. Dudaklarını büzüyor, kaşlarını hubba-hubba hareketiyle iki kez kaldırıyor, başını sallıyor ve sessizce arkasını dönüyor.

"Yani eşcinsel değilsin. Tebrikler."

"Geylere karşı bir şeyin mi var?"

Aşağılandım. "Hayır!"

A.J. omuz silkiyor. "Ben de öyle. Aslında, hayatları boyunca bu kadar boka katlanmak zorunda kaldıkları için bence çoğundan daha fazla merhametliler. Toplum size başka türlü olmadığınız sürece iyi olmadığınızı söylerken başka türlü olmak kolay olmasa gerek."

Bu küçük konuşma beni şaşkına çevirdi. A.J. Edwards aydınlanmış diyebileceğim hayattaki son kişi. Onu başka nasıl yanlış değerlendirdiğimi merak ediyorum ama sonra sadece benimle dalga geçiyor olabileceğine karar veriyorum. Onu yargılayacak kadar iyi tanımıyorum.

Onu yargılayacak kadar iyi tanımadığım için nefret ediyorum.

"Bu fahişelere karşı tutumunu açıklıyor." diye mırıldandım.

A.J. gözlerini kısarak bana bakıyor. "Her zamankinden daha kötü bir ruh halindesin, Prenses. Ne oldu?"

Şimdi de iyi mi davranıyor? "Benim ruh halimden mi bahsediyorsun? Ruh halindeki dalgalanmaların ilaç ve kapsamlı psikoterapi ile tedavi edilmesi gerektiğini söyleyebilir miyim?"

Viskim geliyor, geldiği gibi hızla geri çekilen garson tarafından masaya özenle yerleştiriliyor. Belli ki yaklaşan zihinsel çöküşümü hissediyor. Viskiye içiyorum, boğazımda bir yol açarken öksürüyorum.

A.J. sessizce, "Muhtemelen. Ama bence terapi saçmalık. Seni düzeltebilecek tek kişi sensin; bir yabancıya içini dökmek için saatine dört yüz dolar ödemek sadece duygusal bir ahmaklıktır. Uzun vadede, hala kendinle baş başa kalırsın, sorunlar ve her şey. Ve ben ruh halimi değiştirecek hiçbir şeyi vücuduma koymam. Hayat, acı bile olsa bir şeyleri kaçırmak için çok kısa."

Sesinde, bardağı masanın yarısına kadar indirirken duraksamama neden olan bir şey var. Ona bakıyorum. O da gözlerini karartan çıplak bir özlemle bana bakıyor. Gözümü kırpyorum ve kayboluyor. Hayal etmiş olabilirim.

"Bira içiyorsun. Bence alkol zihin değiştirici olarak nitelendirilebilir."

Etiketini okuyabilmem için şişeyi sözsüz bir şekilde çevirdi: O'Doul's. Alkolsüz.

Bu adam onun hakkında sahip olduğum tüm önyargıları yıkıyor. Ve genel olarak rock yıldızları hakkında. Fahişeler hariç, kendime acımasızca hatırlatıyorum. O konuda çok başarılı.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Gey barları seven bir erkeksin ama gey değilsin. İçki içiyorsun ama sadece alkolsüzse. Duygusal sorunlar için terapiye veya ilaç almaya inanmıyorsun ama muhtemelen ikisine de ihtiyacın olduğunu kabul ediyorsun."

"Fahişeleri unutma," diye usulca söyleniyor ve içmek için hiçbir nedeni olmayan birasından bir yudum daha alıyor.

"Tamam, madem bahsettin, bu ne demek oluyor? Normal ilişkilerden hoşlanmıyor musun?"

"Normal ilişkiler mi? Hayır. Ben değilim. Ben dürüst ilişkilerden yanayım."

Kısa bir süre içinde iki kadeh şampanya ve bir viski içtiğim için biraz sersemlemiş bir halde ona bakıyorum. "Dürüst ilişkiler. El değiştirmesi için para gerektiren ilişkiler gibi."

Bakışlarımı tutarak başını sallıyor. "Bir fahişe ancak ona iyi olup olmadığını sorarsan sana yalan söyler. O zaman bile, ikiniz de onun doğruyu söylemediğini bilirsiniz. Bu, ödediğiniz paranın bir parçası. Aksi takdirde, bu dürüst bir ilişkidir. Açık sözlü. Saçmalık yok. Ben bir şey istiyorum. O da bir şey istiyor. İkimiz de istediğimizi alır ve yollarımızı ayırırız. Tanıdığım en iyi insanlardan bazıları fahişeydi. Ve evet, en dürüstleri."

Ona bakakaldım. "Ama ama sen onlardan faydalaniyorsun! Durumlarından... parasızlıklarından, çaresizliklerinden. Bir insanı bu şekilde kullanırken nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Bu insanlık dışı! O zavallı kadınlar!"

Sonra bir mucize gerçekleşir: A.J. başını geriye atar ve güler. Derin, erkeksi, güzel bir ses. Bu sesi duymaktan ne kadar hoşlandığıma şaşıyorum.

Sözlerini bitirdiğinde bana eğlence ve acıma karışımı bir duyguyla bakıyor. "Hustle & Flow'u çok fazla izlemiştir. Bu tür şeylerin var olduğunu inkâr etmiyorum; var. Ama benim takıldığım 'fakir kadınlar', gecenin sonunda yeterince para vermezlerse onları döven pezevenklerle sokakta gezen gençler değil. Benim 'zavallı kadınlarım' kendi kaderlerini tamamen kontrol eden, sizin bedava verdiğiniz bir şeyi yapmak için saat başına binlerce dolar alan serbest çalışanlar, Prenses. Ve muhtemelen bundan hoşlanmıyorlar bile."

"Haklısın. Hoşuma gitmiyor, bayılıyorum."

Ben sansürleyemeden kelimeler döküldü. A.J.'nin ifadesi tüm mizahını ve kendini beğenmişliğini yitiriyor. O

başını eğiyor, beni öyle delici bir yoğunlukla inceliyor ki, yerin yarıp beni yutmasını diliyorum. Telaşla devam ediyorum. "Ve bu aynı şey bile değil. Eğer biriyle seks yapıyorsam bu istediğim içindir, zorunda olduğum için değil. Bunu ilgi, sevgi ve karşılıklı saygı çerçevesinde yaparım-"

"Saçmalık."

Keşke masada çatal bıçak olsaydı, çünkü A.J.'nin gözüne bir çatal saplamak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum.

"Saçmalık mı?" Ona meydan okuyarak dikkatlice tekrarlıyorum.

"Evet. Az önce söylediğin her şey saçmalık." Gözleri parlıyor. "Belki ilk kısım hariç. Sanırım o konuda doğruyu söylüyordun."

İçimdeki öfke, solar plexusumda patlayan bir nükleer bomba gibi hissediyorum. O kadar kızgınım ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Artık son derece ciddi olan A.J., "Bunun neden saçmalık olduğunu düşündüğümü açıklamamı istiyorsan, Prenses, bana daha fazla gerçek söylemen gerekecek. Buna hazır mısın?"

Ellerim, boynuna dolanmak için duyduğum şiddetli arzuyla titriyor. Çok küstah, çok sinir bozucu! Ona ne yapmak isterdim bilmiyorum ama kesinlikle kan akıtmak isterdim!

Sıkılmış gibi yapıyorum. Sadece Saks Fifth Avenue'de bir satış söz konusu olduğunda büyük duygulara kapılan bir kadın olan annemle yirmi yılı aşkın bir süre yaşadıktan sonra, bu tür bir soğukkanlılık ikinci doğam oldu.

"Senden korkmuyorum A.J." diyorum, bir sfenks kadar sakın. "Sor bakalım."

Gülümsemesi yavaş ve hınzırca geliyor. Belli ki rolümü yutmuyor. "Güzel. Birinci soru: Hiç havanda değilken seks yaptın mı?"

Hayır demek için ağzımı açtım ama durdum. Gerçek şu ki, bu sadece geçen hafta oldu. Eric azgındı, ben de uzun bir iş gününden sonra bitkin düşmüştüm.

ya da onu istemediğimi hissettirmek istemedim, bu yüzden sadece ... bir çeşit ...

"Cevabın evet olduğunu görüyorum. Ve size şunu söyleyeyim: Bir erkeği sırf susturmak ya da egosunu tatmin etmek için becerirseniz, bu karşılıklı saygı değildir. Bu manipölasyondur. Başka bir deyişle, saçmalıktır."

Ağzım duyulabilir bir sesle kapanıyor. Barmene bir viski daha vermesini işaret ediyorum.

"İkinci soru: Hiç orgazm taklidi yaptınız mı?"

Boynumda bir kızarıklık beliriyor. Eğer o güzel garson sıska kıcını viskimle birlikte hemen buraya getirmezsse, yüzündeki o güzellik işaretini tokatlayacağım.

"Bir evet daha." A.J.'in sesi yumuşuyor. "Ve bu daha da kötü bir evet, çünkü sadece bir manipölasyon değil, düpedüz bir yalan. Kontrolünü sürdürmeni sağlayan bir yalan, böylece bir erkeğe seni gerçekten iyi hissettiren şeyi söyleyerek dürüst olma riskini almak zorunda kalmıyorsun. Her şeyi doğru yapmak için çok çabalayan zavallı aptal herif, ona kalbini gösterecek kadar değer veren bir kadınla birlikte olduğunu düşünerek cehalet içinde pompalarken, sen kendini üstün hissederek güvenli küçük mesafenı korursun."

Yüzüm alev alev yanıyor. Ona bakamıyorum. Akıl almaz bir nedenden dolayı, ağlayacakmış gibi hissediyorum.

"Soru üç-"

"Yeter. Demek istediğini anladım." Ama benimle işi henüz bitmedi.

"Soru üç: Hiç aşık olmadığınız bir erkekle seks yaptınız mı?"

Başımı yavaşça çeviriyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Bu beni sürtük yapar mı?"

Başını iki yana sallar. "Hiç de değil. Bana göre bir kadın istediği kişiyle, istediği zaman, istediği nedenle, açıklama yapmak ya da özür dilemek zorunda kalmadan yatabilmelidir. Ama tam olarak 'Bunu ilgi ve sevgi bağlamında yapıyorum' dediniz. Bu da en azından şu anlama geliyor,

her seks yaptığınızda gerçek bir bağ, gerçek bir ilgi vardı."

Bakışları bir kez daha delici bir hal alıyor. "Yani hiç tek gecelik ilişki yaşamamışsın. Ya da intikam seksi. Ya da can sıkıntısından, içkiyi fazla kaçırdığından ya da senden, senin ondan hoşlandığından çok daha fazla hoşlanan ve egonu okşamaya ihtiyaç duyduğun bir adamla seks yapmadın. Değil mi?"

Cevap veremem. Cevap vermeme gerek yok; her şeyi yüzümde açıkça görüyor.

"Ve onları yargılayan da sensin," diye mırıldanarak beni etkili bir şekilde susturuyor.

Garson geldi. İçkimi bıraktı. "Başka bir şey ister misiniz?"

A.J. bana bakarak, "Yanında karga ister misin?" dedi.

Artık tuhaf bir şeyler olduğunu fark eden garson garip bir şekilde kıkırdıyor ve bir an tereddüt ettikten sonra parlak bir sesle, "Peki, bana haber verin! Ben sizi yalnız bırakayım."

O gittiğinde, kendi ikiyüzlülüğümün kuru ve kabuklu kabuklarıyla öğürmek zorunda kalıyorum.

Viski bardağı kristal bir küreymiş gibi davranıyorum. Kendime olan saygımı kurtarmak için bir yol bulmayı umarak ona bakıyorum. Çünkü A.J. tamamen haklıydı; söylediklerim saçmalıktı. Hem de kendini beğenmiş bir saçmalık. Cesaretimi topluyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum.

"Az önce söylediğin her şeyde haklısın. Sana bir özür borçluyum."

Bunun onu sersemlettiğini söyleyebilirim, ancak basit bir baş sallama ile omuz silkme nezaketine sahip.

"Yine de fahişeler için üzülüyorum, ne kadar para kazanırlarsa kazansınlar. Hayatını kazanmak için bu kadar kolay bir yol olamaz."

Uzun bir süre sonra, "Hayır, değil." dedi.

Sesindeki beklenmedik melankoli beni yakaladı.

Şaşkınlık içinde ona bakıyorum. "Aman Tanrım."

Başını kaldırıp bana baktı. "Ne?"

"Onları savunuyorsunuz! Sadece savunmakla kalmıyor, onlarla empati de kuruyorsun! Ve bunun için para almayan kadınların, sürtük ayıbına maruz kalmadan istedikleri kişiyle yatabilmeleri gerektiğini düşünüyorsun!"

"Ne demek istiyorsun?" "Sen bir feministsin!"

Homurdanıyor. "Ve sen sarhoşsun."

O haklı. Kesinlikle başım dönüyor. Yine de karşımda oturan hüzünlü, güzel Viking'in ruhuna göz attığıma ikna oldum ve daha fazlasını istiyorum. Ne yazık ki tam o anda cep telefonum çalıyor.

Bu Eric. "Bebeğim, hangi cehennemdesin?" diye bağırıyor.

Yüzümü buruşturarak başımı kulaklıktan uzaklaştırıyorum. "Ben iyiyim Eric. Eve dönerken yolda durdum çünkü sadece

. . . Sadece biraz boşluğa ihtiyaım vardı. Daha sonra evde olacağım."

"Durdu mu? Nerede?" Sesindeki paniği duyuyorum. "Sadece bu barda-"

"Barda yalnız mısın?" diye bağırıyor. Sesinde endişe verici bir güven eksikliği yankılanıyor. "Tanrım, Chloe, ne düşünüyorsun? Hangi bar? Gelip seni alacağım!"

"Eric, lütfen, sakın ol. Sorun yok, yalnız değilim. Yanımda ..." Gözlerimi kaldırdığımda A.J.'in bana sabit bir şekilde baktığını görüyorum. Çenesi kaya gibi sertti. "Bir arkadaşımla birlikteyim."

İşte. Söyledim işte. Bir arkadaşımla birlikteyim. Daha bu öğleden sonra benden nefret etmek için bir sürü nedeni olduğunu söyleyen, fahişeleri seven, bipolar bir arkadaş.

Tamamen kafayı yedim.

"Ne arkadaşı?" Eric o kadar yüksek sesle kükrüyor ki telefonu kulağımdan daha da uzağa çekiyorum.

İşte o zaman A.J. elimden aldı.

"Chloe'ye adresini verdirmeden önce sakinleşmen için iki saniyen var kardeşim, böylece gelip seni sakinleştirebilirim."

Sesi alçak ve tehlikeli. İçimde saf bir korkunun heyecanı zonkluyor. Hattın diğer ucunda, Eric dilini bulana kadar çatırdayan bir sessizlik var.

"Her kimsen, az önce bir kanun adamını tehdit ettin. Dua et de yüz yüze gelmeyelim. Kardeşim."

"İçimde öyle bir his var," diyor A.J. bana bakarak. Telefonu kapatıyor.

Telefonumu titreyen elime tutuşturuyor. "Erkek arkadaşın polis mi?"

Başımı salladım.

Gözleri simsiyah. Ağzı sert bir çizgi halinde, hatta çenesindeki kaslardan bile daha sert. "Öfkeli biri mi?"

"Bana hiç vurmadı, eğer kastettiğiniz buysa."

"Bir kadına kötü davranmanın, ona yumruk atmayı içermeyen pek çok yolu var" diye homurdanıyor.

Başım çatlıyor. Bu günün yeterince uzun sürdüğüne karar veriyorum; gitme zamanı. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama ayağım oturduğum taburenin ayağına takılınca sendeliyorum. A.J. oturduğu yerden kalkıyor, elini dirseğimin altına koyarak beni düzeltiyor, gözlerimden daha hızlı hareket ediyor.

"Sakin ol, Prenseler." Kıkırdıyor. "Düşüp o güzel yüzünü çarpmanı istemeyiz."

Ona bakıyorum. Yüzü eşofmanının kapüşonunun altında gölgelenmiş olsa da, bunu geri almak istediğini söyleyebilirim. Ona izin vermeyeceğim.

"Sence ben güzel miyim?"

Dudakları inceldi. Garsona hesabı getirmesini işaret ederek başka tarafa bakıyor. "İstemediğimi hiç söylemedim." diye mırıldanıyor.

"Ah, doğru." Çakırkeyif, gülüyorum. "Sadece benden nefret ettiğini söyledin. Ve kibirli olduğumu. Ve frijit. Bu arada, bu vesileyle bir konuda seni düzeltmek isterim: Yüzüme çarpsa bir siki tanırım. Böyle bir deneyim yaşadığımı iddia edemem ama şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, eğer bir sik aniden ortaya çıkıp burnuma çarparsa, onun bir sik olduğunu kesinlikle bilirim." Hıçkırıyorum. "Yüzde bin eminim. Sadece kıllı taşaklar bile kesin bir ipucu olurdu."

Görünüşe göre hesabı beklememeye karar veren A.J. elini cebine atıyor, cüzdanını çıkarıyor ve kolumu bırakmadan masaya bir tomar para atıyor. Etkilendim. Kendime, sarhoşluğun çeşitli aşamalarındaki kadınları idare etme sanatını mükemmelleştirmiş olması gerektiğini hatırlatıyorum. Yarı sarhoş fahişelerden oluşan bir koronun bacaklarını havaya kaldırdığını, A.J.'in de düşmelerini engellemek için koşturduğunu hayal ederek kıkırdıyorum.

"Buraya gelmeden önce ne kadar içtin?"

Sesi sertti. Davranışından dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi bana bakıyor. Akşam yemeğinde iki ya da üç kadeh kırmızı şarap içtiğimi utangaç bir şekilde itiraf ediyorum.

"İki ya da üç kadeh şarap, iki kadeh şampanya ve iki kadeh viski. Son birkaç saat içinde en az altı, muhtemelen yedi içki içmişsiniz. Dördü son otuz dakika içinde. Double viskilerden ikisi. Bu doğru mu?"

Tek gözümü kapatıyorum çünkü oda hafifçe dönmeye başladı. "Pek çok yeteneğim var Bay Edwards, ama matematikte o kadar da iyi değilim." Bir hıçkırık daha. "Bu konuda sizin sözünüze güvenmek zorundayım."

"Gidelim, Prenses." Cevap beklemeden A.J. beni yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak kapıya götürüyor.

"Nereye gidiyoruz?" Telaşla ağlıyorum. Sonra söylediği şey beni daha da telaşlandırdı.

"Eve. Yatağa gitmen gerek."

Chapter 6

A.J.'in arabası beklediğim gibi değil. Çünkü o bir araba değil. Motosiklet. Bana arabası olmadığını söyledi.

Normal insanların sahip olup A.J. Edwards'ın sahip olmadığı şeyler listesinin dört bin yedi yüz seksen iki numaralı maddesi.

"Buna binemem!" Arka tarafa park etmiş devasa siyah Harley'e bakıyorum. Krom ve tehditle parıldıyor. Park yerinin titrek floresan lambasının altında bana bakıyor gibi görünüyor.

En azından bir kurtarıcı lütuf: yağmur durdu.

"Elbette alabilirsin." A.J. motosikletin arkasına bağlanmış deri yan çantalarından birini açıyor, yarısı yokmuş gibi görünen bir kask çıkarıyor ve bana uzatıyor. "Bunu tak."

Motosiklete biner ve bacağına hızlı bir tekme atarak çalıştırır. Kükreyerek canlanıyor, dumanlar çıkarıyor. Öksürüyorum ve bir elimi

Yüzümün önünde bir ileri bir geri. "Bu şeyin üstünde öleceğim!" Gürültünün üzerine bağırıyorum. "Boş ver! Taksi çağıracağım!"

Kapüşonlu tişörtü kafasından itiyor, saçlarını ensesinde dağınık bir topuz halinde tutan lastikten kurtarıyor ve kaskını takıyor, bir yandan da sakince bana bakıyor. "Chloe, kışını kaldırıp motorumun arkasına bin."

Vücudumun bu emre verdiği tepki gülünç. Sahip olduğumu hiç bilmediğim hormonlar damarlarımda neşeyle çılgılık atmaya, konfeti fırlatmaya ve parti kornaları çalmaya başlıyor. Dudağımı ısıriyorum, sertçe ve ona bakıyorum.

Burası tehlikeli bölge. A.J. tehlikeli bir bölge. Daha iyi bilmeliydim. Sağduyu sahibiyim. Bir erkek arkadaşım var. Kavgaya ediyor olsak bile, erkek arkadaşım karşı köklü bir sadakat duygum var.

A.J.'in gece kadınlarına karşı köklü bir düşkünlüğü var.

Adımı tekrar söylüyor, bu sefer daha yumuşak. Gözleri benimkileri okşuyor. Onların sıcak altın ışıltısı altında eriyorum. "Tamam. Ama beni bu şeyde öldürürsen, aileme neler olduğunu açıklamak sana düşer. O konuda iyi şanslar. Babam büyük ihtimalle senin bağırsaklarını deşer."

"O bir şey değil." Motosikletin onurunu savunan A.J., bedensel bütünlüğüne yönelik tehdidi görmezden gelir. Belki de bağırsaklarına çoğu insan kadar düşkün değildir.

Sıfır zarafetle motosikletin arkasına tırmanıyorum, denge için omuzlarını kavriyorum. Ellerimin altında kayalar gibi hissediyorum.

"Titanyum şasili ve saatte iki yüz elli mil hıza sahip özel bir V-Rod."

Görünüşe göre alkol seçici işitme duyumu harekete geçirmiş çünkü bu son veriyi sanki hiç konuşulmamış gibi geçiriyorum. Cehaletin mutluluk olduğunu söylemelerine şaşmamalı. "Motosiklet nasıl dişi oluyor?" Talep ediyorum. "Bu kadar maço ve tehlikeli olmaları gerekiyorsa, hepsinin hes olması gerekmez mi?"

"Kask."

Çene kayışını kurcalayarak kaskımı takıyorum. İşim bittiğinde ve çabalarımın memnun görüldüğünde, A.J. "Hiç Jacques Cousteau izledin mi?" diye soruyor.

Merhaba, sol saha. Uçan topun yaklaştığını görüyorum. "Bu şimdiye kadar duyduğum en garip geçiş olabilir."

"Soruya cevap ver."

Bir kısmı göbek derinliğinde geçirme, bir kısmı hıçkırık olan bir şey yapıyorum. Bunun vücudumdan çıkan en itici ses olduğuna ikna oluyorum. Dehşete kapılıp ellerimi ağzıma kapatıyorum. A.J. eğlenmiş görünüyor. Bu beni rahatlatıyor ama onun fikrini önemsemediğimi düşünürsek rahatlamamalıyım. Soğukkanlılığımı çabucak toparlayıp cevap veriyorum. "Evet. Annem onu çok severdi. Ben büyürken sürekli onun programının tekrarlarını izlerdi."

Başını sallıyor. "Benimkini de."

Vay be. Onun bir annesi var. Bu düşünce hiç aklıma gelmemiştir. Bulanık beynim kardeşleri, aile hayatı, gençliği, hobileri ve eğitimiyle ilgili bir dizi soru sorma çılgınlığına kapılıyor, ta ki kendini tüketip yüzüstü düşene kadar ve ben sadece ona bakıp bekliyorum. Bu süreç sadece beş saniye sürüyor.

"Jacques Cousteau'nun söylediği bir şey var ki hep aklımda kalmıştır. "Kollarını bana dola."

"Jacques Cousteau 'kollarını bana dola' mı derdi?"

"Hayır, Chloe. Kollarını bana dola. Yolculuk için tutunmalısın." Bu basit talimata uymamı bekliyor.

"Oh! Yakaladım seni." Devasa bir çabayla, elimdeki tüm sahte ilgisizliği bir araya getiriyorum ve kollarımı omuzlarına doluyorum. Ellerim diğer tarafa değmiyor. Kol açıklığımdan daha büyük.

Bu beni garip bir çıkmaza sokuyor. Kollarımı onun beline kadar indirebilirim, böylece ellerimi birbirine kavuşturabilirim ama utanç verici bir karşılaşma riskiyle karşı karşıya kalırım

kasıklarıyla. Özellikle de söylediği gibi, ayakkabı numarasından ve boyundan da anlaşılacağı üzere, çok büyükse.

Tereddüt ettiğimi hissediyor. "Sorun nedir?"

Sesim cılız çıkıyor. "Doğru yaptığımı sanmıyorum."

Ellerimi tutuyor ve nazikçe karnına doğru indiriyor, parmaklarımı kesinlikle kasıkları olmayan sert bir kas yığınının üzerinde birleştiriyor. "Daha iyi misin?"

Rahatlayarak iç çektim. "En iyisi."

Gazı köklüyor. Motosiklet altımızda tıkırdıyor ve mırıldanıyor, harekete geçmek için can atıyor.

"Yani Jacques Cousteau?" diye sordum.

"Doğru. En güzel yaratıkların her zaman en tehlikeli olanlar olduğunu söylediler."

Bu sözü hatırlıyorum. Bay Cousteau'nun en ünlü sözlerinden biridir. "Hayır, aslında söylediği şeydi: 'En aptal yaratıklar aynı zamanda en tehlikelilerdir.'"

Berbat Fransız aksanımı duyan A.J. gülüyor, bu gece için ikinci bir mucize. Bu sese bayıldım, sııttım.

"Öyle yaptı, Chloe, öyle yaptı. Ben de onun mantığını izleyerek, her tehlikeli yaratığın dişi olması gerektiğini düşündüm, çünkü dişiler gerçekten güzel olan tek yaratıklar. Onlarla karşılaştırıldığında, biz erkekler sadece bir avuç salyalı aptalız."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. Gülümsemesi yıkıcı. Kalbim bir atıyor, sonra tamamen duruyor.

Tüm saçmalıkların anası.

Otoparktan çıkıp gecenin karanlığına karıştığımız anda, başımın ne kadar büyük bir belada olduğunu ve bu yolculuktan atlamak için birden fazla açıdan çok geç olduğunu anlıyorum.

Çünkü umursamaz bir aptala dönüştüğüm için, nereye gittiğini görmeyi çok istiyorum.

Chapter 7

Merdivenlerden yukarı taşıyorum. Başım ısıtılmış, sert bir yüzeye dayanıyor. Kendimi güvende, rahatlamış ve tamamen huzurlu hissediyorum.

Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Etrafımı saran tatlı kokulu sıcaklığa daha da sokuluyorum ve derin bir memnuniyetle iç çekiyorum. Bu hafifçe sallanan, koruyucu kozanın içinde sonsuza kadar kalabilirim. Parmaklarım ipek tellerini buluyor. İpeği parmaklarımın arasında döndürmeye başlıyorum ve tenimde bıraktığı hoş his karşısında gülümsüyorum. İpeği burnuma götürüyorum ve içime çekiyorum.

Tarçın. Şeker. Biraz duman ve misk. Bu kokuya bayılıyorum. İçinde mutlu bir şekilde boğulabilirim.

Sarsıcı, metalik bir çınlama beni sarsıyor. İnledim. Bir ses mırıldanıyor, "Lanet olası işe yaramaz güvenlik kapısı."

Daha fazla merdiven. Düzgün nefes alma sesi. Kulağımın dibinde bir kalp atışının yavaş ve istikrarlı gümbürtüsü. Ses tekrar geliyor, bu sefer daha yumuşak. "Chloe. Uyan Prenses, anahtar lazım."

"Mmm." Yüzümü, granit üzerine serilmiş kadife gibi hem inatçı hem de günahkâr derecede yumuşak olan sıcaklığa sokuyorum. Kollarımı etrafına doluyorum, çünkü bir şekilde yapabiliyorum. Burası her neresiyse, cennet gibi.

Sanki biri acı çekiyormuş gibi alçak, gergin bir inilti duyuyorum.

"Şşşt." Dudaklarımı ipeksi sıcaklığa bastırıyorum. Boğazımın derinliklerinde mırıltıya benzer bir ses çıkardığımı duyuyorum. İnleme tekrar geliyor, daha ıstıraplı.

"Chloe. Tanrı aşkına. Anahtarı bana ver."

Memnuniyet sisi içinde şu kelimeyi düşünüyorum: anahtar. Anahtarı saklıyorum. "Yedek," diye mırıldanıyorum. "Çerçevenin üstünde."

Bir anlık duraklama, biraz hışırtı ve hafif bir hareket, sonra tatmin edici bir homurtu duyuyorum. Şimdi öncekinden daha karanlık bir yerdeyim, çünkü göz kapaklarımın arkasındaki kırmızı ışık söndü.

Evimdeyim. Ben evimdeyim. Bu düşünce yavaş bir esintiyle bana doğru süzülüyor. Akşam yemeğine çıkmadan önce söndürmeyi unuttuğum ve hala oturma odasındaki sehpanın üzerinde yanmakta olan mumun portakal çiçeği kokusunu tanıyorum. Ben gürültüsüzce, zahmetsizce başka bir yere doğru süzülürken o da süzülüyor.

Yumuşak, yumuşak bir yüzeye yatırıldım. Uzuvarım nazikçe düzenleniyor. Ayakkabılarım çıkarılıyor. Ne eskisi kadar sıcak ne de o kadar keyifli. Kaşlarımı çatıyorum, gözlerimi açmaya çalışıyorum ama göz kapaklarım kurşun gibi. Kollarımı kendime sarıp kaybettiğim ısıyı geri kazanmaya çalışıyorum. Üzerime bir ağırlık çöküyor: bir battaniye. Altına gömülüyorum ve bir kez daha memnuniyetle iç çekiyorum.

Tüylü bir şey alnıma dokunuyor, en ufak bir basınç fısıltısı. Ardından kıvılcımlar cızırdıyor. Önceden kulağıma gelen ses yumuşak bir şekilde konuşuyor. Ama şimdi gırtlaktan gelen, anlayamadığım ilkel kelimelerle konuşuyor.

"İdi spat, laskovaya moya. Spat."

"Gitme," diye yalvarıyorum, nazik fısıltısında hissettiğim vedaya üzülmüyorum. "Henüz gitme. Lütfen."

Bir an sessizlik oluyor, sonra bir nefes verme sesi duyuyorum. "Yapmayacağım," diye mırıldanıyor ses, anlayabildiğim kelimelerle. "Ben buradayım. Tam buradayım."

Rahatladım. O burada. Gitmiyor. Uyuyabilirim, güvende ve sağlam.

Ben de öyle yapıyorum.

Yakındaki bir pencerenin önündeki sokakta ilerleyen bir çöp kamyonunun sesiyle sarsılarak uyandım. Birden ayağa fırladım. Kalbim küt küt atıyor. Kafam karışmış bir halde, loş odada birkaç dakika çılgınca etrafıma bakındıktan sonra yatağımda, evimde olduğumu fark ediyorum.

Hala tamamen giyinik durumdayım. Başım ağrıyor. Gözlerim bulanık. Ağzım çöl gibi.

Banyoya gidip tuvaleti kullanıyorum ve musluktan bir yudum suyla birlikte iki Advil alıyorum. Şans eseri bakışlarım tezgahın üzerindeki dijital saate takılıyor. Üç saat önce taze çiçek almak için şehir merkezindeki çiçek pazarında olmam gerektiğini fark ettiğimde kalp krizi geçiriyorum. Bugün Pazartesi, Fleuret'in haftanın en yoğun günü, kurumsal hesaplarımızın çoğunun kurulması gerekiyor. Öğle yemeğinden önce.

Bugün bana kızacak olan iki düzine yerel işletme sahibi var.

Dişlerimi fırçalamaya, saçlarımı taramaya ya da başka bir şekilde kendimi hazırlamaya bile zahmet etmeden yatak odasına koşuyorum ve bağcıklarını çözmeden ayaklarımı bir çift spor ayakkabının içine sokuyorum. Dolaptan bir ceket alıp üzerime geçiriyorum ve oturma odasına koşup çılgınca el çantamı arıyorum. Sehpanın üzerindeydi. Kapıdan uçarak çıkıyorum ve merdivenlerden aşağıya, binadan dışarıya ve kaldırımdan karşıya koşuyorum. Nefes nefese arabamın üzerine düştüm.

Saat sabahın 5:50'si. 10 dakika içinde mağaza personelim gelecek ve çalışabilecekleri taze çiçek olmayacak.

Bir çözüm bulmak için umutsuzca bir dizi çılgın hesaplamaya başlıyorum. Şehir merkezine varmam yirmi dakika, çiçekleri almak için alışveriş yapmam en az bir ya da iki saat -eğer hızlıysam- Fleuret'ye dönmem de bir yirmi dakika sürecek. En iyi senaryoya göre, varış saatim yaklaşık sekiz.

Tam da şoför teslimat kamyonunu yüklemeye başlamak için geldiğinde, henüz yapılmamış olan tüm hazırlıklar tamamlanmış olacak.

Direksiyona vuruyorum. Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor ama duruma yardımcı olmuyor. Çantamdan cep telefonumu çıkarıp Rehber'e giriyorum ve Trina'nın adını seçiyorum. Ona bugün yangın söndürmeye hazır olması gerektiğini bildiren bir mesaj göndermem gerekiyor.

Ama Trina'ya bu sabah saat bir buçukta bir mesaj gönderdim bile. Siyah beyaz olarak orada duruyor. Şaşkınlıkla mesaja bakıyorum.

Bu sabah markete gidebilir misin? Hasta hissediyorum. Çok özür dilerim. Elimden geldiğince çabuk geleceğim.

Gönderdiğimi hatırlamıyorum.

Arabamda oturmuş mesaja bakıyordum, ta ki bir korna sesi başımı kaldırmama neden olana kadar. Hırpalanmış bir Volvo'nun içindeki yaşlı bir kadın bana işaret ediyor. Gidip gitmediğimi öğrenmek istiyor. Bu saatte bile park yeri bulmak zor.

Ona el salladım, arabayı çalıştırdım ve işe doğru yola çıktım.

Oraya vardığımda Trina'nın mesajımı kesinlikle aldığını görünce rahatlıyorum çünkü dükkânda bir hareketlilik var.

"Günaydın Carlos," diyorum çiçekleri işleyen genç Latin adama. Sap kıyma makinesinden dolayı ayaklarının etrafında bir yaprak ve sap karmaşası var. Süpürmeye başlıyor.

Gülümsüyor, başını sallıyor. "Günaydın, Bayan C."

Mağazanın içinde, ana satış katından bir duvarın arkasına gizlenmiş uzun paslanmaz çelik tasarım

Trina ve kıdemsiz tasarımcım Renee'nin düzenleme yaparken sohbet ettikleri masalar. Beyaz plastik çiçek kovaları etraflarını sarıyor. Trina, Beverly Hills'teki bir plastik cerrahın ofisi için abartılı, modern bir parça üzerinde çalışıyor - en çok harcamayı onlar yaptığı için kimin aranjmanı olduğunu söyleyebilirim ve neredeyse tamamen kesilmiş phalaenopsis orkidelerinden oluşuyor, mevcut en pahalı çiçeklerden biri. Renee, bir hukuk firmasındaki avukatların masaları için telle sarılmış beyaz güllerden oluşan üçlüleri küçük mavi tomurcuk vazolara bırakıyor.

Etkilendim; belli ki erken başlamışlar. "Siz harikasınız!"

Trina diyor ki, "Buradasın! Hasta olduğunu sanıyordum! Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim. Şimdi daha iyiyim. Pazarla ilgilendiğin için teşekkürler Trin, kıcıımı kurtardın."

Teşekkürümü elinin tersiyle itti. "Merak etme. Mesajını alınca Renee'ye mesaj attım, bir adamımız eksik olduğu için biraz daha erken gelebilir mi diye sordum. Yine de burada olmana sevindim. Bayan Goldman Spago'da öğle yemeği vereceğini ve bunun için çiçeğe ihtiyacı olduğunu bildiren bir mesaj bıraktı."

"Spago'da bir öğle yemeği daha mı? Bu kadın başka bir yerde yemek yemiyor mu? Ya da yemek pişirmez mi?"

"Görünüşe göre değil. Bugün on beş misafir var. Saat 11'e kadar teslim edilmesini istiyor."

"Tabii ki öyle." Çantamı masanın üzerine bırakıyorum, kendime bir kahve yapıyorum ve işe koyuluyorum.

İki saat sonra şoförümüz Jeff geldi ve yüklemeye başladı. Sonunda mola verebilirim.

Bütün sabah dikkatim dağınıktı. Zihnimin arka köşesinde dün olan her şey kaynıyor. Ailem, Eric, A.J.

Özellikle A.J.

Onunla bardan ayrıldığımızı ve ölüm telefonuna bindiğimizi hatırlıyorum. Eve dönüş yolunun bazı kısımlarını hatırlıyorum. Bir de puslu, bölük pörçük bir taşınma anısı var.

Rüya gibi, bu yüzden gerçek olup olmadığından emin değilim. Hepsi bu kadar.

Ona ev adresimi verdiğimi kesinlikle hatırlamıyorum.

Telefonumu kontrol ettim. Altı cevapsız arama var, hepsi de Eric'ten. Hiç sesli mesaj bırakmamış. Ona hiç tanımadığı bir adamla bardan çıktığımı söylemek zorunda kalacağımı fark ettiğimde midem bulanıyor. Sonra da beni motosikletiyle eve bıraktı.

Sonra beni yatağa yatırmış olabilir de olmayabilir de.

Idi spat, laskovaya moya.

Hayalet gibi ve belli belirsiz, garip kelimeler zihnimde soğuk bir camın üzerine üflenmiş sıcak bir nefes gibi beliriyor. Ne anlama geldiklerini bilmiyorum ama konuşuldukları tonun kızgınlıktan başka bir şey olmadığını biliyorum.

Ses tonu şefkatliydi. Neredeyse sevgi doluydu.

Zihnimin bana oyun oynadığını düşünmek istiyorum. Ama bir şey var. Bilmiyorum. Bana bunun sarhoş bir rüya olmadığını söyleyen bir şey var. Bir şey bana bu kelimeleri gerçekten duyduğumu söylüyor, o tatlı tonlarda.

Düşüncelere dalmış, uzaklara bakıyordum ki Trina arkamdan geldi ve neredeyse ödümü koparacaktı.

"Sana söylemeyi unuttum. Tanrım, biraz zıpla, neden yapmıyorsun?" "Özür dilerim." Elimi çarpan kalbimin üzerine koydum. "Ben sadece dalmışım. Beni şaşırttın."

Bana bakıyor. "Bugün iyi misin? Bütün sabah dalgındın."

Boğazımı temizliyorum. "Sadece ... evet. Hâlâ kendimi yüzde yüz iyi hissetmiyorum. Bu aralar grip salgını var."

Kat buna şarap gribi diyor.

"Ne oldu?"

Bir sipariş formu uzatıyor. "Büyük Baba'nın gönderdiği sipariş _."

"Hayır, sen de mi?" diye araya giriyorum, yüzümü buruşturarak.

Sırıtırıyor. Son moda gözlüklerinin ardında iri kahverengi gözleri parlıyor. "Evet. Kardeşinin ona böyle seslendiğini duydum ve tamamen uygun olduğunu düşündüm. O herif tam bir kucaklayıcı ayı gibi. Grrrr!" Büyüyen bir ayı sesi çıkarıyor ve poposunu bir tokat bekliyormuş gibi dışarı çıkarıyor. "Hey Koca Ayı Baba, Küçük Bebek Ayı çok yaramazlık yaptı! Şaplağa ihtiyacı var!"

"Lütfen bunu bir daha yapma, yoksa seni kova yıkayıcılığına indiririm."

Doğrulan Trina güler. "Merak etme, zaten tokatlamak istediği ben değilim." Dudaklarını büzerek, kaşlarını oynatarak, başını sallayarak ve saçlarını savurarak her zaman beynindeki bir kan damarı patlamış gibi görünmesini sağlayan tuhaf bir kombinasyon olan imzalı ne dediğini biliyorsun kız arkadaş yüzünü bana veriyor.

Söylediklerini geri sarmakla o kadar meşgulüm ki tam olarak anlayamıyorum. "Ne? Kim? Ben mi?"

Gözlerini deviren Trina iç geçirir. "İlkokula gittiniz mi, gitmediniz mi?"

Aslında ilkokula gittim. Ailemin yılda otuz bin dolar ödediği özel bir okuldu, böylece parmak boyası yapabiliyor, davul çalabiliyor ve "duyuları harekete geçiren ve farklı öğrenme yollarını destekleyen müzik, tiyatro, dramatik oyun, atletizm ve çevre bilinci öğrenebiliyordum."

Trina, Venice'te bir devlet okuluna gitmiş ve orada bir kız çetesine katılmış.

Basitçe "Evet" diye cevap veriyorum.

"Tamam. Sana sataşan, sınıfta at kuyruğunu çeken ve teneffüste yanından geçerken sana çelme takmaya çalışan o küçük pislik çocuğu hatırlıyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Mikey Dolan'ı nereden biliyorsun?" "Çünkü her kızın bir Mikey Dolan'ı vardır, aptal!"

Trina'ya bakıyorum. "İşe gelmeden önce bir kâse sigara mı içtin? Çünkü sesin biraz taş gibi geliyor."

"Boş ver." Sipariş formunu uzattı. Yüzümdeki uyarı dolu ifadeyi görünce, "Size söylemem gereken şey, Big'den gelen siparişti, affedersiniz," diye düzeltiyor. "Bay Edwards'ın siparişi geçersiz."

"Neden? Nesi var bunun?"

Omuz silkiyor. "Adres yanlış ya da eksik. Bize bildirmek için telgraf servisinden bir e-posta göndermişler. Alıcıyı arayabilmeleri için doğru bir adrese ya da telefon numarasına ihtiyaçları var. Biz onlara geri dönene kadar bekletecekler."

Siparişi elinden alıp inceledim. Yüz adet uzun sap beyaz gül için, ki bunun için yedi yüz dolar alıyoruz. Şaka yapmıyor.

"Ek kart için mesaj yok." "O istemedi."

Trina ve ben bakiştık. Erkeklerin gönderdikleri bir buket çiçeğe mesaj eklemek istemedikleri tek zaman, gönderdikleri kadının başka biriyle evli olması ya da erkeğin bir sapık olmasıdır.

"Pekâlâ. Bunu takip edeceğim, teşekkürler."

Bunu tam olarak nasıl takip edeceğim bir muamma, çünkü denklemde eksik olan telefon denen eğlenceli küçük bir cihaz var. A.J.'e ulaşmamın hiçbir yolu yok.

En azından doğrudan.

Kat'i aramak için çok erken olduğuna karar vererek Google Haritalar'dan adrese bakıyorum. Sokak ve şehir isimleri telaffuz edilemeyen kelimelerden oluşuyor. Yavaşça yazıyorum, sipariştten ekrana bakarak doğru girdiğimden emin oluyorum: 4, Prospekt Devyatogo Yanvaryaya / 66a, Prospekt Alexandrovskoy Fermy.

Google sonucu üretiyor. Rusya, Saint Petersburg'daki Preobrazhenskoe Mezarlığı için bir bağlantıya bakıyorum.

Ellerim hala klavyenin üzerinde. Omurgamdan aşağı küçük bir ürperti akıyor.

Sana baktığımda ne gördüğümü bilmek ister misin? Hayaletleri.

Hedeflenen alıcının adına baktım. Aleksandra Zimnyokov. Telaaffuzunu doğru yapmaya çalışarak soyadının birkaç varyasyonunu mırıldanıyorum ama hemen vazgeçiyorum. Bu kadın her kimse, eminim ismini karıştırmamdan hoşlanmayacaktır.

Bilgisayara dönüp düşünüyorum. Arama kutusuna "A.J. Edwards Kötü Alışkanlık" yazıyorum.

Şaka değil, dokuz yüz seksen üç bin sonuç var. En üstteki Wikipedia linkine tıklıyorum ve okumaya başlıyorum.

Alex James Edwards (d. 9 Temmuz 1987), profesyonel olarak bilinen adıyla A.J. Edwards, Amerikalı müzisyen ve şarkıcı-söz yazarıdır ve en çok Bad Habit adlı rock grubunun davulcusu olarak tanınmaktadır.

Yirmi sekiz yaşında, benden üç yaş büyük. Komik, ben onun daha yaşlı olduğunu sanıyordum. Belki de her zaman dünyanın yükü boynundaymış gibi görüldüğü içindir. Okumaya devam ediyorum ve Las Vegas, Nevada'da bir papaz ve ev hanımı eşinin çocuğu olarak dünyaya geldiğini öğreniyorum. Dini inançları nedeniyle tüm eğitimi evde almış.

A.J.'yi, dövme, somurtkan, düzen karşıtı A.J.'yi böyle bir geçmişten geliyor olarak hayal etmekte zorlanıyorum. Gerçi annem tarafından evde eğitilmiş olmak beni kesinlikle derin uçtan atlatırdı, bu yüzden omuz silkip okumaya devam ediyorum.

Böylesine ünlü bir grubun üyelerinden biri için, hakkında şaşırtıcı derecede az kişisel detay var. Kardeşi yok. Anne ve babası yıllar önce ölmüş. Bilgilerin çoğu müzik kariyeri ve beş yıl önce katıldığı Bad Habit'ten önce birlikte çaldığı gruplarla ilgili. Bad Habit'in A.J.'den önceki davulcusu ciddi bir kokain bağımlılığına sahipti ve üç günlük bir uyuşturucu aleminin ardından kalp krizinden öldü.

"Bu korkunç," diye mırıldandım.

Sahip olduğu nörolojik anomali olan kromestezi hakkında önemli bir bölüm var.

Yüksek sesle okudum, "Kromestezi veya sesten renge sinestezi, duyulan seslerin otomatik ve istemsiz olarak bir renk deneyimi uyandırdığı bir sinestezi türüdür. Diğer sinestezi çeşitlerinde olduğu gibi, ses-renk sinestezisi olan bireyler sinestezik deneyimi kendiliğinden, çaba sarf etmeden ve bireyin normal olarak kabul etmeyi öğrendiği bir şekilde algılar. Sinestezinin hangi mekanizma ile devam ettiği henüz tam olarak belirlenememiştir. Sinesteziklerin ve sinestezik olmayanların her ikisinin de sesleri renklerle keyfi olmayan bir şekilde eşleştirdiği ve halüsinojenik ilaçların alımının bir saatten kısa bir sürede sinesteziyi tetikleyebildiği göz önüne alındığında, bazı araştırmacılar sinestezik deneyimin normal beyinde önceden var olan yolları kullandığını varsaymanın makul olduğunu iddia etmektedir."

Acaba halüsinojenik ilaçlar bulabilir miyim, böylece A.J.'nin müzik duyduğunda gördüklerini yeniden yaratmaya çalışabilirim. Eminim Trina bana biraz bulabilir.

Makaleye devam ettiğimde, A.J.'nin neredeyse her fotoğrafında güneş gözlüğü taktığını ve başını bir şeyle örttüğünü fark ediyorum. Genellikle kapüşonlu bir tişört. Bazen de alnına kadar indirdiği bir şapka. Onu güneş gözlüksüz yakalayan nadir fotoğraflarda bile asla doğrudan kameraya bakmıyor. Yüzü her zaman alçaltılmış, gizlenmiş ya da yana dönüktür. Grubun tanıtım çekimlerinde bile - hatta CD ve single'ların fotoğraflarında bile- arka planda durur. Bad Habit'in dışa dönük solisti Nico her zaman ön planda ve grubun diğer üyeleri tarafından kuşatılmış durumda, ancak A.J. neredeyse her zaman gölgede kalıyor.

Sadece birkaç dakikalığına fotoğraflara baktığımda, bunun kasıtlı olduğunu söyleyebilirim.

Nedenini bilmek istiyorum.

Tırnaklarımı masaya vuruyorum, Kat'in uyanması için ne kadar beklemem gerektiğini hesaplıyorum ve onu arayıp Nico'dan A.J.'in ev adresini isteyebiliyorum.

Chapter 8

O gece eve gittiğimde, yönetim şirketinden bir ekip az önce çıkıyordu. Apartmanın önündeki, taşındığımdan beri kırık olan güvenlik kapısı mucizevi bir şekilde tamir edilmiş.

Kapının önündeki dar beton basamaklarda Eric oturmuş, kederli bir şekilde yere bakıyor.

Gerginim. Bunu şimdi yapabilir miyim? Daha fazla zamana ihtiyacım var mı? Ne söyleyeceğim?

Ama artık çok geç. Beni gördü, sokakta arabamın yanında hareketsiz duruyor ve duruyor. İçeri girmek zorundayım. Ellerini ceplerine sokmuş, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek beni bekliyor.

Dün gece A.J. telefonu yüzüne kapattığından beri konuşmadık. Bundan sonra ne olacağı konusunda endişeliyim.

Kollarının uzanabileceği mesafeye geldiğimde, bana uzanıyor ve sözsüz bir şekilde beni kucaklıyor. Yüzünü boynuma gömüyor, beni içine çekiyor. Titriyor. Burnu soğuk.

Boğazım. Ne kadar zamandır burada oturup benim gelmemi beklediğini merak ediyorum.

"Özür dilerim, bebeğim. Aptalın tekiydim. Ailene asla bir şey söylememeliydim. Bunu ele alış şeklim ... ve sonra aramalarımın cevap vermemen ..." Geri çekildi, endişeli gözlerle bana baktı. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım.

Daha yumuşak bir sesle, "İyi miyiz?" diye soruyor.

Omuzlarımdaki gerginlik azalıyor. Üçüncü Dünya Savaşı olmayacak. İç çekiyorum, tekrar başımı sallıyorum. "Yemekte söylediklerimde ciddiydim. Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

"Tabii ki, tabii ki." O da rahatlamış, bana güven veriyor, kollarımı sıkıyor. Ne söylersem söyleyeyim kabul edeceğini söyleyebilirim. Beni kaybetmek istemiyor.

Emin olmadığım şey ise onu kaybetmek isteyip istemediğim.

Kapıdaki kilit kutusuna hiç kullanmadığım güvenlik kodunu giriyorum. Dairemle aynı numara olduğu için hatırlaması kolay. Kapı açılıyor. Üst kata çıkıyoruz. Yol boyunca sessizdik.

İçeri girince doğruca buzdolabına yöneldim. Bira kalmamış, Eric'in içmeyi tercih ettiğini biliyorum, ama bu pürüzlü karşılaşmayı kayganlaştıracak bir şeye ihtiyacımız olacak, bu yüzden bir şişe cabernet açıyorum. İkimiz için de birer bardak doldurdum. Oturma odasındaki sehpanın karşılıklı iki yanına oturuyoruz, sessiz ve gergin, birbirimizden başka her şeye bakıyoruz.

Acaba evli olmak böyle bir şey mi?

Eric boğazını temizler. "Bir şey söylemek istiyorum." Şarap kadehini sehpanın üzerine koyar, dirseklerini dizlerine dayar ve parmaklarını çenesinin altında birleştirir. "Dün gece barda birlikte olduğun adamın kim olduğunu bilmiyorum ama bir arkadaşın olduğunu söylemiştin."

Gözlerimiz buluşuyor. Onay ya da itiraf bekliyor. Başımı sallıyorum, yani evet, o sadece bir arkadaş. Eric derin bir nefes alıp sertçe veriyor. Rahatlamıştı.

"Tamam. Sana inanıyorum. O yüzden bu konuyu bir daha açmayacağım. Sana güvenmemem için bana hiçbir sebep vermedin. Şüpheli olma eğilimim olduğunu biliyorum, bu da muhtemelen işimden kaynaklanıyor. Bunu bir bahane olarak kullanmıyorum, sadece gerçek bu. Ama bunu hak etmediğini biliyorum." Duraksıyor. "Eve nasıl ya da ne zaman döndüğünü de sormayacağım. Dün gece buraya gelip seni beklemedim çünkü beni görmek istemediğini düşündüm. Yalnız kalmak istediğini söylemiştin. Buna saygı duymaya çalışıyordum. Akşam yemeğindeki düşüncesizliğimden sonra buna ihtiyaç duyduğun için seni suçlayamam."

Sesi düşer. Yere bakar. "Şu evlenme meselesi... bir anda ortaya çıktı. Büyüklük taslamak ya da babanın izninin senin bu konudaki duygularından daha önemli olduğunu düşündürmek istemedim. Dürüst olmak gerekirse, onun gibi birinin bir polisin senin için yeterince iyi olduğunu düşünmesine şaşırdım. Aklıma gelen ilk şeyi ağızımdan kaçırdım."

Boğazım daralıyor. İtirafı o kadar beklenmedik ki ne yapacağımı bilemiyorum. Eğer durum tam tersi olsaydı ve gizemli bir kız barda Eric'in elinden telefonu alıp beni tehdit etseydi, Eric'le kavga ettikten sonra beni terk etseydi, biliyorum ki şu anda ona bu özür dilemeyi yapmazdım.

Bunaldım, biraz şarap yuttum.

Eric yavaşça başını kaldırıyor. Gözlerimiz kilitlendi. Onu ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum, o kadar havalı, o kadar sevimli ve kendinden emin bir çekiciliği vardı ki, görür görmez vurulmuştum. O, bir kızın içinde kaybolabileceği yarık çenesi ile tamamen silahsızlandırıcı olan savunmasız bir tarafı olan temiz kesimli, tam bir Amerikan oyun kurucu tipi.

Şimdi çalım yok. Kendinden emin gülümsemeler yok. Sadece bana karşı hisleri o kadar büyük ki odadaki alanın çoğunu kaplayan bir adam var.

"Senin için yeterince iyi olmadığımı biliyorum." Sesi çatlıyor. "Ama seni seviyorum. Ve seni mutlu etmek için her şeyi yaparım."

Elimle ağzımı kapatıyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor. Altı aydır çıkmamıza rağmen Eric şimdiye kadar beni sevdiğini hiç söylememişti.

Adını fısıldıyorum. Bir anahtarı kilide sokmak gibi bir şey bu; içinde tuttuğu tüm duyguları serbest bırakıyor.

Sehpanın üzerinden üzerime atlıyor, beni vücuduna bastırırken elimdeki şarap kadehini düşürüyor ve bizi kanepeye çarpıyor. Hiç bu kadar çaresizce öpülmemiştim ya da öpülmeye bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Tüm şüphelerim ve endişelerim uçup gidiyor ve kendimi bir duygu tsunamisine bırakıyorum. Her zamankinden daha tutkulu, daha coşkulu, daha aç hissediyorum.

Açgözlü öpücükler arasında önce kendi gömleğini, sonra benimkini yırttı. Ardından ayakkabılarım, çoraplarım, pantolonum, iç çamaşırım çıkıyor; çırılçıplağım. Kot pantolonunun fermuarını yırtarak açtı. Üstüme düşüyor, göğüslerimi öpüyor, kalçalarımın arasına yerleşiyor. Dudaklarından tutarsız hayranlık sözcükleri dökülüyor. İnliyorum, ona doğru eğiliyorum, istemek istiyorum ve meme ucumu öyle sert ısıyor ki zevk ve acıyla haykırıyorum.

Dondu kaldı.

Sersemlemiş durumdayım, neden durduğundan emin değilim. "Ne?" Gözlerimi kırıştıtarak nefes nefese kaldım. "Eric, sorun ne?"

Sanki yüzüstü düşme talihsizliğine uğramış dev bir bok yığınıymışım gibi benden uzaklaşıyor. Yüz ifadesi dehşete kapılmıştı.

Aynı zamanda öfkeli.

"Bana ne dedin sen?" diye tıslıyor.

Donma sırası bende. Düşünmeye çalışıyorum ama zihnim bomboş. "Ben ... hiçbir şey?"

Hasta gibi görünüyor. "Bana 'A.J.' dedin. Bana başka bir adamın adını söyledin!"

Damarlarıma anında buzlu su enjekte ediliyor. Ona bakıyorum, vücudumdaki tüm hücreler kristalleşerek kar tanelerine dönüşüyor. Bu olamaz. Hiçbir şey söylemedim, sadece küçük bir ses çıkardım-

Eric hırlayarak koltuktan fırladı. Doğruldu ve ellerimle göğüslerimi kapattım.

"Eric, ne diyeceğimi bilmiyorum. Yaptığımı sanmıyorum. bir şey söyle-"

Etrafında dönüp bağıyor, "İnan bana, yaptın! Dün gece birlikte olduğun kişi bu muydu? A.J.? Lanet gruptan mı?"

Aman Tanrım. Tabii ki A.J.'in kim olduğunu biliyor. Ağzım açık kaldı ama hiç ses çıkmadı.

Öfkeden ve ihanetten mosmor olmuş bir halde tepemde dikiliyor, yüzü kıpkırmızı, boynundaki damarlar dışarı fırlamış. "Bana lanet gerçeği söyle, Chloe!"

Ve yalan söyleyemem. Ama istiyorum. Varlığımın her zerresiyle yalan söylemek istiyorum. Ama söylemiyorum.

Bembeyaz ve titreyerek fısıldadım, "Evet."

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle arkasını döner. Yerden gömleğini kapıp kafasına geçiriyor. Kapıya doğru giderken koridordaki nişten bir vazo kapıyor ve odanın diğer ucuna fırlatıyor. Karşı duvara çarpıyor ve bomba gibi bir sesle paramparça oluyor.

Kapıyı çekip açıyor ve arkasından öyle bir çarpıyor ki tüm bina sallanıyor.

Oturma odamdaki kanepede çırılçıplak oturmuş, gözyaşlarım yanaklarımdan sessizce süzülürken, milyonlarca küçük cam parçasının yerdeki elmaslar gibi parıldamasını izliyorum.

Birkaç saat sonra telefon çaldığında, oturma odasında hâlâ çıplaktım. Kendimi bir battaniyeye sarmak ve ön kapıyı kilitlemek için zaman ayırdım, ama hemen Eric gittiğinden beri yattığım kanepeye geri döndüm, kendimi çarmıha gerdim.

Kanepenin yanındaki masadan ahizeyi kaldırıyorum. "Alo."

"Neden sesin kedin ölmüş gibi çıkıyor?" Bu Grace. "Kedim olmadığını biliyorsun."

"Doğru. Bana bir mulligan ver. Neden sesin cenazeden yeni dönmüş gibi geliyor?"

"Ben bir fahişeyim."

Bir duraklama oldu. Sonunda, "Gerçekten mi? Hangi pis işi yaptın? Ve bunun için ne kadar para aldın? Tüm detayları istiyorum, bir kitap yazmayı düşünüyorum."

"Hiçbir ödeme almadım."

Grace alay eder, "O zaman fahişe değilsin." "İyi, ben bir fahişeyim."

Sıcak bir şekilde, "Senin en sevdiğim yönlerinden biri de bu, tatlım," diyor.

Geçen farlardan tavana yayılan gölgelere bakarak destansı bir iç çekiyorum.

"Pekâlâ, söyle bakalım. Sorun nedir?"

Grace ile en iyisi doğrudan konuya girmektir. Bir terapist olarak, siz üzücü hikayenizi anlatırken bir gözü her zaman saattedir. Ayrıca, lisedeyken bir trafik kazası geçirmiş, anne ve babası ölmüş ve kazadan önceki hayatına dair hiçbir şey hatırlamıyor. Diğer, daha zayıf iradeli insanlar uyuşturucuya yönelerek veya çıldırarak başa çıkabilirdi, ancak Grace her anı son anıymış gibi yaşayarak bununla başa çıkmaya karar verdi. Onun için geçmiş ya da gelecek yok, sadece şimdiki zaman var. Zamanı boşa harcayan her şeye karşı sıfır toleransı var. O yüzden hemen başlıyorum.

"Eric'le takılıyorduk ve ben ona başka bir adamın adını söyledim."

Gürültülü kahkahalar. Bunu eğlenceli bulacağını bilmeliydim. Gülüşmeler ve kahkahalar nihayet dindiğinde, "Sanırım Bay Kanun ve Düzen sizin bu küçük gafınızı yadırgadı?" dedi.

"Bu küçük bir gaftan daha fazlası, Grace! Bu resmen zina!"

"Evli değilsen bu zina değildir, Chloe."

Gözlerimi tavana diktim. Şu anda beni anlambilimle mazur görmemeliydi. "Peki. O zaman bu resmen hile sayılır."

"Saçmalama," diyor rahatça. "Her kadın seks yaparken zaman zaman partnerinden başka birini düşünür. Bu tamamen normaldir. Senin tek hatan ağzını açmak oldu."

"Evet, artık ayağım kalıcı olarak o ağza girmiş durumda. Eric buradan sanki bir cinayet çılgınlığına doğru gidiyormuş gibi fırladı."

Grace mırıldanıyor: "Ya da beyaz olmayan masum bir insanı boğmak için."

"Grace!"

"Üzgünüm tatlım, ama o Alabama'da büyümüş ve hala yılda iki kez bataklıkta avlanmak için üniversiteden kardeşlik arkadaşlarını gören beyaz bir Cumhuriyetçi polis memuru. Garajındaki kilitli sandıkta bir yerlerde sivri beyaz bir başlık olduğunu biliyorsun."

"Şimdi telefonu yüzüne kapatıyorum."

"Tamam, veriyorum! Ağaçta mahsur kalan kedileri kurtaran ve şehirdeki dezavantajlı gençlere okumayı öğretmekle meşgul olmadığı zamanlarda yaşlı kadınların karşıdan karşıya geçmesine yardım eden sevimli bir insan. Tatmin oldun mu?"

"Bazen senin annemden daha züppe olduğunu düşünüyorum Grace."

"Teşekkür ederim!"

"Bu bir iltifat değildi."

Homurdanıyor. "Sen öyle sanıyorsun."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Eğer gerçekten en iyi arkadaşım olsaydın, bana bu kadar değer veren bir adama iş yaparken başka bir adamın adıyla hitap etmenin ne kadar kaba ve affedilmez bir davranış olduğu konusunda bana ders veriyor olurdun."

"Bekle-işimize mi dönüyoruz? Yani daha içine bile girmemiş miydi?"

"Biliyor musun, senin önemli bulduğun şeyler benim için gerçekten şaşırtıcı. Mesele bu değil!"

"Söz konusu olay sırasında aleti içinizde miydi, değil miydi?"

Bunu bir cevapla onurlandırmıyorum. O zaten biliyor.

"İşte böyle!" diye bağılıyor.

"Neye gidiyorum?"

Öfkeyle nefes veriyor. "Seks bile yapmıyordun Chloe! Bu sayılmaz!"

"Gerçekten mi? Bunu A.J.'in evini yakmak için kapıdan çıkarken en sevdiğim vazoyu kıran erkek arkadaşına anlatmayı dene."

Uzun, kavernöz bir sessizlik olur. Sonra Grace tereddütle sorar: "Bana Eric'i aradığını mı söylüyorsun? A.J.?"

"Ben de sana bunu söylüyorum."

"Kesinlikle nefret ettiğin aynı A.J. mi?"

Gözlerimi kapatıyorum. Bu çok utanç verici. "Aynısı."

"Aynı A.J. mi, iki hafta önce ona kokuşmuş bir vücut parçası dedikten sonra yüzüne fırlattığın mükemmel bir kadeh şampanyayı ziyan ettiğin?"

"Grace."

"Heavenly adındaki sürtüklerle çıkan A.J. mi?"

"Aslında o bir fahişe," diye düzeltiyorum. "Ona para ödüyor. Ve söyleyebileceğim kadarıyla diğer tüm kız arkadaşlarına da."

Grace kıkırdamaya başlar. Bir telefon seks operatörünü kıskançlıktan yeşertecek kadar alçak, gırtlaktan gelen bir kahkaha. Aşağılanmışlığımın tadını çıkarmayı bitirdiğinde, şifreli bir şekilde, "Chloe Anne Carmichael, senin için hâlâ umut var," diyor.

Bir kolumu yüzüme atıyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmek bile istemiyorum."

"Bu, gezgin külot kardeşliği toplantısının zamanı geldi demek. Lula'da, yarım saat sonra. Kat'i arayacağım."

Telefonu kapattı. Geçmiş tecrübelerimden biliyorum, onu geri ararsam cevap vermeyecektir. Ve eğer belirlenen saatte gelmezsem.

gelip beni alacaklar.

Giyinmek için kendimi koltuktan sürüklüyorum.

Chapter 9

"Oh, tatlım, çok üzgünüm. Bu senin için korkunç olmalı." Kat bana büyük, sempatik gözlerle bakıyor ve elimi sıkıyor.

Venice Beach'te uçümüzün her zaman buluştuğu yerel bir Meksika restoranı olan Lula's'ta margarita, tortilla cipsi sepetleri ve bir fıçı salsa ile dolu bir masadayız. Kat ve Grace karşımda oturuyor. Kat, Eric'le olanlarla ilgili anlattığım hikâyeyi dikkatle dinlerken, Grace kıpırdanıyor, iyi kısma geçmem için sabırsızlanıyordu.

Tam zamanında, "Chloe, yeter artık. İyi kısma gel."

Kat'in kafası karışmış görünüyor. "Nasıl olur da iyi bir parçası?"

Grace'e, A.J.'in bana uygulayışını izleyerek öğrendiğim şeytani bir bakış gönderiyorum. Bundan hiç etkilenmediğini söyledi,

"Bu çok ilginç. Bu küçük voodoo bakışını yeni erkek arkadaşından mı öğrendin?"

Arkadaşlarınızın sizden daha zeki olması berbat bir şey.

Burnumu havaya kaldırıyorum ve o hiç konuşmamış gibi davranıyorum. "Grace'in 'iyi kısmı' dediği şey, Kat, aslında en kötü kısmı."

Kat'in gözleri kısıldı. Çürük var mı diye kontrol eder gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Eric polis olduğu için herkesin beni döveceğini düşünmesi de neyin nesi!" Grace'e ters ters bakıyorum. "Ya da birinin bahçesinde haç yakacak! Polis teşkilatımız adına hakarete uğradım! Ayrıca, siz onu aylardır tanıyorsunuz, çok tatlı biri."

Kat - itiraf etmeliyim ki özür dileyerek - şöyle diyor: "Jeremy'yi de iç çamaşırlarını çalan kişi olduğunu öğrenmeden önce aylardır tanıyorduk. Ve onları giyiyordu."

Grace her zamanki alçakça mantığıyla şöyle diyor: "Ve sırf küçük bir dil sürçmesi yaşadın diye en sevdiğin vazoyu bir hışımla parçalayan bir adama 'canım' demezdim. Ona dengesiz derdim ve sonra da bir taksi çağırıp zavallı kızı evine gönderirdim."

"Tutku anında bir erkeğe başka bir erkeğin adını söylemek -birbirine girmiş olsa bile- küçük bir dil sürçmesi değildir Grace. Bu affedilemez."

"Tatlım, beni biraz rahat bırakır mısın? Kurabiyemi yemekten mısır tarlamı sürmeye kadar her şeyi yapan erkeklere yanlış isimle seslendim! Bu çocuğun daha kalın bir deriye ihtiyacı var."

Bir iniltiyle başımı masanın üzerine bırakıyorum ve yüzümü katlanmış kollarımın arasına saklıyorum.

Birisi kararsız bir şekilde "Affedersiniz." diyor.

Kafamı kaldırdığımda masanın yanında duran, elinde rulo yapılmış bir dergi ve bir kalem tutan on yedi yaşlarında, geniş gözlü bir kız görüyorum. Kıyafetlerinin tarzı ve genel olarak sofistike olmayışı, onun bir Orta Batı çiftlik kızı olduğunu gösteriyor. Kat'e hayranlıkla bakıyor.

"Sen Kat Reid misin? Makyaj sanatçısı? Nico Nyx'in nişanlısı?"

Kat ve ben birbirimize baktık. Vay be. Bu çok garip. Nico ve Kat daha evlenmedi bile ama o şimdiden ünlü oldu. Bu kız onun imzasını istiyor.

Grace kontrolü ele aldı. "Bunu hep yapıyor, değil mi Hortense? Benzerliğin esrarengiz olduğunu duydum."

Çiftlik Kızı ikna olmamış görünüyor.

"Dürüst olmak gerekirse," diye ısrar ediyor Grace, "Nico Nyx'in nişanlısı berbat bir Meksika restoranında koruması olmadan yemek yer miydi?" Gülüşü hoşgörülü. "Hiç sanmıyorum."

Barney adında bir koruması olduğunu ve mutfak kapısının yanındaki pozisyonundan bizi gizlice izlediğini biliyorum. Nico'yu tanıyorsam, etrafta rögar kapaklarının altında gizlenen ya da yarasalar gibi kirşlerden baş aşağı sarkan yarım düzine ninja da vardır. Onu koruyup kollaması dillere destan.

Kız gözlerini kısarak Kat'e bakar, sonra kararını verir. "Haklısın. Ne kadar aptalım!" Elindeki dergiyi Kat'e doğru sallıyor. "Sen ondan çok daha zayıfsın."

Koşarak uzaklaşıyor. Grace kahkahalara boğulur.

"Sessiz ol Grace. Kameranın 10 kilo eklediğini biliyorsun," diyor Kat, hoşnutsuz bir şekilde.

Ellili yılların seks sembolü gibi bir vücudu var, göğüsleri, poposu ve ince beli var ve bu konuda biraz hassas. Şahsen ben güzel olduğunu düşünüyorum. Erkekler onun kıvrımlarına bayılıyor. Onun yanında dururken kendimi az beslenmiş bir zürafa gibi hissediyorum.

"Ah, şöhretin tehlikeleri!" Grace yuhalamalar arasında şöyle diyor. "Buradaki önemli konuya geri dönebilir miyiz? Esas konuya,

"Hikayenin en kötü kısmı neydi Chloe?"

Konuşmak için cesaretimi toplamadan önce margaritamdan birkaç uzun yudum almak zorunda kalıyorum. "En kötüsü de Eric'e taktığım isimdi. Ki o da ... idi ..." Boğazımı temizliyorum. "A.J."

Kat kaşlarını çatar. "Belli ki bu bir hata. A.J.'i düşünüyor olamazsın, ondan etkilenmiyorsun bile."

Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp ona bakıyorum. Ağzı açık kaldı. "Hayır!"

Grace, doğum günü partisinde kendisine midilli verilmiş on yaşındaki bir çocuk gibi ciyaklıyor ve alkışlıyor. "Evet! Ha-ha! Harika değil mi!"

Kat bana sanki şeytan tarafından ele geçirilmişim gibi bakıyor. "Hayır! Ondan nefret ediyorsun! O da senden nefret ediyor! Her şeyi yakından ve bizzat gördüm! Birbirinize katlanamıyorsunuz!"

"Biliyorum," diyorum sefilce. "Ama şimdi bir bakıma ... bilmiyorum."

Grace iç çekiyor. Mutlu bir iç çekiş. Sanki yüz milyon dolar kazanmış gibi. Beni o kadar rahatsız ediyor ki içkimin geri kalanını içiyorum.

"Arkadaşım olman gerekiyordu. Benim için üzülmen gerekiyordu. Eric'le barışmak için ne yapmam gerektiğini söylemen gerekiyordu! Bunun yerine İtalyan kültür ataşesiyle yaşadığın ilişkiden sonra başına gelen en iyi şey buymuş gibi davranıyorsun!"

Grace uzun kııl saçlarını bileğinin zarif bir hareketiyle boynundan aşağı doğru itiyor. "O kadar da iyi değil. Ama cidden Chloe, söyleyebileceğim kadarıyla -ve lütfen beni affet, çünkü bunu tamamen severek söylüyorum- hiç doğru düzgün becerilmedin."

"Gee, kendini tutma, Grace. Bize gerçekten nasıl hissettiğini söyle." Ağzıma bir cips atıyorum, Grace'in kafası olmasını dileyerek şiddetle çıtırdatıyorum.

"Tek söylediğim, bir kez gerçek bir erkeğin tadına baktığınızda, dünyada başka hiçbir şeyin tadı aynı olmaz. Eğer bir kaçamak yapacaksanız, A.J. Edwards. Mükemmel. Adamdır."

Kat yüzünü buruşturur. "Ayrıca hayatınızı tehdit eden bir zührevi hastalığa yakalanmak istiyorsanız o mükemmel bir erkek. O adamlarla turneye çıktım. Takıldığı hatunlardan bazılarını görmelisin."

"Gerçekten," diye mırıldandım.

Grace buna inanmıyor. "Zührevi hastalık kapmak için fazla zeki, Kat. Muhtemelen titanyum prezervatif falan üreten bir şirkette hissesi vardır. Böyle bir oyuncunun her türlü önlemi almamasına imkan yok. Ayrıca, üst düzey fahişeler temiz sertifikalıdır. Yani, gerçekten, bunu kanıtlayacak belgeleri var. Müşteriler bunu bekler. Hem beş bin dolar alıp hem de alkışlatamazsın. Ya da daha kötüsü."

Ağızımdan bir cips düşüyor. Masaya düşüyor. Beş bin dolar mı? A.J. yüksek kiralı evleri için "binlerce" ödediğini söylediğinde, bunun abartı olduğunu düşünmüştüm.

"Yüce Tanrım," diyor Kat. "Seks için bu kadar para almak için ne tür becerilere sahip olmanız gerekiyor?"

Grace'in yüzündeki ifadeden bir çamaşır listesi sunmak üzere olduğunu anlayabiliyorum. Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Hayır! Bilmek istemiyorum!"

Bana sabit bir şekilde bakıyor. Çelik grisi gözleri her zamankinden daha da çelik gibi görünüyor, bu da bir ders almak üzere olduğum anlamına geliyor. "Chloe, eğer tercihleri oral seks yaparken prostata anal taşaklarla ustaca masaj yapmayı bilen kadınlardan yana olan bir adamla yatacaksan, yatak odası becerilerini tazelemek isteyebilirsin."

"İğrenç!"

Aklanmış bir şekilde arkasına yaslanıp başını sallıyor.

"Fıçıdaki yavru köpekleri vurmak gibi bir şey."

Kat'e döndüm. "Bana yardım et."

"Hey, ona aşık olan sensin."

"Ona aşık olduğumu hiç söylemedim! Sadece artık ondan o kadar nefret etmiyorum, hepsi bu."

Grace, "Doğru. Ondan o kadar nefret etmiyorsun. Bu yüzden seks sırasında onun adını sayıklıyorsun."

Yeni arkadaşlar edinmeliyim. Bu ikisi en kötüsü.

Aklıma korkunç bir şey geldi. Koltuğumda dikleşiyorum ve Kat'in elini tutuyorum, tam da yüklü bir cipsi ağzına götürürken. Salsa her yere uçtu.

"Hey! Ben de onu yiyecektim!"

"Nico'ya bu konuda tek kelime edemezsin. Söylemeyeceğine söz ver."

"Chloe, bunu yapsam bile bana gülerek odadan çıkar. İkinizi birlikte gördü. Milyon yıl geçse de buna inanmaz. Ona A.J.'in adresine ihtiyacın olduğunu söylediğimde, Nico'nun ağzından çıkan ilk şey 'Neden, verandasının altına bomba mı yerleştirecek?' oldu."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi. Bileğini bırakıyorum ve sandalyeme oturuyorum.

"Adresine mi ihtiyacın vardı?" Grace tekrarlıyor, sanırım biraz kasılarak.

"Öyle bir şey değil. Rusya'daki bir piliç için çiçek siparişi vermiş ve adres yanlışmış. Trina muhtemelen yanlış yazmıştır. Sonunda bir mezarlık oldu. Her neyse, adamın telefonu ya da bilgisayar yok, yani e-postası da yok, bu yüzden ona ulaşmamın başka bir yolu yok." Ufacık, minicik bir yalan ekliyorum. "Onu alması için Jeff'i göndereceğim."

Kat ve Grace bana bakıyorlar. "Ne?"

Kat, "Rusya mı?" diyor.

Grace "Mezarlık mı?" diyor.

Omuz silkiyorum, iki cipsle salsa sosuna dalıyorum. Cips ve salsalı sandviç yapmaya çalışıyorum. "Evet, biliyorum. Daha da tuhafı, bana baktığında hayaletler gördüğünü söyledi."

Grace tekrar gülmeye başlar. "Ölü insanları mı görüyor? Bruce Willis'in filmindeki çocuk gibi mi? Bu şey som altın!"

Kat gülmüyor. Sanki bir şey söylemek isteyip istemediğine karar veremiyormuş gibi garip bir bakışla bana bakıyor. Tabii ki bilmek zorundayım.

"Hemen şimdi söyle yoksa cipsli sandviçimi suratına fırlatırım kızım."

Ellerinin tozunu alıyor, içkisinden bir yudum alıyor ve peçetesiyle ağzını siliyor. Oyalanıyor gibi görünüyor.

Son olarak, "A.J.'in aksanını hiç fark ettiniz mi?" diye soruyor.

Grace ve ben hep bir ağızdan tekrarlıyoruz, "Aksan?"

"Evet. Aksanı. O çok ince ama kesinlikle orada olan Avrupa aksanı."

Grace diyor ki, "Sen kafayı bulmuşsun."

Kat omuz silkiyor. "Nico'ya bu konuyu sorduğumda verdiği yanıt da neredeyse tam olarak buydu."

Ama bunu o kadar da hafife almıyorum. Kat bazı konularda gerçekten sezgileri güçlüdür. Korkutucu derecede sezgisel. Kayıp iç çamaşırlarım için eski erkek arkadaşım Jeremy'nin dolabını kontrol etmem gerektiğini söyleyen oydu.

"Las Vegas'ta büyümüş. Nasıl Avrupa aksanı olabilir ki?"

Grace anında beni yakaladı. "Onu Google'da arattın, değil mi?"

Lanet olsun. Bana bir margarita daha getirmesi için garsona işaret ettim.

"Dövmeleri biraz Rus hapishanesi gibi görünüyor," diye ekliyor düşünceli bir şekilde.

"Hapishane mi? Ne?" Kafam tamamen karıştı ama Kat, Grace'in düşünce zincirini hemen anladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm! Ellerinin arkasındaki dövmeler tamamen Eastern Promises filmindeki Viggo Mortensen'e ait!"

Grace dudaklarını yalıyor. "Tanrım, onun içinde çok ateşliydi."

"Ve turnedeyken, bir keresinde onu gömleksiz gördüm. Tamamen bir kazaydı. Yanlış soyunma odasına girmişim. Bir adamın bu kadar hızlı yan yattığını hiç görmemişsinizdir. O kadar sinirliydi ki patlayacak sandım. Sanki onu bir tavukla sikişirken yakalamışım gibi davrandı."

Tavuk mu? Grace'e bakıyorum, uzman olana. "Bu gerçek bir şey değil, değil mi? Lütfen bana insanların kümes hayvanlarıyla seks yapmadığını söyle."

Bana köyün delisiymişim gibi gülümsüyor ve elimi okşuyor.

Kat, "Tavuklarla sikişmenin tuhaf olduğunu düşünüyorsanız, turdayken Amsterdam'daki kırmızı ışık bölgesinde gördüğümüz bazı şeyleri görmeliydiniz" diyor. Titriyor. "Muzlara bir daha asla aynı şekilde bakmayacağım."

"Beni gerçekten korkutmaya başlıyorsunuz."

"Devam edelim: Göğsü, genelde giydiği o aptal kapüşonların altında görüldüğü kadar yalanabilir mi?"

Grace, A.J.'in çıplak gövdesini duymakla benim rahat olduğumdan daha çok ilgileniyor.

"Tüm dövmelelerden gözlerim kamaştığı için gerçekten fark edemedim. Asla bilemezsiniz ama bileğinden omzuna kadar tam kolları var, ayrıca her yerinde, önünde ve arkasında bir şeyler var. Nico'nun bir sürü dövmesi var, ama ben sert dövmelelerden bahsediyorum. Tam anlamıyla hard-core'dan bahsediyorum."

Bana kıcıımı motorunun arkasına koymamı söylediği zamanki yüz ifadesini hatırlıyorum. Gözlerindeki bakışı hatırlıyorum. Şimdi onun çıplak olduğunu, dövmelelerle kaplı olduğunu ve gözlerinde aynı bakışla bana soyunmamı ve yatağına girmemi emrettiğini hayal ediyorum.

Yüzümü ellerimin arasına aldım. Ne oluyor bana böyle? Ben iyi bir kızım!

"Bak." Kat çantasından cep telefonunu çıkarıp bir şeyler yazıyor, bekliyor ve sonra bana uzatıyor. Çeşitli dövme türlerini, özellikle de Rus ceza sistemindeki suçluların sahip olduğu bilinen dövme türlerini tasvir eden bir web sitesi.

"Tamam, A.J.'nin ellerindeki dövmele bazı Rus hapishane dövmelelerine benziyor olabilir. Bu hiçbir şeyin kanıtı değil! Belki de sadece kültürünü seviyordur!"

"Belki." Kat telefonu çantasına geri koydu. Sonra bana "belki" ya da "belki değil" der gibi bir bakış attı.

"Nasıl olsa öğrenecek değil ya." Grace saçının bir tutamıyla kayıtsızca oynar. "Eric'le yaşadığı 'affedilmez' isim karıştırma olayı yüzünden o kadar suçluluk duyuyor ki, ona kendisini geri alması için yalvaracak ve birlikte kirli işler yapmak için can attığı çılgın seksi gizli Rus casusunu tamamen unutacak."

Gözlerimi deviriyorum. "O gizli bir Rus casusu değil!"

Kız atılıyor. "Aha! Yani onunla kirli bir iş yapmak için can attığını inkar etmiyorsun?"

"Kafayı sekse takmışsın, bunu biliyor musun?"

"Neden evlilik terapisti oldum sanıyorsunuz? Sadece kendi seks hayatımın tadını çıkarmakla kalmıyor, diğer herkesinkini de dinliyorum!"

"O zaman neden seks terapisti olmadın?"

Burnunu kırıştırıyor. "Çok bayağı. Mutlu sonlar veren bir masaj salonuna da sahip olabilirdim."

Göz kırpıyorum. "Bu da gerçek bir şey değil, değil mi? Masaj salonlarındaki mutlu sonlar sadece şehir efsaneleridir." Kat'e bakıyorum. "Öyle değil mi?"

Kat ve Grace birbirlerine bakar, kadehlerini kaldırır ve kadeh kaldırarak tokuştururlar.

"Canınız cehenneme," diye mırıldandım.

Kat margarita bardağının kenarındaki tuzu höpürdeterek içiyor. Kayıtsızca, "Eğer bir şey öğrenirsen . A.J. hakkında garip şeyler duyduysanız, tavsiyem bunu kendinize s a k l a m a n ı z d ır . Tecrübelerime göre, en iyisi uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermektir." Grace de aynı şekilde, "Kulağa ilginç geliyor, Katherine. Daha fazlasını paylaşmak ister misin?"

Kat'in yüzü ciddileşir. İçkisini bıraktı. Bakışlarımla buluştu. Birdenbire, normalde neşeli olan arkadaşımın yerinde bana bakan bir yabancı beliriyor. Daha yaşlı, daha bilge ve gözlerinde sonsuz karanlık gölgeler olan bir yabancı.

"Neler yaşadığımı biliyorsun," diyor, sesi sakın. "Ve insanların her türlü nedenden ötürü sır sakladığını öğrendim. Bazen üzücü nedenler. Bazen bencilce nedenlerdir. Ve bazen de ... tehlikeli nedenlerdir. Eğer-A.J.'nin sırları varsa, bunlar ona aittir. Ve yalnız kalmaları en iyisidir."

Kat, Nico'nun diğer şeylerin yanı sıra onu öldürmeye çalıştığı için hapiste olan çılgın erkek kardeşi Michael'dan ve Nico'nun aşırı dozdan ölen çılgın kız kardeşi Avery'den bahsediyor.

Hayatındaki tüm çılgınlıkların en önemlisi de çocukluğundan beri Michael ile sürdürdüğü enstest ilişkiydi. Her şey tam bir karmaşaydı. Kat diğer taraftan iyi bir şekilde çıktı, ancak bunun gibi ara sıra dünyasının alt üst olduğu ve henüz merkeze geri dönme yolunu tam olarak bulamadığı anlar var.

Bunu takip eden sessizlikte, A.J.'in bir kamera objektifine nasıl hiç bakmadığını düşünüyorum. Bir Pazar gecesi, dünyanın geri kalanı evlerinde aileleriyle birlikteyken, bir gey barın karanlık bir köşesinde nasıl tek başına oturduğunu. Bana baktığında gördüğü tek şeyin hayaletler olduğunu.

İçimi çekiyorum ve bir tortilla cipsini daha salsa sosuyla dolduruyorum. Çiğnemeye devam ederken, "Sanırım dün gece olanları size anlatmak için iyi bir zaman olabilir. O zaman sizce bu uyuyan köpeğin uyumasına izin mi vermeliyim yoksa başını okşayıp uyandırmalı mıyım, söyleyin."

Chapter 10

Dört gün sonra, güneşli bir Cuma öğleden sonra saat üç buçukta, Hollywood Tepeleri'ndeki uzun bir toprak yolun sonunda arabamın dışında durmuş, yolu ikiye bölen paslı bir tel örgüye bakarken ellerimle gözlerimi gölgeliyordum.

Asma kilitle kilitlenmiş. Bir tabela uyarıyor, "Özel Mülkiyet. İzinsiz girenler vurulacaktır."

Kafam çok karıştı.

Pazartesi günü Lula's'ta kızlara A.J. hakkında oldukça çelişkili düşüncelerim olduğunu itiraf ettim. Gay barda onunla geçirdiğim geceyle ilgili hikayenin geri kalanını dinledikten sonra Grace'in fikri, A.J.'nin sakladığı sırların nihayetinde önemli olmadığı yönündeydi. Çünkü ona sadece bacaklarının arasındakiler için ihtiyacım vardı. (Bu konuda çok duygusaldır.) Devam et, çılgınca bir kaçamak yap, yatakta birkaç yeni numara öğren, sonra git Eric'le ya da başka normal biriyle evlen, iki üç bebeğimi doğur ve yaşamak için yetiştirildiğim hayatı yaşa dedi.

Bu beni belli belirsiz depresyona soktu.

Kat'in görüşü daha kararsızdı. Benim incinmemi istemiyor. Ayrıca bir kitabı asla ama asla kapağına göre yargılayamayacağınızı da biliyor, bu yüzden A.J.'nin özel kapağı çılgın ve kötü olsa da, içindekiler hiç de öyle olmayabilir.

"Önce," diye uyardı, "Eric'le aranızdaki sorunları halletmeniz gerekiyor."

Bunu defalarca denedim ama işbirliği yapmıyor. Telefonlarıma cevap vermiyor. Grace'e bundan bahsettiğimde, sanki artık vajinamı şehrin her yerinde pazarlamakta özgürmüşüm gibi, "İşte bu kadar," dedi.

Eric'e bir özür mesajı daha bıraktım ve aramasını istedim. Cevap almak için bir tam gün daha bekledim. Cırcır böceklerinin sesi çok yükselince daha fazla beklemeyeceğime karar verdim. Şimdi burada şaşkın bir şekilde duruyorum.

GPS'ime göre bu yolun Kat'in bana verdiği, A.J.'nin yaşadığı adrese gitmesi gerekiyor ama lanet olası kilitli kapıyı aşamıyorum. Görünüşe bakılırsa, uzun zamandır başka kimse de geçememiş. Ama . . .

Yolun sol tarafında, toprağın yerini yabancı otlara ve ağaçlara bıraktığı yerde, çitte insan boyunda, oval bir yarık var. Neredeyse çalılık bir duvarın arkasına gizlenmiş, ama onu görüyorum ve bakmak için yanına gidiyorum. Altındaki çimler düzleşmiş ve bazı yerlerinde kelleşmiş. Tozun içinde ince lastik izleri var.

Bu bir giriş yolu. İki tekerlekli araç kullanan birinin düzenli olarak kullandığı bir yol.

Oh, ne güzel. Yarasa mağarasının girişini buldum. Bruce Wayne evde mi acaba?

Arabayı yolun ana kısmının dışına park edecek şekilde manevra yapıyorum, kilitliyorum ve yaya olarak devam ediyorum. Oldukça iyi bir eğim var ve kısa sürede terliyorum. Normalde terlemeyi umursamam - koşmayı severim ve Runyon Kanyonu'nda düzenli yürüyüşler yaparım - ama koşu bandından yeni inmiş gibi görüldüğümde A.J.'yi görmek istemiyorum.

Bir on dakika daha yürüdükten sonra, telefonumu ve A.J.'nin yanlış adresli çiçek sipariş formunu arabada unuttuğumu fark ediyorum.

Yolun ortasında durdum ve etrafıma bakındım. Sadece iki yanımda ağaçlar ve alçak çalılarla kaplı hafifçe inişli çıkışlı tepeler görüyorum. Belki de zihnim, uygunsuz bir şekilde, katillerin ve tecavüzcülerin saklandığı yerleri öneriyor. Dudaklarımı çiğniyorum, kararsızım. Geri mi dönsem? Devam edeyim mi?

Sonra uzaktan bir köpek havlıyor ve ben de yaklaşıyor olabileceğimi düşünüyorum.

Devam ediyorum. Yarım mil kadar daha gittikten sonra alçak bir tepenin zirvesine ulaşıyorum ve olduğum yerde duruyorum.

"Oookay," diyorum yüksek sesle, bakarak. "Bu ürkütücü değil."

Yol, yaklaşık üç yüz metre ileride geniş, dairesel bir araba yolunda son buluyor. Dairenin ortasında, yabani otlarla boğulmuş kuru, çatlak bir mermer çeşme var. Onun ötesinde geniş, harap, terk edilmiş bir otel var. Jack Nicholson'ın deliren ve ailesini öldürmeye çalışan yazarı oynadığı korku filminden fırlamış gibi görünüyor.

Otelin önüne park edilmiş, öğleden sonra güneşinde parıldayan A.J.'in ölüm arabası.

Daha önce sesini duyduğum köpek, binanın yan tarafındaki paslı çöp konteynerinin etrafından koşarak geçene kadar ağızım açık bir şekilde duruyorum. Soluk karamel renginde, ince ve küçük. Sadece üç bacağı var.

Beni gördü ve dondu kaldı. Kulakları düzleşti. Yere doğru yaklaşıyor gibi görünüyor.

"Hey, dostum. Sorun yok, sana zarar vermeyeceğim." Diz çöküp elimi uzattım.

Titremeye başlar. Bir adım geriye sıçradı. Zavallı şey, benden çok korkuyor. Sonra otelin içinde bir yerde müzik çalmaya başlıyor. Köpek başını çeviriyor, kulaklarını dikey ve bir bacağı olmayan bir köpeğin yapabileceğini düşündüğünüzden daha hızlı bir şekilde geldiği yöne doğru koşmaya başlıyor.

Bir an durup dinliyorum, müziği tanımlamaya çalışıyorum. Yalnız, delici bir flüt ya da klarnet var, ona bir soprano eşlik ediyor, o da İtalyanca, karar veriyorum.

Terk edilmiş otelin içinde, üç ayaklı bir köpeğin eşlik ettiği biri İtalyan operası çalmaktadır. Bu iş gittikçe garipleşiyor.

Binanın önündeki büyük çift kapıya doğru ilerliyorum. Belli ki burası bir zamanlar çok güzelmiş. Şimdi ise bir harabe. Uzun eğimli cam pencereler kirle kaplanmış. Kapının etrafındaki oymalı lento hem nemden hem de yaştan dolayı sarkmış ve eğrilmiş. Çatı muhtemelen en son 1930 yılında onarılmış. Boya uzun, kıvrımlı pullar halinde cepheden sıyrılıyor. Ancak görkeminin bir yankısı hala duruyor. Yakından bakınca biraz daha az ürkütücü.

Birazcık.

Üç çürümüş ahşap basamaktan çıkıyorum, birinci kat boyunca uzanan verandayı geçiyorum ve ön kapının tokmağını deniyorum. Tıpkı filmlerde gördüğüm gibi, elimde kırılıyor. Kapı yavaşça açılıyor ve içeriye dair kışkırtıcı bir görüntü ortaya çıkıyor. Tokmağı fırlatıp içeri giriyorum, kendimi Nancy Drew gibi hissediyorum.

Eğer bedensiz bir ses duyarsam, "Defol git!" Ben buradan gidiyorum.

Oda, ikinci bir kata çıkan ikiz merdivenlerin çevrelediği büyük bir fuayeye açılıyor. Duvarlarda mobilya ya da bir zamanlar resimlerin asılı olduğu hafif parlak karelerle noktalı, soluk çiçekli duvar kâğıdından başka bir şey yok. Tozdan matlaşmış devasa bir kristal avize, iki kat yukarıdaki tavanda yıpranmış bir kordondan tehlikeli bir şekilde sarkıyor.

Soprano şarkı söylemeye devam ediyor.

Çocukların bu tür şeylerle tanıştırılması gerektiğine inanan bir anneyle büyüdüğüm için opera hakkında bilmem gerekenden fazlasını biliyorum. Kültür falan. Bu yüzden bu özel şarkıyı tanıyorum. "Il Dolce Suono," ya da "Tatlı Ses,"

Donizetti'nin Lucia di Lammermoor operasından. Edgardo adında bir adama aşık olan Lucia adında bir kadın hakkındadır. Ancak, sadece operalarda anlamlı olan çeşitli nedenlerden dolayı, başka bir adamla, Arturo ile evlenir. Bir sürü öfke ve düello tehdidi vardır ve Lucia sonunda çıldırır ve düğün gecelerinde yeni kocasını bıçaklayarak öldürür. Lucia tarafından reddedildiği için çaresiz kalan Edgardo daha sonra kendini öldürür.

Kısacası, birbirini sevmeyen aşıklar hakkında bir trajedi. Temelde Romeo ve Juliet'in İtalyan opera versiyonu.

Bunu bir işaret olarak algılamamaya çalışarak omuzlarımı dikleştiriyorum ve buraya ne için geldiğimi kendime hatırlatıyorum. Sözde A.J.'in çiçek siparişi için doğru adresi almak için.

Çünkü Kat'ten mesajı Nico'ya iletmesini isteyemezdim, değil mi?

Müziği takip ederek geniş merdivenlerden çıkıyorum. İkinci kat iki ana kanada ayrılıyor. Doğuya dönüyorum. Şarkı çalmaya devam ediyor. Şimdi başka bir ses duyuyorum, tekrarlayan, alçak, güm, güm, güm. Ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama durmuyor.

Sonunda, kanadın sonunda, yirmi yedi numaralı odanın önünde duruyorum. Müzik içeriden geliyor. Duvardaki boyalı cam pencere öğleden sonra ışığını safran, zümrüt ve altından oluşan parlak huzmeler halinde içeri çekiyor ve ayaklarımın altındaki yıpranmış halıyı aydınlatıyor. Kalbim küt küt atıyor, kapıyı çalıyorum.

Hiçbir şey yok. Yanıt yok. Müzik devam ediyor. Garip gümbürtüler düzensiz aralıklarla devam ediyor.

Kapı koluna bakıyorum. Cesaret edebilir miyim?

Kapıyı tekrar çalıyorum, daha yüksek sesle, daha uzun, biraz da umutsuzca. Sonuç alamayınca kapının kolunu çeviriyorum, kapıyı aralıyorum ve içeri bakıyorum.

Oda, tonozlu tavanları ve çevredeki tepelerin manzarasını sergileyen çatı pencereleriyle oldukça geniş. Tek mobilya köşede yerde duran bir şilte, kırık deri bir kanepe ve bir şifonyer. Yarı erimiş sütun mumlar zeminin etrafına kümeler halinde serpiştirilmiş ve ayrıca

pencere kenarlarında. Bir duvar yerden tavana kadar CD'lerle tıka basa dolu kitap raflarıyla kaplı. Bir boksörün ağır kum torbası metal bir zincirle kirişlerden sarkıyor.

Terleyen, gömleksiz ve yalınayak A.J. çantanın etrafında dans ediyor ve çıplak yumruklarıyla acımasızca cezalandırıyor.

Kendimden geçtim. Yere yapıştım. Hem sıcak, hem soğuk, hem heyecanlı, hem de korkuyorum. Sanırım o şimdiye kadar gördüğüm en görkemli ve aynı zamanda en korkutucu şey.

Kat dövmeleeri konusunda haklıydı. Kollarını, göğsünü, karnını ve sırtını rengârenk, karmaşık tasarımlarla kaplayan dövmeleer lejyon gibi. Bir ejderha görüyorum. Bir kadın yüzü görüyorum. Yerde diz çökmüş bir melek görüyorum, kanatları kırık ve siyah. Haçlar, kafatasları, güller ve kutsal kitaptan satırlara benzeyen şeyler görüyorum, hepsi canlı ayrıntılarla işlenmiş.

Bunların hiçbirisi derisinin altında yatanla kıyaslanamaz.

Vücudu bir kas şaheseri. Sertleşmiş kaslardan oluşan kalın, şişkin halatlar her hareketiyle esniyor. Omuzları, kolları ve sırtı terden kayganlaşmış, bu da sadece inanılmaz fiziğini daha da vurgulamaya yarıyor. Saçları arkadan bağlanmış ama birkaç tel koyu altın rengi kaçmış ve alnına ve boynuna yapışmış. Üzerinde bir çift siyah naylon şort ve yoğun bir konsantrasyon ifadesinden başka bir şey yok. Torbaya defalarca vuruyor, homurdanıyor, yumrukları parlıyor, dans ediyor ve dönüyor, ta ki sonunda kapıda şaşkın şaşkın duran beni görene kadar.

Sarsılıyor ve elektrik çarpmış gibi sendeleyerek geri çekiliyor. Göğsü kabarmış, gözleri kocaman, bana bakıyor. Elleri titriyor. Parmak eklemlerinden yere kan damlıyor.

"I . . . Çok özür dilerim. Rahatsız etmek istememiştim."

Müzik sesinden beni duydu mu bilmiyorum. Yanılmıyorsam yüz ifadesi kısmen şok, kısmen şaşkınlık ve kısmen de zevkti.

Bu bana biraz cesaret veriyor. Odaya doğru birkaç adım daha yürüyorum. Bunu yaptığım anda, yüzündeki tüm duygular

silinir. Taştan bir maskeye dönüşür.

"Burada ne yapıyorsun?"

Donup kaldım. "Ben..."

İleri doğru adım atıyor, hâlâ ağır ağır nefes alıyor. Gözleri alev alev yanıyor. Boynunda bir damar zonkluyor. "Burada ne halt ediyorsun, Chloe?"

Yutkunuyorum. Belli ki bu berbat bir fikirdi. "Siparişiniz . . . çiçekler . . ."

CD'lerle dolu duvara doğru ilerliyor. İki rafın arasına gizlenmiş, ince ve modern bir müzik seti var. Bir düğmeye basıyor ve müzik duruyor. Ani sessizlik sarsıcı. Bana bakmadan, "Gitmelisin." dedi.

"Hayır."

Buna o da benim kadar şaşırdı. Başını çevirip göz ucuyla bana bakıyor. Bekliyor, kımıldamadan.

Dudaklarımı ıslattım. "Verdiğiniz çiçek siparişi için geldim. Adres yanlış. Müdürünüze ulaşmaya çalıştım ama beni geri aramadı, ben de Kat'ten Nico'dan adresinizi almasını istedim, böylece ... çünkü telefonunuz yok."

Bana bakıyor.

Yanaklarım kan içinde kaldı. "Sizi bu şekilde böldüğüm için özür dilerim. Bilseydim Düşünmüştüm. Ne düşündüğümü bilmiyorum." Endişeyle odaya bakıyorum. "Ama çiçeklerin teslim edildiğinden emin olmak istedim-"

"Adres doğru." Sözleri alçak sesle ve kesik kesikti. Hâlâ bana doğru dönmedi. Çoğunlukla profilden görünüyor. Bunun kasıtlı olup olmadığını, göğsünde ve sırtında ne olduğuna daha yakından bakmamı istemeyip istemediğini merak ediyorum.

"Hayır, olamaz. Burası bir mezarlık." Bir kez başını salladı.

İçimden bir ürperti geçiyor. Midemde soğuk bir şeyler belirliyor. "Yine de doğru mezar taşına koymak için bir arsa numarasına ihtiyaçları olacak."

Başını başka yöne çeviriyor. Elleri yumruk oldu. "Mezarlık yönetimi hangi mezar taşı olduğunu biliyor. Benden geldiğini bilecekler. Ezelden beri her yıl aynı şeyi gönderiyorum. Gönder gitsin. Ve git."

Sesinin boğuk tınısında ıstırap duyuyorum. İstırap ve kalbimi sızlatacak kadar büyük ve derin bir yalnızlık. Bu ölü Aleksandra her kimse, belli ki onun için çok şey ifade ediyor.

Adını söyledim. Kollarını kitaplığa yaslıyor, gözlerini kapatıyor ve başını öne eğiyor. "Burada olmamalısın." diye fısıldıyor.

Yanına gitmek, kollarımı ona dolamak ve kulağına teselli sözcükleri mırıldanmak için içimdeki şiddetli dürtüyle savaşıyorum. Bu sade oda, onun burada, tepelerdeki yıkık dökük eski bir harabede tek başına yaşaması beni neredeyse gözyaşlarına boğuyor. Kat bana Nico'nun onu tanıdığı zamandan beri burada yaşadığını söyledi. Günde bir kez Sunset Bulvarı'ndaki bir içki dükkânında bulunan ankesörlü telefona gidip grubun menajeriyle görüşüyor, tüm posta ve telefon mesajlarını o alıyor. A.J. ile iletişime geçmesi gereken herkes menajerine ulaşması gerektiğini biliyor ve onu tanımayan biri onu bulmakta çok zorlanır, tabii bulabilirse.

Sanki kendini dünyadan sürgün etmiş gibi. Sanki kendini insan ırkından, rastgele bir karşılaşma şansından uzaklaştırmış gibi.

Sanki kefaret ödüyormuş gibi.

Eğer A.J.'in sırları varsa, bunlar ona aittir. Ve yalnız kalmaları en iyisi. Acaba Kat söylediğinden daha fazlasını mı biliyor?

A.J. gergin sessizliği zorla ve şaşırtıcı bir acılıkla "Sadece git. Erkek arkadaşını ara, gelip seni alsın ve git."

"Biz ayrıldık."

Başını kaldırdı. Bana doğru dönüyor, yoğun ve korkutucu, gözleri parlıyor. "Geçen gece telefonda ona söylediklerim yüzünden mi?" Yakıcı bakışları

üzerime tırmandı. "Ne oldu? Seni incitti mi?"

İşte yine başlıyoruz. "Hayır, bana zarar vermedi."

Bana inanmadığı belli olan A.J. sinsice yaklaşıyor. Enerjisi tehlikeli ama bana yönelik olmadığını biliyorum. Bakışları yüzümde, vücudumda geziniyor. Herhangi bir yaralanma belirtisi arıyor. Sırf bu bile bana söyleyeceğim şeyi söyleme cesareti veriyor.

"Ve bunun nedeni seninle birlikte olduğumuz gece değildi."

Bekliyor, erimiş bir sessizlik içinde beni izliyor. Çenesindeki bir kas tekrar tekrar esniyor.

Fısıldadım, "Çünkü ona senin adınla seslendim."

Yüzüm yanıyor. Onunki de öyle. Orada öylece durup birbirimize bakıyoruz, ta ki arkamdan yumuşak bir inilti duyana kadar.

Titreyen üç bacaklı köpek koridorun köşesine sinmiş, ince kuyruğunu bacaklarının arasına almış. Dehşet içinde bana bakıyor. Yüzünün yarısını kaplayan iri kahverengi gözlerini A.J.'ye diyor ve burnunu kaldırıp havlıyor.

İçeri girmek istiyor.

A.J. diz çöküyor ve kanlı ellerini uzatıyor. Gözlerini benden ayırmayan köpek, beni geçene kadar yavaşça zıplayarak odanın içine doğru ilerliyor, sonra garip bir koşuya başlıyor. A.J.'in kollarına atlıyor. A.J. ayakta duruyor, onun zayıf bedenini kucaklıyor ve kulaklarını okşayarak ona yumuşak bir şekilde mırıldanıyor. Köpek A.J.'ye daha da sokuluyor, A.J.'nin çenesini yalıyor, cılız küçük kuyruğunu sallıyor.

Ve güneşte bırakılmış bir tereyağı gibi eriyip bir su birikintisine dönüşüyorum.

"Adı ne?"

Hâlâ köpeğin başını okşayan A.J. "Bella" diyor.

Yani o gerçekten bir dişi. "Senin mi?"

"Her şeyin olabileceği kadar."

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Ama köpek A.J.'de bir şeyleri yumuşattı ve onu konuşturmaya devam etmek istiyorum. Biraz daha yaklaştım, sol tarafındaki dövmeye dikkat ettim.

Boyun. İki siyah çarpı işareti ve aralarında daha büyük üçüncü bir çarpı işareti var. "Kurtarılmış mıydı?"

Çenesi gerildi. Sanırım yanlış soruyu sordum. Cevap verdiğinde, bunun bana olan kızgınlığı değil, kaşlarını çatmasına neden olan kötü bir anı olduğunu anlıyorum.

"Onu geçen yıl bir gece Flaming Saddles'ın arka otoparkında buldum. Sarhoş bir pislik onu ezmiş ve orada ölüme terk etmiş. Onu acil veterinere götürdüm ama bacağını kurtaramadılar."

Yani Flaming Saddles onun düzenli takıldığı yer. Belli ki orada da hiç arkadaş edinmemiş.

A.J. köpeğe şefkatle mırıldanıyor, "Yine de seni çok rahatsız ediyor gibi görünmüyor, değil mi bebeğim?"

Köpek A.J.'in kollarında neşe içinde kıpırdanıyor, onun nazik mırıldanmalarına yüzünü yalayarak karşılık veriyor ve ben şoktan bayılabileceğimi düşünüyorum.

A.J. bu köpeği seviyor.

A.J. bir şeyi seviyor.

Yani bu mümkün. Belli ki hiçbir zekâya ya da kendini koruma duygusuna sahip olmayan kalbim coşkuyla çırpınıyor.

"Onu sevebilir miyim?"

Bana baktı. Bana gidip köprüden atlamamı söyleyeceğini düşündüğüm korkunç bir an oluyor ama sonra başıyla onaylıyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Bella onu öldürmeyeceğime tam olarak ikna olmamış. Ama A.J.'in güven verici bir sözüyle yaklaşmama izin veriyor.

Kulaklarının arasını okşuyorum. Pürüzsüz ve yumuşak, kadife gibi. Islak burnunu elime sokup beni kokluyor. Kuyruğunu salladığında, geçtiğimi anlıyorum. "Aferin kızıma. Çok tatlısın, değil mi?"

A.J.'in parmak eklemleri şişmiş ve yarılmış, kanla pıhtılaşmış. Fark etmiyor ya da umursamıyor. Parmaklarımın Bella'nın başını okşamasını izlemeye o kadar odaklanmış ki. Isı yayılıyor

Vücudu. Ter, göğsünden aşağıya doğru kıvrım kıvrım akıyor. Yalayarak çıkarma ihtiyacı beni ele geçirdi.

Dilimin A.J.'nin dövmele, terli tenini yalayışının canlı görüntüsünden kendimi uzaklaştırmak için, "Ne güzel bir CD koleksiyonun var," diyorum.

Cevap vermiyor. Daha da garip olan konuşma girişimimi takip eden garip sessizlikte, A.J.'in hobilerinin zihinsel bir listesini yapıyorum: Boks. Opera. Köpek kurtarmak. Gey barlarda tek başına içmek. Beni rahatsız etmek. İnternette okuduklarım dışında -ve tabii ki fahişelere olan düşkünlüğü- onun hakkında bildiğim tek şey bu. Acaba ben açılıp bir şeyler paylaşırsam o da paylaşacak mı? Derin bir nefes alıyorum.

"Ben de operayı severim."

Homurdanıyor. "Seni daha çok Britney Spears hayranı sanırdım."

"Pop ve Top 40 benim en sevdiğim müzik türleri değil. Çoğunlukla seksenler rock'ı dinliyorum."

Kaşları kalktı. Yavaşça gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Sanırım bu kadar uzun ve kalın kirpiklerim olsaydı bütün günümü aynada kendime bakarak geçirir, şüphelenmeyen yabancıları etkisiz hale getirmek için onlara vurma alıştırmaları yapardım. Şimdi daha da telaşlandım. Gevezelik etmeye başladım.

"Yetmişli yıllar da iyiydi. Yani, klasikleri sevmek zorundasınız: AC/DC, Queen, Zeppelin, Aerosmith, Rolling Stones, Black Sabbath-"

"Black Sabbath sever misin?"

Bir an için korkumu ve rahatsızlığımı unutuyorum ve başka biriyle konuşuyormuşum gibi cevap veriyorum. "Dostum, onlar sadece tüm zamanların en iyi metal grubu!"

Bana dört bin yıl gibi gelen bir sessizlik içinde beni düşünüyor. Yüzüm daha da kızarıyor. Rahatsızlığı unutmak için çok fazla.

"Ama seksenlerin rock'ı gerçekten bana göre. Love and Rockets, onları biliyor musun? En sevdiğim gruptur."

Bella bize gülümsüyor, dili zevkle dönüyor. Hem efendisi hem de inanılmaz derecede aptal, kızıl suratlı kız tarafından okşandığı bu yeni oyunu sevdiğine karar verdi.

A.J. beni bakışlarının hapishanesinden kurtararak Bella'ya bakıyor. Düşünceli bir şekilde karnını okşuyor. Bir süre sonra, "Seslerin kalitesi." diyor.

Bekledim, sonra tereddütlü bir şekilde "Hımm..." diye mırıldandım.

"Operada. Sesler mükemmeldir. Rock, pop, rap, R&B ve hemen hemen diğer tüm müzik türlerinde şarkıcının sesinin kalitesi, sesi kadar önemli değildir. Yani vokal tarzı, sesinin saflığı ya da aralığı değil. Bu, özellikle günümüzde oto-tune saçmalığı ile milyonlarca şekilde giydirilebilir. Ancak bir opera sanatçısı ağzını açtığında, doğal yeteneğini yıllarca her gün saatlerce geliştirmiş bir sanatçıyı dinliyorsunuz demektir. Inva Mula'nın "Il Dolce Suono "yu söylemesi gibi. O bir lirik soprano. Sesi lazer saflığında, lazer odaklı. Ve renkler ..."

Gözlerini kapatıyor.

Onu açık bir hayranlıkla izliyorum, çünkü izleyebiliyorum. Şu anki görünüşü beni sarhoş ediyor, bir kadının sesinin renginin anısının tadını çıkarıyorum. Bunu inanılmaz, neredeyse acı verici derecede güzel buluyorum.

"Bana tarif edebilir misin?"

Nefes alıyor. Nefesini yavaş, derin ve rahat bir şekilde veriyor. Gözlerini açmadan şöyle der: "Sadece kıyasla. Bas sesi fırtınalı bir gece yarısı gökyüzüne benzer. Safir mavisi ve koyu mor, zengin ve opak. Baritonlar biraz daha hafiftir, hala gecedir, ama yıldızlarla parılayan berrak bir gecedir.

Tenorlar ş a f a k t a n hemen önceki saatler gibidir, henüz gündüz değildir ama artık tam gece de değildir. Daha yüksek aralıklarda daha cesur maviler, kobaltlar, zümrütler, hatta lavanta vuruşları vardır. "Bir de en düşük kadın sesi vardır, kontralto.

Şafak vakti. Turuncu, fuşya ve kırmızı. Parıldıyor. Bir sonraki yüksek aralık alto, sonra mezzo-soprano, ikisi de daha hafif,

daha canlı, ışıltılı pembeler ve akuamarinler, açık bir kuşluk vakti, ikinci vaktine doğru ilerliyor."

Duraklıyor. Tamamen büyülenmiş durumdayım. Tekrar nefes alıyor ve sesi bir oktav alçalıyor.

"Son olarak soprano var. Benim için lirik soprano sesi tüm seslerin en parlağı, en ışıltılısıdır. Sanki . . . öğle güneşine bakarken gözlerinizi kısarsınız, gözleriniz sulanır çünkü çok parlaktır. Altın sarısı, sarı ve kristal beyazı, parıltılı ve ağırlıksız. Mükemmel bir kış gününde bir dağın tepesinde durmak, kar yağışını kalkık yüzünüzde hissetmek gibi. Elmas yağmuruna tutulmak gibi."

Sözlerinden o kadar etkileniyorum ki, gözlerini açıp bana baktığında bakmayı bırakmayı unutuyorum. Kehribar rengi gözleri şimdiye kadar gördüğüm en yumuşak gözler. Kalbim göğsümün içinde sıkışıyor.

Sessizce, "Lirik sopranonunkinden bile daha güzel bir ses var," diyor.

Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum ama bir şekilde, dünyanın dönmeyi bıraktığı ani hissinin ötesinde, buluyorum. "Hangisi?"

Bakışları ağızıma düşüyor. Bir gülümseme hayaleti dudaklarını kaldırıyor. "Koloratura. Çok nadir, çevik bir soprano."

Nefesim kesildi. Ağırlıksızım. Nabzımı vücudumdaki her damarda hissediyorum. "Nasıl bir şey?"

Gözlerini benimkilere kaldırıyor ve uzun, dayanılmaz bir an boyunca bana bakıyor. "Bunu renklerle tarif edebileceğimi sanmıyorum. Bundan daha büyük. Daha derin. Daha çok ... gibi."

Bir an için kelimeleri bulmakta zorlanır. Dönüp pencereden dışarı bakıyor, düşüncelere dalmış.

"Bu bir his gibi. Evden çok uzun süre uzakta kaldığınızda, yorgun ve aç olduğunuzda ve sadece tükendiğinizde, arabanızın benzini azaldığında ve hava karardığında, ucuz otellerden ve ucuz lokantalardan ve radyodaki her şarkıdan ve kafanızdaki her düşünceden bıktığınızda ve tek yapmak istediğiniz kendi evinize sürünmek olduğunda hissettiğiniz duygu gibi.

...ve sonra son köşeyi dönersiniz ve işte oradadır. Eviniz. Tüm sıkıntılarınız büyük bir iç çekişle eriyip gidiyor ve gaza sertçe basıyorsunuz, çünkü bir saniye daha uzak kalamıyorsunuz."

Başını çeviriyor ve gözlerimin içine öyle derin bakıyor ki kendimi çıplak hissediyorum.

"Yıllarca istenmeyen karanlıkta tek başınıza dolaştıktan sonra aydınlık evinize dönmek gibi."

Yine beni neredeyse gözyaşlarına boğdu. Daha önce hiç bu kadar anlamlı, bu kadar duygusal ve bu kadar dürüst konuşan bir adam duymamıştım. Sanki ruhuna bir göz atmama izin verdi.

Acaba kalbimin atışını duyabiliyor mu? Yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpsem ne yapacağını merak ediyorum, sadece devam etsem ve bunu yapsam çünkü asla yapmayacağını biliyorum.

Fısıldıyorum, "A.J."

Duyguları gözlerinden okunuyor. Kaşları çatılır. Sertçe yutkunuyor.

Ruh halindeki ani değişimi hisseden Bella yumuşak, endişeli bir havlama sesi çıkarıyor. Olduğu kadar hızlı bir şekilde, huzurlu küçük aramız neredeyse duyulabilir bir puflla buharlaşıyor.

A.J. geri çekiliyor. Köpeği nazikçe şiltenin üzerine bırakıyor, köpek de yastığın yanında küçük bir top gibi kıvrılıyor ve hemen uykuya dalıyor. Yastığın yanında beyaz bir tişört var, A.J. onu kapıp başının üzerine çekiyor ve karnını örtecek şekilde aşağı çekiyor.

Soğuk bir şekilde, "Gitme vaktin geldi."

der. "A.J.-"

"Git buradan!" diye gürledi, dönüp bana baktı. "Sana kaç kere söylemem gerekiyor?"

Bir çığlıkla geriye doğru sıçradım. Beni geri çekilmeye zorlayarak ilerliyor. Acelemden ayaklarım tökezliyor ve neredeyse dengemi kaybediyordum. Nefes nefese kollarımı açtım, ama bir kez daha,

A.J. düşmeden önce beni sabitlemek için orada.

Beni kollarımın üstünden kavırıyor, yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde bana bakıyor. Beni kapının yanındaki duvara

yasladı. Sertçe soruyor: "Gerçekten neden geldin? Ne istiyorsun?"

gerçekten istiyor musun, Chloe? Ucuz bir heyecan mı arıyorsun, kız arkadaşlarına övünebileceğin bir şey mi? Oh, bekle, bu doğru

-Sadece 'aşk' bağlamında sevişiyorsun. Aradığın şey bu mu Prenses?" diye alay ediyor. "Aşk mı? O zaman yanlış yerde arıyorsun."

Sadece birkaç gün önce, bu kaba ve öfkeli konuşma beni öfkeliendirirdi. Ama artık çok geç; altın perdenin arkasına baktım. İçeride nasıl bir adamın gizlendiğini, maskesinin ardında ne kadar üzgün olduğunu biliyorum. Kasıla kasıla, etek kovalayan dudak bükmelerin ardında ne kadar katmanlı ve karmaşık olduğunu.

Ne kadar yalnız.

Gözlerinin içine bakarak usulca "Beni kandıramazsın" diyorum.

Tüm vücudu sertleşir. Dudakları ayrılıyor. Gözlerine saf bir işkence bakışı gelir. "Ne?" diye fısıldıyor.

"Seni görüyorum, A.J. Seni görüyorum. Korkutucu dış görünüşünün ardındaki her şeyi. Beni içeri almak zorunda değilsin; seni zorlayamam ve belli ki sen de istemiyorsun. Ama ben istiyorum." Sesim kesiliyor. "Trajik İtalyan operaların ve tek arkadaşın Bella ile burada yapayalnızken bunu bir düşün."

Kollarımı tuttuğu yerden çekiyorum ve gitmek için dönüyorum. Hızlı bir hareketle kapıyı çarparak kapatıyor, yolumu kapatıyor ve beni geri itiyor.

Yüzüme, ağızma, gözlerime, saçlarıma bakıyor. Düzensiz nefes alıyor, bakışları yiyip bitiriyor. Kendini tutma çabasıyla titriyor. Çok açık; istediği şey ağızını benimkine bastırmak, tıpkı benim istediğim kadar kötü bir şekilde.

Savaşıyor. Kendisiyle o kadar çok savaşıyor ki, kalbim kanıyor.

Bir anda anladım. Tüm garip davranışlarını, öfkelerini, ne zaman yakınımda olsam yaşadığı duygu değişimlerini.

Uzanıp yüzüne dokunuyorum. "Seni bir şekilde incitiyorum, değil mi? Bana yakın olmak seni incitiyor."

Kirpikleri titriyor. A.J. cehennemin en derin çukurundan yükseliyormuş gibi çıkan kısık, boğuk bir sesle cevap veriyor: "Senin yanında olmak ölmek istememe neden oluyor."

Acı kalbimi deliyor. Gözlerim yaşla doluyor. Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti ve bu o kadar acıtıyor ki nefesim kesiliyor. Bıçaklarla oyuluyorum.

"Neden?"

Gölüyor. Nedense bana söylediklerinden daha da kötü. Ses acımasız, kalpsiz, tamamen merhametsiz. "Çünkü güneşin doğuşu gibi bir gülümseme ve tüm savaşları sona erdirebilecek gözlerin var ve bana baktığında ölü bir adama baktığının farkında değilsin, hiçbir fikrin yok."

Yüzü sefaletle buruşuyor. Gözleri ıslak. Konuştuğunda sesi çatlıyor. "Ama en çok bana umut verdiğin için. Umutla beni lanetliyorsun. Ve bunun için seni affedemem. Şimdi defol git ve bir daha asla geri gelme!"

Beni kapıdan koridora doğru itti. Kapıyı suratıma çarptı. Sürgüyü kararlı ve umursamaz bir takırtıyla çevirdi.

Ağzım açık kapıya bakıyorum. Saniyeler bir dakikayı geçiyor.

Kapalı kapının arkasından, A.J. kükrüyor, "Gidin!"

Bağırışındaki öfke beni harekete geçirdi. Dönüp kaçıyorum, son sürat koşuyorum. Adımlarım boş koridoru dövüyor. Gözlerime dolan su yüzünden görüşüm bozuluyor. Merdivenleri üçer üçer çıkıyorum, tökezleyerek ve küfrederek, taşlı tırabzanlara tutunarak ve hıçkırıklarımı tutarak ön kapıdan içeri dalıyorum. Verandada soluklanmak için duruyorum, ellerimi dizlerimin üzerine koyarak eğiliyorum.

Üst kattan son ses müzik çalıyor.

Başımı kaldırıp dinliyorum. Bu sefer opera değil, bir rock şarkısı. Bas sese katılır katılmaz, onu tanıyorum ve

bıçak bağırsaklarımda biraz daha derinleşiyor.

Love and Rockets, en sevdiğim grup. Şarkı mı?

"Haunted."

Kendimi tutmaya çalıştığım gözyaşlarım sonunda patlamayı başarıyor ve yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

Doğruldu ve arabama kadar koştum.

Bir kez bile arkama bakmadım.

Chapter 11

Banyo lavabosunun önünde durmuş, aynadaki yansımama bakıyorum. Yüzüm sefalet içinde iki büklüm. Dudağım titriyor. Gözlerim kırmızı ve vahşi.

Bıçağı boğazıma dayayan elim o kadar sert titriyor ki kendimi kesiyorum. Derimden tek bir damla kıpkırmızı akıyor, keskinleştirilmiş çelikten beş santim aşağı kayıyor ve ucundan düşüyor. Yumuşak mor bir sıçramayla lavaboya düşüyor.

Yapabilirim. Yapmam gerekiyor. Hâlâ kontrolüm varken bunu şimdi yapmalıyım.

Gideli on dakika oldu ama renkleri beni hâlâ kör ediyor. Renkleri her yerde, her şeyi doyuruyor, havanın kendisini. Bir hayalet gibi, bir iblis gibi kapımda beliriyor, o lanet olası havuz mavisi gözleriyle, o güzel, masum gözleriyle her şeyi vaat ediyor ve kendimi öldürmek istememe neden oluyor.

Daha da kötüsü, dizlerimin üzerine çöküp asla gelmeyeceğini bildiğim bir bağışlanma için yalvarmak istememe neden oluyor, çünkü bu bir bağışlanma değil.

Hak ettim.

Şimdi hazırım, nefes alıyorum. Bıçağı boğazımdaki nabza doğru daha sert bastırıyorum. Bileğimin bir hareketiyle. Tek, zahmetsiz bir kesik-

Bella banyoya giriyor. Ayaklarımın dibine oturuyor. Bana bakıyor, kuyruğunu sallıyor ve mızızlanıyor.

Karnı aç.

Titreyerek bıçağı yavaşça tenimden indiriyorum.

Gülüşüm titrek ve deliliğin bu tarafındaymışım gibi geliyor.

Kanlı bıçağı lavaboya atıyorum ve köpeğime yemek yapmaya gidiyorum.

Her zaman yarın vardır.

Chapter 12

Hafta sonunu evimi temizleyerek ve yaralarımı sararak geçirdim.

A.J. ile karşılaşmam beni o kadar ham bıraktı ki kimseyle konuşmak için kendime güvenmiyorum. Bu yüzden saklanıyorum, telefonları duymazdan geliyorum, mutfak zeminini fırçalıyorum, dolabımı yeniden düzenliyorum ve taşındığımdan beri tozlanmamış eşyaların tozunu alıyorum. Bu terapi gibi. Pazar gecesi eski denge duygumun bir kısmını geri kazandım. Düşünmek için mutfak masasında bir bardak chardonnay ile oturdum.

Benim de erkek arkadaşlarım oldu - Grace kadar çok değil, Tanrı bilir, ama sanırım bu sayı üç haneli rakamlardadır - ve A.J.'den önce erkekleri oldukça iyi anladığımı düşünüyordum. Çoğu erkeğin kızların daha büyük, daha gürültülü, daha kokulu versiyonları olduğunu düşünürdüm. Ama bu seferki beni gerçekten şaşırttı. Bütün bu karmaşayı aklım almıyor. Cevaplanmamış bir sürü sorum var.

A.J. hakkında, birbirine uymayan o kadar çok yapboz parçası var ki, nasıl ilerleyeceğimi bilemiyorum.

İki şey var: Birincisi, ben erkeklerin peşinden koşan bir kız değilim. Özellikle de ilgilenmediklerini açıkça söyleyen erkeklerin. Ya da daha kibarca, "Ölmek istememe neden oluyorsun." Bunun romantik bir şey olarak yorumlanabileceğini sanmıyorum. Eminim bu ifadeyi bir meydan okuma olarak kabul edecek kızlar vardır ama ben onlardan biri değilim. Kimsenin tabutundaki çivi olmak istemiyorum, çok teşekkür ederim.

İkinci olarak, diğer insanlardan sizin için değişmelerini istemenin adil veya gerçekçi olduğunu düşünmüyorum. Eğer onlar için değişmek istiyorsanız, kendinizi değiştirin. Ancak o şunu ya da bunu yaparsa (ya da yapmazsa) ilişkinizin mükemmel olacağını düşünüyorsanız, mutsuzluğa mahkumsunuz demektir. Onu bırakın ve size daha uygun birini bulun. Kimse dırdırcılardan hoşlanmaz.

Bu da beni tek mantıklı sonuca götürüyor.

A.J. olmaz.

Aramızdaki termonükleer kimyayı unut. Onun belki de tanıdığım en duygulu, en güzel ve istediği zaman en tatlı adam olduğunu unutun; belli ki o kadar çok yükü var ki, girişebileceğimiz herhangi bir ilişki, ayakları çimentoyla kaplanmış rıhtımdan atılmış bir mafya faresi gibi batacaktır.

Bir de fahişeler meselesi var.

Şimdi görebiliyorum. "Anne, baba, sizi yeni erkek arkadaşım A.J. ile tanıştırmak istiyorum! Çok sinirli ve dengesiz, karışık mesajlar gönderme konusunda uzman ve fahişeleri çok seviyor! Yapma, tatlım!"

İç çekiyorum ve şarabımı içiyorum.

Telefon çalıyor; arayan kardeşim. Bu kaçınamayacağım bir arama. Gülümseyerek açıyorum. "Hey, ağabey, nasılsın?"

"Bug," diyor, sesi sıcak, "seni yakaladığıma sevindim. Harikayım, ait olduğum yere, Büyük Elma'ya döndüm. Ama asıl soru şu: Sen nasılsın? O küçük performansın

"Geçen gece kiracılarla yaptığım görüşme Downton Abbey'den fırlamış gibiydi."

Etkilendiğini söyleyebilirim. Jamie ve benim her zaman harika bir ilişkimiz oldu. Benden yedi yaş büyük ama öyle hissettirmiyor. Her zaman yakın olduk, bu yüzden ona gerçeği söylüyorum.

"Kafam karışık, biraz depresifim ve Grace'e göre iyi bir dayaağa ihtiyacım var."

Cevabı kuru. "Hepimiz öyle değil miyiz?" "Ben ciddiylim."

"Hangi kısım hakkında? Çünkü ilk iki sorunda size yardımcı olabilirim, ancak sonuncusu benim için bile biraz TMI."

Alt dudağımı şişiriyorum ve saçlarımı alnıma savuruyorum. "Sadece, bilirsin işte. Erkekler işte."

Bilerek kıkırdıyor. "Erkekler, çoğul mu? Yoksa özellikle bir erkekten mi bahsediyoruz? Çünkü o ayakkabıların büyüklüğü düşünüldüğünde bunun nasıl bir sorun olabileceğini görebiliyorum."

Kafayı taktığı konuyu geçip yoluma devam ediyorum.

"Eric'ten bahsetmediğimi nereden biliyorsun?" Kısa bir sessizlik oldu. "Çünkü seni Eric'le gördüm. Ve sen Eric'e hiç ona baktığın gibi bakmadın."

"Dükkanınıza giren şu pasaklı sarışın seks tanrısı."

O kadar belli ediyorum. Harika. Alnımı elime yaslıyorum.

"Endişelenmeyin, başka kimsenin bunu anlayabileceğini sanmıyorum. Belki adamın kendisi hariç. Dürüst olmak gerekirse, böcek, siz ikiniz tezgahın üzerinde birbirinizle göz göze gelirken orada durmak biraz garipti."

Utanç içinde kıllarımı kıpırdatıyorum. "Tartışıyorduk, göz sikişi değil!"

Homurdanıyor. "Sinirlenme kardeşim, ben sadece gördüğümü söylüyorum. Ve gördüğüm şey, aslında istedikleri birbirlerinin pantolonlarına girmek olduğu halde birbirlerinden hiç hoşlanmıyormuş gibi davranmaya çalışan iki insandı."

Sinirlendiğim kadar çabuk sönüyorum. "Her neyse, böyle bir şey olmayacak. Bir kızın ipucunu anlamadan önce kaldırabileceği çok fazla ruh öldürücü ifade vardır."

"Ruh öldürmek mi? Bu biraz dramatik. Sana yine prenses mi dedi? Belki daha kötü bir şey, düşes, belki?"

"Buna hazır mısın?" Dramatik etki için duraklıyorum. "Dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Senin yanında olmak ölmek istememe neden oluyor.' Daha da vurgulamak için masaya vuruyorum ve sandalyeme geri oturuyorum.

Jamie'nin sesi rahatsız olmuşa benziyor. "İtiraf etmeliyim ki, bu sana Prensес demekten biraz farklı. Bunu söylerken gülüyor muydu?"

Sesim giderek kısılıyor. "Aslında ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu."

"Peki ne dedin?"

Doğru perspektifi verebilmek için hikayeyi geri sarıyorum ve geçen Pazar gecesi Flaming Saddles'da A.J. ile karşılaştığım andan başlayıp, perili sığınağına habersizce gelme dahiyane hareketini yaptığım Cuma gününe kadar anlatıyorum. Bitirdiğimde Jamie o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, hala orada olup olmadığını sormak zorunda kaldım.

"Tarif ettiğiniz şey büyük acı çeken bir adam. Bunun farkındasın, değil mi Chloe?"

Çok ciddi. Sesi bile endişeli geliyor, sanki beni uyarıyor.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü bir hayvan acı çektiğinde saklanır. Köşeye sıkıştığında ve kendini tehdit altında hissettiğinde ise saldırır. Arkadaşınız her ikisini de yapıyor."

Ciğerlerim daralıyor, nefes almam zorlaşıyor. "Biliyorum."

"İşte sana bir parça ağabey tavsiyesi. Bununla ne yapacaksan yap."

Dikkatle dinliyorum, kalbim biraz daha hızlı atıyor. "Bekle."

Telefona kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek bekle? O değişmeyecek-"

"Onun değişmesi için değil." "O zaman ne olacak?"

"Neyi daha çok istediğine karar vermesi için: Acısını mı yoksa seni mi?"

Gözümün kenarındaki nemi öfkeyle silerken şarabımı içiyorum.

"Ve bu arada, hayatınızı yaşayın. Telefonun başında oturup hayıflan demiyorum. Sadece kendine gelmesinin bir iki dakika alabileceğini söylüyorum. Onu zorlayamazsın. Ama ikinizin birbirinize bakışı . . . Bence bu fikri henüz pencereden atmamalısın. O yüzden bekle. Onu yalnız bırak. Bakalım köşeye sıkıştırılmış hissetmezse ne yapacak."

Bu küçük moral konuşması bana çok fazla umut verdiği için, "Fahişelerle ilgileniyor. Yani, gerçekten onlara düşkün. Tek çıktığı onlar."

Jamie sakince sorar, "Erkek mi kadın mı?" "Dişi! Tanrım!"

"Sadece gerçekleri öğrenmeye çalışıyorum, heyecanlanmayın."

"Affedersiniz ama neden daha rahatsız görünmüyorsunuz? Seks için para ödüyor."

"Çünkü dünya tarihinde hiç kimse bunu yapmadı."

Bıkkınlıkla, "Jamie, hadi!" dedim.

"Benim de aynı şeyi yaptığımı bilmek seni şaşırtır mı?"

Kaşlarım alnıma öyle bir fırlıyor ki neredeyse uçacaklar. "Evet, aslına bakarsan olur. Ne zaman? Daha da önemlisi, neden?"

Sesinde bir omuz silkme var. "Çünkü azgındım, yalnızdım ve yapabilirdim."

Detayları sormamaya karar verdim. "Özür dilerim, anlamıyorum. Her şey bana çok keyifsiz ve acınası görünüyor."

"Sen bir erkek değilsin."

İnledim. "Bu çok cinsiyetçi bir ifade."

"Ne zaman bu kadar yargılayıcı oldunuz?" "Merhaba, bu yasadışı mı? Ve tehlikeli? Ve tamamen iğrenç?" "İğrenç olduğunu nereden biliyorsun? Belki de en seksi ama sen bunu küçümsemekle o kadar meşgulsün ki, asla bilemeyeceksin."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Küçük kız kardeşinin bölgede ilk elden deneyim kazanması için bir jigolo tutmasını savunuyorsun, öyle mi?"

Bana pratik davranıyor. "Eğer istiyorsan, Los Angeles'ta bir adam tanıyorum-"

"Lütfen artık konuşmayı kes."

"Bakın, bunun ana akım olmadığını kabul ediyorum."

Birden sinirlendim. "Hayır Jamie, hiç de öyle değil. Bunun benim dar görüşlü ya da yargılayıcı olmamla hiçbir ilgisi yok. Bu yanlış. Bir kilise kadını gibi konuşuyorsam özür dilerim ama para için birini becermek yanlış."

"O zaman neden fahişelere kızmıyorsun? Adamın parasını alan onlar. Eğer fahişeler olmasaydı, erkekler onları ziyaret edemezdi."

Neredeyse ona küfredecektim. "Sen tam bir avukatsın."

O da hemen karşılık veriyor, "Ve sen de parmakla göstermekte çok hızlısın. Bu dünyada hiçbir şey siyah ya da beyaz değildir. Hiçbir şey. Senin şu A.J. hakkında pek bir şey bilmiyorum ama eğer sadece parasını ödediği bir kadınla birlikte olabiliyorsa, bunda bir iş var demektir. Ayrıca, eğer durum gerçekten böyleyse, tüm bu konuşma tartışmalı hale gelir." "Tabii ona bir fatura göndermek istemiyorsan." diye de ekliyor.

Mırıldandım, "Eminim önden ödeme alıyorlar. Alacaklarda o kadar para istemezsiniz."

"Gerçekten mi?" İlgileniyor gibi. "Ne kadardan bahsediyoruz? İki bin mi, üç bin mi?"

"Beşi dene."

Islık çalıyor. "Vay be. Ben de babamın saat başına çok para aldığını sanırdım. Bir fahişenin saatlik ücretinden otuz beş yüz dolar fazla aldığını bilse çıldırırdı."

Şok olma sırası bende. "Babam müşterilerinden saat başına 1500 dolar mı alıyor?"

Jamie gülüyor. "Sadece eski müşteriler için. Yeniler için yirmi beş yüz dolar alıyor."

Kutsal guacamole. Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. "Bu yasal bile değil gibi görünüyor!"

Sesi alaycı bir hal alıyor. "Seni USC'de okutmak için ödeme yaparken şikayet etmiyordun. Ya da güven fonunu doldururken. Ya da tüm kız arkadaşlarınla Paris'e gittiğin mezuniyet gezisini finanse ederken-"

"Mesaj alındı. Üstüne gitmeye gerek yok."

"Pekâlâ. Sana biraz sert davrandığının farkındayım ama sadece açık fikirli olmanı istiyorum. En azından merhamet göstermeye çalış. Onun yaşadıklarını yaşamadan başka biri olmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemezsin."

"Onun ayakkabılarıyla bir mil yürümek mi?"

"Aynen öyle. Ve bu kadar alaycı olma, bu doğru."

Jamie'ye, konuşmaya ve genel olarak hayata sinirlenmiş bir halde ayağa kalkıp oturma odasının penceresine gidiyorum. Dışarıda hava kararıyor. Arabalar farlarını yakmış, hafta sonu olmasına rağmen bu saatte bile trafikte ilerliyor. Sokak lambaları göz kırıyor.

"Tekrar ne zaman Los Angeles'ta olacaksın?"

"Bilmiyorum. Akşam yemeğindeki dramatik açıklamandan sonra annemle babama biraz nefes almaları için zaman tanıyorum. Sanırım sonunda oğullarının Bunny Anderson'ın çok sade, çok zengin kızıyla asla evlenmeyeceğini anlamış olabilirler."

"Bunun için bana kızgın mısın?"

"Asla. Kim ya da ne olduğumu asla gizlemedim, sadece beni görmemeyi seçtiler. Ama sen her zaman gördün ve beni her zaman olduğum gibi kabul ettin. Seni bunun için seviyorum, böcek."

Çok duyulandım. Böyle şeyleri birbirimize pek sık söylemeyiz. Üst dudağın sertliği falan. "Ben de seni seviyorum Jamie."

"Gitmem gerek. Erkek tavsiyesine ihtiyacın olursa beni ara." "Ya da o jigolonun numarasına ihtiyacım olursa." diyorum alaycı bir şekilde. Yüksek sesle

gölüyor. "Peki. Peki ya böcek?"

"Öyle mi?"

Bir duraklama oldu. "Her zaman kağıt üzerinde iyi görünmek zorunda değil."

"Ne demek istiyorsun?"

İç çekiyor. "Sadece aşkı olmazsa olmazlar listesinde bulamayacağınızı. Bilirsiniz işte: İyi bir eğitim; İstikrarlı, yukarı doğru ilerleyen bir kariyer; Güzel bir araba; Güzel saçlar. Asla o kadar kolay değildir. Bazen mükemmellik gibi görünen şey çikolataya batırılmış bir boktan başka bir şey değildir. Bazen de çamurla kaplı bir çukurda bulduğunuz bok gibi görünen şey aslında bir elmadır. Başka bir aptalın, parlaması için tek ihtiyacının biraz bakım olduğunu göremediği için çöpe attığı büyük, eski, tıknaz bir elmas."

Yumuşak bir klik sesiyle hat kesilir.

Telefonu yanına indiriyorum. Nefesim kesiliyor; caddenin karşısında, bir sokak lambasının ışıltısı altında bir adam durmuş pencereye bakıyor.

Dönüp başını eğerek uzaklaşırken kapüşonunun ipini sıkıyor.

Chapter 13

İki hafta boyunca ne A.J.'den ne de Eric'ten haber alamadım. Çalışıyorum, kızlarla takılıyorum, işimi yapıyorum, kafama takmamaya çalışıyorum. Takıntı yapmama konusunda fevkalade başarısız oldum. O iki hafta, geçirdiğim en uzun geceleri içeriyor. Yatak odamın tavanındaki her çatlağı ve küçük çıkıntıyı hafızamdan çizebilirim.

Sonra bir sabah işe giderken arabama doğru yürüdüm ve biri ön camıma bir şey bırakmış, sileceğe dayanmış.

İnce, soluk mavi keten kâğıttan yapılmış bir origami kuşu.

Elimde tutup inceliyorum. Çocukken origami şekilleri yaptığımı hatırlıyorum. Aslen Japon olan bir öğretmenim, bu antik kâğıt heykel sanatı üzerine ders veriyordu. Sadece turna kuşu yapabilmiştim, kâğıt uçak dışında en basit başlangıç katlamasıydı.

Bu kuş basit bir turna değil. Elimde tuttuğum şey bir sanat eseri.

Üç boyutlu, zarif bir gövdesi, narin tüy katmanları, hatta minik ayakları var. Kim yaptıysa özenle yapmış. Hiçbir yanlış kıvrım görmüyorum, birinin başlayıp diğerinin bırakıldığı belli olan kırışıklıklar yok, kâğıtta hiçbir leke yok.

Bu mükemmel.

Kimin bırakmış olabileceğine dair bir ipucu bulmak umuduyla başımı kaldırıp etrafıma bakıyorum ama bana bakan kimse yok, sadece vızır vızır geçen arabalar ve tombul köpeğini caddenin karşısına geçiren yaşlı bir adam var.

Arabanın kilidini açıyorum ve güzel kâğıt kuşu dikkatlice yolcu koltuğuna yerleştiriyorum. İşe giderken sık sık ona bakıyorum, yarı yarıya kanatlarını açıp uçmasını bekliyorum.

Ertesi hafta, ön camımda bir kuş daha vardı.

Bu ilkinden bile daha özenli. Folyo destekli kağıttan yapılmış, bir tarafı zengin bir menekşe, diğer tarafı yansıtıcı sıcak pembe, böylece kıvrımlar yemyeşil renk katmanlarını ortaya çıkarıyor. Büyülenmiş bir şekilde ona bakıyorum. İlkinin tesadüfi olmadığından artık emindim.

Bu güzel kuşlar benim için.

Böylesine karmaşık, narin şeyleri yapan elleri hayal etmeye çalışıyorum. Sadece bir kadının ellerini hayal edebiliyorum, ince kemikli ve zarif, becerikli ve hassas. Yine de kadın ya da erkek, böylesine eksantrik ve tuhaf bir sanatı yapabilecek hiç kimseyi tanımıyorum.

Üçüncü haftadan ve üçüncü kuştan sonra - bu kuş inanılmaz bir kanarya sarısı ve siyah-beyaz çizgili kanatlara sahipti

-Yatak odamdaki kitaplıkta bir raf açtım ve bir koleksiyona başladım.

Ben de onları bırakan kişiyi yakalamaya çalışıyorum.

Ben.

Sonraki iki hafta boyunca her gün erken kalktım.

Şafak vakti. Bekliyorum, pencereden izliyorum. Kuşları biliyorum

Bütün gece dışarıda bırakılmış olamaz, yoksa kağıt gece havasıyla nemlenirdi. Sırılsıklam olmasa bile en azından biraz gevşemiş, tüyleri ve gagaları solmuş olurdu. Los Angeles'ta hâlâ bahar ve geceler serin. Ancak kâğıtların gevrekliği, ortaya çıkma zamanlarının gerçekliğini yalanlıyor: en azından gün doğumundan sonra.

Gözetimim tamamen başarısız oldu. Dördüncü kuş, iki dakikalık bir tuvalet molası verdiğimde arabamın ön camında beliriyor. Beşincisi, kendime bir fincan çay yapmak için mutfığa gittiğimde.

Bunun tek bir anlamı olabilir.
İzleniyorum.

Yine de kimseyi görmüyorum. Sıra dışı hiçbir şey görmüyorum. Aşağıdaki caddede normal bir hayat görüyorum: arabalar, koşucular, bebek arabalı anneler, bisikletli insanlar.

Kim olmasını istediğimi biliyorum. Ama her kimse görünmek istemiyor, o yüzden görünmüyor.

Kuşlardan kimseye bahsetmiyorum, Kat ya da Grace'e bile. Onlar benim küçük sırrım, beynimde saklı, sadece benim açıp oynayabileceğim kilitli bir hazine sandığı. Kat, insanların her türlü nedenle sır sakladığını öğrendiğini söylemişti: üzücü, bencilce, tehlikeli. Üzücü mü yoksa bencilce mi bilmiyorum ama bu küçük sırrım kesinlikle tehlikeli hissettiriyor, sanki en iyi arkadaşlarımla paylaşmamakla karanlık, keşfedilmemiş bir yola ilk adımı atmışım gibi.

Umurumda değil. Artık karanlıktan korkmuyorum.
Orada yaşayan olağanüstü bir yaratık keşfettim.

"Bugün ne olacak?"

"Bir üçlü espresso, bir Venti chai latte, bir Tall Americano ve ..." Tezgâhın önündeki buzdolabına göz gezdiriyorum. "Ooh! Şu limonlu bar şeylerinden biri. Ucundaki büyük olan."

Barista bana gülümsüyor. "Sen ve limonlu çubukların. Yeni çift çikolatalı brownie'mizi denemelisin, gerçekten çok popülerler."

Omuz silkip bir yirmilik uzattım. "Ben tatlıdan çok ekşi bir kıyım."

"Yok artık Chloe, çok tatlısın." Daha geniş gülümsüyor, flört ediyor.

Başımı sallıyorum ve siparişimi beklemek için tezgâhın sonuna doğru yürüyorum.

Fleuret'i açtığımdan beri neredeyse her gün bu Starbucks'a geliyorum ve tüm baristalar beni ismimle tanıyor. Acınası, biliyorum ama çiçek işindeki insanlar tam bir kafein bağımlısı. Her sabah karanlıkta işe gitmek, sonra on iki saat boyunca ayakta durmak ve sık sık kendinizi keseceğiniz keskin bir tasarım bıçağı kullanmak zorunda olsaydınız siz de öyle olurdunuz. Yani günde beş kez. Bazı genç tasarımcılar makas kullanıyor, ancak bıçakla düzenlemek çok daha hızlı bir araç, bu yüzden ben de onu kullanıyorum.

Bu yüzden ellerimin durumu içler acısı. Örneğin bugün, sol başparmağımın ucuna sarılmış bir yara bandı, sağ elimin orta parmağında içine kaçan kir nedeniyle olması gerektiği kadar iyi iyileşmeyen bir kesik, her iki serçe parmağında çentikler ve avuç içlerimde her zamanki gibi bol miktarda nasır var. Emin olduğum bir şey varsa o da asla bir el modeli olamayacağım.

Times'ı elime alıyorum ve beklerken ön sayfaya göz atıyorum, ta ki solumda birkaç metre ötede sessizce kara kara düşünen birinin durduğunu fark edene kadar. Düşünceli ve bana doğru bakıyor.

Başımı kaldırdığımda Eric'e bakıyorum.

Üniformalı. Gözleri kan çanağına dönmüş, gömleği kırıışmış ve tıraş olmamış. Yeni uyanmış gibi görünüyor.

Üç haftalık bir alemden sonra.

Kalbim küt küt atarken gazeteyi rafına geri koydum.
"Eric . . . selam."

Gülümsemeden, yavaşça başını
sallıyor. "Chloe." "Nasılsın?"

Hemen cevap vermiyor. Sonunda "Daha iyi oldum."
dedi.

Bunu görebiliyorum. Aynı zamanda bundan
hoşlanmadığımı, herhangi bir nedenle acı çekmesini
istemediğimi, özellikle de benim yüzümden acı çekmesini
istemediğimi fark ettiğimde, sessizce, "Bu seni
ilgilendirmez," diyor.

Bu acıtıyor. Aslında, acıtıyor. Bunu yüzümde görmüş
olmalı, çünkü bana yaklaşıyor ve dokunmak istercesine elini
kaldırıyor. Daha iyi düşündü ve elini beline indirdi.

"Pislik olmaya çalışmıyorum."

Başka tarafa bakıyorum. "Tamam." Ne söylememi istiyor?

Bir süre sonra, sözsüz bir şekilde koluma girdi. Beni
sabah kalabalığının arasından yavaşça tuvaletlerin
yanındaki arka koridora yönlendiriyor. Ona izin veriyorum,
iyi bir adamı muhtemelen hiçbir şekilde kazanamayacağım
karanlık bir ata oynadığım uzun vadeli bir bahis için bir
kenara atıp atmadığımı merak ediyorum.

Ankesörlü telefonun yanında duruyoruz. Elini kolumun
üzerinde tutuyor.

"Bana bak."

Ben biliyorum. Ciddi ama kızgın değil. Gözlerinin içine
düşmek üzere olan alnındaki saçları fırçalamamak için
kendimi zor tutuyorum.

"Ciddiyim, pislik olmaya çalışmıyorum. Sadece ... bunun
benim için nasıl bir his olduğunu bilemezsin."

Ama tahmin edebiliyorum. Hoş bir resim değil. Sesim
kısık, "Özür dilerim. Başka ne diyebilirim bilmiyorum. Bu
korkunç bir hataydı, keşke geri alabilseydim. Bunu yapmaya
hiç niyetim yoktu. Seni asla incitmek istemedim. Gerçekten,
gerçekten özür dilerim."

Söyleyecek başka bir şey için çırpınıyorum. Bir süre acı
verici bir sessizlik içinde kıvranmama izin veriyor,
kıvranışımı izliyor. O

elini kolumdan çekiyor ve tabancasının kabzasına rahatça dayamak için indiriyor. Bu basit hareketi inanılmaz derecede tehditkâr buluyorum.

Sonra aniden "Biz birlikteyken onunla yattın mı?" diye soruyor.

Başımı geriye attım. "Hayır!"

Bana inandığını söyleyebilirim. Gözleri şiddetle parlıyor. Yaklaşıyor. "Onunla sadece oynaştın o zaman?"

Yüzüm sıcaktan kızarıyor. Sesimi alçaltmak için çaba göstermem gerekiyor. "Hayır, Eric. Onunla oynaşmadım. Seni hiç aldatmadım. Onu hiç öpmedim bile."

Yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Şimdi onunla birlikte değil misin?"

Başımı sallıyorum.

Bana dikkatle bakıyor. "Doğru anladığımdan emin olayım. Onunla birlikte değilsin, benimleyken onunla hiç oynaşmadın ve onu hiç öpmedin bile."

"Bu doğru."

Çenesi çalışıyor. "Yani sadece onu becermek istedin."

Sesindeki asit bana tokat yemiş gibi hissettiriyor. "Eric!"

"Benim ellerim ve ağzım senin üzerindeyken sen sadece onu becermeyi düşünüyordun."

Buna katlanmayı hak ettiğime inanarak -en azından bir süre daha- sessizce ona bakıyorum, yanaklarım gömleğime dikildiğini hayal ettiğim kırmızı harf kadar kırmızı.

"Sanırım dürüst bir cevabı hak ediyorum Chloe."

Gerçekten mi? Çünkü bence bir tekmeyi hak ediyorsun. "Cevabım hayır. O gece onu düşünmüyordum. Ne olduğunu bilmiyorum." Ben tekrar konuşana kadar iki saniyeliğine rahatlamış görünüyor. "Ama eğer tam bir dürüstlük istiyorsan, ki ben sana her zaman bunu verdim, o zaman evet. Ondan etkilendim."

Önce soluyor, sonra kızarıyor. Dudakları bir çizgi halinde incelik.

"Ama asla böyle davranmazdım. O gece aptalca bir hata yaptım ve inanın bana, pişmanım. Bir aydır bunun için kendimi tekmeliyorum. Ama bana bunu açıklama ya da telafi etme şansı vermedin, ki bu olmadan önce altı aydır birlikte olduğumuzu düşünürsek en azından bunu hak ettiğimi düşünüyorum. Beni tamamen dondurdun. Durum tersine dönseydi belki ben de seninle aynı şeyi yapar ve çekip giderdim ama en azından benden önce senin konuşmana izin verirdim."

Kollarımı koruyucu bir şekilde göğsümde kavuşturuyorum ve mutsuzluk içinde ayaklarıma bakıyorum. Çekip gitmeliyim. Bir yanımda bunu istiyor. Diğer bir yanımda ise sonunda özür dileyebildiğim için mutlu, çünkü Eric'e yaptığım şey hayatımda yaptığım en alçakça şeylerden biriydi.

Grace ne derse desin.

"Hey."

Eric'in sesindeki yumuşaklık başımı kaldırmama neden oluyor. Hatırladığımdan daha uzun görünüyor. Belki de utanç içinde yere yığıldığım içindir.

Uzaklara, sonra tekrar bana bakıyor ve ne söyleyeceğine karar vermekte zorlandığını anlayabiliyorum. Onu rahat bırakmadım. Sadece ona bakıyorum, bekliyorum, koridorun sonuna yakın bir masada oturan yaşlı Vietnamlı kadını görmezden gelmeye çalışıyorum, açıkça kulak misafiri oluyorum.

Kısa bir nefes verir. "Ben, uh ... haklısın. Biraz korktum."

Ona ters ters bakınca yumuşadı. "Tamam, gerçekten çıldırdım. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Aklımı kaybettim. Sadece bir şeyleri kırmak istedim."

Ona bir şeyi kıldığını hatırlatmaktan kaçınıyorum: en sevdiğim vazoyu. Ayrıca oturma odasının duvarından bahsetmiyorum bile, kendime olan saygımda da büyük bir çentik açtı. Bektan bir durum olduğunu biliyorum ama geriye dönüp baktığımda bunu biraz daha olgunlukla halledebileceğini düşünüyorum. Ya da en azından biraz daha az öfkeli boğa gibi.

Sesi daha da yumuşuyor. "Özellikle de daha iki dakika önce sana söylediklerimden sonra."

Seni seviyorum. Bu kadar küçük üç kelimenin bir arada söylendiğinde sizi cennete götürebilmesi ya da yüksek kalibreli bir tüfekte can evinizden vurabilmesi inanılmaz.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Eğer geri alabilseydim, alırdım."

Sözlerime verdiği tepkiyi, yüzünün yumuşamasını, gözlerindeki kırılmalığı izlerken, bir sürü çılgın karışık duygu yaşıyorum. Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorum; bir liste yapsaydınız bunların çoğu artılar sütununda yer alırdı. O (genellikle) düşünceli, nazik ve kibar. (Genellikle) tatlı, sorumluluk sahibi ve komik. Her zaman çekicidir. Şimdiye kadar hep iyimserdi. Ebeveynlerin sevdiği türden bir adamdır, çünkü uyumlu, iyi eğitimli ve başarılıdır. Çocukları seviyor. Kendi ailesiyle harika bir ilişkisi var ve iyi, istikrarlı arkadaşlardan oluşan çekirdek bir grubu var.

Kısacası, o iyi bir evlilik malzemesi.

Eksiler sütununda, altı kırmızıyla çizilmiş, kıskançlığı olurdu. Grace gibi olsaydım anlardım ama değilim. A.J. olayından önce ona bana güvenmemesi için hiçbir sebep vermemiştim ama o sanki hızlı aramada erkek eskort hattı bendeymiş gibi davranıyordu.

Kırmızı çizgili kıskançlığın hemen altında "bira" kelimesinden sonra büyük bir soru işareti olacaktır.

Çünkü şu anda, sabahın sekizinde onun üzerinde bira kokusu aldığıma eminim ve bu rahatsız edici gerçekte ne yapacağımı bilmiyorum.

"Chloe!"

Barista adımı söylüyor; siparişim hazır. O kadar rahatlardım ki histerik kahkahalar atmak istiyorum. Bu gerginliğe bir saniye daha dayanabileceğimi sanmıyorum.

A.J. ile bu tür bir gerginlikle göz göze gelseydim, asla bitmesini istemeyeceğimi düşünerek bir kibrit yakıyorum.

"O benim."

Eric başını sallar, zavallı adamın dalağını almak istermiş gibi baristaya bakar. Sesi düşer. "Dinle... seni arayabilir miyim? Belki biraz daha konuşabiliriz?"

Bana baktığında gözleri karanlıktı.

Üzerimde bir kazak olmasına rağmen, ani soğuğa karşı ısınmak için kollarımı ovuşturuyorum. "Elbette," diyorum başımı sallayarak. "Tamam."

Eskiden yaptığı gibi bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor, aşıkların toplum içindeyken yaptıkları o samimi jestlerden biri. Başparmağı yanağımlı okşarken, caddenin karşısındaki otobüs durağının yanında duran ve kafenin penceresinden içeri bakan adamı fark ediyorum.

Güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor. Ellerini ceplerine sokmuş. Uzun boylu ve geniş, bir heykel gibi hareketsiz, ta ki bir eli uzanıp giydiğı kapüşonu alnından daha aşağı çekene kadar.

Eric bakışlarımı takip etmek için döndüğünde, A.J. gitmişti.

Chapter 14

Ertesi sabah saat birde, gecenin bir yarısı yatak odama giren kapüşonlu bir adam tarafından ırzıma geçildiği yoğun erotik bir rüyadan ter içinde ve nefes nefese uyanıyorum.

Eğer annem beni uyardığı şey hakkında fanteziler kurduğumu bilseydi, vasiyetten çıkarılırdım.

Yatarken giydiğim çocuk şortu ve yırtık pırtık, kolsuz ZZ Top tişörtüyle, hiçbir ışığı açmadan yalınayak mutfığa doğru ilerliyorum ve açık buzdolabının kapısının önünde durup büyük plastik sürahidten portakal suyu içiyorum. Bir daha asla uyuyamayacağımı biliyorum.

O lanet rüya o zamandan beri başıma gelen en seksi şeydi.

Yumuşakça inliyor, yabancının kollarımı başımın üstündeki yastığa nasıl sabitlediğini unutmaya çalışıyorum. Bileklerimi kendi külotlu çorabımla yatak başlığına nasıl bağladığını. Ağzının tenimde nasıl hissettirdiğini. Onun kaba

Büyük elleri beni okşarken, göğüslerimi okşarken, meme uçlarımı sıkarken, bacaklarımın arasındaki ıslaklığa doğru kayarken kulağıma her türlü pis şeyi mırıldanıyordu-

Gah! Gerçekten biriyle yatmam lazım.

Sinirle meyve suyunu buzdolabına geri atıp kapıyı çarpıyorum. Esneyerek ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Saate bakıyorum; alarm çalmadan önce öldürmem gereken üç saatim var.

Şimdi giyinip çiçek pazarına gidebilirim. Saat 11'de açılıyor, yani içeri girmek sorun olmaz. Ayrıca en iyi mallar erkenden gidiyor. Bunun yerine, kendimi karanlıkta huzursuzca dairenin etrafında dolaşırken buluyorum, düşüncelerim sürükleniyor.

Ta ki oturma odasının penceresinin önünde durana kadar. Tenim karıncalanıyor.

"Bu bir şey olmaya başladı," diye mırıldanıyorum inanamayarak, sokağın karşısındaki sokak lambasının altında bir ileri bir geri volta atan adama bakarak. Her zaman bir takipçiye sahip olmanın inanılmaz derecede ürkütücü bir deneyim olacağını düşünmüştümdür, ama yine de takipçimin tam olarak kim olacağını bileceğimi hiç düşünmemiştim. Bu, ürkütücülük faktörünü biraz azaltıyor ve hayatımdaki bu yeni gelişmeden korkmaktan çok etkilenmeme neden oluyor.

Uzaktan bile A.J.'in tedirginliği belli oluyor.

Uzun, düzgün adımlarla yürüyor. Ellerini önce açıyor, sonra yumruk yapıyor. Kendi kendine mırıldanıyor gibi görünüyor. Her birkaç adımda bir aniden dönüp ters yöne gidiyor ve tüm süreci yeniden başlatıyor.

Ne yaptığımı düşünmeden pencerenin yanındaki lambayı yakıyorum ve odayı ışıkla dolduruyorum.

A.J. volta atmayı bıraktı. Pencereye bakıyor. Ona bakıyorum, bekliyorum, ellerim titriyor, kalbim çarpıyor, korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum ama aynı zamanda yapıp yapmadığımı da umursamıyorum.

Bir  m r boyu nefesimi tuttuktan sonra, yavaşça kaldırımdan inip caddenin karşısına geçmesini izliyorum.

Binamın  n köşesinde gözden kaybolduğunda,  n kapıya doğru koşuyorum. Kulağımı kapıya dayayıp herhangi bir ses duymak için zorluyorum. Asansör birkaç hafta önce tamir edildi, bu yüzden artık merdivenlerdeki adımları duyamıyorum, ama asansör benim katımda durup kapılar açıldığında neşeli ding sesini duyuyorum.

Ağır ayak sesleri kapıma doğru ilerlemeye başlamadan önce birkaç dayanılmaz an var.

Dışarıda durdular. Kalbim, üzerinde bir düzine şışman kadının zıplayıp durduğu bir trambolin gibi hissediyor. Bir süre sonra A.J. adımı söylüyor. Sesi zar zor duyuluyor. Burada olduğumu biliyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum.

Kapı girişini c celeştiriyor.  zerinde solmuş bir kot pantolon, botlar ve yüzünü gölgeleyen siyah kapüşonlu bir tişört var. Elleri titriyor, yanlarından sarkıyor. Gözleri içimde bir delik açıyor.

 akıllı bir sesle, "Bana gitmemi söyle. Gitmemi ve kapıyı yüzüme kapatmamı söyle."

Fikrimi değiştirmeden uzanıp eşofmanının önünü tutuyorum ve onu nazikçe daireme çekiyorum.

O yanan gözleriyle bana bakıyor, yüzü sert. "Son bir şans. Bana gitmemi söyle."

"Gitmeni istemiyorum."

Gözlerini benden ayırmadan, elinin bir hareketiyle kapıyı arkasından kapatıyor. "Yatak odası" diyene kadar aramızdaki gerginlikle bir süre öylece duruyoruz.

O tek, boğuk kelime tüm bedenimi kasıp kavuruyor. Yutkunuyorum, dudaklarımı yalıyorum, tereddüt ediyorum ama A.J. başını sallıyor.

" ok geç, Prenses." Eğildi ve beni ayaklarımın altından çekip kollarına aldı.

Bu, ortaokulda 1.80'lik boyuma ulaşmış olan benim asla d ş nemeyeceğim bir hareketti.

Mümkün. A.J. gibi iri yarı ve güçlü bir adamın beni kaldırması yerden bir kağıt parçası kaldırmak kadar kolay görünüyor. Şaşırmanın ve heyecanlanmanın yanı sıra, derinden etkilendim.

Ayrıca, oturma odasının bir ucundan diğer ucuna yürüdüğü için can havliyle tutunduğum omuzları da etkileyici.

Yatak odasının nerede olduğunu tekrar sormasına gerek yok; gayet açık. Vücudunun her hareketinin, nefesinin sesinin, kendi çığlık atan sinirlerimin aşırı farkındayım. Açık yatak odamın kapısının hemen dışında duraklıyor ve beni nazikçe ayağa kaldırıyor.

"Beni yatak odana davet et, Chloe."

Bayılmamaya çalışmak en önemli önceliğim haline geldi. "Ben . . .
um
. . ."

Çenemi avucunun içine aldı, beni onunkiyile buluşmaya zorladı. gözler. "Beni içeri davet et."

Tanrım, çok ateşli. Tütüyor, çatırdıyor ve aynı zamanda inanılmaz derecede korkutucu. Nasıl bir ifade takındığını anlayamıyorum. Cinayet çılgınlığı ile Noel sabahındaki çocuk arasında bir yerde gidip geliyor. Dudaklarımı tekrar yaladıgımda, ağzımın ve dilimin hareketini neredeyse yırtıcı bir bakışla izliyor, gözleri gölgelerin içinde parlıyor.

Fısıldıyorum, "İçeri gel."

Göz kapakları kısa süreliğine kapanıyor, sonra gözleri beni canlı canlı kavurmaya devam ediyor. Tatmin olmuş bir şekilde başını salladı, yanımdan geçip doğruca yatağıma gitti ve orada durup buruşuk çarşaflara baktı. Hızlı bir hareketle kapüşonunu başından çıkarıp yere bırakıyor.

Altına gömlek giymiyor.

Şimdi onun yırtık, dövme, çıplak üst bedenine ağzım açık bakıyorum. Biri kaloriferi açmış, çünkü klimalı bir odadan tropik bir yağmur ormanına adım atmışım gibi üzerimde parlıyor. Bana doğru bakıyor.

"Yatağı gir."

Normalde erkeklerden emir alan biri değilimdir. Ya da başka birinden, bu konuda. Ama A.J.'in sesi üzerimde kötücül bir büyü örüyor, karşı koymakta çaresiz hissediyorum. Garip bir şekilde, mantıksızca, ona güveniyorum. Yani bu beynimi hallediyor. Yumurtalıklarıma gelince, 1999'daymışız gibi parti yapıyorlar. Sahip olduğumu bile bilmediğim parçalarım kasılıyor, ağrıyor, gergin bir şekilde beklentiyle seğiriyor.

Daha önce hiçbir erkek vücudum üzerinde bu kadar etkili olmamıştı. şu anda bana pencereden atlamamı söylese, bunu ciddi ciddi düşünürdüm.

Yatağa tırmanıyorum, dizlerimi yukarı çekerek başucuna oturuyorum ve çarşafı çeneme kadar çekiyorum. Geniş gözlerle ve nefes nefese ona bakıyorum. Zihnim saatte bir milyon mil hızla ilerliyor. Yıldız ışığı ve şimşekler damarlarımda uçuşuyor.

Botlarını çıkarıp bakışlarımı üzerinde tutuyor. Kot pantolonunu çıkarmadan, çarşafı yavaşça geriye doğru sıyrıyor. Yatağa yanıma kayıyor ve bir kolunu belime dolayarak beni oturduğum yerden, onun yanında sırtüstü yatana kadar çekiyor. "Sağ tarafına dön." diye fısıldadı.

Öyle yapıyorum. Bir kolunu başımın altından geçiriyor, diğerini bedenime doluyor, dizlerini benimkilerin arkasına çekiyor, yüzünü saçlarıma gömüyor ve içine çekiyor. Göğsünden narin bir ürperti geçiyor.

Kaşıklışıyoruz. Yüce İsa, A.J. benimle kaşıklışıyor.

Nefes alamıyorum. Bir çeşit kalp krizi geçiriyorum.

"Nefes al," diye mırıldanıyor sırtıma

Boynum. Ciğerlerim ona itaat ediyor. Bir iki dakika sonra ayak parmaklarımı tekrar hissedebiliyorum.

Bir şey söyleyemeyecek kadar gerginim. Düşüncelerim çok dağınık. Tek yapabildiğim yatağımda uzanmak ve onun kollarını üzerimde hissetmek.

Ve Tanrım, öyle.

Her şeyin farkındayım, kot pantolonunun malzemesinin çıplak bacaklarımdan arkasına verdiği histen

Sıcak nefesi ensemdeki tüyleri karıştırıyor. Nabzımı boğazımda hissediyorum. Nefes alışını, göğsünün kürek kemiklerime doğru inip kalkışını, vücudunun sıcaklığını ve katılığını, benimkiyle aynı hizada hissediyorum.

Fermuarını zorlayan ereksiyonunun popoma sertçe girdiğini hissediyorum.

Ama yanıma uzanıp beni içine çekmekten başka bir şey yapmak için harekete geçmiyor. Bir süre sonra durumun şokunu atlatıyorum ve rahatlamaya başlıyorum.

Dudakları tenimde gezinirken A.J. "Güzel" diyor.

Sorular sormak istiyorum. Neden burada olduğu, benden ne istediği ve evinde aramızda neler olduğu hakkında onu sorguya çekmek istiyorum ama yapmıyorum. İçgüdüsel olarak onun zaman çizelgesinde olduğumuzu anlıyorum. Bu onun oyunu ve daha ileri gitmesini istiyorsam, onun kurallarına göre oynamalıyım.

İspanyol Engizisyonu bu kurallarda yok.

Bedenime attığı kol ağır, ama bu ağırlık hoşuma gidiyor. Yatak odasının ışığı açık olmasa da oturma odasından biraz ışık geliyor ve ön kolundaki ve parmak eklemlerindeki dövmeleeri görebiliyorum. Tereddütle eline dokunuyorum. Tepki vermeyince, parmağımın ucuyla küçük bir dövmenin dış hatlarını yavaşça çiziyorum.

Bu bir çiçek. Taç yapraklarından birinde A harfi var.

"Annenin adı ne?"

Benim parmak Donuyor. O sormak hakkında benim Anne?

"Elizabeth."

Bir sonraki sorusunu sormak için bir nanosaniye bile beklemiyor. "Baban mı?"

"Thomas."

"Göbek adın var mı?" "Anne.

E ile."

"Ve senin kardeşin de Jamie."

"Evet. James." A.J.'nin onu dükkânımda gördüğünü biliyorum ama hiç kardeşim olarak tanıtılmadı. Ya da hiç tanıştırılmadı.

"Başka kardeşin var mı?"

"Hayır."

"Büyükanne ve büyükbabanız yaşıyor mu?"

"İki. Annemin annesi. İngiliz bir kontes. Wakefield, Batı Yorkshire Kontesi Chloe Harris. Bana onun adını vermişler."

Duraksıyor. "Bu çok şeyi açıklıyor, Prenses. Diğer?"

"Babamın babası, Walter." Ona neden et yemediğimle ilgili luau domuzu hikayesini anlatıyorum. Daha da uzun bir duraklama oldu.

"Ben de vejetaryenim."

Şaşkınlığımı anlatacak kelime bulamıyorum. Ben gözlerimi tekrar kafamın içine sokmakla meşgulken, düşünceli bir şekilde ekliyor: "On yedi yaşımdayken Baskin Robbins dondurma varisinin Yeni Bir Amerika İçin Diyet kitabını okudum. Mezbahaların hayvanlara nasıl davrandığı hakkındaki hikayeleri asla unutmayacağım. Nasıl öldüklerini. Bir daha asla ete dokunmadım. Tüm bu acıların bir parçası olmayı düşünmeye dayanamıyordum."

Kalbimin kenarları eriyor. Ama A.J.'in bana üçüncü dereceyi vermekle işi bitmedi.

"Çiçekçi dükkânı ne zamandır sizin?"

Boğazımı temizliyorum, hâlâ bana söylediklerinin etkisinden kurtulmaya çalışıyorum. "Üç yıl."

"Küçüklüğünden beri çiçekçi mi olmak istiyorsun?"

"Her zaman yaratıcı bir şeyler yapmak istedim. Ve kendim için çalışmak istediğimi biliyordum. Lisedeyken Fleuret'te çalışmaya başladım ve buraya aşık oldum. Üniversiteden mezun olduğumda mağazayı satın aldım. Çok zor bir iş ama dünyaları verseler vazgeçmem. Sadece benim. Hepsi benim. Ve kimse onu benden alamaz. Başarısız olursa, yeterince sıkı çalışmadığım ya da yeterince zeki olmadığım içindir. Asla kovulamam. Bu benim için önemli: kendi ayaklarımın üzerinde durmak. Kendi yolumu çizmek. Asla başkasının merhametine kalmamak."

Planlanmamış itirafım onu derin bir şekilde tatmin etmiş gibi görünüyor, çünkü başını salladı ve erkeksi bir ses çıkardı

Boğazının derinliklerinde bir ses. Bir anlık sessizlikten sonra sorular devam eder.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" "Bir yıldan biraz az."

Böyle devam ediyor. Okula neredede gittiğimi, Kat ve Grace ile ne kadar zamandır arkadaş olduğumu, en sevdiğim yemeğin ne olduğunu, en sevdiğim rengi, tatil için en sevdiğim yeri soruyor. Hangi TV programlarını izlediğimi, okuyup okumadığımı ve seksenler rock, bang, bang, bang dışında ne tür müzik sevdiğimi soruyor. Sanki beni tanımak için bir yılını bir geceye sığdırmaya çalışıyor, sanki etrafını sardığı kadın hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeden dünyada bir an daha var olamazmış gibi.

Ve buna bayıldım.

Dikkat çekici bir şekilde eksik olan tek soru Eric'le ilgili. Bizi Starbucks'ta birlikte gördüğünü biliyorum ama bu konuyu hiç açmıyor.

Bir saat boyunca her konuda üçüncü dereceden konuştuktan sonra, durumu tersine çevirip A.J.'ye neden o terk edilmiş otele taşındığını sormaya çalıştığımda, "Hayır" diyerek kestirip atıyor.

Başımı çevirdim. "Hayır mı?"

Nefes verışı düşük. Sesi bitkin geliyor. "Buraya kendim hakkında konuşmaya gelmedim."

Yutkunuyorum. Cesur ol, Chloe. Sadece sor ona. Sor. Fısıldıyorum, "Neden buradasın?"

İşte o zaman ereksiyonunun seğirdiğini hissediyorum - gerçekten, fiziksel olarak hissediyorum. Lanet olasıca şey çok istekli! Kalp atışlarım hızlandı.

"Çünkü altı haftadır uyumadım." diyor.

Bu açıklamayı takiben hızlı bir şekilde birkaç şey oldu. İlk olarak, soğuk bir hayal kırıklığına uğradım. Buraya uyumaya mı geldi? Uykulu uykulu, iyi geceler, tatlı rüyalar ve sabah görüşürüz türünden bir uyku mu? Hah. Tahmin ettiğim gibi değil. Özellikle de pantolonunda delik açmaya hazır roket yüzünden.

İçimdeki sürtük göz kırparak, o buraya geldiğinden beri bir santim bile sönmediğini söylüyor.

İkincisi, beynim onun evine gideli altı hafta olduğu gerçeğine kilitleniyor. Bunca zamandır uyumamasının sebebi ben miyim?

Düşüncelerimi ürkütücü bir şekilde okuyarak, "Evet. O günden beri." dedi.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Heyecanlandım, kafam karıştı, tahrik oldum, endişelendim ve biraz da tuhaflaştım. Bu, erkeklerle olan normal deneyimlerimin çok ötesinde, en iyi hareket tarzının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama kalbim biliyor. İçgüdüsel olarak, kalbim benden ne istediğini tahmin ediyor. Neden geldiğini anlıyorum ve bu sadece uyumak istediği için değil.

Kaçmaya ihtiyacı var. Ve içini kemiren şeyden kaçabilmesinin tek yolu ona teslim olmaktır.

Derin bir nefes alıp bırakıyorum. Onu neyin harekete geçirdiğini, benden hem bu kadar itici hem de çekici olmasının nedenlerini anlamıyorum. Belki de hiç anlayamayacağım. Paylaşmaya meyilli görünmüyorum.

Bildiğim tek şey, onun burada olmasından hoşlandığımı. Sıcaklığını seviyorum. Kokusunu seviyorum. Sesini, hareketlerini, bana açıklıktan ölüyormuş gibi bakmasını seviyorum. Beni güçlü kollarıyla sarıp sarmalaması, kendimi tamamen güvende hissetmemi sağlaması hoşuma gidiyor. Dövmelerini seviyorum. Boğuk kahkahasını seviyorum. Yargılamadan ya da korkmadan, kabullenme ve bağışlama içinde dünyaya bakışını seviyorum.

Bella'yı koruma ve onunla ilgilenme şeklini seviyorum. Asla tanışmayacağı bir grup meçhul hayvanı, beslenme alışkanlıklarını ömür boyu değiştirecek kadar önemsemesi.

Benim için büyüleyici biri. Aynı zamanda tam bir muamma. "Bir soru sorabilir miyim?" diye soruyorum.

Kolu belime dolanıyor. Tenime karşı dudakları kıvrılıyor. Gülümsüyor.

"Bir."

Alt dudağımı çiğniyorum, sanırım. Sadece birini seçmek için çok fazla var. Neden ölmek istiyorsun? Rusya'daki ölü kadın kim? Neden hiç kamera objektifine bakmıyorsun? Beni takip etmeye devam edecek misin? Origami kuşlarını bırakan sen misin? Bu lanet kapüşonlular da neyin nesi?

Onun yerine "Sen casus musun?" diye sordum.

Bir an sessizlik oldu, ta ki o gülmeye başlayana kadar. Bu sese asla alışamayacağım. Keşke sonsuza kadar dinleyebilsem.

"Sana söyleyebilirdim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırdım."

Karanlığa gülümsüyorum. "Çok komik. Soruya cevap ver."

Ağırlığını değiştiriyor, kolunu sol eli karnıma yaslanacak şekilde ayarlıyor. Beni vücuduna yaklaştıyor, aramızdaki boşlukları kapatıyor, ta ki tepeden tırnağa kaynaşana kadar. Çıplak ayakları benimkilere dolanıyor. Ağzını boynuma, omzumla birleştii yere indiriyor, dudaklarını tenimin üzerinde açıyor ve beni ısıyor, sadece acıtacak kadar sert.

Sesi istekle boğuklaşarak, "Cevabım hayır. Şimdi konuşmayı kes çünkü külotunu ve aptal ZZ Top tişörtünü yırtıp atmamak ve seni sikmemek için tüm gücümü harcıyorum, Chloe Anne, e ile, ikimiz de bayılacak kadar boşalana kadar."

Bir iniltiyi bastırıyorum. Vücudumda bir arzu titremesi ve ardından çiçek açan bir sıcaklık dolaşıyor. Meme uçlarım o kadar sertleşti ki camı kesebilirlerdi.

Görünüşe göre beynim de uyku vaktinin geldiğine karar veriyor çünkü nefes nefese, en ufak bir tereddüt ya da utangaçlık belirtisi olmadan "Beni becermek ister misin?" diye soruyorum.

Cevabı alçak, tehlikeli bir hırıltı oluyor. Karnımdaki eli genişliyor. Parmakları etime giriyor.

Elimde değil; o ele karşı eğiliyorum.

Tepkisi anlıktır. Tüm vücudu sertleşiyor. Kolu belimi saran demir bir bant haline geliyor. Sağ eli saçlarımı yumrukluyor. Tısıyor, "İstediğimden daha fazla

bir sonraki nefeste. Ama almayacağım. Asla yapmayacağım, anlıyor musun?

Asla."

Bu beklenmedik bir şekilde öyle acıttı ki, nefesimi içime çektim. Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. "Neden olmasın, çünkü bunun için senden para almayacağım?"

Benim acı iğnelemem onu sadece üzüyor gibi görünüyor. Üzerindeki gerginlik azalıyor. Saçlarımı tutmayı bırakıyor ve parmaklarını nazikçe tarayarak yastığın üzerinde havalandırıyor. "Hayır, Prenses," diye fısıldıyor. "Çünkü ben o kadar bencil değilim."

Gözyaşlarımı kırıştırarak birkaç saniye sessiz bir mutsuzluk içinde orada yatıyorum. Ne demek istediğini bilmiyorum ve umursamayacak kadar da kızgınım. Şu anda sadece gitmesini istiyorum, böylece bir tanesini ovalayabilir, yastığıma ağlayabilir ve geceyi sonlandırabilirim.

Arkamdan derin bir iç çekiş geliyor. Karnımdaki eli belime doğru kayıyor ve sırtımı okşamaya başlıyor. "Alarımın çalmasına iki saatten biraz fazla var. Biraz uyu."

Başımı dirseğinin kıvrımı ile altındaki yastık arasındaki boşluğa sokuyorum. Saklanıyorum. "Alarmımın ne zaman çaldığını biliyor musun?"

Eli hiç duraksamıyor. Sadece beni yavaşça ovuyor, güçlü parmakları boynumun ve omuzlarımın gergin kaslarını yoğuruyor, avuç içi sırtımın çizgisini takip ederek belime kadar iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor. Bu cinsel olmayan bir dokunuş ama beni tahrik ediyor. Kızgın ve bitkin olmama rağmen hala tahrik oluyorum.

Mırıldanıyor, "Cevabını zaten bildiğin soruları sorma, bülbül. Sadece uyu."

Ötücü kuş. Origami kuşlarını düşünüyorum, güzel, özenle hazırlanmış kuşları. Karanlıkta kalbim şarkı söylüyor.

"Söylemem gereken bir şey var. Bu bir soru değil," diye eklemek için acele ederken eli dondu.

Bekliyor, dinliyor.

Nefesimi sertçe üflüyorum ve başımı yastığa daha da gömüyorum. "Şu anda sana çok kızgınım. Ve ben çok

Korkudan kafam karıştı, gözlerim şaşı oldu."

Başının benimkine yaklaştığını hissediyorum. Alnı omzuma değiyor. "Biliyorum." diye fısıldıyor.

"Ama ..." Sesim düşüyor. "Burada olmana sevindim."

Bunun için, A.J.'den aldığım ilk öpücükle ödüllendirildim. Tüy kadar yumuşak ve acı verecek kadar tatlı.

Omzumda.

Kimsin sen? Eli sırtımı okşamaya devam ederken sürükleniyorum. Sıcaklığı ve yumuşaklığı, sadece ortaya çıkarak, anlaşılmaz benliği olarak yırttığı tüm pürüzlü kenarları yatıştırıyor.

Beklenmedik bir şekilde uykuya daldım.

Alarm beni saat dörtte uyandırdığında, yatakta yanımdaki boşluk boştu. Başımın yanındaki yastığın üzerinde, başı kanadının altına sıkışmış beyaz bir origami kuş oturuyor.

Bir güvercin. Uyuyor. Masamdaki yazıcıda kullandığım düz beyaz kağıttan yapılmış.

A.J.'in yattığı çarşafalara dokunuyorum. Hâlâ sıcaklar.

Chapter 15

Ertesi gün iş yerinde uykusuzluk ve hormonal aşırı yüklenme sisi içindeyim. Hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Saat üçte telefon çaldığında, her zamanki neşeli, lütfen-arayın-binlerce harcayın sesim olmadan robotik bir şekilde cevap veriyorum.

"İyi günler Fleuret'i aradığınız için teşekkür ederim, ben Chloe, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Hattın diğer ucundan gelen homurtu çok tanıdık. "Sana da iyi günler tatlım! Bu sabah biri yatağın ters tarafından mı uyandı?"

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Grace bu sabah yatağымda neler olduğunu bir bilse, kafası patlardı.

"Mutluluk içinde uyudum, çok teşekkür ederim."

Bir duraklama oldu. "Bunu söylerken neden gülümsüyormuş gibi konuşuyorsun?"

Kahretsin, bu kız çok zeki. Yüzümdeki gülümsemeyi siliyorum ve sandalyede daha dik oturuyorum. "Sebebi yok. Sebep yok."

Neyse, nasılsın? Ne var ne yok?"

Bir duraklama daha oldu. Beni sorguya çekeceğinden endişeleniyorum, bu durumda kızarıyorum çünkü Grace yalanın kokusunu bir köpekbالیğının on bin galon sudaki tek bir damla kanın kokusunu alması gibi alabilir. Ama beni serbest bıraktı.

"Saat kaç? Sizi burada bekliyoruz!"

Kaşlarımlı çatarak saate bakıyorum. "Burası mı? Nerede?" Grace inliyor. "Başın çok büyük belada." "Sen neden bahsediyorsun?"

"İlk prova bugün, dahi! Unutmuşsun!"

"Oh, kahretsin." Haklıydı; unutmuşum. Şu anda Beverly Hills'teki Monique Lhuillier atölyesinde, son derece pahalı, inanılmaz derecede muhteşem, yere kadar uzanan, adaçayı yeşili ipek şifon nedime elbisemin provasını yapıyor olmam gerekiyordu. "Yirmi dakika içinde orada olacağım. Şampanya hazır olsun."

Grace kıkırdar. "Kapıdan girer girmez bana neyin olduğunu anlatacaksın. Acaba arkadaşımız huysuz davulcu Rus casusunu görmüş olabilir misin?"

İlgisiz görünmeye çalışıyorum. "Sen bilirsin. Yakında görüşürüz." Daha fazla zarar vermeden telefonu kapatıyorum.

Gelinlik salonuna vardığımda, dükkânı Trina ve Renee'nin becerikli ellerine bıraktıktan sonra, Kat ve Grace'e A.J. hakkında ne söyleyeceğim konusunda kendimi biraz telaşlandırdım. Onlardan bir şey saklamak istediğimden değil, sadece A.J.'ye olanlar çok ... hassas hissettiriyor. Samimi. Tuhaf. Nasıl tarif edeceğimi ya da edebileceğimi bilmiyorum.

Tek bildiğim, tüm varlığımla bu gece pencereden dışarı baktığımda onun orada beni bekliyor olacağını umduğum.

Ya da sapıklık. Her neyse işte.

Eric konusunda ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Beni gerçekten arayacak mı onu bile bilmiyorum.

yapacağını söyledi. Şimdilik, o köprüye geldiğimde geçmeye karar verdim. Aynı anda söndürmeye çalışabileceğiniz çok fazla yangın var.

Ve lanet olsun, yanıyorum. O kadar sıcak yanıyorum ki, herkesin alevleri görememesine şaşıyorum.

Beyaz üzerine beyaz zarif salona girdiğimde biraz nefesim kesildi.

Kat ve Grace aynalarla dolu bir duvarın önünde, yükseltilmiş bir kürsünün üzerinde duruyorlar. Kat dar kot pantolonu, sivri burunlu topuklu çizmeleri ve deri ceketıyla rocker-chick şıklığında, uzun siyah saçlarını at kuyruğu yapmış. Balo için süslenmiş bir Amazon savaşı tanrıçası gibi görünen Grace, adaçayı yeşili bir elbise giymiş. Tek omuzlu, vücuda oturan, bedeni ve beli büzgülü, yan yırtmacı kalçasına kadar uzanan bacaklarını ortaya çıkarıyor. Bir terzi ayaklarının dibinde diz çökmüş, etek ucunu iğneliyor. Birkaç ay önce Kat'le burada alışveriş yaptığımızda gelinliğini bulmasına yardım eden bıçak kadar ince tezgâhtar, bir deri bir kemik kalmış bir kelebek gibi bir o yana bir bu yana çırpınıyor, kristal kadehlere şampanya dolduruyor. Bad Habit'in stilisti ve Kat'in üçüncü nedimesi -daha doğrusu nedimesi- Kenji, giyinme odasının yanındaki boy aynasında kendine hayran hayran bakıyor.

Grace'in giydiği elbisenin aynısını giyiyor. "Merhaba! Üzgünüm geciktim!"

Herkes dönüp bana bakıyor. Kat gülümsüyor. Grace gözlerini kısıyor. Kenji elini kalçasına koyuyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve ıslık çalıyor. "Vay canına, beyaz çikolata! Kim senin küçük Wonder Bread kabuklarını kemiriyor?"

"Buna cevap verirdim ama hangi dilde konuştuğunuzu bile bilmiyorum." El çantamı beyaz deri bir sandalyeye fırlatıyorum. Satıcı kız bana kaşlarını çatıyor. Ona bir hamburger yemesini söylemek istiyorum. Sonra A.J.'in en son buraya geldiğimizde ona tam olarak bunu söylediğini hatırlıyorum ve onu düşününce boynum kızarıyor.

"İzninizle tercüme edeyim," diyor Grace, zarif bir kaşını kaldırarak bana bakarken. "Kenji'nin söylediği şeydu:

'Merhaba, normalde

Birdenbire çılgın, kalça sallayan bir çalım atan tutucu beyaz kız, yakın zamanda dev bir horoz sandviçini yalayıp yutmuş gibi görünüyorsun ve hepimiz kimin olduğunu bilmek istiyoruz."

Grace'e bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, dostum. Bazen seni merak ediyorum."

Sakin bir şekilde gülümsüyor. "Konuyu değiştirme."

"Onu rahat bırak Grace." Kat bana göz kırptı. "Ve git elbiseni giy Lo, saat dörtte buradan çıkmamız gerekiyor. Başka bir grup geliyor."

O kadar rahatladım ki yüksek sesle iç çekmek istiyorum ama bunun yerine umursamaz davranıyorum. "Sadece bana doğru yönü göster."

Satıcı kız beni soyunma odasına götürüyor ve elbiseyi giymeme yardım ediyor. Dönüp aynada kendime baktığımda hoş bir sürprizle karşılaşıyorum. Renk ve stil üzerimde çok güzel duruyor.

Satıcı kız, "Uzunluğunu ayarlamana gerek yok," diye mırıldanarak üzerime titriyor. Boyumdan memnun. Belime ve göğsüme oturmasından da memnun olduğu belli, çünkü şöyle diyor: "Örnek bedenlere sığabilen kızlara pek sık rastlamıyoruz. Genelde senin kadar uzun ve zayıflarsa, o iğrenç cıvatalı kıyafetleri giymek zorunda kalıyorlar."

Yüzünü buruşturarak, ellerini bir çift karpuz tutuyormuş gibi göğsünün önünde açıyor. Bu, satıcı kızla hemfikir olduğumuz bir alan. Sahte göğüslerin yanlış reklam olduğunu düşünüyorum. Ya da belki sadece kıskanıyorum. Podyum mankeni olmadığınız sürece, B-kupalar pek moda değil.

Yine de voleybol için kullanışlı oldular. Lise ve üniversite boyunca bir takımda oynadım ve bir kez bile kısırtma kayması yaşamadım.

"Hadi gidip kız arkadaşlarına gösterelim, canım."

İsim etiketinde "AINE" yazan satıcı kız - nasıl telaffuz edileceğini bilmediğim bir kelime, bu yüzden denemiyorum bile - beni bileğimden tutarak ana giyinme alanına götürüyor. "İşte geldik!" diye anons ediyor ve golfçüler sanki Best in Show'u kazanmışım gibi alkışlıyorlar.

Reverans yapıyorum, çünkü yapılması gereken bu gibi görünüyor.

Kat sevinç içinde ciyaklıyor. "Aman Tanrım, bu mükemmel! Harika görünüyorsun!"

Grace, etkilenmiş ve biraz da hoşnutsuz bir ses tonuyla, "Couture giyecek genlere sahip biri varsa, o da kesinlikle sensin tatlım," diyor.

Kenji "Kaltak" diyor.

Kat, Kenji'ye ekşi bir bakış gönderir. "Oh, dur, Gookemon. Nefret etme."

"Sen dur, Rucky Charms! Tüm bunlar olurken nasıl muhteşem bir insan olabilirim ki?" Grace ve bana el sallıyor - "Devam ediyor mu? Beni geçemezsiniz! Ben bir stilistim! Üçü arasında en iyi ben görünmeliyim! Eğer bunu başarabilirsem, ben de senden daha iyi görüneceğim!"

Kat, "Asla benden daha iyi görünemezsin. Ben sihirli bir dericiyim."

Kenji cevap verir, "Nasıl istersen Bruce McLee."

Bu küçük alışverişi şaşkınlıkla izleyen satıcı kıza dönüyorum. "Bu onların kanka olayı. Merak etmeyin."

Geçici bir gülümseme takınıyor ve Grace'in şampanya kadehini doldurmak için uzaklaşıyor.

Kat yarı İrlandalı, yarı Japon ve Kenji de yarı Japon, yarı Taylandlı. Birbirlerine her zaman sevgiyle rastgele etnik hakaretlerde bulunuyorlar ve özgünlük konusunda birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışıyorlar.

Kenji odanın ortasına doğru yürür. Elbise bir gelinlik treni gibi arkasından sürükleniyor. Bir metre dokuz santim boyunda, defalarca ısrar ettiği gibi bu şeyi gerçekten giyecekse terzinin çok yardımına ihtiyacı olacak. İmzası niteliğindeki zebra desenli platform botları bile pek yardımcı olmuyor.

"Güncel olaylar ışığında, Kenji gardırop seçimini yeniden değerlendirmelidir." Elbiseyi başının üzerine kaldırır ve dramatik bir şekilde yere fırlatır.

Platform botları dışında üzerinde bir çift Örümcek Adam külotundan başka bir şey yok. Vücudu fındık kahverengisi, ince

genç bir çocuğunki gibi ve tamamen tüysüz. Acaba kafasını tıraş ettiği gibi onu da tıraş ediyor mu?

Elleri kalçalarında, mükemmel bir podyum dönüşü yapıyor ve ardından kapıyı çarparak soyunma odasına doğru ilerliyor.

Kat arkasından bağılıyor, "Burada bir kirpik bırakmışsın, Chinker Bell!"

Haklı. Büyük takma kirpiklerinden biri elbisenin yakasına yapışmış. Kat, Grace ve ben birbirimize bakıp gülüyoruz.

Satıcı kız köşede şampanya içiyor. "Siz kızlar eğleniyor gibisiniz. Bölüyor muyuz?"

Eğlenen ses kapı aralığından geliyor. Döndüğümüzde Nico'yu girişin yanındaki aynalı gardıroba yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sırtırken buluyoruz.

"Bebeğim!" Kat kürsüden atladı ve onun açık kollarına uçtu. Burada olacağını bilmeliydim; bir seferde otuz dakikadan fazla gözünün önünden ayrılmasına izin veremez.

Sonra donuyorum. Biz. "Biz" dedi.

Kalbim taklalar atıyor. Arkalarındaki salonun ana odasına bakmak için yavaşça dönüyorum ve ağzım kuruyor.

Diğer odada beyaz gelinliklerin sergilendiği bir vitrinin yanında kıpırdamadan duran A.J. beni izliyor. Üzerinde kapüşonlu yerine hırpalanmış deri bir bomber ceket var ve gözlerinde güneş gözlüğü yok. Saçları omuzlarına dökülmüş, altın bir aslan yelesi gibi ve yeni tıraş olmuş. Dinlenmiş görünüyor.

Gözleri ısınmış viski rengine. Bakışları sert.

O kadar güzel ki, gözümü alamıyorum.

Sessizce elini kaldırıyor ve tek parmağıyla "dön" hareketi yapıyor. Ben de narin kumaşı bacaklarımdan hafifçe kaldırıyorum, ayak parmaklarımdın üzerinde yükseliyorum ve bir balerin, bir buz patencisi gibi pirouette yapıyorum. Ağırlıksız hissediyorum. Nefesim kesiliyor. Elbise çıplak bacaklarımdın etrafında fısıldıyor,

Dalgalı, havadar. Durduğumda saçlarım sağ omzumun üzerinden dökülüyor, elbise iç çekiyor ve hareketsiz kalıyor.

Ve herkes bana bakıyor.

"Çok güzel," diyor Grace. "Yarışmanın yetenek bölümünde caz flütü çalacak mısınız, Bayan California?"

Kızarıyorum ve başka tarafa bakıyorum.

Sonra A.J. odaya girer, Kat ve Nico'nun yanında durur. "Böyle içeri daldığım için özür dilerim. Oğlumun kadınından uzun süre ayrı kaldığında ne kadar gerginleştğini biliyorsun." Gülümseyerek elini Nico'nun omzuna vuruyor.

Bu neşeli yabancının kim olabileceğini merak ediyorum.

Telaşla odanın öbür ucuna koşuyorum, AINE'den bir kadeh şampanya alıyorum ve aynada elbiseyi inceliyormuş gibi yapıyorum. Yüzüm pancar rengine dönmüştü. Grace kürsüden iniyor, yanımda duruyor ve mırıldanıyor, "Caz flütü değil o zaman. Deri flüt olabilir mi?"

Cevap vermiyorum. Veremem; rezil olmakla meşgulüm. Ya da boynuzlanmakla, bu bir kelime bile değil. Ama Tanrım, vücuduma neler oluyor? Spinal Tap filmindeki davulcular gibi kendiliğinden yanacakmışım gibi hissediyorum.

Grace bunu anlayabilir. Beni yanağımdan öptü. "Seni o kadar çok seviyorum ki şu anda canım acıyor."

"Seni öldürdüğümde canın daha çok yanacak," diye tıslıyorum nefesimin altında. "Uslu dur!"

Gözleri buğulanmış gibi yaparak bana gülümsüyor. "Benim küçük kızım sonunda büyüyor."

"Sen şeytani, sapkın bir cadalozsun!" diye homurdandım.

"Ve en iyi iltifatları sen ediyorsun. Şimdi donun erimiyormuş gibi davranmayı bırak ve gidip onunla konuş. Söz veriyorum sessiz olacağım."

"Sessiz değil," diye uyarıyorum. "Sessiz."

Ağzında bir fermuar hareketi yapıyor, sonra soyunma odasına doğru süzülüyor. Kenji'ye seslendiğini duyuyorum, "Senin için bir fikrim var, tatlım. Hadi bu işi bırakalım."

ve yeni bir şeyle başlayalım. Tavus kuşu tüyü düşünüyorum."

Bir süre sessizlik olur, sonra Kenji cevap verir: "Oooooooooo."

Aynadan A.J.'in genel yönüne bakıyorum. O da bana bakıyor. Bakışları açıklıkla vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Beni gözleriyle soyuyor.

Beni becermek mi istiyorsun?

Bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum. Ama yapmayacağım. Asla yapmayacağım, anlıyor musun? Asla.

Kat, "Bu güzel bir sürpriz, A.J. Nasılsın?" diyor.

Başını sallıyor, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirliyor. "Güzel."

Hâlâ bana bakıyor.

Nico şöyle diyor: "Seansı planlanandan erken bitirdik, bu yüzden uğrayıp nasıl gittiğine bir bakalım dedik."

"Harika gidiyor! Kenji mutlu değil ama bir yolunu bulacağız. Seans nasıl geçti?"

"Aslında . . ." Nico, A.J.'ye bir bakış atar. "Adamım oldukça iddialı yeni bir parça buldu. Çok 'Stairway to Heaven'-esque. Borularımın tüm üst uzantıları kaldırabileceğinden emin değilim ama harika bir şarkı."

"Öyle mi? Adı ne A.J.?"

"Shipwrecked Soul."

Konuşurken sesi sessiz, sessiz ama yoğun ve gözleri de yoğun.

Boğazım daralıyor. Onu ya da aramızdaki bu şeyi asla anlayamayacağım. Beni istediği çok açık, beni istemediği de bir o kadar açık. Kararsızlığı suratıma koca bir tokat gibi iniyor ve birden kendimi batmış hissediyorum.

Ne yapıyorum ben? Bu aptalca. Ben bir aptalım.

Aptal olmak istemiyorum.

"Yapmam gereken başka bir şey var mı?" Gözlerimi indirerek AINE'ye soruyorum. Şu anda kimseye bakamıyorum. Kendimi biraz fazla çiğ hissediyorum.

"Hiçbir şey" diyor. Tam oldu. İsterseniz bu numuneyi indirimli olarak alabilirsiniz ya da hiç giyilmemiş yeni bir tane sipariş edebilirim."

"Bu iyi," diye fısıldadım. Neredeyse beş parasız olduğumdan, indirim için minnettarım. Bunu kredi kartıma yüklemem ve önümüzdeki birkaç ay içinde ödemem gerekecek. Umarım düğün tarihine kadar. Aceleyle soyunma odasına girip üstümü değiştiriyorum.

Birkaç dakika sonra kapım tereddütlü bir şekilde çalındı. "Lo? İyi misin?"

Üzerimi değiştirmeyi bitirdim ve Kat'in gözlerinden kaçarak kapıyı açtım. "Ben iyiyim. Sadece işe dönmem gerekiyor."

Yanından geçmeye çalışıyorum ama yolumu kesiyor, kollarını kavuşturmuş önümde duruyor. "Evet. Saçmalık diyorum. A.J.'di, değil mi? Dökül bakalım."

Gözlerimi kapatıyorum, ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve iç çekiyorum. "Ben A.J."

"Geleceğini bilmiyordum, yemin ederim. Nico'ya da bir şey söylemedim, yani bu konuda endişelenmene gerek yok. İkinizin hâlâ birbirinizden nefret ettiğinizi düşünüyor." Duraksıyor. "Gerçi birbirinize böyle bakmaya devam ederseniz, o da bunu anlayacaktır."

"İşte bu kadar. Anlayacak bir şey yok. Bana yaptığı tüm iyilikler için benden nefret de edebilir."

"Anlamı?"

"Bak, bunun bir önemi yok. Aramızda hiçbir şey yok ve asla da olmayacağını açıkça belirtti-"

"Neden? Ne dedi?"

Gömleğimin düğmeleriyle oynuyorum. "Benimle yatmaktansa bir uzvunu kaybetmeyi tercih edeceği gerçeğini hiç gizlemedi diyelim."

Homurdanıyor. "Ve sen ona inandın mı?"

"Hayır, yapmadım! Bu daha da kötü! Ya dünyanın en büyük yalancısı ya da kafadan çatlak! Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Yumuşak bir sesle, "Bilmiyorum. Bununla ne yapmak istiyorsun?"

Yüzümü ellerimin arasına aldım ve inledim. "Ben karmaşık şeyler yapmam. Benim hakkımda bunu biliyorsun, Kat. Karmaşıklıktan nefret ederim."

"O zaman basitleştirin."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bana nasıl olduğunu söyler misin?"

"Sadece açık açık söyleyin. 'Senden hoşlanıyorum. Benden hoşlanıyor musun, evet mi hayır mı? Evetse, hemen soyun. Hayırsa, git kendini becer.' Hikayenin sonu."

"Tch. Keşke hayat bu kadar kolay olsaydı."

Sırıttırıyor. "Fazla basitleştirdiğimin farkındayım." "Vay be, öyle mi düşünüyorsun?"

"Ama temel önerme hala geçerli. Kendini bu ıstıraptan kurtarmak istiyorsan, onunla konuş. Ona ne istediğini söyle." Başını eğiyor. "Ama önce ne istediğini bilmen gerek. Sen biliyor musun?"

Kıçını kavrayıp coşkuyla haykırırken çıplak, terleyen A.J.'nin bana vuruşunun canlı görüntüsü beynime hücum ediyor.

Kat'in sırtışı daha da genişleyerek geri döner. "Oh, evet. Öyle." İç çekiyorum. "Hepimiz Grace'le çok fazla vakit geçiriyoruz."

"İflah olmaz bir azgın olabilir ama en azından öncelikleri konusunda net."

Birkaç soyunma odasının aşağısından Grace, "Siz dahiler sizi duyabildiğimi biliyorsunuz, değil mi?" diyor.

Kat ve ben birlikte "Kapa çeneni!" dedik.

Sonra Kenji, Kat'in arkasındaki kapı aralığında belirir. Üzerinde hâlâ botları ve Örümcek iç çamaşırlarından başka bir şey yoktur. Bir de takma kirpik. İnanmaz bir bakışla beni işaret ederek, "A.J. ve ... sen?" dedi.

"Oh, hayır!" İnledim. Her şeyi duydu!

"Tek bir kelimeyi bile tekrar edemezsin," diye tersledi Kat, parmağını ona doğru sallayarak.

Kenji ellerini havaya kaldırır. "Tabii ki yapamam, çünkü duyduklarımın tek kelimesine bile inanamıyorum! Bu benim hayal gücümün bir ürünü! Belli ki uyuşturucu almışım! Öğle yemeğinde bakireleri yiyen bir adamdan ve rahibeleri sürtük gibi gösteren bir kadından bahsediyoruz! Bu iki yolun kesiştiği bir evren yok!"

"Neden herkes benim bu kadar namuslu olduğumu düşünüyor?" Bağırıyorum. Grace sesleniyor, "Hiç götten aldın mı?" "Dostum! İğrenç! Hayır!"

Kenji sorar, "Hiç başka bir kızla seks yaptın mı?" "Ben eşcinsel değilim!"

Kat, "Eşcinsel olmak zorunda değilsin, hepimiz gibi sen de gençken bir şeyler denemiş olabilirsin" diyor.

Nefesim kesildi. "Başka bir kızla seks mi yaptın?" Grace kıkırdarak, "Dava kapandı." dedi.

Ellerimi saçlarımda sıkıyorum. Herkesten nefret ediyorum!

AINE bizimle birlikte soyunma odasında belirdi, her türlü gergin görünüyordu. "Affedersiniz ama burada sizi görmek isteyen bir beyefendi var?"

Kaşlarımı çattım. "Bir beyefendi mi? Kim?"

"Bir polis. Adının Memur Cox olduğunu söylüyor?"

Yüzümdeki tüm kan boşaldı. Kat ve ben dehşet içinde bakiştık.

Kenji, "Daha dün gece Memur Cox'un oynadığı bir film izledim" diyor. Sırıttıyor. "O çocukta büyük bir yetenek vardı."

Uzak soyunma odasından Grace'in keyifli kahkahası geliyor.

Chapter 16

Sakin görünmeye çalışarak aynalı giyinme alanından geçip ana salona giriyorum. Cep telefonundan biriyle konuşan Nico'ya bakmıyorum. A.J.'ye de bakmıyorum ama yanından geçerken gözlerinin iki kızgın çivi gibi içimi yaktığını hissediyorum.

Ön odada, Eric elleri kalçalarında, pencereden sokağa bakarak sert bir şekilde durmaktadır.

"Hey."

Dönüyor. Yüzü kıpkırmızı. Belli ki arkada kimin olduğunu biliyor.

Olay çıkmamasını umarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Eric az önce geldiğim yöne doğru bir bakış fırlattı. "Sana sürpriz yapmak istedim, bu yüzden aramak yerine dükkânına uğradım. Trina burada olduğunu söyledi." Duraklıyor, çenesindeki bir kas zıplıyor. "Sürpriz."

Bir açıklama yapmam gerektiğini düşünüyorum. "Geldiklerini bilmiyordum. Beş dakika kadar önce ortaya çıktılar.

gitmeye hazırlanıyordu. Nico'nun nasıl olduğunu bilirsin."

Eric daha önce de Nico'nun Kat'e karşı aşırı korumacılığıyla uğraşmıştı. Nico ile ilk çıkmaya başladıklarında Eric ve ortağının Kat'in evine gelen bazı paparazzilerle uğraşmak için çağrıldıkları çirkin bir sahne vardı. Ve Nico'nun kardeşinin Kat'i kaçırdığı gece, Eric onu bulan ekibin bir parçasıydı.

"Evet, Nico'nun nasıl olduğunu biliyorum. Bilmediğim şey ise A.J.'in neden burada olduğu." Yüzüme uzun uzun ve sertçe bakıyor. Sesi düştü. "Belki de biliyordur."

Yüzüm kızarıyor. "O en iyi adam, Eric."

"Ne zamandan beri sağdıç nedimelerle birlikte gelinlik alışverişine çıkıyor?"

Sesimde nefret ettiğim yalvaran bir ton var, ama bunu medeni bir şekilde sürdürmek için çaresizim. Çiftlerin toplum içinde tartışmasından daha utanç verici bir şey olamaz ve ben hâlâ Eric'in duygularını incitmemeye çalışıyorum. "Kat ve Nico, erkeklerin tüm sürece dahil olması konusunda ısrar eden süslü bir düğün organizatörü tuttular. Çılgınca olduğunu biliyorum ama bu benim suçum değil-"

Eric yaklaşıyor. "Bunun düğün organizatörünün fikri olduğuna inanmamı mı istiyorsun? Sanki o Neandertal bir kadından emir alacakmış gibi? Onun hakkında bir şey biliyor musun Chloe?" Sesi yükseliyor ve bunun kasıtlı olduğunu biliyorum. Söylediklerinin diğer odaya da taşınmasını istiyor. "Sekiz kez tutuklandığını biliyor muydun?"

Yüzümdeki şok ifadesini görünce başını salladı. "Bu doğru! Kabahatli darptan ateşli silahla saldırı suçuna kadar her şey için! O tehlikeli, Chloe. O-"

"Plağını mı çektin?"

"Evet, ne olmuş?"

Meydan okuyan, savunmacı tonu ensemde alev alev yanmasına neden oluyor. İşleri medeni tutma arzum duman olup uçuyor.

"Babam bu şehrin en iyi ceza savunma avukatlarından biridir. Ve yıllar boyunca davaları hakkında çok konuştu, bu yüzden polis memurlarının

bir vatandaşın sabıka kaydına tek bir tuşa basarak erişemezsiniz. Adalet Bakanlığı'nın Suçlu Kayıt Bilgileri birimi aracılığıyla resmi olarak talep etmeniz gerekir ve bu da bilinmesi gerekenler esasına dayanır." Nefesimi kontrol altına almaya çalışarak duraklıyorum. "Yasal olarak bilmeniz gereken tam olarak neydi Memur Cox?"

Kulaklarından çıkan buharla bana bakıyor. "O eziğı mi savunuyorsun?" diye tıslıyor.

"Aslında yaptığım şey, güvenilir olduğunu düşündüğüm bir kişiyi tamamen yanlış değerlendirip değerlendirmediyimi anlamaya çalışmak."

Bu söylenecek en yanlış şey. Eric iki saniye içinde öfkeden termonükleere dönüştü. Kolumu tuttu ve bağırdı, "Benim güvenilir olduğumdan mı bahsediyorsun? Ben mi? Bunu erkek arkadaşına, onunla sevişmeye çalışırken fahişelik yapan, şiddet yanlısı bir suçlunun adıyla hitap eden kız mı söylüyor?"

Solumdan A.J.'in sesi geliyor, ölümcül bir yumuşaklıkta. "Elini ondan çek, yoksa kırarım."

Eric başını çeviriyor. Bakışlarını takip ediyorum. A.J. orada duruyor, 1.80 boyunda, bacaklarını açmış, omuzlarını geriye atmış, kabarmış. Gözlerinde gördüğüm şey Freddy Krueger'in dehşet içinde çığlık atmasına neden olabilir.

Eric elini kolumdan çekip A.J.'ye dönüyor ve sağ elini silahının üzerine koyuyor. "Beni ikinci kez tehdit ediyorsun."

"Bunu ikinci kez hak ediyorsun."

"Neden kendi lanet işine bakmıyorsun?" "O benim işim."

Aralarında asılı duruyor, fitili çok kısa bir dinamit lokumu gibi.

Nico geliyor, A.J. ve Eric'e bakıyor. Bakışları bana kaydı. "Neler oluyor çocuklar?"

Kimse cevap vermiyor. Gerilim o kadar yoğun ki bıçakla kesebilirim.

Nico rahatça, "Memur Cox, sizi görmek güzel. Aslında bu harika bir zamanlama, çünkü ben de

Düzenlemek istediğim yardım konseri için seni arayacaktım. LAPD'nin desteğini alabileceğimi umuyordum. Bir dakikan var mı?"

Eric'i hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Boynundaki kordonlar göze çarpıyor. Nabızı şakağında zonkluyor. Sol eli yumruk şeklinde kıvrılmış ve titriyor. Nico onunla A.J.'in arasına giriyor ve elini onun omzuna koyuyor.

"Hadi, Eric. Biraz yürüyelim."

Eric'in Nico'yu sevdiğini ve ona saygı duyduğunu biliyorum. Ama Eric'in, Nico'nun kendisini uçurumdan uzaklaştırmasına izin verip vermemeye karar verirken yaşadığı mücadeleyi görebiliyorum.

Sonunda vazgeçti. Küfrediyor, arkasını dönüyor ve Nico'nun onu ön kapıdan çıkarmasına izin veriyor. Onlar gittikten sonra nefes veriyorum ve ellerimi çarpan kalbimin üzerine bastırıyorum.

Ona bakmadan A.J.'ye "Özür dilerim," diyorum.

"Senin suçun değil. Aşk insanlara çılgınca şeyler yaptırır."

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Onu hiç böyle görmemiştim. Onun nesi var bilmiyorum."

A.J. usulca, "Seni seviyor, Chloe. Aslında olağanüstü bir itidal gösteriyor. Eğer benim olsaydın, seni geri almak için şimdiye kadar bütün şehri yakmıştım."

Bu nefesimi kesiyor. Yutkunarak başka tarafa bakıyorum. "Beni sevdiğini nereden biliyorsun?"

"Prenses. Nasıl yapmaz?"

Sesi o kadar yumuşak ki gözlerimden yaşlar akıyor. Ona bakamıyorum. Onun yerine pencereden Nico ve Eric'i izliyorum, dışarıda kaldırımda birlikte durmuş konuşuyorlar. Nico, Eric'in omzunun üzerinden bakıyor ve gözüme çarpıyor.

Yüzünde anlayış görüyorum. Eric ona her şeyi anlatıyor. Bakışları A.J.'ye kayıyor ve Nico'nun yüzünden geçen yeni duyguyu engellemek için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum: korku.

Nico, A.J.'i herkesten daha iyi tanıyor. Ve eğer o benim için korkuyorsa, ben de kendim için korkmalıyım.

Kalbimin kırıldığını hissediyorum, sadece birazcık.

"Benim yerimde olsaydın, ne yapardın, A.J.?"

Sessizlik.

"Çünkü hayatım olan bu yeni bulmacayı çözmekte gerçekten zorlanıyorum. Bana hiç mantıklı gelmiyor. Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım."

"O iyi bir adam mı?"

Gözlerimi açtım ve A.J.'e baktım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Tüm bunlardan önce-"

"Hayır. Bilirsin işte. O iyi bir adam mı? Genel olarak. Kimse mükemmel değildir ama onu tanıyorsun. İçten içe iyi biri olduğunu düşünüyor musun?"

Fısıldıyorum, "Evet."

Yavaşça başını sallar. "O zaman benim cevabım, onunla evlenmeli ve hayatını yaşamalısın."

Kalbime bir bıçak saplanıyor. Konuşurken sesimin kesilmesinden nefret ediyorum. "Gerçekten mi? Başka birine karşı bir şeyler hissederken biriyle evlenmenin doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

A.J.'in gözleri parlıyor. Burun delikleri parlıyor. Başını sessizce sallıyor ve evet mi hayır mı diyor yoksa bana aptal gibi davranmamamı mı söylüyor bilmiyorum.

Çünkü öyleyim. Hem de çok. Burada, ölmek istemesine neden olduğumu ve gidip Eric'le evlenmem gerektiğini söyleyen bir adamla duruyorum ve tek düşünebildiğim, kollarını bana dolamasını, beni göğsüne çekmesini ve beni öpmesini ne kadar çok istediğim.

Alt kapağımdan tek bir damla gözyaşı süzülüyor ve yanağımdan aşağı süzülüyor. A.J. acı dolu gözlerle gözyaşının düşüşünü izliyor.

Fısıldıyorum, "Bu gece seni beklemeyeceğim. Pencereden izlemeyeceğim."

A.J. boyun eğerek başını sallar.

"Ama kapı kilitli olmayacak."

Kaşları birbirine çarpıyor. Kısık sesle, "Chloe-" diyor.

"Eğer gelmezsen, bu iş biter. Bunu daha fazla yapamam. Eğer gelmezsen hayatıma devam edeceğim ve bir daha bunların hiçbirini konuşmayacağız."

Cevap veremedenden dönüp diğer odaya koşuyorum, çantamı alıyorum, Kenji ve kızlarla vedalaşıyorum ve kaçıyorum.

Chapter 17

Gece yarısı oldu. Yatağımda uzanmış, uyanık bir halde, son üç saattir baktığım tavandaki aynı çatlağa bakıyorum.

Bastırılmış, beyaz ateşli, kasırgalı duygularla kıvranan bir topum. Bütün sinirlerim gerilmiş durumda. Dışarıdaki caddeden ne zaman bir araba geçse, nefesimi tutarak geriliyorum. Pencere camına çarpan bir sinek vızıltısı bir kırıcı gibi duyulana kadar her küçük ses yükseliyor. Ciddi bir zihinsel kırılma yaşamadan, çığlık atmaya başlamadan ve asla durmadan önce burada bu şekilde daha ne kadar yatabileceğimi bilmiyorum.

Sonra ön kapının açıldığını duydum ve donakaldım.

Kapı usulca kapanır. Bir anlık duraksamadan sonra koridorda ağır ayak sesleri başlıyor. Donmuş kanım çözülüyor ve kaynamaya başlıyor. İçten dışa doğru kavruluyorum.

A.J. açık yatak odamın kapısına ulaştığında, hemen dışarıda durup içeri bakıyor. İçeride hiç ışık yok.

ama gözlerim karanlığa alıştı, bu yüzden gözlerinin nasıl parladığını görüyorum. Ne kadar parlak yandıklarını görüyorum.

Kalbim gümbürdeyerek doğruldum. Çarşaflar belime dolanıyor. Makyajsızım ve her zamanki yatma zamanı kıyafetim olan erkek şortu ve tişört giyiyorum, çünkü gecelikte süslenip bekleme ve ayağa kalkma düşüncesi dayanılmayacak kadar fazlaydı.

Ama şimdi o burada. Bu anın diğer tarafında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ve ben. Umursamıyorum. Umursamıyorum.

Tek kelime etmeden yatağın diğer tarafındaki çarşafları geri çekiyorum. A.J. bir saniye bile tereddüt etmedi. Eşiği geçiyor, kapüşonunu başından çıkarıp yere atıyor, botlarını çıkarıyor ve yanımdaki yatağa sürünerek giriyor.

Kolları bana dolanıp dizlerini arkama çektiğinde öyle rahatlamış bir nefes alıyorum ki neredeyse acı veriyor.

Bir süre tam bir sessizlik içinde birlikte uzandık. Nefesi enseme sıcaklık. Kürek kemiklerimin arasında kalbi hızlı ve sert atıyor.

Yumuşak karanlığa doğru, "Teşekkür ederim."

diyorum. "Bana teşekkür etme."

"Öyleyim. Çünkü bunun senin için kolay olmadığını biliyorum."

Ateşli alnını boynuma bastırıyor. "Başka kimse göremezken beni nasıl bu kadar net görebiliyorsun?"

Bunu düşündüm. "Bilmiyorum. Belki de ben onlardan daha yakından bakıyorumdur."

Yutkunduğunu duyuyorum. Başparmağı bileğimin üzerinde ileri geri hareket ediyor. Parmak ucumla parmak eklemesindeki çiçek dövmesinin izini sürüyorum. Diğer parmak eklemlerinde de birkaç tane var ama en büyüleyici bulduğum bu. "Bu dövme ne anlama geliyor? Taç yapraklarının içinde baş harfleri olan çiçek dövmesi."

Soru bir risk, çünkü sorulardan nasıl nefret ettiğini biliyorum. Cevap vereceğinden emin değilim. Ama sonunda cevap verdi.

sesi kalın. "Bu bir hatırlatma." "Neyi?"

"Kaybettiğim herkes."

Parmağım hareketsiz. Yaprakları sayıyorum. On iki.

Onunla birlikte oturuyorum ve peş peşe sorular sorma isteğime direniyorum. On iki kişiyi kaybetmiş. "Kaybetti" derken öldüğünü kastettiğini varsayıyorum, ancak sormadan bunu kanıtlamamın bir yolu yok. Saint Petersburg'daki Preobrazhenskoe Mezarlığı'nda ikamet eden gizemli Aleksandra'nın kayıplardan biri olduğunu biliyorum. Ailesi de öyle. Wikipedia'dan yıllar önce öldüklerini hatırlıyorum. Ama diğer dokuz kişi kim? Kardeşleri yokmuş. Başka akrabaları olabilir mi? Arkadaşları?

Sonunda bunun önemli olmadığına karar verdim. A.J.'in geçmişinde bir düzine ölü insan var. Ben hiç ölen birini tanımadım. Bir tane bile. İki ölü büyükannem ve büyükbabam bile ben doğmadan önce ölmüş.

Annemle babamın öldüğünü hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Her zaman anlaşıyoruz ama onları seviyorum. Onların da beni sevdiğini biliyorum. Onların yokluğu öyle bir boşluk bırakır ki, doldurulabileceğini hayal bile edemiyorum. Ve eğer Kat ya da Grace ölürse, yıkılırdım.

İçimde beklenmedik bir şefkat duygusu kabarıyor. Göğsümün ortasında ılık, ağırlı bir yumuşaklık ve hepsi kollarında yattığım adam için.

Başımı eğiyorum ve dudaklarımı çiçek dövmesine hafifçe bastırıyorum.

Arkamda, A.J. derin nefesler alırken göğsü kabarıyor. Kolları vücudumun etrafında sıkışıyor. Başımın altındaki kolunu kaldırıp göğsüme doluyor, böylece bir çift büyük, güçlü kolla koza gibi sarılıyorum. Çıplak ayaklarımın tabanlarını onunkilere bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Bir soğan gibi, katman katman, kalbim yavaşça açılıyor.

"Ben büyürken, sınıfın en uzun boylusu hep bendim. Bütün erkeklerden daha uzundum. Uzun ve siskaydım, bu yüzden benimle alay ederlerdi. Bana zürafa, fasulye sırığı ya da iskeletor derlerdi. Ağabeyim her zaman bana arka çıkardı, gerçi bazen o da oldukça sıska olduğu için dayak yerdı. Annem çocukların ailelerini arar ve bağırırdı. Babam da müdürü arar ve tüm okul bölgesini dava etmekle tehdit ederdi. Benim için o kadar da büyük bir mesele değildi. Yani, canım yanıyordu ama eninde sonunda bacaklarıma kavuşacağımı biliyordum. Büyükannem Harris beni gördüğünde hep bunu söylerdi."

Sosyetik İngiliz aksanını taklit ediyorum. "'O bacakların büyüdüğünde, sevgilim, yeryüzünde yürüyen en muhteşem yaratık olacaksın. Sadece herkesin geçtiğı garip bir dönemden geçiyorsun. Ama ben safkan bir at gördüğümde tanırım!' Bana hep böyle güzel şeyler söylerdi. Tüm ailem her zaman arkamı kolladı. Hayatım boyunca hep korunduğumu hissettim."

A.J. sessiz, dinliyor. İçindeki enerjiyi, teninden yayılan elektriğı hissediyorum.

Cesaretimi toplayıp fısıldıyorum: "Ama kendimi hiç şu anki kadar güvende hissetmemiştim."

Yüzünü omzuma çeviriyor. Yanağı tenimi yakıyor. Sesi kısık ve boğuk geliyor. "İhtiyacın olan şey ben olamam. Ben senin için doğru adam değilim. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Duymak istediğim şey bu değil. Duymak istediğimden o kadar uzak ki, çocukça ellerimi kulaklarımin üzerine koyup başımı sallıyorum.

Ellerimi kulaklarımdan çekti. "Evet, Chloe."

"O zaman ne yapıyoruz, A.J.? Nedir bu? Neden buradasın?"

Cevabı ağzından kaçar. "Çünkü ben zayıfım! Senden uzak duramıyorum! Ne yaparsam yapayım, sen oradasın, kafamın içinde, o kalp kırıcı gülümsemele! I

uzak kalamam." Sesi çatlıyor ve sanki ağlayacakmış gibi geliyor. "Ve denemekten çok yoruldum."

Titriyor. Tüm vücudu sarsıntılarla sarsılıyor, küçük depremler beni kollarında sarsıyor. Çaresiz bir ses çıkarıyor, sanki parçalanıyormuş gibi, ve ben saf bir içgüdüyle hareket ediyorum.

Arkamı dönüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Yüzünü omzuma gömüyor, titriyor, canını kurtarmak istercesine bana tutunuyor.

Fısıldıyorum, "Sorun yok."

"Bu iyi değil. Sonu iyi bitmeyecek. Sana zarar vereceğim." "Sadece sen istersen."

Gülüşü çirkin, boğuk. "Mesele de bu, Prenses. İstemiyorum. Ama yapacağım."

Yüzündeki saçları düzeltiyorum, onu gözlerimle buluşmaya zorluyorum. Gözleri suyla doldu.

"Tamam."

Nefes almayı keser. Gözleri büyüyor. "Ne?"

"Tamam dedim. Öyle olsun. Eğer tek alacağım buysa, şimdi, bu gece ve yarın fikrini değiştirir ve beni bir daha görmek istemezsen, o zaman tamam. Kabul ediyorum. Bir geceyi kabul ediyorum."

Sadece bana bakıyor. Hiç onunki gibi bir ifade görmemiştim. Aynı anda hem korku, hem sevinç, hem de inançsızlık.

"Um... bu senin bana tecavüz etmen için bir işaretti, A.J. Hadi tecavüz başlasın."

Dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve beni sırtüstü itiyor. Ağırlığını bana veriyor, sert ve çok tahrik olmuş vücudunun tamamını benimkine bastırıyor. Üstümde duruyor, saçları başımızın iki yanına düşüyor, böylece özel küçük bir dünyadayız, sadece iki perdeli yüzümüz, nefesimiz ve atan kalplerimiz.

"Ciddi değilsin."

"Ciddiyim."

"Ne dediğini bilmiyorsun." "Evet, biliyorum."

"Sabah fikrini değiştireceksin. Pişman olacaksın o."

"Hiçbir şeyden pişman olmayacağım."

"Ne oldu da 'Ben sadece şefkat ve sevgi'?"

Çok yumuşak bir şekilde cevap veriyorum, "Hiçbir şey."
Daha fazlasını söylememe gerek kalmadan anlıyor.

Gözleri yüzümü yutuyor. "Lanet olsun sana." diye fısıldıyor.

"Sadece öp beni, A.J. Yarın benden istediğin kadar nefret edebilirsin."

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Sana neden olmadığını söyledim zaten."

Yüzüm her saniye daha da ısınıyor. "Pantolonundaki o sekiz inçlik çelik boru beni öpmeni istiyor."

Dudakları seğiriyor. "On bir inç."

Alt dudağımı sertçe ısıriyorum, çünkü yumurtalıklarım az önce bayıldı. Sonra aklıma korkunç bir şey geliyor ve nefes alıyorum. "Sen . . . var mı . . ."

"Ne?"

Yutkunuyorum, sormak üzere olduğum şeyden son derece utanıyorum. Kısık bir sesle, "Bununla ilgili bir sorun mu var?" diyorum.

Başını eğip bana bakıyor. "Ne tür bir sorun?"

"Um. Belki de sadece bir problemin . . . fahişe . . . görmek için?"

Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. Sonra anlamaya başlayınca yüzü düzeliyor. "Sikimin deforme olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Yoksa bana bulaşmasını istemediğin korkunç bir hastalığın mı var?" diye ciyaklıyorum.

Yavaşça ağzını kulağıma doğru indiriyor. Burnu dış kenarı sıyrıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Nefes alıyor, "Ben tertemizim, Prenses. Ya sen?"

Başımı sallıyorum, leğen kemiğimi onunkine değdirmemeye çalışıyorum.

Hafifçe kulak mememi dişlerinin arasına alıyor. Sonra dudaklarını hafifçe emiyorum. "Ve sikim mükemmel çalışıyor" diye mırıldanıyor.

"Kanıtla."

Kıpırdamadan duruyor. O kadar çok düşünüyor ki beyninin içinde dönen dişlileri duyabiliyorum. Ama benim gecikecek halim yok, çünkü yumurtalıklarım iyileşti ve alt bedenimin her yerinde şehvetle uçuşmaya başladılar.

Aramıza uzanıyorum ve parmaklarımı ereksiyonunun etrafında kıvırıyorum.

Tıslayarak nefes alıyor ama kıpırdamıyor. Göz göze geldik, birbirimize bakıyoruz ve beni durdurması için bir bakışım la ona meydan okuyorum.

Beni durdurmuyor. Yumurtalıklarım neşeleniyor.

Yavaşça, elimi onun uzunluğuna vuruyorum. Kotunun altına bir şey giymediğini anlayabiliyorum çünkü tepesinden tabanına kadar her çıkıntıyı, her zonklayan damarı hissediyorum. Ve o kocaman. Kalın, uzun, sert. Elimi tekrar yukarı, ucuna doğru götürüyorum ve başparmağımı sert başın üzerinde ileri geri sürüyorum. Küçük bir boncuk ıslaklığı kot pantolonunu ıslatıyor.

Tüm vücudum arzuyla patlıyor. Daha önce hiç hissetmediğim türden bir istek. Sanki içimde vahşi bir hayvan uyanmış gibi, açgözlü, açgözlü, şehvetle doyumsuz.

Gözlerinin içine bakarak, "Görmek istiyorum. Onu emmek istiyorum. İçimde istiyorum."

Gırtlaktan gelen sesim başka bir kadına aitmiş gibi geliyor. Başka bir kadın gibi hissediyorum, ahlaksız ve kendinden emin biri. Benden çok daha sınır tanımayan biri.

Aletini sıkıyorum ve o da inliyor. Bu ses beni heyecanlandırıyor, bana daha da fazla güven veriyor. Kulağına doğru eğildim. "Adını haykırarak boşalana kadar bu büyük, güzel siki sürmek istiyorum."

"Tanrım, lanet olsun, Prenses, şu anda kimsin sen?"

Kontrolünü kaybediyor. Hissediyorum. Görüyorum. Yüzü kendini tutma çabasıyla geriliyor. Kolları titriyor, nefesi

Yırtık pırtık. O da bunu benim kadar çok istiyor ama her nedense kendini bırakmıyor.

Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yapıyorum ki bu onu uçurumun kenarına itebilir. Altından sıyrılıp dizlerimin üzerine çöküyorum, tişörtümü başımdan çekip bir kenara fırlatıyorum. Saçlarım omuzlarıma dökülüyor, çıplak göğüslerimi okşuyor.

Şok içinde donup kaldı. Gözleri kocaman, beni içine çekiyor. Adımı fısıldıyor.

Başparmaklarımı erkek şortumun bel bandına geçiriyorum ve kalçalarımın üzerinden aşağı doğru kaydırmaya başlıyorum.

A.J. aniden ayağa kalktı ve bileklerimi sertçe kavradı. "Dur!" diye bağırdı.

Demek reddedilmek böyle bir şeymiş. Berbat bir şey. Gevşeyip dizlerimin üzerine çöküyorum, yüzümü saçlarımın arkasına saklıyorum. Bileklerimi bırakmıyor.

"Bana bak."

Başımı sallıyorum. Hiç bu kadar ezici bir utanç hissetmemiştim.

Beni bileklerimden tutup kaldırıyor, kollarımı boynuna doluyor. Bana sarılıyor, yüzünü saçlarıma gömüyor. Göğüslerim göğsüne yaslanıyor. Yanağımın altında kalbi çılgınca çarpıyor.

"Seni asla becermeyeceğimi söylemiştim."

Ben bir şey söylemem. Söyleyecek ne var ki? Bana bunu söyledi ve ben de A sınıfı bir moron gibi fikrini değiştirmeye çalıştım.

Beni içine çekiyor, saçlarımı derin derin içine çekiyor, yüzünü boynuma gömüyor. Parmakları yanlarımı sıkıca kavriyor ve seğiriyorlar.

Konuşmuyorum. Onunla bir şeyler oluyor ve birdenbire bencil bir sürtük haline geldim, eğer bu iş beni sırtüstü yatırıp onun sert, muhteşem vücudunun altında kıstırmasıyla sonuçlanacaksa müdahale etmek istemiyorum. Umuda karşı umutla ağzımı kapatıyorum, tek kelime etmemeye kararlıyım.

Ağzını boynumda hissediyorum. Dudakları boğazımdaki nabzın üzerinde açılıyor, emiyor ve benden kaçan alçak, nefesli iniltiyi durduramıyorum. Başım geriye, onunkinin

içine düşüyor.

açık elini. Diğer eli belimden yukarı kayıyor ve göğsümün hemen altında durup nazikçe sıkıyor. Bir kedi gibi miyavlayarak ona doğru eğildim.

"Tanrım, Chloe. Çıkardığın sesler ..."

Sesi arzuyla zonkluyor. Isı uzuvlarımda cızırdıyor. Parmaklarım saçlarına gömülüyor ve çekiyorum, hissin içinde kayboluyorum.

Başparmağı meme ucumun sert, sivri ucuna değdiğinde nefesim kesiliyor ve sarsılıyorum. Parmaklarının ve dudaklarının en ufak dokunuşuyla çözülmek üzereyim.

"Gelmen gerekiyor, değil mi bebeğim?" Sesi alçak ve sert bir şekilde kulağıma geliyor.

Bana ilk kez bebeğim diyor. Akıl almaz bir nedenden ötürü, bu beni çok ıslak ve çaresiz kılıyor, tekrar inliyorum, pelvisimi onunkine sürtüyorum.

Sonunda direncini kıran bu inleme oldu. Hırıltılı bir yeminle beni sırtüstü itiyor, erkek şortumu bedenimden yırtıyor ve yüzünü bacaklarımdan arasına gömüyor.

Kıçımı elleriyle kavrayıp en çok ihtiyacım olan yerden sertçe emerken sayıklayarak, kıvranarak haykırıyorum. Ne zaman bir zevk sesi çıkarsam, boğazından kısık bir ses çıkarıyor ve bu da içime doğru bir titreşim dalgası gönderiyor. Bu benim daha yüksek sesle inlememe neden oluyor, bu da onun daha sert emmesini sağlıyor. İki parmağını içime sokuyor ve ben çığlık atıyorum. Hızla o kadar sıcak ve parlak bir zirveye ulaşıyorum ki tüm vücudum eğiliyor. Sırtım yataktan kalkıyor. Saçlarına kenetlenmiş ellerim titriyor.

Nükleer bir patlama gibi hissettiren bir şekilde boşalıyorum. Onun adı dudaklarımdan uzun, titreşim bir çığlıkla dökülüyor.

Üst katta komşum duvara vurarak çenemi kapatmam için bağılıyor.

Nefes nefese yatağa yığılıyorum. Meme ucu fiskesinden orgazma kadar olan tüm süreç yaklaşık otuz saniye sürdü.

Vücuduma tırmanıyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni derin ve sert bir şekilde öpüyor. Onun üzerinde kendi tadımı alıyorum ve neredeyse

Tekrar gel.

"Çık!" Kot pantolonunun kemerini pençeliyorum. Onu içimde o kadar çok istiyorum ki bir saniye daha bekleyemem.

Ne yazık ki, bir saniyeden çok daha uzun süre bekleyeceğim, çünkü A.J. "Hayır" diyor.

Onu yanlış duyduğumu umarak donup kaldım.

"Affedersiniz?" "Hayır dedim."

Benim kalp tezgahlar, sonra yeniden başlatır
ile a acı verici güm. "Şaka yapıyor
olmalısın."

"Chloe-"

"Şaka yapıyor olmalısın!" Omuzlarındaki dağları itmeye çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve bileklerimi başımın üzerindeki yastığa sabitliyor.

"Beni dinle."

Sesindeki mazeretleri şimdiden duyabiliyorum, tüm özürleri ve en iyisi bu. İnliyorum, yüzümü çeviriyorum ve sıkıca gözlerimi kapatıyorum.

"Sana yapmayacağımı söylemiştim-"

"Seni pislik! Bu senin için ne, bir çeşit oyun mu? Sana yalvarmamı komik mi buluyorsun? Kontrolümü kaybetmemi ve tamamen zavallı olmamı izlemek... Seni azdıran bu mu?"

"Evet, kontrolünü kaybetmeni izlemek beni azdırıyor! Kontrolünü kaybetmeni dinlemek, o mükemmel ağzının bana istediğin tüm pis şeyleri söylediğini duymak, o güzel tatlı amının tadına bakmak ve sikim için yalvardığını duymak da öyle! Bunların hepsi beni azdırıyor ve şu anda kendimi taşaklarım kadar içine gömmem için kendimi kontrol etmenin her kırıntısını alıyorum!"

Son kısmı yüzüme doğru kükredi. Nefes nefese ve morarmış bir halde altında yatıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

"O zaman bana neden olmadığını söyle. Yapmayacağını söyledin ama neden yapmayacağını söylemedin. En azından bunu söyle."

Gözlerini kapatıyor ve alnını omzuma koyuyor. "Çünkü sen benim olamazsın. Asla olamazsın"

benim olacaksın. Ve eğer seni becerirsem, bebeğim, sonsuza dek benim olacaksın."

Sesinde acı var, acı, özlem ve keder. Başımı çeviriyorum, dudaklarımı şakağına bastırıyorum. "Ya senin olmak istersem?"

Başını sallar. "Sana söyledim. O kadar bencil değilim."

Fısıldıyorum, "Lütfen, A.J. Lütfen anlamama yardım et. Anlamıyorum."

Cevap vermek yerine sırt üstü dönüyor ve beni üzerine çeviriyor, böylece çıplak bedenim onunla aynı hizaya geliyor. Başımı boynunun kıvrımına sıkıştırıyor, büyük bir eliyle kucaklıyor ve diğer elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor. Sırtımı nazikçe ovmaya başlıyor, avuçları sıcak ve sert bir şekilde tenime değiyor.

Titreyerek nefes veriyorum. Bana daha fazla bir şey söylemeyecek. Vereceği her şeyi verdi.

"Sana gitmeni söylemeliyim."

Derin derin soluduğunda göğsü yanağımın altında yükseliyor. "Gitmemi istemiyorsun. Zaten istemezdim de."

Burnumu boynundaki haç dövmelerine bastırıyorum. Onları görmemek için gözlerimi kapatıyorum, çünkü ne anlama geldiklerini asla öğrenemeyeceğimi biliyorum. A.J.'in iradesinin tuğla duvarına dayandım, paylaşımının uçurumuna ulaştım. Zaten sahip olduklarımın ötesinde bir şey olmayacak.

Çıplak sırtımı okşayıp severken, elleri o kadar şefkatli ve sevecen ki, bir şekilde rahatlamaya başlıyorum. Kalbinin benimkine karşı sabit atışı beni rahatlatıyor, nefesi, güçlü göğsünün yavaş, ritmik yükselişi ve alçalışı da öyle. Kafam her zamankinden daha karışık ama onun kollarında yatarken kendimi hâlâ güvende hissediyorum.

İç çekiyorum, kollarımı omuzlarına doluyorum ve vücuduna sokulabildiğim kadar sokuluyorum.

Dudaklarını saçlarıma bastırıyor. Çok, çok sessiz bir şekilde, "Bana her şeye rağmen bir Tanrı olabileceğini düşünüyorsun," diyor.

Yüzüm buruşuyor. Kalbim sanki biri onu makasla defalarca bıçaklıyormuş gibi hissediyor. "Ölmek istemene neden olduğumu sanıyordum."

Eli kıcıma düşüyor ve sıkıyor. "Bu kış bir adamı öldürebilir."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Yüzü ciddi ama gözleri ışıltılı. Bir şaka yapıyor.

"Komik A.J.'in çıkıp oynama vakti mi geldi? Uyardığın için teşekkürler. Etrafta boyunluğumu arayayım çünkü önceki ruh hali değişimlerin yüzünden fena halde kırbaçlandım."

Sırıttırıyor. "Bana bok atmana bayılıyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü bana bok atmaktan nefret ediyorum."

Eğlenen bakışı için için yanmaya başlar. "Bana yalan söyleme. Sen de en az benim kadar seviyorsun."

O ateşli bakışları vücudumda havai fişekler patlatıyor. Sanki hormonlarım onun seksi bir şey yapmasını bekliyor ve yaptığı anda hepsi ayağa fırlıyor ve şekeri yüksek anaokulu öğrencileri gibi etrafta koşturuyorlar.

Eliyle çenemi sıkıca kavırıyor ve homurdanıyor, "Bana attığın şu bakışa bak. Hayatımda tanıdığım en güzel kadın bana 'Lütfen beni becer' diye yalvaran kocaman gözlerle bakarken akıl sağlığımı nasıl koruyabilirim?"

Tanıdığı en güzel kadın.

Hormonlarım anaokulundan mezun olup doğrudan üniversiteye gidiyorlar ve orada destansı boyutlarda bir toga partisi verip yurdu yakıyorlar.

Dudaklarımı ıslatıyorum. A.J. dilimin hareketini izliyor ve kalp atışlarının hızlandığını hissediyorum. Ayrıca geldiğinden beri ereksiyonunun hiç azalmadığını da fark ediyorum. Zihni aramızda olanlara katılmıyor olabilir ama vücudu kesinlikle katılıyor.

Ve o vücut için planlarım var.

"İltifatınız için teşekkür ederim. Bunun retorik bir soru olduğunu varsayıyorum. Ama bir fikrim var."

Beni temkinli bir şekilde izliyor, eli hâlâ çenemde.

"Sikişmeyi tam olarak nasıl tanımlarsın?"

"Affedersiniz?"

"Beni asla becermeyeceğini söylemiştin. Ama az önce üzerime çıktın ve ben de burada senin üzerinde çırılçıplak yatıyorum, bu yüzden küçük durumumuzun tam parametrelerini daha iyi kavramaya çalışıyorum."

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor. Göz kapakları iniyor, böylece gözleri neredeyse yarık gibi oluyor. "Benimle pazarlık yapmaya mı çalışıyorsunuz, Prens?"

Burnumu kırııştırıyorum. "Pazarlık" kelimesi beni biraz iğrenç hissettiriyor, özellikle de onun randevularının genellikle nasıl başladığını düşünürsek.

"Hayır. Örneğin buna izin verilip verilmediğini anlamaya çalışıyorum." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, yumuşakça, dilsiz.

İndirdiği göz kapaklarının altından beni izliyor. "Buna izin var." Sesi boğuk. Eli çenemden boynuma doğru iniyor. Nedense boğazımı hafifçe kavrayışını dayanılmaz derecede seksi buluyorum.

"Tamam. Peki ya bu?" Onu tekrar öpüyorum, ama bu sefer alt dudağını ağzıma alıyorum. Direnmiyor, ben de onu daha derin öpüyorum, dilimle ağzını keşfediyorum. Parmakları boynuma dolanıyor.

"Buna da izin var," diye nefes alıyor uzaklaşıp ona baktığımda.

Başımı sallıyorum. Onunla göz temasını kesmeden başımı eğiyorum ve göğsüne bir öpücük konduruyorum. Tüy kadar hafif, tam kalbinin üzerine. Cevabını bekliyorum, kalbim çarpmaya başlıyor.

"İzin verildi." Yutkunuyor. Sesi gittikçe alçalıyor.

Ani bir hareket yapmamaya çalışarak, ağırlığımı ellerimle belinin iki yanındaki şiltenin üzerinde dengelemeye dikkat ederek vücudunu bir ayak kadar aşağı indiriyorum. Ben

göğüslerim onun göğsüne değiyor. Keskin bir nefes alıyor ve ben donup kalıyorum.

Hiçbir şey yapmıyor, ben de dudaklarımı karnına bastırıyorum. Kaya gibi sert, zerre kadar yağ yok, dövme ve o kadar seksi ki ısırarak istiyorum. Aslında dişlerimi pazularına, omuzlarına, kalçalarına, her yerine batırmak istiyorum. Onun için açlıktan ölüyorum. Onu yalayıp yutmak istiyorum. Vücudunun her parçasını, teninin her santimini tatmak istiyorum.

Göbek deliğinin etrafında durgun bir daire yalıyorum, dilimi küçük çukura daldırıyorum ve emiyorum.

Ağzımın altında kasları kasılıyor, titriyor. Elleri başımın iki yanına yerleşiyor. Titriyorlar. Kıpırdamadan bekliyorum.

Bir süre sonra, "İzin verildi." diye fısıldıyor.

İçimde dalgalanan güç hissi baş döndürücü. Kafamı kaldırdığımda bana bakıyordu, gözleri kapalıydı. Tüm espi anlayışı gitmişti. Şimdi sadece ihtiyaç var.

Bakışlarını tutarak dudaklarımı kot pantolonunun kemerinin yaklaşık yarım santim üzerindeki bir noktaya götürüyorum. Ağzımı tenine bastırıyorum. Dudakları ayrılıyor ama ses çıkarmıyor. Hâlâ gözlerinin içine bakarak, yumuşak ve yavaş bir şekilde kotuna kadar öpüyorum, sonra dilimi bel bandının hemen altına kaydırıyorum.

Donmuş durumda. Nefes alıp almadığından bile emin değilim.

Elimi kotundaki çıkıntının üzerine koyuyorum. Yavaşça, elimi seğıren, sert uzunluğunda aşağı yukarı gezdiriyorum. Ağzımı ucundaki zonklayan taca götürüyorum ve kotun içinden emiyorum.

A.J.'in iniltisi düzensiz.

"İzin var mı?" Onu izleyerek soruyorum. Ereksiyonunu sıkıyorum ve midesindeki kaslar kasılıyor.

"Chloe, siktir, Prenses-"

"Evet de A.J." diyorum usulca, elimi aşağı yukarı ovuşturarak, sıkarak ve okşayarak.

Orada yatıyor, gergin, nefes nefese, ben işkenceme devam ederken ara sıra boğazından inilti çıkıyor. Ama ben

onun izni olmadan daha ileri gidemez. Onu bundan daha fazla zorlamayacağım.

Benden istemesi gerekiyor.

Başını yastığa yaslıyor, gözlerini kapatıyor ve yumuşak, teslimiyetçi bir çığlık atıyor. "Evet lütfen Tanrım lütfen Chloe bana ağzını ver bebeğim sana çok ihtiyacım var
_"

Pantolonunun fermuarını açtım ve serbest kaldı.

Chapter 18

Aleti ellerime doğru uzanıyor. Nefesim kesiliyor, büyüklüğüne ve güzelliğine hayret ediyorum.

Bu bir başyapıt. Bir tabloyu ya da en azından bir meydanda mermerden oyulmuş bir hatıra heykelini hak ediyor. Eğer şehvetten bu kadar etkilenmemiş olsaydım, elime bir kağıt kalem alıp resmini çizmek isterdim, işte bu kadar harika olduğunu düşünüyorum.

Bir elimi kalın tabanın etrafına sarıyorum. Diğer elimi de ilkinin üzerine koyuyorum. Etrafında iki yumruk olsa bile, bu bebeğin üzerinde hala çok fazla çıplak alan var. Bir inilti ile üzerine atlıyorum. Tepesini ağzıma alıp emiyorum.

A.J.'nin çıkardığı ses o kadar erotik ki daha sert emiyorum.

Titriyor. Kalçaları hareket etmeye başladı. Adımı söylüyor, elleri başıma uzanıyor. Parmakları yüzüme hafifçe yerleşiyor ve beni izleyebilmek için saçlarımı kenara itiyor.

Öğürmeden onu boğazıma kadar sokuyorum. Kalçalarını aşağı yukarı esnetirken iki elim de onu okşuyor ve yavaşça ağzımı beceriyor. Kalçaları daha hızlı hareket etmeye başlıyor. Gözleri şehvet ve zevkle parlıyor. Yumuşak, çaresiz inlemeler çıkarıyor, ağzımı, ellerimi ve yüzümü izliyor.

Fısıldıyor, "Sen çok güzelsin. Benim güzel küçük bülbülüm. Benim meleğim."

Onun sözleriyle heyecanlanıp mırıldanıyorum ve bu onu inletiyor.

Gözleri kayarak kapanıyor. Pantolonunu indirirken göğsü kabarıyor ve ellerime ve ağzıma karşı koymaya başlıyor. Şimdiden yaklaştı.

Bir elimi ona sarmaya devam ediyorum, ama diğer elimi alıp taşaklarını nazikçe avuçluyorum. Avucumda ağır, kadife yumuşaklığındalar. Başını ve şaftını emmeye devam ederken onları okşuyorum, elim zonklayan uzunluğunda yukarı ve aşağı kayıyor, sıkıyor ve okşuyor.

Elleri başımın iki yanında sıkılaşıyor. "Siktir bebeğim, evet bebeğim çok iyi hissettiriyor." diye tıslıyor.

Boğazımı açıyorum ve sikini gidebildiği kadar aşağı kaydırıyorum, bu da uzunluğunun yaklaşık yarısı kadar. Tüm vücudu sertleşiyor. Sarsılıyor ve ağzıma boşalıyor, inliyor ve küfrediyor, bir hayvan gibi kükrüyor.

Üst kattaki komşular yine duvara vuruyor.

Hâlâ sert bir şekilde boşalıyor, homurdanıyor ve seğiriyor, nefesi sıkılı dişlerinin arasından tıslayarak girip çıkıyor, tüm karın kasları ve kolları bükülmüş, başı yastığa doğru eğilmiş. Sanki soğuk füzyonu icat etmişim ya da dünya barışını sağlamışım gibi güçlü, gülünç derecede kendinden memnun ve başarılı hissederek, coşkuyla onu izliyorum.

Hepsinden önemlisi, inanılmaz derecede kadınsı hissediyorum. Az önce yaşayan en seksi erkeğin ellerimde parçalanışını izledim ve memnuniyet içinde mırıldanmak istiyorum.

A.J. sanki görünmez dev bir el tarafından oraya fırlatılmış gibi yatağa yığılıyor. Yutkunuyorum - itiraf etmeliyim ki geçmişte pek hevesli olmadığım bir şey ama

O an bayılıyorum ve tekrar yutuyorum, sonra yavaşça yalayıp temizliyorum, tuzlu iyiliğini yalıyorum.

"Tadın fındık gibi."

Gülüştü düzensiz. "Fındık sever misiniz, Prenses?"

"Bayılırım. Onlar benim yeni favori yiyeceğim."

Sırıtişı kayboluyor. Hızla ciddileşiyor, bana verdiği her damlayı şaftından, tepesinden, ellerimden sevgiyle temizlememi izliyor. Her nasılsa karnında birkaç sıçrama bile var ve onları bir kase kremaya sahip bir kedi yavrusu gibi yalıyorum.

Kleopatra gibi hissediyorum. Truvalı Helen gibi hissediyorum. Dünyaya gelmiş en güzel, en seksi kadın gibi hissediyorum. Dizlerimin üzerinde, bulunduğum pozisyonadaki ironi gözümde kaçmıyor ama şu anda kendimi dünyanın en güçlü pozisyonundaymışım gibi hissediyorum.

Sonra küçük bir paranoya sancıları çekiyorum. Dilim tutuluyor. Ellerim hareketsiz kalıyor.

A.J. az önce yaptığım şeyi profesyonellere yaptırmaya alışkın. Bu alanda benden çok daha tecrübeli profesyonellere.

Ani tereddütümü fark etmedi. "Sorun ne?" "Bu muydu ... ben ... um ..."

Ne demek istediğimi anlaması bir nanosaniyesini aldı. Kollarımdan tutup beni vücuduna çekiyor, üstüne yatırıyor ve kulağıma doğru kıkırdamaya başlıyor. "Benim için de iyi olup olmadığını mı soruyorsun?"

Yüzümü boynuna saklıyorum. "Olabilir. Ama cevabın evet değilse cevap verme."

Beni sıkıyor, şimdi gülüyor. "Prenses, destansı bir şeydi. O oral seks altın madalya kazandı. Hayatımın sonuna kadar her gece rüyamda göreceğim."

Sırıtarak ona bakıyorum. Gözleri parlıyor, gölgelerin içinde kehribar rengi ve yaldızlı, kirpiklerinin koyu çikolata kıvrımlarının altında parlak. Saçları dağınık, gülümsemesi yumuşak ve o kadar yakışıklı ki canımı acıtıyor. Nefesim kesiliyor ve kalbim

Aynı anda hem genişleyip hem de daraldığı garip bir şey yapıyor. Uzanıp elimi yanağına bastırıyorum. "Geri kalan her gece sana bunlardan bir tane vermek istiyorum. hayatımın."

Kahkahası boğazında düğümlenir. Dudakları aralanıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor, gözlerindeki ifade perili bir hal alıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, o bakışı tanıyarak. "Benimle kal. Karanlığa geri dönme."

Gözlerini kapatır. Dudaklarından alçak, yumuşak bir umutsuzluk sesi çıkıyor. Beni kendine yaklaştırarak dudaklarını alnıma bastırıyor ve orada bırakıyor.

Yavaşça, bir dokunuşa sığdırabildiğim kadar nazik bir sevgiyle, parmaklarımı göğsünde, pazularında, gergin, kordonlu ön kolunda gezdiriyorum. Ne söyleyeceğimi ya da ona yardım etmek için söylenebilecek bir şey olup olmadığını bilmiyorum, çok açık bir şekilde içinde bulunduğu acıyı ortadan kaldırmak için, bu yüzden dokunuşumla benimle güvende olduğunu iletmeye çalışıyorum. Acı çektiğini bildiğimi ve nedenini bilmesem de onun için burada olduğumu.

Tüm kalbimle, onu daha iyi hissettiren şey olmak istiyorum. Benim onun yanında olduğum kadar onun da benim yanımda güvende hissetmesini istiyorum.

Tavana bakarken A.J. sert bir nefes veriyor. Sessizce tenini okşamaya devam ediyorum, pürüzlü kalp atışlarını dinliyorum, onu yatıştırmaya çalışıyorum. Başka bir şey düşünmemeye çalışıyorum, bundan sonra neler olabileceğini, yarının neler getireceğini. Ona, vermek istediği tek şey buysa, sadece bir gece alacağımı söyledim ve bunda ciddiydim.

O zaman ciddiydim. Şimdi, sadece kısa bir süre sonra, onunla sadece bir gece geçirmek inanılmaz derecede acımasız bir şaka gibi görünüyor.

Ama bunu düşünmeyeceğim. Ben buradayım, o burada, şu anda ikimiz de birbirimizin kollarının çemberinde güvendeyiz.

İç çekişinin sesi teslim olmuş gibiydi. Başımı kaldırıp ona baktığımda, gözlerindeki tüm ışık sönmüş bir halde bana

bakıyor.

"Şimdi gidemezsin," diye yalvarıyorum,
gideceğinden korkuyorum. "Hayır meleğim,
gidemem. Sorun da bu zaten."

Başka bir şey söylemeden beni yanıma yatırıyor ve arkama kıvrılıyor. Birkaç dakika içinde, sanki özgür bırakılmış gibi derin bir uykuya dalıyor. Karanlıkta uyanık yatıp nefes alışını dinliyorum.

Sabah alarm çaldığında, A.J. gitmiş oluyor. Benimkinin yanındaki yastıkta bir origami heykeli yatıyor. Bu sefer bir kuş değil.

Bir kalp.

Elime alıp avuçlarımla arasına aldığım anda, sanki canlıymış gibi açılıyor. Kan kırmızısı, beyaz fotokopi kâğıdı masamın üzerinde duran kalın kırmızı Sharpie'nin mürekkebiyle doymuş. Burnuma götürüp keskin, kimyasal kokusunu içime çekiyorum.

Yapması ne kadar sürdü merak ediyorum. Acaba onu yaparken beni uyurken izledi mi? Çalışırken, katlarken, yaratırken, parmakları becerikli ve hassasken ne düşündüğünü merak ediyorum.

Yatak odamın penceresinin dışında bir bülbül ötmeye başlıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor.

Hiç bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyorum.

Chapter 19

A.J. ertesi gece yine bana geldi. Ve bir sonraki. Ve bir sonraki.

Hep aynı şey. Kapıyı açık bırakıyorum ve ışıklar kapalı bir şekilde yatağa uzanıp bekliyorum. Çok geç geliyor, genellikle gece yarısı gibi. Tek kelime etmeden içeri girer, gömleğini ve ayakkabılarını çıkarır, yanımdaki yatağa sürünür. Uzun süre konuşuruz, sırt sırta veririz, kollarımız bacaklarımız birbirine dolanır. Her gece soruları daha ciddi, daha mahrem, cevaplaması giderek daha zor oluyor.

Hayatımda en çok neyle gurur
duyuyorum? En çok neyden
utanıyorum?

En değerli anım nedir? En çok ne için
minnettarım?

Yaşamak için sadece yirmi dört saatim kalmış olsaydı, ne
yapardım?

Yapmak mı?

Bazen bir şey yapmadan önce uzun uzun düşünmek zorunda
kalıyorum.

Cevap ver. Daha önce kimse bana böyle bir şey sormadı.

iç gözlem yapmaya eğilimli. Ama ona asla tüm çıplaklığıyla gerçeklerden başka bir şey söylemem. Saklamam. Yalan söylemem. Eğer bir cevabın beni iyi göstermeyeceğini düşünürsem, yine de ona söylerim. Beni tanımasını istiyorum, siğillerimi ve her şeyimi.

Beni görmesini istiyorum, içimi ve dışımı.

Sorularını bitirdiğinde, bedenim onun yakınlığından o kadar uçmuş, ellerini ve ağzını hissetme ihtiyacından o kadar gerilmiş oluyor ki, neredeyse kollarında kıvranıyorum. Bir saniye daha dayanamayacağımı her zaman bilir. Kulağımın içine boğuk kahkahasını atıyor, sonra tüm kıyafetlerimi çıkarıyor ve beni doyuruyor.

Penetrasyon yok. İlk geceden sonra bir daha ağzımı onun üzerinde kullanmama izin vermedi. Sanki kendini kontrol altına almış, soru-cevap formatına karar vermiş, ardından bana akıllara durgunluk veren bir ya da üç orgazm yaşatmış ve planına sadık kalmış gibi.

Sonrasında komadaki bir hasta gibi uyuyor ve ben yalnız uyanıyorum.

Duygularıma zarar veriyor. Yüzümden bahsetmiyorum bile.

"Tatlım, bok gibi görünüyorsun. Bir şey mi oldu?"

Grace'e her zaman sözünü sakınmayacağı konusunda güvenilebilir. Hafta içi bir akşam saat sekizde Kat ile Lula'nın yerindeyiz ve ben masada uyuyakalmamak için umutsuzca çabılıyor ve dumanı tüten albondigas çorbamın içine yüzüstü yığılıyorum.

"Sadece yorgunum," diye mırıldanıyorum. Margaritamı elime alıyorum ve bir yudum almadan önce içine doğru esniyorum.

"Bu hafta işler kötü mü gidiyor?" Kat endişeli bir şekilde tortilla cipsi yerken beni izliyor. Kocaman

Sol elindeki elmas yüzük ışığı yakaladığında neredeyse beni kör ediyor.

"Mmm. Sayılır."

Hem Kat hem de Grace gözlerini kısar. Grace açıkça "Chloe." dedi.

Dünyanın en kötü sır saklayıcısı olduğum için numaramı çoktan aldılar. Sol gözüme bir yumruk atarak iç geçiriyorum. "Bu konuda konuşamam. Henüz konuşamam. Uğursuzluk getirmek istemiyorum."

Ağır çekimde, Kat yarısı yenmiş cipsini masaya indiriyor. "Aman Tanrım."

Grace soruyor, "Ne?"

Kat'in ne söyleyeceğini zaten biliyorum ama şu anda herhangi bir şey için heyecanlanamayacak kadar yorgunum. "Az önce neden yorgun olduğumu anladı."

Grace kaşlarını kaldırır, bir ileri bir geri bakar.

Biz.

Kat diyor ki, "Onunla yatıyorsun."

Grace sevinç çığlıkları atarak yumruğuyla masaya vuruyor. "Evet! Nihayet! Bu yüzden mi dört gündür telefonlarıma cevap vermiyorsun? Seks çılgınlığı mı yapıyordun? Söyle, söyle, söyle!"

Kedi açıkça çantadan çıktığı için, bunu inkar etme zahmetine girmiyorum. Ama biraz düzeltilmesi gerekiyor. "Teknik olarak, evet, onunla yatıyorum. Uyumak önemli bir kelime. En azından o öyle."

Grace bana baktı. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

Zaman kazanmak için içkimden uzun bir yudum alıyorum. En iyi arkadaşlarıma, beni herkesten daha iyi tanıyan, benimle sayısız saatler geçiren, yıllarca kahkahalarımı ve gözyaşlarımı paylaştığım, acı ayrılıklarda ve hayatımın birçok dönüm noktasında birlikte olduğum iki insana bakıyorum ve tamamen güveniyorum. Aslında bu kadınlara hayatım pahasına güveniyorum.

Ve eğer doğru tahmin ediyorsam, dört geceden sonra beni A.J. kadar iyi tanımıyorlar.

Bu fikir cidden kafamı kurcalıyor.

"İşte size küçük bir test, hanımlar: Eğer sorulsaydı, hayatımda en çok gurur duyduğum şeyin ne olduğunu

tahmin ederdiniz?"

Kat kaşlarını çatarak gözlerini kırıştırıyor. "Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Bir noktaya değindim, güven bana."

Her zaman meydan okumaya hazır olan Grace hemen atlar. "Senin işin."

Başımı sallıyorum. Hemen tekrar tahmin ediyor. "Saçın."

"Ciddi ol."

"Ben ciddiym. Saçların muhteşem. Şampuan reklamlarında oynayarak milyonlar kazanabilirsin. Seni kışkandığım tek şey bu. Ayrıca babanın yirmi birinci yaş gününde sana aldığı Patek Phillipe için de oldukça heyecanlıym. Saçından bile daha iyi olabilir."

İç çektim. "Derin içgörüler için sana güvenebileceğimi biliyordum. Kat?"

Kat bir an tereddüt ediyor, margaritasındaki küçük kırmızı pipeti düşünceli bir şekilde emiyor. "Belki diploman. Onu almak için ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Mezun olduğunda ne kadar gurur duyduğunu biliyorum. Bu büyük bir başarıydı."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Hayır. En çok gurur duyduğum şey siz iki ahmakla olan ilişkim. İkiniz de güçlü, zeki, inanılmaz kadınlarsınız ve hayatımdaki en iyi, en sağlam şeysiniz. Sizi tanınamaktansa kendi ailemi tanınamayı tercih ederim."

Şaşkın bir sessizlik.

"İşte bir tane daha: En çok neyden utanıyorum?"

Grace hemen toparlanır. "Bu kolay. Cory McLean."

Cory McLean, o ana kadar hafızamı rahatlıkla bastırdığım, üniversite birinci sınıftayken birlikte olduğum bir erkek arkadaşımdı. Üstü açık bir Porsche'nin kaputu, garip bir striptiz ve bir cep telefonu kamerasını içeren sarhoş bir olay vardı. Babam videonun internetten kaldırılması için yasal işlem başlatmakla tehdit etmek zorunda kalmıştı. Son seneme kadar erkekler bana "Coochie Carmichael" demeyi bırakmamıştı.

"Hayır. En çok utandığım şey, lisemin futbol takımından Jeff Douglas'ı Washington Bulvarı'ndaki El Pollo Loco'nun arkasında evsiz bir adamın karnına tekme atarken gördüğüm ve onu durdurmadığım zamandır. Ya da kimseye söylemedim. Zavallı adam yerde yatıyordu, dayak yiyordu ve ben hiçbir şey yapmadım. Çünkü o Jeff Douglas'tı, Mezuniyet Kralı, Yüzyılın Sporcusu, öylece yürüyüp gittim. Ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

Çorbama bakıyorum. Yüzen minik köfteler, toprak yığınları kadar iştah açıcı görünüyor.

"Tatlım," dedi Grace, duygulanarak. "Bize bundan hiç bahsetmedin."

Önce ona, sonra Kat'e baktım. "Yıllardır bunu düşünmedim. Hayatımı hep böyle yaşadım: Birbiri ardına işler, hedefler koy, onlara ulaş, yoluna devam et, üzücü ya da tatsız hiçbir şeyi düşünme. Omuz silk. Şimdi ve burada yaşa. Ama son dört gecedir A.J. bana kendime bile sormadığım sorular soruyor ve ben de ... kendimi daha iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum. Kendimi daha iyi tanıyorum. Onun sayesinde."

Kat sandalyesinde arkasına yaslanmış, yüzünde beliren anlayışla bana bakıyor. Grace onun yüz ifadesine bir kez baktı ve kafası, The Exorcist filmindeki kızın odanın her tarafına yeşil kustumuk kusmadan hemen önce yaptığı gibi döndü.

Nefes nefese. "Hayır. Kesinlikle hayır!"

Kat başını sallıyor. "Evet."

Grace elleriyle ağzını kapatıyor. Gri gözleri kafasından fırlamaya hazır görünüyor. Avuçlarının altından boğuk, dehşete düşmüş bir "Ona karşı hislerin var." sesi geliyor.

İnkâr edemiyorum, bu yüzden içkimden bir yudum daha alıyorum.

"Yüce Tanrım!" Grace sandalyesinde dikleşerek bağırıyor. Karşı kabindeki üç küçük çocuklu anne bize ölümcül bir bakış fırlatıyor ve masamızdaki herkes bunu görmezden geliyor. "Chloe, Tanrı aşkına, bir kaçamak yap dedim, aşık ol değil! A.J. Edwards aşık olacağın adam değil! Aklından ne geçiyor senin?"

Ona bakıyorum. Bakışlarım sabit, cevap verirken sesim de öyle. "Onu hafife aldığımı düşünüyorum, diğer herkes de öyle. Onun oldukça inanılmaz olduğunu düşünüyorum. Kalbimi onun ellerine teslim etmeyi ve beni ölesiye korkutsa da onunla birlikte koşması için ona bir sürü ip vermeyi düşünüyorum, çünkü buna degeceğini düşünüyorum. Düşünmediğim şey ise bundan sonra ne olacağı." Sesim düşüyor. "Çünkü son birkaç gecedir ondan aldığım şey bana önümüzdeki elli yıl yetecek kadar çok."

Grace'in ağzı Edvard Munch'un tablosundaki adam gibi dehşet içinde açık kalır.

Kat içkisinin geri kalanını devirir. "Peki ya Eric?"

"Eric'e değer veriyorum. Ama onunla birlikteyken hiç böyle hissetmemiştim. Onun aradığım kişi olmadığını fark ettim."

Grace, "Lütfen bana A.J.'in doğru kişi olduğunu düşündüğünü söyleme." diyor.

Cevap vermeden önce bunu ciddi ciddi düşündüm. "A.J.'in ne olduğunu henüz bilmiyorum. Bildiğim tek şey, onunla birlikteyken anlaşıldığımı hissettiğim. Ve güvende. Ve bu yeterli."

Kat diyor ki, "Geçen hafta seninle asla yatmayacağını söylediğini söylemiştin. Ne değişti?"

Çorbamı karıştırıyorum, bir ısırık alıyorum. Tuzlu ve lezzetli ve bana A.J.'in tadını hatırlatıyor. Dudaklarım yukarı kalkıyor. "Sana söyledim, seks yapmıyoruz. En azından o yapmıyor. Hayatımın en inanılmaz orgazmlarını yaşıyorum. O da bol bol uyuyor. Yani temelde ikimiz de ihtiyacımız olanı alıyoruz."

Grace inliyor.

"Neyse, bir gizem daha çözülmüş oldu."

Kat'in iç çekişi her şeyi kabullenmiş gibiydi. Ona güvenilebileceğimi biliyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Nico, A.J.'in son zamanlarda garip davrandığını söyledi."

Bir kaşık çorbayı daha ağzıma götürmek üzereyken duraksıyorum. "Garip mi?"

Bana bir bakış attı. "Evet. Mutluyum."

Kalbim şişiyor. Nefes almak biraz daha zorlaşıyor.

"Sadece bu da değil, sigarayı da bıraktı. Haftalar önce bir gün soğuk hindiyi bıraktı. Ondan sonra, Nico'ya göre inanılmaz olan tüm bu şarkıları yazmaya başladı. Ve

. . ." Duraklıyor, anlamlı anlamlı bana bakıyor. "Onun hoochie anneleri etrafta görülmedi. Aylardır."

Fısıldıyorum, "Aylar mı?"

Başını sallıyor. "Görünüşe göre düğün çiçekleri hakkında konuşmak için dükkanınıza geldiğimiz günden beri hayır."

"Hatırladığım kadarıyla mum reyonundaki esmer kızla ayrıldığı gün," diye belirtiyor Grace.

"Senin de görmeni sağladı, değil mi Lo? Sanki bir şey anlatmak ister gibiydi."

Kat'in sorusunu düşündüm. Geriye dönüp baktığımda, bu mümkün görünüyor. "Peki sence tüm bunlar ne anlama geliyor?" Cevap vermesini beklerken kalbim boğazıma düğümleniyor.

"Sanırım," diyor usulca, "boyundan büyük işlere kalkışan tek kişi sen değilsin."

Grace garsona el sallıyor. Garson geldiğinde elini onun koluna koyar ve çaresizlik içinde ona bakar. "Votka. Sek olsun. Double olsun. İki dakikadan kısa sürede getirirsen sana yirmi dolar bahşiş veririm."

Koşarak uzaklaşır, işinin başındadır. Grace onun dönüşünü beklerken dirseklerini masaya dayar ve başını ellerinin arasına alıp inler.

El çantamın içinde, cep telefonum çalıyor. Bilinmeyen bir numara.

"Alo?"

"Geçen gün beni terk ettin. Ve telefonlarıma cevap vermiyorsun. Konuşmamız gerek."

Bu Eric. Sesi gergin ve mutsuz geliyor. Gözlerimi kapatıyorum, şimdiden yenilmiş hissediyorum. Yapmamız gereken konuşmayı dört gözle beklemiyorum. "Evet, var."

"Bir saat içinde çıkıyorum. Senin evine geleceğim."

Ben hayır diyemeden ya da başka bir yer önermeden telefonu kapatıyor. Paniğe kapılmış bir halde telefonumdaki saate bakıyorum.

Sekiz buçuk. Eric saat 10'da evime gelirse, A.J. gelmeden önce hala birkaç saatim olacak.

Tabii daha erken gelmeye karar vermezse. Ya da Eric gitmez.

Kat soruyor, "Kimdi o?"

Telefonu çantama geri koyuyorum. "Eric. Konuşmak istiyor. Bir saat içinde evime gelecek."

"Bu gece mi? Çok yorgunsun!"

"Bana hayır deme şansı vermedi."

"Montajdan beri onunla konuştun mu?"

Başımı salladım.

"Bence onunla kendi evinde yalnız başına konuşmamalısın. Nico geçen gün sen gitmeden önce dışarıda konuşurlarken Eric'ten gerçekten garip bir elektrik aldığını söyledi."

Eric'in gözlerindeki bakışı, ne kadar kızgın olduğunu hatırlayınca tüylerim diken diken oluyor. "Ne tür bir garip titreşim?"

"Bıçaklanmış gibi bir his. Sanki birini öldürmeye hazırmış gibi." Grace ellerine doğru, "Sana söylemiştim." diye mırıldanıyor.

El salladım. "O sadece üzgün. Durum tersine dönseydi ben de aynı şekilde hissederdim. Bir gün mutluyken ertesi gün ona yanlış bir isim taktım ve ne olduğu hakkında hiç konuşmadan ayrıldık."

Garson Grace'in içkisiyle gelir. Grace ona gözlerini kamaştıran bir gülümseme gönderiyor ve içkisini yudumluyor. Masaya geri koyduğunda doğrudan bana bakıyor ve şöyle diyor: "Onunla hiç mutlu olmadın Chloe. Memnundun. Bu aynı şey değil."

Bakışlarımı çorbaya indiriyorum. Yavaşça, "Biliyorum. Ve aradaki farkı ancak son birkaç gündür gerçekten anladım."

Grace inliyor. "Beni ciddi öldürüyorsun."

"Grace," diyor Kat sertçe, "ilişkimizin başında beni Nico'dan uzak durmam konusunda uyarmıştın, hatırladın mı? Ve her şey yoluna girdi."

"Evet, ama Nico'nun bir mafya babasının sabıka kaydı ve sıraya dizilse dünyanın etrafını saracak paralı

eskortlardan oluşan bir haremi yok.

küre beş kat daha fazla."

Kat ona bir bakış atar. "Yeterince yakın."

"Ve ilk günden beri senin için deli oluyordu. A.J. ve Chloe birbirlerinden ilk görüşte nefret ederlerdi."

"Ondan hiç nefret etmedim. Sadece bana karşı hep bir pislik gibi davrandığı için incinmişim. Ve şimdi bunu beni kendisinden uzak tutmak için yaptığından eminim." Sonunda bakışlarını kaldırıp onlara baktım. "Beni korumak için."

Grace göz kırpmıyor. "Bekle. Sence tüm bu pislikleri seni korumaya çalıştığı için mi yaptı?"

Başımı salladım.

"Neyden?"

"Ondan."

Arkadaşlarım bunu düşünürken uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Grace, "Bize anlatmadığın çok şey var." dedi.

"Bilmediğim çok şey var."

Kat masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. "Nico'yla birlikte olmak için yaşadığım onca şeyden sonra bunu benden duymanın ikiyüzlüce gelebileceğini biliyorum ama tekrar söylüyorum: lütfen dikkatli ol. Yaralandığını görmek istemiyorum."

"Mesele de bu." Boğazımı temizliyorum, elini sıkıyorum ve sandalyeme geri oturuyorum. "Yapacağımdan oldukça eminim. Özellikle de bana zarar vereceğini açıkça söylediğinden beri. Ama umurumda değil. Onu hâlâ istiyorum."

Grace'in bakışları kafamda bir delik açıyor. "Bu çılgınlık. Yaralanmak için gönüllü mü oluyorsun? Şu anda kendini duyuyor musun? Bunu kabul etmeyecek kadar akıllısın, Chloe!"

Gerçekten çok kızgın. Yüzü kızardı, gözleri parladı. Bunun beni sevdiği için olduğunu biliyorum. Ve bana kötü biri olduğunu kesin bir dille söyleyen bir adama aşık olarak kendim için yaratacağım üzücü hikayenin sonunda yanımda olacağını biliyorum.

"Sizi seviyorum çocuklar," diyorum usulca. "Ve sizin de beni sevdiğinizi biliyorum. Bu yüzden sizden ihtiyacım olan şey, düşmek için yumuşak bir yer."

ve A.J. ile olan bu Şey ters gittiğinde. Çünkü Şimdiden
canımın çok yanacağını söyleyebilirim."

Ben  orbamın kalanını bitirirken Kat ve Grace sessizce
birbirlerine bakıyorlar.

Chapter 20

Saat ondan hemen önce kapım çalındığında hazırım. Bütün konuşmayı prova etmişim.

Hazır olmadığım şey ise Eric geldiğinde içinde bulunduğu durum.

Bira kokuyor. Yüzü asık ve tıraşsız. Gözleri kan çanağına dönmüş ve bakışları hiç de dostça değil. Sinirlerim anında alarma geçiyor.

Tek kelime etmeden yanımdan geçip daireye girdi. Endişeyle oturma odasının etrafında daireler çizmesini izliyorum. Kapıyı kapatıyorum ve mutfağa gidip kollarımı göğsümde kavuşturarak onu izliyorum.

"Eric. Ne yapıyorsun?"

"Bana her şeyin bittiğini söyleyeceğini biliyorum. Telefondaki ses tonundan anladım." Espri yapmadan gülüyor. "Zaten biliyordum. O pislik herifin adı dudaklarından ilk çıktığında bittiğini anlamıştım."

A.J.'ye böyle seslendiğini duymak beni o kadar sinirlendiriyor ki dolaptan bir tabak alıp kafasına fırlatmak istiyorum. Ama bu hem aptalca hem de verimsiz olurdu. Şu anda tek istediğim olay çıkarmadan gitmesi. "Bunun olgun bir tartışma olmayacağını görebiliyorum. Neden kötü bir şey söylememeye çalışmıyor, vedalaşmıyor ve geceyi bitirmiyoruz?"

Volta atmayı bırakıp bana öylesine yakıcı bir öfkeyle bakıyor ki bir adım geri çekilip elimi boğazıma götürüyorum.

"Olgun bir tartışma mı istiyorsun Chloe? Tamam, şuna ne dersin: Ondan ayrıl ve benimle tekrar bir araya gel, yoksa onun hayatını mahvetmeyi kişisel görevim haline getiririm."

Kanım buz gibi oldu. Sersemlemiş bir halde ona bakıyorum. "Bunu kastetmiyorsun."

Yavaşça, "Yüzüme bak, Chloe." diyor.

Öyleyim ve bu beni çok korkutuyor. Kim bu adam? Eric'in bu yönünü hiç görmemiştim ve onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Aramıza mesafe koymaya çalışarak tezgahtan uzaklaşıyorum. "Sana daha önce de söyledim, onunla birlikte değilim."

Eric yaklaşıyor, bakışları düz ve çok karanlık. "Senin en çok neyini severdim biliyor musun Chloe? Asla yalan söylemezdin. Sen öyle bir insan değildin. Ama değiştin ve seni neyin değiştirdiğini biliyorum. Kim olduğunu biliyorum."

"Sanırım artık gitmeniz gerekiyor."

"Oh, böyle mi düşünüyorsun? Çünkü bence dizlerinin üzerine çökmeli ve onun hayatını cehenneme çevirmemem için beni ikna edecek bir şeyler yapmalısın." Elini pantolonunun fermuarına götürdü. Acı bir gülümseme ağzının şeklini bozuyor.

O kadar korkuyorum ki titremeye başlıyorum. Ses tonu sakın olsa da, gözlerinde parlayan kötülük ve delilik onu tamamen akli dengesi yerinde değilmiş gibi gösteriyor. Kalbim küt küt atarken yavaşça geriye doğru yürüyüp ön kapıya yöneliyorum. "Sen sarhoşsun. Bu sen değilsin Eric. Seni tanıyorum-"

"Beni bu hale sen getirdin," diye tıslıyor, ben geri

çekilirken peşimden geliyor. "Seni seviyorum Chloe. Birlikte
iyiyiz. Uyumluyuz. Ta ki

Orospu sokağına sapmaya karar verdiğinde her şey mükemmeldi. Affetmeye ve unutmaya hazırım ama güvenimi tekrar kazanmalısın. Ve buna dizlerinin üzerine çöküp seni affetmem için bana yalvararak başlayacaksın."

Pantolonunun fermuarını açıyor ve ereksiyonunu çıkarıyor.

Nereden geldiğini bilmiyorum ama damarlarımda patlayan öfke elektrik gibi, cızır cızır yanıyor ve beni içten içe yakıyor. Dik duruyorum, ön kapıya doğru yürüyorum, çekip açıyorum, Eric'e dönüyorum ve bağıriyorum, "Defol git evimden!"

O anda üst kat komşum merdivenlerden aşağıya indi. Yaşlı bir kadın, bekar, yeni boşanmış, çok gürültü yaparsam duvara vuran kişi. Her zaman benden hoşlanmadığını düşünmüşümdür ve o da bunu kanıtlamak için bir fırsat yakaladı.

Kapıda duran bana şöyle bir baktı ve "Biliyor musun, eğer her gece saat ikide çığlık çığlığa orgazm olmaya devam edersen, binanın geri kalanına kulak tıkacı almak isteyebilirsin." dedi. Bana şeytani bir gülümseme gönderiyor, sonra dönüp yoluna devam ediyor.

Eric tepki vermeden önce bir an için daha kötüye gidemeyeceğini düşünüyorum. Sonra hırlayarak bana doğru saldırıyor ve yanıldığımı kanıtlıyor.

Kapıyı çarparak kapattı ve iki eliyle boynuma sarıldı. Beni duvara doğru itti ve bağırmaya başladı. "Seni yalancı fahişe! Seni lanet orospu! Seni pis küçük amcık, seni öldüreceğim!"

Tekrar tekrar kafamı duvara vuruyor. Yüzüme alkol dumanı üflüyor. Dudakları dişlerinin üzerinden geriye doğru sıyrılmış, gözleri vahşi ve ben öleceğime ikna olmuş durumdayım. Oda bulanıklaşıyor. Çaresizce hava almak için ellerine yapışıyorum. Nefes alamıyorum.

Sonra bacağımı sertçe yukarı kaldırıp Eric'in taşaklarına dizimi vuruyorum.

Acı içinde haykırıyor ve sendeleyerek iki büküm oluyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, nefes nefese kalıyorum ve öksürüyorum, bir elim yanan boğazımda, diğeri yere yayılmış, dik durmaya çalışırken ağırlığımı destekliyor. Gözlerim sulanıyor, sürünerek ilerliyorum, kapının koluna uzanıyorum ama Eric toparlanmış. Bana tekrar saldırdı. Beni yere sürüklüyor, üstüme düşüyor ve kıyafetlerimi yırtmaya başlıyor. Ona karşı koyduğumda, yüzüme ters bir tokat attı. Acı elmacık kemiğimde patlıyor.

Sınıf yüzüğü. Bu kötü bir iz bırakacak. Beynim bir şekilde vücuduma olanlardan uzak.

Eric hırkamın önünü vahşice yırttı. Düğmeler fırlıyor ve ahşap zemine çarpıyor. Nefes nefese üzerime eğiliyor, küfürler savuruyor, göğüslerimi avuçluyor ve sertçe sıkıyor. Ellerim yüzüne doğru savruluyor ama onları kolayca uzaklaştırıyor.

Ve aniden kendi üzerimde süzülüyor, aşağıya bakıyorum. Her şeyin sessiz ve hareketsiz olduğu bir kasırganın gözüne uçmuşum gibi garip bir sakinlik hissi üzerime çöküyor. Zihnim berrak, bağımsız ve düşünebiliyorum.

Geçen yaz Los Angeles Times gazetesinde babamla ilgili çıkan bir haberi hatırlıyorum; ünlü bir basketbol oyuncusunu aile içi şiddet suçlamalarına karşı savunmak üzere işe alınmıştı. Babam, oyuncunun eşi ve sevgilisi arasında oyuncunun yeni imzaladığı otuz milyon dolarlık sözleşmeden para kazanmaya çalışmak için kurulan komployu ortaya çıkardığında tüm suçlamalar düştü. Daha sonra babam eşine karşı gasp, şantaj ve komplo suçlamalarında bulundu.

Manşette "Carmichael Şahdamarına Saldırıyor" yazıyordu.

Eric'in boğazına bakıyorum, gömleğinin açık yakasının üzerinde solgun ve savunmasız.

Sonra adem elmasına yumruk attım.

Korkunç bir öğürme sesi çıkarıyor ve ellerini boynunda kenetliyor. Kıpırdayacak kadar yer buluyorum ve onu üzerimden itiyorum. O öksürüp kusarken, ben de sendeleyerek

mutfağa koştum, ıvır zıvır çekmecesini açtım, annemin bana taşıdığımda verdiği biber gazı şişesini aldım ve Eric'in yanına koştum. Yüzüne ve vücudunun üst kısmına sıktım.

Çığlık atıyor. Gözlerini pençeleyerek, inleyerek ve çırpınarak dizlerinden kışına düşer ve yerde yuvarlanmaya başlar.

Nefes nefese kapıya doğru sendeledim. Buradan çıkmak zorundayım. Dışarı çıkmaktan başka bir şey düşünemiyorum. Kapıyı ardına kadar açık bırakarak daireden dışarı koşuyorum. Eric'in böğürmesi beni koridora kadar takip etti. Asansörün yanındaki duvara yaslanıp yumruğumu çağrı düğmesine vuruyorum. Yüzümden koluma kan damlıyor. Göğsümde, sütyenimde, kazağımın kollarında kendi kanımdan sıçramalar var. Boğazım yanıyor; nefes almak neredeyse imkânsız. Fena halde titreyerek yırtık kazağımın kenarlarını göğsümün üzerinde birleştiriyorum ve ağlamaya başlıyorum.

Asansör kapıları açıldığında, A.J. içeride durmaktadır.

Bana bir kez bakıyor ve daha önce hiçbir insanın çıkardığını duymadığım bir ses çıkarıyor, saf öfkenin gırtlaktan gelen bir gürlemesi. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak öne düştüm ve onun açık kollarına yığıldım.

"Eric, ben Eric, dairemde, çıldırdı, onu içeride bıraktım!"

"Seni yakaladım, bebeğim."

Sana sahibim. Bu beni daha da çok ağlatıyor.

Komşulardan biri kafasını apartman kapısından dışarı çıkarır. "Bu çığlıklar da ne?" Beni gördü ve nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Neler oluyor?"

A.J. beni kollarına aldı. Ona sarıldım, boynuna sarılıp ağladım. Komşuya homurdanıyor, "Kanepene ihtiyacımız var."

Komşu kafasını vücuduna bağlı tutmak istiyorsa, ki bunu açıkça anlıyor, reddetmek yok.

A.J. komşumun dairesine dalıyor, beni iğrenç, ekoseli, kedi tüyüyle kaplı kanepeye yavaşça bırakıyor, alnımdan öpüyor, komşuya dönüyor ve "911'i ara. Rapor et

bir saldırı." Bir an duraklar. Gözlerinde cani bir bakış belirir. "Hayır. İki saldırı rapor edin." Dönüyor ve dışarı çıkıyor. Dakikalar sonra, aşağıdan daha fazla çığlık geliyor. Salon.

Ambulansla hastaneye giderken, A.J. ve ben konuşmuyorduk. Benimle gelebilsin diye sağlık görevlilerine kocam olduğunu söyledim. Yanımda oturuyor, gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan süzülürken yumru sedyede yatarken elimi tutuyor.

Parmak eklemleri kanlı. Bunda sapıkça bir tatmin buluyorum.

Acil serviste, bekleme odası dolu olmasına rağmen, gözleri yaşlı bir kadın doktoru görmek için doğrudan içeri alındım. Görünüşe göre kanla kaplı olmak sizi sıranın başına koyuyor. Henüz yüzümü görmedim ve görmek de istemiyorum; yanağım o kadar kötü zonkluyor ki ayak parmaklarımda hissediyorum. Elmacık kemiğimde kılcal bir kırık olduğunu gösteren bir tomografi çektiriyorum, ardından Eric'in yüzüğünün derimde açtığı yarayı kapatmak için on dört dikiş atılıyor. Doktor boynumdaki morarma konusunda endişeli; görünüşe göre şişme yemek borusuna gelen travmanın yaygın bir yan etkisiymiş ve hava kanalımın şişerek kapanma riski varmış.

Hastaneye yatırıldım ve bir gece müşahade altında tutuldum. A.J. tüm bu süre boyunca yanımdaydı, insanlara patronluk taslıyor, doktoru ve giriş personelini sorguya çekiyor, havlayan talepleriyle zavallı hemşirelerin ödünü koparıyordu. Tıbbi terimlere tuhaf bir aşinalığı var, sık sık doktor gibi konuşuyor. Sıraya bir soru daha ekleyeceğim, tabii sormama izin verirse.

Hemşirenin bana vermeye çalıştığı ağrı kesiciyi reddediyorum. Gelmiş olan ve dışarıda bekleyen polisle konuşurken tamamen aklımın başımda olmasını istiyorum.

Sonra A.J.'e babamı aramasını söyledim.

"Tanrı'nın kutsal annesi."

Yüzü bembeyaz olmuş bir şaşkınlıkla bana bakan babam, odamın kapısında sert bir şekilde duruyor. Sabahın beşinde, vahşice saldırıya uğrayan yaralı kızının tedavi gördüğü hastaneye çağrıldığında bile, düşünu almış, sinekkaydı tıraş olmuş, lacivert ısmarlama Brioni takım elbisesi, uyumlu kravatı ve cep mendiliyle mükemmel bir şekilde toparlanmış, her santimiyle varlıklı, başarılı bir işadamı gibi görünüyordu.

Onu görene kadar kendimi oldukça iyi kontrol altına almıştım. Ancak o odaya adımını attığı anda, yatağının altında duyduğu garip sesi kontrol etmesi için babasına ihtiyaç duyan korkmuş beş yaşındaki bir çocuğa dönüşüyorum.

Yüzüm allak bullak oldu ve ağlamaya başladım. Fısıldıyorum, "Baba."

Yıllardır görmediğim kadar hızlı hareket ederek yatağımın yanına koştu ve beni kollarına aldı. Beni sessizce sallıyor, güzel özel yakasının her yerinde ağlamama izin veriyor.

Biraz daha iyi olduğumda, yastığa yaslanarak geri çekiliyorum. Bana mendilini uzattı. İki yüz dolarlık Hermès ipeğini mahvettiğimin bilinciyle burnumu sümkürüyorum ama babamın bunu hiç umursamayacağını bilerek rahatlıyorum.

Üçüncü derece başlıyor.

"Nasıl hissediyorsun? Size nasıl davranıyorlar? Doktor yeterli mi? Dr. Mendelsohn'u aradım; yirmi dakika içinde burada olacak."

Dr. Mendelsohn ailemin kişisel doktoru, yıllık kontrollerden acil tedaviye kadar her şey için bir avukat gibi hizmet veriyor. Annem hastalık hastasıdır ve babam da muayenehane randevusu gibi sıradan bir şey için beklemeye tahammül edemez; bu nedenle yirmi birinci yüzyılda bir ev doktorunun gülünç lüksü var; bu doktor dünyanın herhangi bir yerine gidip işverenleriyle ilgilenebilir.

Bazen ailem utanç verici olabiliyor. Şu anda onlara o kadar minnettarım ki ölebilirim.

"Bana çok iyi bakıyorlar. Kendimi iyi hissediyorum. Boğazım ağrıyor. Sanırım yüzüm olduğundan daha kötü görünüyor."

Babamın ağzı geriliyor. Belli ki yüzümün oldukça kötü görüldüğünü düşünüyor. "Seni beslediler mi?"

"Düzenli yulaf ezmesini yarım saat önce aldım. Sepsisin her an ortaya çıkmasını bekliyorum."

Mizah yapmaya çalışmam, gözlerindeki öldürücü vahşetin etkisini azalttı. Şimdi sadece öfkeli görünüyor.

"Ne zamandır buradasın?" "Dün gece on bir civarından beri." "Peki hangi testleri yaptılar?"

Ona tüm testleri ve sonuçları anlattım. Başını sallıyor, acımasızca memnun. "Seni ne zaman taburcu etmeyi düşünüyorlar?"

"Henüz bir şey söylemediler. Şişme nedeniyle boğazımın kapanması konusunda bazı endişeler vardı, ancak şu ana kadar böyle bir şey olmadı..."

Cinayet babamın gözlerinde yeniden canlandı. Elini sıktım.

"Ben iyiyim baba. Çok daha kötüsü olabilirdi; kaçtım." Neşeli olmaya çalışıyorum. "Ayrıca Eric'in taşaklarını patlattım ve annemin biber gazını onun zavallı kışında kullandım, yani tamamen bir kayıp değildi."

Sessizleşiyoruz. Babamı çok iyi tanıdığım için, son görüşmemizden, Eric'le ne zaman evleneceğimizi sorduğu o berbat akşam yemeğinden dolayı suçluluk duygusuyla boğuştuğunu görüyorum. "Bu iyi genç adam," demişti ona. Şimdi merak ediyorum.

Bu yanlış hesaplama için kendini affedip affetmeyeceğini merak ediyorum. Genelde insanları teşhis etmede Grace'den bile daha iyidir.

Bu sefer o çağırıcı kazanan Grace.

"Anneme ne söyledin?" Soruyorum çünkü ona gerçeği söylemediğini biliyorum. En azından tüm gerçeği. Ne de olsa hayatını suçluları savunarak kazanıyor; gerçek, insanları hapisneden uzak tutmak için çok uygunsuz bir engel olabilir.

"Ona işte bana ihtiyaç olduğunu söyledim." Bir gülümseme hayaleti dudaklarını kaldırıyor. "Ve bana öyle bakma. Bana ihtiyaç vardı. Küçük kızım tarafından." Bir eliyle saçlarını okşuyor.

Birbirimize bakarak, derin bir sessizlik anını paylaşıyoruz. Bundan sonra ne söyleyeceğini dikkatle tarttığını görebiliyorum.

Sonunda sesi sakinleşerek, "Beni arayan adam kimdi?" diye sorar.

"Adı A.J. Burada; az önce yemek almaya gitti. Bütün gece benimleydi. O benim bir arkadaşım." Yüzüm kızardı. Bakışlarımı ellerime indiriyorum ve işaret parmağıma takılı kalp atışı monitörünü seçiyorum. "O aslında bir arkadaştan daha fazlası. Biz ... yakınız."

"Anlıyorum."

Tanrım, bunun ağırlığı. Doğru olduğunu bildiğim varsayımlar. Babam birkaç kelimedenden fazlasını duymak zorunda kalmadan tüm kirli tabloyu anladı. Utancım dayanılmaz.

Ama benim harika babam, kızının yatağındaki damadının yerini gasp eden adamın kimliğiyle ilgili garip konuşmaları es geçiyor ve profesyonel avukat moduna geçiyor. "Pekâlâ, Chloe. Chloe, bana olan her şeyi anlatmanı istiyorum. En başından başla."

Anlatıyorum. Ona Eric'le son birkaç karşılaşmamı ve onun giderek artan dengesiz davranışlarını da anlatıyorum. Bitirdiğimde, babam elimi o kadar sıktı ki, sanırım

parmaklarıma giden kan dolaşımını kesiyor olabilir. Gözleri parlak ve elmas gibi sert.

"O orospu çocuğunu öldürmek isterdim. Kalbini çıplak ellerimle göğsünden sökmek isterdim. Onu canlı canlı yakmak isterdim. Sonra her iki Aşil tendonunu da kesmek, hayvanat bahçesindeki aslan kafesine atmak ve onlar mangalda pişmiş bağırsaklarını çıkarırken kafasına bıçak fırlatmak isterdim."

Şok oldum. Babamın küfür ettiğini ya da nefret dolu bir konuşma yaptığını hiç duymamıştım. Bu kadar şiddetli duygulara sahip olduğunu bilmiyordum.

Yüzümdeki ifadeyi görüyor, öne doğru eğiliyor ve yüzümü avuçlarının arasına alıyor.

"Ben her zaman Thomas Carmichael, namuslu bir iş adamı, saygın, vergisini ödeyen bir vatandaş değildim. Annenle tanışıp hayatımı değiştirmeden önce, Southie'deki en büyük, en kötü haydut, iki kez suç işlemiş Tommy'ydim. Boston'daki diğer tüm çete liderleri adımla duyduklarında altlarına sıçarlardı. Ve eğer biri aileme ya da arkadaşlarıma el kaldıracak kadar aptalsa, o parmağını ve kolunun geri kalanını kaybederdi."

Alt çenem çözülüyor ve işe yaramaz bir şekilde göğsümde asılı kalıyor. Bir süre sonra kendimi toparlayıp şöyle diyorum: "Çete lideri mi? Şaka yapıyorsun! Annem asla bir haydutla evlenmezdi!"

Yanağımdan öpüyor. "Tabii ki öpmez. Benimle çıkmayı düşünmeden önce kendime çeki düzen vermem gerekiyordu."

"Ama siz golf kulübünde tanıştınız! Golf oynarken!"

Babam gülümsüyor. Yarım bir gülümseme, çarpık ve kurnaz. İçinde eski Tommy Two-Time'ın bir parıltısını görüyorum, Brioni'yi bir simitten tanımayan Southie'li haydut.

"O golf oynuyordu. Bira ve şeker çaldığım için büfedeki işimden kovulmama ramak kalmıştı. Onu ilk gördüğümde yıldırım çarptığını sandım. Hiç bu kadar güzel, bu kadar zarif bir kadın görmemiştim. Tezgahın üzerinden atladım, yürüdüm

Ona doğru gittim ve çıkma teklif ettim. Burnunu havaya kaldırdı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve 'Saçını kestir ve hukuk diploması al, ben de düşüneyim' dedi. Peki ben ne yaptım dersiniz?"

"Saçını kestirmişsin ve hukuk diploması almışsın." diye mırıldandım.

Başını sallıyor, yüzümü bırakıyor ve arkasına yaslanıp kol düğmelerini düzeltiyor. "Hiçbir şey istediğim şeyin önüne geçemez. Bu yönden bana benziyorsun. İkimiz de savaşçıyız. Bir hedef belirlediğimizde tek kararlıyız. Yine de Tanrı'ya şükür annenin bakışlarını almışsın."

Gülmek zorundayım. Boğazım acıyor ve öksürüyorum. Babam yatağımın yanındaki masanın üzerinde duran plastik sürahiden bana bir bardak su dolduruyor ve beynim bu yeni bilgiyle dönerken onu içiyorum.

"Nasıl oldu da bu hikayeyi daha önce hiç duymadım?"

"Çünkü büyükannenizin kızıyla evlenmeme izin vermek için öne sürdüğü şartlardan biri, kirli geçmişimin güzel, kalın bir saygınlık tabakasının altına gömülmesiydi. Öyle de oldu." Omuz silkiyor. "Bu internetten önceydi. O zamanlar insanlar hâlâ kendilerini yeniden keşfedebiliyordu."

Annemi bu konuda sorguya çekmek için sabırsızlanıyorum. Bunca yıl erkek arkadaşlarımı yargıladı ve o bir gangsterle evlendi. İnanılır gibi değil.

Babam hızlıca döndü. "Pekâlâ. Polise ifade vermeye hazır mısın?"

Bunu bir kez daha anlatmaktan korksam da, yapılması gerekiyor. Biraz solgunlaşarak başımı salladım.

"Ben burada seninle olacağım. Onlara ne olduğunu anlat, aynen bana anlattığın gibi." Duraklıyor. Sesine karanlık bir nota karışıyor. "Ve onların tavırlarının seni etkilemesine izin verme."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onlar LAPD, Chloe. Onun iş arkadaşları."

"Yani? Bu neden bir fark yaratsın ki?"

"Polisler arasında bir sadakat kuralı vardır. Bu bir kardeşliktir, doğruyu söylemek gerekirse bir çeteden farksızdır. Birbirlerinin arkasını kollarlar. Aile içi şiddet vakalarında, çoğu zaman olaya müdahale eden memurlar,

eğer

Fail başka bir memur. Görevden uzaklaştırılabileceğini, silahının elinden alınabileceğini, böylece masa başı bir işe atanmak zorunda kalabileceğini, hatta işini tamamen kaybedebileceğini biliyorlar. Bu bir ilişki sorunu, bir sosyal hizmet uzmanı sorunu olarak görülüyor, gerçek polis işi değil. Polislerin, kanlı bir şekilde dövülen eşlerini ve kız arkadaşlarını, erkeklerinin sadece işte çok stres altında olduğuna ikna etmeye çalıştıklarını duydum."

Midem bulanıyor. "Bu korkunç!"

Başını sallıyor. "Özellikle velayet savaşlarında, kadınların çocuklarını ellerinden almak için kocalarını darp ya da çocuk istismarıyla suçladıkları vakalar da var. Her memur bu hikayelerden payına düşeni duymuştur. Yani demek istediğim, inanılmayı beklemeyin. İyi tarafından bakarsak, ben buradayım ve hepsi benim kim olduğumu biliyor, bu yüzden hikayenize inanmayabilirler ama bunu yüksek sesle söyleyecek kadar aptal da olmayacaklardır. Ben de raporun şefe iletilmesini ve takibinin yapılmasını sağlayacağım."

Yataktan kalkıyor, kravatını düzeltiyor, omuzlarını dikleştiriyor. Sesi alçak ve sertleşiyor. "Ve bir yasaklama emri çıkartıyoruz. O orospu çocuğu ya senden uzak duracak ya da hapse girecek."

Titreyen ellerimi battaniyenin altına saklarken, babam memurları odaya çağırıyor.

Chapter 21

Babamın uyardığı kadar kötü bir yer değil. Bir kere, iki memurdan biri kadın, çekici, genç bir Latin, beni ciddiyetle dinliyor, başını sallıyor, bol bol not alıyor. Diğer yandan, erkek memur sanki iki haftadır bu işi yapıyormuş gibi görünüyor.

Sanırım "kardeşliğe" doğru dürüst aşılacak için yeterli zamanı olmadı.

Tüm görüşme yaklaşık otuz dakika sürdü. Görüşmenin sonunda, rozetinde Garcia yazan kadın memur, Eric'in ifadesini henüz alamadıklarını söylüyor.

"Neden olmasın?" diye soruyor babam.

Genç bir erkek olan Memur Lawrence, "Çünkü ameliyattan yeni çıktı." diyor.

Babam kaşlarını kaldırdı. "Ameliyat mı?"

"Evet. Çıkık bir diz kapağı ve parçalanmış kaval kemiği, kırık bir kol, yırtılmış bir dalak ..." Not defterine bakıyor. "Üç kırık kaburga, kontrol altına alınması uzun zaman alan oldukça ciddi bir iç kanama ve kırık bir çene." Yukarı bakıyor. "Telle kapatılması gerekti. En az bir ay boyunca tüm yemeklerini pipetle emecek."

Babamın yüzüne acımasız bir gülümseme yayılıyor.

Memur Garcia, "Arkadaşınız Bayan Carmichael ile konuşmak istiyoruz. Size hastaneye kadar eşlik eden adamla mı? Onun da ifadesini almamız gerekiyor."

Korku bir kutup rüzgârı gibi içime işliyor. Eğer A.J. Eric'e bu kadar zarar verdiyse, yargılanacak mı? Eric bana A.J.'nin sabıkasından bahsetti, üç vuruş yasası hakkında her şeyi biliyorum ve yaptığının ağır saldırı olarak değerlendirileceğinden oldukça eminim. Hem de bir polis memuruna.

Çaresiz, babama bakıyorum.

Hiç vakit kaybetmeden, "O benim müvekkilim. İfadesi alınırken hazır bulunmam gerekecek."

İki memur birbirlerine bakarlar. Memur Lawrence, "Elbette. O burada mı?"

Kapı aralığından bir ses, "O burada." diyor.

Herkes dönüyor. Memurlar birbirlerine bakıyorlar ama ben nefesimi tutmuş babama bakıyorum.

Daha önce A.J.'nin huzurunda bulunmamış olan herkes için, o bunaltıcı olabilir. Büyüklüğü, çatırdayan yoğunluğuyla birleştiğinde insanları korkutmaya meyillidir. Düşük kaşlarının altından size dik dik bakması da yardımcı olmuyor.

Bir de dövmeler meselesi var.

Ama babam ona sadece yoğun bir incelemeyle bakıyor. Yargılama yok, sadece dar gözlü, şiddetli bir değerlendirme, tüm görsel gerçekleri toplama var. O ve

A.J. çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca birbirlerine baktılar.

Sonra babam hafifçe gevşiyor ve başıyla bir şey yapıyor, onu hiç görmediğim bir şekilde çenesini yukarı doğru eğiyor.

Daha önce de yapmıştım. Şüpheli bir şekilde bir gangster selamlamasına ve sözsüz bir kabullenmeye benziyor, hepsi bir arada.

Belki de uyduruyorumdur. Muhtemelen her şeye ek olarak bir de kafa travması geçiriyorum.

Memur Garcia soruyor, "Bay . . . ?"

"Edwards." A.J. odaya girdi. Erkek memur istemsiz bir geri adım attığında gülümsememeye çalışıyorum.

"Bay Edwards. Dün geceki olay hakkında sizinle konuşmak istiyoruz. Avukatınız hazır bulunmasını talep etti."

A.J. önce babama, sonra bana, sonra da memurlara baktı. Başını salladı.

"Neden kantine gitmiyoruz ve Ms. Carmichael dinlen-"

"Buna gerek kalmayacak." Babam sivri bir bakışla Memur Lawrence'ın sözünü kesiyor. "Eminim Bay Edwards burada ifade verirken rahattır." diye ekleyene kadar neler olduğundan emin değilim.

Sonra anladım. Polis ifadelerimizin uyuşup uyuşmadığını görmek için bizi ayırmaya çalışıyor. Ya da en azından babam öyle olduğunu düşünüyor. Eğer doğruysa, memurlar öyle ya da böyle bir işaret vermiyorlar. A.J.'ye pencerenin yanındaki rahatsız görünümlü plastik sandalyelerden birine oturmasını işaret ediyorlar ama o ayakta durmayı tercih ediyor ve bunu da kıpırdamadan durup kocaman kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak belli ediyor.

Duruşundan ve bakışlarından polisin büyük bir hayranı olmadığı anlaşılıyor.

Yatağa daha da gömüldüğüm, vücudumun her zerresine ağrı ve derin bir yorgunluğun yerleştiği on dakikalık sorgulamadan sonra Memur Lawrence A.J.'ye soruyor: "Bayan Carmichael'ı komşusuna bıraktıktan ve 911'e haber vermesini söyledikten sonra ne oldu?"

Kapanmakta olan göz kapaklarım ardına kadar açıldı. Kalbim çarpmaya başladı.

Bu, A.J.'yi bir polis memuruna ağır saldırıdan tutukladıkları bölüm.

A.J., Memur Lawrence'tan gözünü ayırmadan şöyle diyor: "Sonra onun uzun ve acısız bir yaşam beklentisini yeniden ayarladım."

En parlak ampul olmadığı belli olan Memur Lawrence, "Komşu mu?" diye sorar.

"Hayır. Kızımı döven pislik."

Memur Garcia bana omzunun üstünden sempatik bir bakış gönderiyor. Bu bakışı görünce biraz rahatlıyorum ama sonra A.J.'in bana kızım dediği kısma geri sarıyorum ve küçük bir kalp krizi geçiriyorum.

Bu arada, babam A.J.'yi bir şahin gibi izliyor. Biraz korkutucu görünüyor.

"Yani açık olmak gerekirse, onu dövdüğünüzü söylüyorsunuz. Memur Cox'a acil ameliyat gerektirecek fiziksel hasarı veren kişi sizsiniz."

A.J. soruyu cevaplayamadan babam araya girerek, "Kimse böyle bir şey söylemedi. Ayrıca, Memur Cox'un olay sırasında görevde olmaması ve sivil kıyafetli olması bir yana, müvekkilimin onun polis memuru olduğunu bildiğine dair hiçbir kanıt yok."

Memur Garcia notlarına bakıyor. "Bayan Carmichael'a göre, Memur Cox daireden ayrılırken yüzüne bolca biber gazı sıktığı için etkisiz hale gelmiş." A.J.'ye bakar. "Bu doğru mu?"

"Aciz mi? Hayır. Hâlâ cümle kurabiliyordu. Bana gidip kendimi becermemi söyledi. Ondan sonra etkisiz hale geldi."

Babam iç geçirdi. "Pekâlâ. Burada işimiz bitti. Memur beyler, çok teşekkür ederim. Başka sorunuz varsa, işte kartım." Göğüs cebinden iki kartvizit çıkarıp uzatıyor ve avucunu kapıya doğru açıyor, bu da gitmeleri gereken yönü açıkça gösteriyor.

Memur Lawrence döner ve itaatkâr bir çocuk gibi dışarı çıkar. Ancak Memur Garcia geride kalıyor. Keskin kahverengi gözleri üçümüzü değerlendiriyor, kaba değil ama dostane bir şekilde de değil. Pişman olabileceği bir şey söyleyip söylememeye karar vermeye çalıştığını hissediyorum.

"Uyandığında, Memur Cox pekâlâ suç duyurusunda bulunmak isteyebilir."

Babam sakince, "O aptal herif o kadar çok suçlamayla karşı karşıya kalacak ki, başka bir şey düşünecek vakti olmayacak," diyor.

Garcia yavaşça başını sallıyor, babamın iş arkadaşıyla ilgili kötüleyici tanımlamasını duymak onu zerre kadar rahatsız etmiyor. A.J.'ye bakıyor: "Bay Edwards, avukatınızla konuşmak istiyorum."

A.J. babama bir bakış atıyor, yüzünde ne bir şaşkınlık ne de endişe belirtisi var.

Eski Tommy Two-Time mükemmel bir soğukkanlılık ve medeni bir samimiyetle, "Elbette Memur Garcia. İyi polis departmanımıza yardımcı olmak için her şeyi yaparım."

A.J.'in çenesindeki bir kas esniyor. Korkunç bir an için kendini kaybedeceğini düşünüyorum, ama sonra yanağındaki kısa süreli çöküşü, hemen bastırılmış bir gülümsemeyi görüyorum ve babamın alaycı davrandığını, A.J.'nin bunu bildiğini ve Memur Garcia'nın bilmediğini fark ediyorum.

İki Bezelye içinde a pod, I Düşün, çok tükenmiş ve bunun beni nasıl hissettirdiğine karar vermek için duygusal olarak aşırı yıpranmış olmalıyım. A.J. bana son ve delici bir bakış atarak odadan çıktı.

Eşiği geçer geçmez Memur Garcia babama sessizce şöyle diyor: "Suçlamaları şefe sunduğunuzda Memur Cox'un yakın zamanda maruz kaldığı disiplin cezalarını sormayı unutmayın."

"Anlamı?"

Babam onun söyledikleriyle çok ama çok ilgileniyor ama soğukkanlı davranıyor.

"Anlamı ve Şef olabilir bulmak o hareket etmediği kamuoyuna açıklanırsa son derece utanç verici olur.

Yakın zamanda alkol testinden geçememesinin yanı sıra birçok kez Etik Kuralları ihlal eden bir memur hakkında daha erken." Ağzı sıkışıyor. "Sadece bu sonuncusu bile onu anında kovdurmaliydi."

Babam neredeyse kayıtsızca, "Neden olmadı?" diye soruyor. Memur Garcia'nın kısık ağız alaycı bir ifadeyle bükölüyor,

bilmiş bir gülümseme. "Çünkü şef üçüncü kuşak AÜ'lü, Memur Cox üniversitenin gelmiş geçmiş en iyi koşucularından biriydi ve teşkilattaki diğer kadın memurların aksine her ikisinin de karar verme mekanizmalarının çoğundan sorumlu küçük, beyinsiz bir organları var. En azından benim naçizane gayri resmi görüşüm bu yönde."

Babam ona bambaşka bir gözle bakıyor. Gözlerinde saygı beliriyor. "Tabii ki bunu hiç paylaşmadın."

Bakışları kabarıyor. "Elbette. Ve aksini iddia eden olursa, hayatının geri kalanında her hafta trafik cezası alabilir."

Babam ellerini kaldırıyor. "İnanın bana Memur Garcia, küçük, beyinsiz organımla düşünmeyi uzun zaman önce bıraktım."

Gülümsemesi geri döndü. "Bunu senin hakkında duymuştum." Bana bakıyor ve yüzü yumuşuyor. "İyi şanslar. Yüzünüzdeki ve boynunuzdaki morluklar için biraz Arnica merhemi deneyin. Tecrübelerime göre, yardımcı oluyor."

Benim tecrübelerime göre. Bu sözler Memur Garcia'nın Eric hakkındaki bilgileri neden paylaşmak zorunda hissettiğine dair bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Çenesindeki o küçük, düzensiz yara izine neyin sebep olduğunu sadece Tanrı bilir.

"Teşekkür ederim." dedim.

Başını salladı, sonra da gitti.

Babam utanmaz bir hayranlıkla ona bakıyor. "Tanrım. Polis teşkilatında ondan on tane daha olsaydı, suçun kökü haftalar içinde kazınırdı."

O gider gitmez A.J. geri geldi. Doğruca yatağımın yanına gitti ve elimi tuttu.

parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Bir an birbirimize bakıyoruz, sonra odanın diğer tarafından bizi izleyen babama dönüyor. A.J. kısık bir sesle, "Onu öldürmememin tek nedeni Chloe'nin bunu yapmamı istemeyeceğini bilmemdi," diyor.

Babam bu ifadeden büyük bir memnuniyet duymuşa benziyor, çünkü yüzündeki asık suratlı gülümseme geri dönüyor. "Resmi olarak tanıştırılma şerefine nail olamadık." Odayı yavaşça geçip elini uzatıyor. "Ben Chloe'nin babasıyım, Thomas. Bana Tom diyebilirsin."

El sıkışırlar. A.J. ciddiyetle, "Tanıştığımıza memnun oldum Tom. Normalde avukatlara tahammül edemem çünkü çok para düşkününü pislikler ama kızın seni seviyor ve takdir ediyor, o yüzden iyi olmalısın."

Gözlerimi kapatıyorum. Biri bana bunun A.J. ile babam arasındaki ilk konuşma olacağını söyleseydi - ve bu özel koşullar altında - düşene kadar gülerdim.

Ya da belki ağlardım.

Her iki durumda da, beynimin şu anda başa çıkabileceği alanın tamamen dışında, bu yüzden orada çürük bir kabak gibi yatıyorum ve bir sonraki ne olacaksa onu bekliyorum.

Babam eğlenerek homurdanmaya başladı. "Ben para düşkününü bir pisliğim, ama sadece ailem için en iyisini istediğim için." Duraklıyor. Tekrar konuştuğunda sesi bir bıçağın keskin kenarı kadar ölümcül ve soğuk. "Benim için onlardan daha önemli bir şey yok."

Gözlerimi açtığımda A.J.'in yavaşça başını salladığını görüyorum. Sanki bir konuda anlaşmaya varılmış gibi, babam da başını sallıyor. Az önce bu iki adam arasında dile getirilmemiş bir anlayış oluştu ve babamın A.J.'yi ailemizin yeni demirbaşı olarak kabul ederken aynı zamanda hayatını tehdit etmiş olabileceğini hafifçe kavriyorum.

Tarantino'nun Baba filminin yeniden çevrimindeymişim gibi hissediyorum.

Babam A.J.'nin elini bırakıyor ve dikkatini bana çeviriyor.
"Dairene geri dönmemelisin."

"Anlaştık."

Babam sanki A.J. konuşmamış gibi devam ediyor.

"Benimle eve geleceksin-"

"Hayır." Sesim babamı duraksatacak kadar sert.

"Pekâlâ. Sana Four Seasons'ta bir süit ayırtacağım-"

"Hayır."

Babam sinirlendiğinde yaptığı gibi yanağının içini
çiğnıyor ama bunu belli etmemeye çalışıyor. "Peki,
L'Ermitage o zaman. Küçük ve çok özel-"

"Otelde kalmayacağım baba."

Kılandı. "Dairene geri dönmüyorsun!" "Birkaç gün
Grace'le kalabilirim-"

"Yasaklama emrini çıkartmak birkaç günden fazla
sürebilir Chloe Anne ve senin güvenliğini riske atamam!
Annen ve benimle ya da bir otelde kalacaksın. Bunlar senin
seçimin."

"Başka bir alternatif daha var."

İkimizle de konuşuyor ama sadece bana bakıyor. Ve
gözleri ... Tanrım, gözleri o kadar derin ve karanlık ki, sonu
yok.

"Hangisi?" diye soruyor
babam. "Chloe benimle
kalabilir."

Oda kararıyor. Babam ortadan kayboluyor. Sadece ben
ve A.J. varız, gözlerimiz kilitli, kalbim çılgınca, doğaçlama bir
ritimle atıyor. Fısıldıyorum, "Evet, lütfen."

Babam bir ileri bir geri bakıyor ama bakışlarımı A.J.'den
ayıramıyorum. İstesem bile yapamam.

Çünkü ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey orada,
bana bakıyor.

Babam "Eric ya da polis arkadaşlarından biri nerede
yaşadığınızı kolayca öğrenebilir" dedi.

"Hayır, yapamazlar. Mülkiyet hakkı ve tüm kamu
hizmetleri, üzerinde benim adımın bulunmadığı bir vakıfta.
Burası iyi durumda.

alışılmışın dışında. Ve adresi benden başka sadece üç kişi biliyor." Bana bakarken A.J.'nin dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Dört kişi."

Babam tereddüt ettiğinde, kalbim yükseliyor. Bu bir olasılık. Bu gerçekleşebilir. Bu ekşi kokulu, antiseptik hastane yatağından, tepelerdeki terk edilmiş bir otelin mum ışığıyla aydınlatılmış bir odasında saklı, tehlikeli ve heyecan verici başka bir yatak için ayrılıyor olabilirim. Yatağımın yanındaki kalp atışı monitörü çıldırıyor.

A.J. gözlerini benden ayırmadan uzanıp küçük yeşil kutunun yan tarafındaki işaretlenmemiş bir düğmeye basıyor ve sesi kapatıyor. Diyor ki, "Tamamen izole olmuş durumdayım, Tom. Onun olabileceği en güvenli yer benim yanımdır." Sonunda kilitlenmiş bakışlarımızı kırıp babama bakıyor. "Ve eğer bir şekilde imkânsız olan gerçekleşirse ve o piç nerede yaşadığımı öğrenip oraya gelirse . . . bir daha asla görülmez."

A.J.'in sesindeki tam inanç, beni korumak için öldürmeye olan kel, özür dilemeyen isteklilik, sonunda anlaşmayı tamamlayan şey. Tatmin olan Tommy Two-Time başını sallıyor. Bana dönüp baktığında, gangster ortadan kaybolmuş ve sevgi dolu babam geri dönmüştü, gözlerindeki kurnaz parıltı çoktan silinmişti.

"Beni her gün arayacaksın, Chloe Anne. İstisna yok."

Kalbim çarpıyor, çarpıyor, çarpıyor. "Yapacağım."

"Ve eğer olağandışı bir şey olursa - etrafta dolaşan garip bir araba görürseniz, elektrikçi planlanmamış bir hat onarımı için gelirse, telefonunuzda garip tıklamalar duyarsanız - hemen bana haber verin. Eric birkaç haftalığına çalışmıyor olabilir ama arkadaşları çalışmıyor. İçlerinden en az birkaçı onun adına intikam almak isteyecektir. Polisler kendilerinden birinin kışının tepside kendisine sunulmasını iyi karşılamazlar."

Yutkunuyorum, cevap veremiyorum çünkü korku dilimi dondurmuş durumda. Bu hiç düşünmediğim bir olasılık.

Bundan sonra başımın üzerinde kara bir paranoya bulutuyla, omzumun üzerinden bakarak, sokaktaki her yabancidan şüphelenerek mi yaşayacağım?

"Merak etme." A.J.'in sesinde bir keskinlik var. "Benim de kendime göre birkaç numaram var. İntikam almak gibi aptalca fikirlere kapılanlar hayatlarının sürprizini yaşayacaklar."

Babamın ağzından çıkan her kelimedede A.J.'den daha çok hoşlandığını söyleyebilirim. Tüm bu olay o kadar tuhaf ki, halüsinasyon görüyor olma ihtimalimin yüksek olduğunu düşünüyorum.

Dr. Mendelsohn elinde bir pano ile odaya daldı. Altmış yaşlarında, gözlüklü, bilardo topu gibi kel ve kaşları çatık. "Thomas, seni gördüğüme sevindim. Chloe, Tanrım, yüzün! Seni dikmesi için Dr. Frankenstein'ı mı getirdiler? Tanrım, bu şirket cerrahları kasap gibi."

Dr. Mendelsohn sağlık söz konusu olduğunda annem kadar nevrotik olduğu için fazla telaşlanmıyorum, sadece başımı sallıyorum. Sonra A.J.'nin orada durduğunu fark ediyor ve abartılı bir şekilde karikatürize edilmiş bir çift çekim yapıyor. Kaşlarını kaldırıp babama bakıyor.

"İşine bak Mendelsohn! Sana yılda beş yüz bin doları aval aval bakasın diye ödemiyorum."

Bir saat sonra, yeniden muayene edildim ve ayrılabilir kadar stabil olduğuma karar verildi, hastaneden A.J.'nin gözetimine bırakıldım.

Chapter 22

Dr. Mendelsohn beni muayene ederken A.J.'nin aldığı kiralık arabada, yolcu koltuğunda büzülmüş bir şekilde oturuyor, sabahın parlak ışığında gözlerimi kırıştırıyorum. A.J.'in kapüşonlusu içinde yüzüyorum, onun kokusuna sarınmışım. Hırkam Eric'le olan kavgamda parçalanmıştı ve hastanede başka kıyafetim olmadığı için A.J. giyinme zamanım geldiğinde tek kelime etmeden kapüşonunu bana verdi.

Neyse ki üzerine deri bir ceket giymişti, böylece hastaneden çıkarken de giyecek bir şeyi oldu.

Göğsünün derinin altında çıplak olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Açıkçası, pek bir şey düşünmemeye çalışıyorum, çünkü düşünürsem muhtemelen kafam patlayacak.

Giyinirken banyo aynasında gördüğüm yüzüm hiç de hoş değil. Gözüm şişmiş, yanağımda, çenemde ve şakağımda mor ve siyah çürükler oluşmuştu ve Dr. Mendelsohn

yanadımdaki dikişleri Frankenstein'ın yapıp yapmadığını sordu. Siyah, düzensiz boyutlarda, elmacık kemiğimin tepesinden birkaç santim aşağıya doğru yılan gibi kıvrılıyorlar. Babam bir plastik cerrahla konsültasyon ayarlayacağına söz verdi ama şu andan sonrasını düşünemiyorum.

Cesaret edemiyorum.

A.J.'nin evine giden toprak yolu ikiye ayıran paslı zincir çitin önünde duruyoruz. Dışarı çıkıyor, kilidi açıyor ve bir tarafı iterek açıyor. Geri dönüp kapının yanından geçiyor, sonra tekrar inip arkamızdan kilitliyor.

Çitin sol tarafındaki deliğin onarıldığını fark ettim. Üzerindeki parlak dikenli tel de yeni. Acaba ben habersizce buraya geldikten bir gün sonra mı çiti tamir ettirdi diye merak ediyorum ama sormamaya karar veriyorum. Şu anda ancak bu kadar gerçekliği kaldırabilirim.

A.J. kiralık arabayı otelin arkasına park ediyor ve bir an için her şeyi unutuyorum.

Kahverengi yapraklar, kavernöz, boş bir yüzme havuzunun çatlak tabanını süslüyor. Yabani otlar, havuzu çevreleyen iki devasa mozaik fiskiye'nin solmuş fayanslarını kırmış. Binanın doğu ve batı uçlarından devasa bir yarım daire çizerek havuzu ve resmi bahçeleri çevreleyen ve artık yerli çalılar ve yabani güllerden oluşan bir arapsaçından başka bir şey olmayan, mülk'ün arka tarafını boydan boya kat eden mermer sütun dizisinin ufalanan kalıntıları, dalgalanan mor salkımlardan oluşan inanılmaz, kalın bir çardak süslüyor.

Havuzun uzak tarafında, sarmaşıklar tarafından kısmen tüketilmiş, özenle hazırlanmış eski moda demir masa ve sandalyeler kümelenmiştir. Devrilmiş heykeller, yosunla yeşillenmiş, toprak tarafından geri kazanılıyor. Bir geyik ailesi, bizim varlığımızdan habersiz, güneş ışığının vurduğu bir alanda körpe çim filizlerini kemiriyor.

Otelin nazik harabiyetine ve bariz terk edilmişliğine rağmen, ilk geldiğim zamanki kadar ürkütücü bulmuyorum. Şimdi görebiliyorum ki her şeyin içinde bir his var.

Sanki vahŖi bahçelerde ve boŖ odalarda yalnız orman perileri yaŖıyormuŖ ve sadece birinin onları oynamaya davet etmesini bekliyorlarmıŖ gibi.

Sanırım burası. Burası büyülü.

A.J. beni bakarken yakaladı. BakıŖlarımı takip ederek etrafına bakınıyor. "Bunu aldım çünkü nasıl hissettiğıme benziyor."

İfadesini, sesindeki boŖ tonu çözmeye alıŖıyorum. "Yalnız mı?"

Başını sallıyor. "AŖınmıŖ. ürümüŖ."

Kalbim sızlıyor. Uzanıp elini tutuyorum. DokunuŖumla irkilerek bana döndü. "AŖınmamıŖ. Çok güzel. BüyülenmiŖ."

Bana uzun, sessiz bir an bakıyor. "Evet. BüyülenmiŖ," diye mırıldanarak onaylıyor ve otelinden bahsettiğini sanmıyorum. Yüzüm kızarıyor ve birbirine dolanmıŖ parmaklarımıza bakıyorum.

Boğazını temizliyor. "Daha sonra senin evine uğrayıp sana kıyafet getireceğim. Ve baŖka neye ihtiyacın varsa. Bana bir liste yap yeter. Ŗu anda dinlenmen gerekiyor."

"Kızları aramam gerek. Grace ve Kat'e haber ver-"

"oktan hallettim. Onlara benimle kalacağını ve onları her gün arayacağını söyledim. Dükkânını da aradım. Bir hafta boyunca dönmeni beklemiyorlar."

Sesi sertti. Başımı kaldırıp ona baktığımda, kapüşonlu gözlerle bana bakıyordu. "Bir hafta mı?" Tekrar ediyorum.

Başını sallıyor.

Bir hafta. Bir hafta boyunca A.J. ile yalnız. Bunu düşündüm, işte yapılması gerekenleri göz önünde bulundurdum, hızlıca o kadar izin alıp alamayacağımı hesapladım. Hiç bu kadar izin almamıŖtım.

Ama onunla birlikte olmanın cazibesi çok büyük. Sonunda başımı sallıyorum, çünkü yorgunluk beni gerçekten etkilemeye başladı ve artık zar zor düşünebiliyorum. Bütün gece ayaktaydım, çok ağrım var ve on iki rauntluk bir ağır siklet dövüşünü kaybetmiŖ gibi görünüyorum.

Ama ben kazanmadım, ben kazandım. Kaçtım. Çok daha kötüŖü olabilirdi ve Ŗanslı olduğumu biliyorum. Adrenalin gibi

Olanların anısı damarlarımda dolaşıyor, ellerim titremeye başlıyor. Hala inanamıyorum. Eric bana bunu nasıl yapabildi? Onu nasıl bu kadar kötü yargılayabildim? Bir daha iyi bir karar vermek için kendime nasıl güvenilebilirim?

"Hey."

Başımı kaldırdığımda A.J.'in kehribar rengi gözlerindeki ateşle bana baktığını görüyorum. Çenemi avucunun içine aldı. "Oraya gitme. Bu senin suçun değil. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Grace beni uyarmaya çalıştı. Dinlemedim."

Parmakları çenemde sıklaşıyor. "Sen yapmadın. bir şey yapmadın. Yanlış bir şey."

Ses tonu, ben onunla aynı fikirde olana kadar bu işin peşini bırakmayacağını açıkça ortaya koyuyor. Başımı sallıyorum, ta ki Grace'in de beni A.J.'ye karşı uyardığını hatırlayana kadar ve yeniden perişan oluyorum. Yüzümü ellerimin arasına aldım.

A.J. arabadan iniyor ve kapımı öyle hızlı açıyor ki başım dönüyor. Beni kollarına aldı ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. Başımın üstünü öpüyor. "Pekala, Prenses. Bana yumruk atmaya başladın. Uyuma vaktin geldi."

Otelin arka kapısına doğru ilerlerken kollarımı boynuna doluyorum. Kapıyı açmak için düğmeyi çevirebilmem için eğiliyor, sonra doğruluyor ve beni itmeye ya da başımı kapı pervazına çarpmamaya dikkat ederek omuzlarıyla kapıyı geçiyor. Asansöre bineceğimizi sanıyorum ama A.J. beni kollarında arka merdivenlerden ikinci kata kadar taşıyor. Ter bile dökmedi.

Uzun koridorda odasına doğru ilerlerken başımı omzuna yaslıyorum. "Bu çok etkileyici. Gerçekten ağır ağırlıklarla çalışıyor olmalısın."

"Bebeğim, sen şimdiye kadar taşıdığım en hafif ağırlıksın."

Bu adam bilmecelerle konuşuyor. O bir bilmece. Bir şey söyler ama başka bir şey kasteder. Bir şey ister ama başka bir şeye izin verir. İçinde çok fazla ışık var ama yine de çok karanlık.

Ve ona aşık oluyorum. Bunu biliyorum. Hissediyorum. Bunu istiyorum ama bu peri masalında sonsuza dek mutlu bir hayat olmayacağını bildiğim için bunu yapmıyorum. Eğer ona aşık olmama izin verirsem, Grace ve Kat'e söylediğim gibi artık bunun sadece acı vereceğini düşünmüyorum. Bence bundan çok daha kötü olacak. Sanırım düşüş beni yıkabilir.

Bence A.J. başından beri bu konuda haklı olabilir.

Yine de ondan durmasını istemedim. Geri dönmesini ve beni ailemin evine ya da bir otele götürmesini istemiyorum. Beni kollarına almasına, odasına götürmesine ve yatak dediği yerdeki şiltenin üzerine yavaşça yatırmasına izin veriyorum. Bir sonraki adımda ne yapacağımdan emin olamadan kocaman gözlerle ona bakıyorum.

Başka bir şey söylemeden ayakkabılarımı çıkarıyor. Üzerime bir battaniye örtüyor, başımın altındaki yastığı kabartıyor. Doğruldu, ana odanın bitişiğindeki küçük mutfığa gitti, bana bir fincan ballı bitki çayı yaptı, sonra dirseğime dayanarak içerken dikkatle beni izledi. Bitirdiğimde ılık çalıyor. Koridorun aşağısından küçük ayak tırnaklarının halıya sürtünme sesini duyuyorum.

Bella kapının önünden burun kıvrarak geçiyor, A.J.'yi görünce mutlu bir şekilde havlıyor.

"Hadi bebeğim. Gel de Chloe'nin iyileşmesine yardım et." Diz çöküyor, ellerini uzatıyor. Bella o sevimli, beceriksiz, üç bacaklı yürüyüşüyle ona doğru koşuyor. Onu kucaklıyor ve öpüyor, sonra yanıma koyuyor, nazikçe severek ve mırıldanarak bana sarılması için cesaretlendiriyor. İsteksizce de olsa bunu yapıyor.

Gözleri muhteşem bir sıvı kahverengisi. Benden biraz korkuyor ama A.J. ona sorun olmadığını söylediği için başını okşamama, yumuşak, sıcak bedenini sevmeme izin veriyor. Endişenin yerini huzur duygusu almaya başladığında esniyorum, gözlerim sarkıyor. Bella çenemi yalıyor.

"Burada yeterince yiyeceğim yok. Markete gitmem gerek-"

"Henüz değil!" Göz kapaklarım açıldı. Onun gideceği düşüncesi beni panikletti. "Lütfen beni henüz bırakma. Sanmıyorum

şu anda yalnız kalabilirsin."

A.J. yatağın yanında diz çöküyor. Bir eliyle saçlarını okşuyor. Mırıldanıyor, "Bir daha asla yalnız kalmayacaksın Chloe, eğer yalnız kalmak istemiyorsan. Tamam mı?" Sonra bana bakıyor, gerçekten bakıyor, gözlerindeki duyguyu görmeme izin veriyor.

Ne dediğini, ne sorduğunu duyuyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor. Tüm enerjimi çirkin bir şekilde ağlamamak için harcıyorum. "Tamam."

A.J. eğildi ve beni öptü. Şefkatli ve güzel, şimdiye kadar sahip olduğum en yumuşak, en tatlı öpücük. Geri çekildiğinde, gözyaşlarımı görmemesi için yüzümü yastığa saklamak zorunda kalıyorum.

Ayağa kalkıyor ve tekrar mutfağa gidiyor. Sanırım beni rahat bırakıyor. Ya da belki de kendi alanına ihtiyacı var. Çünkü aramızda olanlar çok büyük ve çok hızlı geliyor.

Bir nefes veriyorum, Bella'ya daha da sokuluyorum ve tüm endişeleri bir kenara itiyorum. Uyandığımda istediğim kadar endişelenebileceğimi biliyorum. Şu anda çok yorgunum. Zihnimin içinde uğuldayan Kategori 5 kasırgasından kaçmaya ihtiyacım var.

Birkaç dakika içinde uyuyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda akşamın erken saatleriydi. Güneş tepelerin ardında batmış ve oda yumuşak gölgelerle dolu. Müzik setinde kısık sesle bir opera çalışıyor. Titreşen sıcak ışık havuzları, pencere kenarlarında toplanmış, zeminin etrafında gruplanmış yanan sütun mum kümelerinin etrafında dans ediyor. Bella gitmiş.

Saat takmıyorum ve odada saat de yok, bu yüzden tam olarak saati söyleyemiyorum ama ışığa bakarak saatin altı olduğunu tahmin ediyorum. Bütün gün uyudum. Boğazım çiğ ve kaşınıyor. Başım zonkluyor. Tuvalete gitmem gerek.

"A.J.?"

Cevap yok. Ayağa kalkıyorum, kaslarımdaki sertlikten dolayı inliyorum ve geriliyorum. Yanağım sıcak ve dikişlerin etrafı gergin hissediyor; buz koymalıyım. Yataktan yavaşça mutfığa doğru ilerliyorum, A.J.'i bir köşede saklanırken bulmayı umuyorum.

Orada değil.

Muhtemelen Bella'yı çişe falan götürüyordur diye düşünerek korkmamaya çalışıyorum. Buzlukta buz buluyorum, bir kağıt havluya sarıyorum ve yüzüme bastırıyorum. Sonra banyodan gelen alçak bir ses duyuyorum. Başımı eğip kaşlarımı çatıyorum.

Hafif ses tekrar geliyor.

Boynumun arkasındaki deri karıncalanıyor, buzu indiriyorum ve kapalı banyo kapısına doğru ilerliyorum. Bir an orada durup dinliyorum.

"A.J.? İyi misin?"

Yine cevap yok. Ama sezgilerim bir şeylerin ters gittiğini haykırıyor, bu yüzden kapıyı hafifçe vurup tekrar adını söylüyorum.

"Ben iyiyim."

Sesinde tüylerimi diken diken eden, tanımlayamadığım bir duygu duyuyorum. Kalbim boğazımda, "İçeri geliyorum." diyorum. Kapıyı açmadan önce ona fazla zaman vermiyorum.

Ve işte banyo lavabosunda duruyor, üzerinde solmuş bir kot pantolondan başka bir şey yok. Aynada kendine bakıyor.

"İyi misin? Neyin var?"

Sanki gözlerini yansımasından ayıramıyormuş gibi kendine bakmaya devam ediyor. "Onu tanıyamadım."

Camdan ona bakan adamdan bahsediyor. Midemde bir bulantı hissediyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Ona bak. Gözlerine bak, Chloe."

Şimdi gerçekten korkuyorum. Ne haltlar dönüyor? Tam soracakken A.J. merakla, "Mutlular," diyor. Aynadan yavaşça dönüp bana bakıyor. "Gözlerim mutlu."

Ve öyleler. O kadar parlıyorlar ki, sanki içi aydınlanmış gibi.

Sanki bir rüyadaymış gibi yavaşça lavabodan uzaklaşıyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve şaşkın bir inanmazlıkla bana bakıyor. "Bunun yanlış olduğunu biliyorum.

. İncindiğinde çok inciniyorsun, ama burada benimle olman, diğer odada uyuyor olman bile ... Mutfaktaydım ve içimi bir his kapladı ve bu beni çok korkuttu çünkü ne olduğunu bilmiyordum ve banyoya gidip kendimi gördüğümde bunun mutluluk olduğunu anladım. Sanırım öyle, yani. Nasıl bir his olduğunu gerçekten hatırlamıyorum."

Buzu bırakıp kollarımı beline doluyorum ve ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. Onu usulca dudaklarından öpüyorum. "İnsan ırkına tekrar hoş geldin, Yakışıklı Prens. Seni burada özledik."

Yüzüne bir gülümseme yayılır. Yürek parçalayacak kadar güzel. "Angel," diye fısıldıyor. Ve sonra dudakları benimkileri buluyor.

Öpüşme yumuşak başlıyor ama saniyeler içinde şiddetli bir tutkuya dönüşüyor. Birbirimize umutsuzca açız, sarılıyoruz ve doymak bilmiyoruz. Dişleri alt dudağıma bastırırken kan çekiyor. Boğazımdan küçük bir ses çıktığında geri çekiliyor ve ağzımdaki kırmızı lekeyi görüyor. Kasılıyor, yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor.

"Lanet olsun! Çok özür dilerim-"

"Üzülme. Bu şimdiye kadar hissettiğim en güzel acı."

Dehşete kapıldı ama aynı zamanda tahrik oldu ve gülümseyip gülümsemeyeceğine karar veremedi. Ben de onun yerine karar verdim. Bacaklarının arasına uzanıyorum ve kot pantolonundaki zonklayan şişkinliği kavriyorum.

İnliyor. "Hayır. Yaralısın."

"Kapa çeneni." İtirazlarına aldırmadan onu okşuyorum. Beni durdurmayınca fermuarına uzandım.

Tıpkı o gece yatak odamda beni aşağıladığı gibi, bileklerimi kavriyor ve "Dur" diye emrediyor.

Yüzü kızarmış. Gözleri sıcak. Durmamı istemediğini biliyorum.

"Bunu zaten konuşmuştuk, A.J."

Gözleri kısa süreliğine kapanıyor. "Yani, bu şekilde değil. Yaralandığında değil. Şimdi değil."

Sonunda ilişkimizi tamamlayıp kelimenin tam anlamıyla gerçek aşıklar olmamıza giden kaçınılmaz gibi görünen ilerleme ivmesine rağmen, bir an korkunç bir güvensizlik yaşıyorum. "Ama istiyorsun değil mi?"

Yüzümü bir kez daha kavramak için bileklerimi serbest bırakıyor. Başparmaklarını kızarmış yanaklarımda gezdiriyor, dikişlerin olduğu bölgeden dikkatlice geçiyor. "Tatlı meleğim, şarkı söylediğini ilk duyduğum andan beri seni istiyorum" diye nefes alıyor.

Bu beni durdurdu. "Um . . . ne?"

Kollarını bana doluyor ve alnını omzuma yaslıyor. Kalbi göğüslerime doğru düzenli bir şekilde çarpıyor.

"Bir gün kendi kendine şarkı söylediğini duydum. Tam olarak dokuz ay önce. Nico'yla birlikte Kat'e çiçek almak için dükkânınıza ilk geldiğimiz gün. Ne kadar uzun yaşarsam yaşayayım bunu asla unutmayacağım."

Yüzünü boynuma çeviriyor. Bana söylemek üzere olduğu şeyin her şeyi açıklayabileceğini hissederek nefesimi tutuyorum. Ya da en azından Alex James Edwards'ın gizemine biraz ışık tutabilir.

"Dükkâna ilk ben girdim. Nico arabada hâlâ Barney ile konuşuyordu ama ben bütün gün stüdyoda çalışmışım ve bir saniye daha kapalı kalmaya dayanamadım. Kapıyı açıp içeri adımımı atar atmaz sesini duydum. Sen olduğunu bilmiyordum ama bir kadının gözden uzak bir yerde kendi kendine şarkı söylediğini duydum. Orada, Hallmark kartları rafının yanında mutluluktan öleceğimi sandım."

Bana baktığında gözleri sonsuz, sadece aşk olarak tanımlayabileceğim bir şeyle dolu. "Sesin, Chloe. Renklerin

"Sesin cennet gibi." Hemen tanıdığım bir Journey şarkısının sözlerini söylemeye başlıyor.

"Don't Stop Believin'," diyorum şaşkınlıkla. "En sevdiğim şarkılardan biridir."

Gülüyor ama duygusallıkla boğuluyor. "Sen ve senin lanet olası seksenler rock'ın. Söylediğin şey buydu. Tüm yüksek notaları, tüm sert notaları hiç kaçırmadan söylüyordun. Sanki 4 Temmuz, Vegas lazer gösterisi ve kuzey ışıkları bir araya gelmiş gibiydi. Kör olmuştum. Donmuştum. Hareket edemiyordum. Hiç bu kadar güzel bir şey ne duymuş ne de görmüştüm. Hiçbir tıkanıklık ya da kırılma, çatlak ya da yalpalama yoktu; sadece saf, tamamen zahmetsiz bir mükemmellik, her yanıma sarmış, değerli mücevherler yağmuru gibi üzerime yağıyordu."

Birdenbire ağlamaya başladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan kontrolsüzce akıyor ve dikişlerimi yakıyor. "O zaman neden benden bu kadar nefret ediyormuş gibi davrandın? Madem bu kadar güzel olduğumu düşünüyordun, neden her zaman bana hırlıyor ve beni itiyordun? Neden ölmek istemene neden olduğumu söyledin?"

A.J.'nin gözleri o kadar yumuşak ki kalbim parçalanıyor. "Jacques Cousteau'nun meşhur sözünü hatırlıyor musun?"

Başımı salladım, burnumu çektim.

"İşte bu yüzden. Çünkü benim gibi bir adam için en güzel, en tehlikeli yaratık aşktır. Sana görmeden, sadece sesini duyarak aşık oldum ve eğer benden nefret etmeni sağlamazsam, dünyadaki en bencilce şeyi yapacağımı ve seni kendimin yapmaya çalışacağımı biliyordum."

Onu tekrar öpüyorum; kendime engel olamıyorum. Nefes almak gibi, bu da otomatik bir refleks. Onun tadına bakmaya, onu hissetmeye, bana yaptıklarını kelimeler olmadan anlatmaya ihtiyacım var. Ne kadar önemsedığimi.

"Angel. Angel." Ben yüzünü, göz kapaklarını, dudaklarını öperken tekrar tekrar mırıldanıyor. Pek dindar sayılmam ama bunun bir çeşit komünyon olduğunu hissediyorum. Bu an kutsal ve hiç bitmesini istemiyorum.

Öyle ama. A.J. omuzlarımdan tutup beni nazikçe itti. "Yatağa geri dönmelisin."

Heyecanla başımı salladım. "Evet, öyle. Yapıyoruz."

Kıkırdaması yumuşak ve hoşgörülü. Parmaklarıyla yanaklarımdaki nemi siliyor. "Sakin ol, katil. Her seferinde bir şey. Uyu, ye, biraz daha uyu, sonra konuşuruz. Ve sonra ... göreceğiz."

"On iki saatlik uykudan yeni uyandım!"

Başparmağını kaşlarımda arasındaki çatık çizgilerin üzerine bastırarak onları düzeltiyor. "Bu bir numaralı talimattı. İki numaralı talimat yemekti."

Sanki bir işaretmiş gibi, midem gurulduyor.

A.J. zaferle sırtıyor. "Krep sever misin?"

"Krep mi? Yemek vakti!"

Başını sallıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Evet, ama yemek yapmayı bildiğim tek şey bu, yani alacağın şey bu."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam. Krep. Sonra tekrar uyu, sonra diğer şey. Anlaştık mı?"

"Diğer şey mi?" Bana sırtıyor.

Ben de masumca, "Evet, konuşuyorum. Bu dört numaralı talimattı, değil mi?"

Beni kocaman kollarının arasına alıyor. Ona bakıyorum, düşünüyorum, düşünüyorum, düşünüyorum.

Sesi boğuklaşan A.J., "Bundan sonra tüm talimatlarıma uyacak mısınız Prenses?" diye sorar.

"Evet derdim ama ikimiz de yalan söylemiş olacağımızı biliyoruz."

Boynumu okşuyor. "Sadece bir haftaya ne dersin?"

Sesinde bir şey var, beni hareketsiz bırakan bir tür karanlık ihtiyaç. "Bir hafta boyunca ne dersin yapmamı mı istiyorsun?"

Başını kaldırıp bana bakıyor. Gözlerindeki arzu bana cevabın evet olduğunu söylüyor.

"Neden?"

Kelimeleri bulmakta zorlanıyor. "Çünkü bunun kontrolünün bende olması gerekiyor."

"Beni mi kastediyorsun?"

"Hayır, bebeğim. Bu. Burada olanlar. Kontrol bende olmalı ki bir hafta dolduğunda ve sen gittiğinde ..."

Düşüncesini bitirmedi ama sanırım anladım. Bu onun şartlarında olmalı. Böylece ikimiz de gerçek hayata döndüğümüzde, o bensiz devam edebilir.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Gözlerinin içine bakıyorum, sonunda tüm bunları neden açıkladığını, beni buraya neden getirdiğini anlıyorum. "Elde edeceğim tek şey bu, değil mi? Seninle geçireceğim bir hafta. Hepsi bu kadar olacak."

Sertçe yutkunuyor.

"Cevap ver bana, A.J. Bunu mu demek istiyorsun? İstedığın bu mu?"

"Benim istediğim hayatımın geri kalanında her gün senin yanında uyanmak meleğim. Ama sana bunun iyi bitmeyeceğini söylemiştim. Seni incitebileceğimi söylemiştim. Sen de sadece bir geceyi kabul edebileceğini söyledin, bu yüzden altı günün daha iyi bir uzlaşma olacağını düşünüyorum."

Tanrım, acı. Ateş gibi. Sanki canlı canlı yanıyorum, içten dışa doğru.

Onu ittim. Yüzüm kıpkırmızı, bağıriyorum, "Az önce bana aşık olduğunu söyledin! Az önce mutlu olduğunu söyledin! Bir daha asla yalnız kalmak zorunda kalmayacağımı söyledin! Senin neyin var böyle?"

"Her şey, bebeğim. Benim her şeyim yanlış."

Bana attığı bakış tüm öfkemi donduruyor. Şu anda gözlerinde çok ölü bir şey var, dayanılmaz derecede kasvetli bir şey. Bana kendisi hakkında söylemediği her ne varsa -ki bu hemen hemen her şey- kötü.

"Bu ne anlama geliyor?"

Sessizlik.

"Ne saklıyorsun? Büyük sırrın ne, A.J.? Neden içeri girmeme izin vermiyorsun? Bana güvenmiyor musun?"

"Sana güveniyorum. Güvenmediğim kendimim."

Bir cevapsızlık varsa o da budur. Şimdi yine kızgınım.
"Seri katil misin?"

"Hayır."

"Gizli bir FBI ajanı mı?"

"Hayır."

"Bir uyuşturucu satıcısı mı? Bir kartel lideri mi?
Uluslararası bir fuhuş çetesinin başı mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır."

"Ne o zaman? Neden kameralardan saklanıyorsun, A.J.? Neden burada böyle yalnız yaşıyorsun? Neden beni buraya getirdin ve bana vermeni istediğim her şeyi vereceğini ummamı sağladın ve sonra halıyı altımdan çektin?"

Çakıl taşına benzeyen bir sesle şöyle diyor: "Saklanıyorum çünkü utanıyorum. Yalnızım çünkü öyle olmak zorundayım. Ve seni buraya getirdim çünkü sensiz deliriyordum ve seni kalıcı olarak benim yapmaya çalışacak kadar bencil olmayabilirim ama senden uzak duracak kadar da güçlü değilim. Yani bir hafta geçirebiliriz ya da hiçbir şey yapmayabiliriz. Karar senin."

Bana verdiği tek şey bu. Bana bakıyor, yüzü kapalı. Gözlerinden hiçbir şey okuyamıyorum. İçgüdüsel olarak, saatlerce böyle devam edebileceğimizi biliyorum. Bir ileri bir geri, hiçbir yere varmayan sorular, boş yere çarklarımı döndürüyorum. Gidecek miyim yoksa gidecek miyim, tüm bunları onun şartlarına göre kabul edecek miyim, hemen şimdi karar vermeliyim.

Derin bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum, düzensiz nefes alışımı kontrol altına almak için ona kadar sayıyorum. "Peki tüm bunlardan benim çıkarım ne olacak A.J.? Kalp kırıklığı dışında benim için ne var?"

Yüzündeki sertlik maskesi eriyor ve gözleri duygularla parlıyor. Beni göğsüne doğru çekti. Yüzümü ellerinin arasına aldı. Beni derinden, sahip olduğu her şeyle öpüyor. Uzaklaştığında nefesim kesiliyor, ayaklarının dibine yığılmamak için kollarına yapışıyorum.

Gözlerimin içine bakarak usulca, "Seni sevmeme izin ver, Chloe. Seni sevmeye ihtiyacın varmış gibi sevmeme izin ver. Bu olmayacak

sonsuzu kadar, ama ikimizin de sahip olduğu en iyi şey olacak. Bunu biliyorum. Hayatımızın geri kalanında bize yetecek kadar olacak."

Bir hıçkırığı yuttum. Kat ve Grace'e de hemen hemen aynı şeyi söylemiştim; bana şimdiye kadar verdiklerinin önümüzdeki elli yıl boyunca yeteceğini söylemiştim. Ve bunda ciddiydim. Ve ona daha önce sadece bir geceyle mutlu olacağımı söylemiştim ve bunda da ciddiydim. Ama ben çok daha fazlasını istiyorum. Onun her şeyini istiyorum.

Sınırsız, sırsız, yalansız. Eğer buna sahip olamazsam. Yedi gün boyunca sıfır cevap beni tatmin etti mi?

Hayır. Bu beni tatmin etmeyecek. Ama ona baktıkça, gözlerine yansıyan tüm duyguları, ihtiyacı ve özlemi gördükçe, bunun yeterli olacağını fark ediyorum.

O bana yeter. Bir gece, bir hafta ya da herhangi bir zaman ölçüsü için o bana yeter. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Çılgınca olsa da kendimi şanslı hissediyorum. Bazı insanlar tüm yaşamları boyunca bunu asla elde edemeyecek. Bazı insanlar bu küçük, muazzam, zahmetsizce basit, gülünç derecede karmaşık şeyin keyfini asla bilemeyecek:

Sevgiler.

Başımı göğsüne yasladım. Derin, teslimiyetçi bir iç çekiyorum. Bilinçli bir kararla her şeyi, tüm beklentileri, tüm hayal kırıklıklarını, sormak için yanıp tutuştuğum tüm soruları bir kenara bırakıyorum. Her şeyin parmaklarımdan arasından kayıp yok olmasına izin veriyorum.

Elimden geldiğince sakın bir ses tonuyla, "Eğer önümüzdeki hafta boyunca krep yiyeceksem, erkek arkadaşım, harika olsalar iyi olur yoksa cidden kıcına tekme basarım," diyorum.

A.J.'in vücudundaki tüm gerilim boşalıyor. Bana o kadar sıkı sarılıyor ki nefesimi tutmakta zorlanıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bebeğim, onlar boktan." dedi.

Gülüyor. Cenazede yas tutanların çıkardığı bir ses gibi. Tanrım, bu acıtacak.

Chapter 23

Yüzlerce kadının uyuduğunu gördüm. Tek başlarına ya da ikili, üçlü ya da düzinelerce, saten ya da özel çarşaflarla yastıklanmış, yırtık, kirli paçavralar altında buz gibi odalarda titreyerek.

Hiç kimse Chloe gibi görünmedi. Bu dünyadaki hiçbir şey ondan daha güzel değil.

Bir çocuk gibi yüzüstü uyuyor, kollarını iki yana açmış, bacaklarını yaymış, yüzünü yastığa gömmüş. Pencereden gelen ay ışığıyla aydınlanan saçları platin ve altın renginde parıltıyor, omuzlarının etrafında dağınık bir şekilde duruyor ve ben arzudan ve kendimden nefret etmekten çıldırıyorum.

Ne yapıyorum ben böyle? Planım bu değildi. Ama onu yanımda tutmalıydım. Onu güvende tutmalıydım. Tüm bunlar bittiğinde bile, sonsuza dek güvende olmasını sağlayacağım.

Gözlerimi kapatıyorum ve ellerimin topuklarını göz çukurlarıma bastırıyorum. On yaşımdan beri yapmadığım bir şey olan ağlamak, şimdi nefes almak kadar kolay. Tüm bu birikmiş gözyaşları, şimdi düşmek için çok istekli. Onları tutmak için savaşmak zorundayım.

gelmesini engelliyor. Bana o gözlerle her baktığında, yıkılmamak ve ona her şeyi anlatmamak için savaşmam gerekiyor.

Eğer söyleseydim, olabildiğince hızlı kaçardı. Bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum. Ve onu tutuyorum.

Ona bencil olmadığımı söyledim ama yalan söyledim. Ben gelmiş geçmiş en bencil piçim. Yakında öğrenecek. Ve sonra hak ettiğim gibi benden nefret edecek.

Meleğim uykusunda tutarsızca mırıldanıyor. Sırtını okşuyorum ve sakinleşiyor, iç çekiyor, yastığa daha da gömülüyor. Şakağına bir öpücük kondurduğumda adımı mırıldanıyor. Kalbimi delen binlerce mızrak ucu gibi.

Aşkın bu kadar büyük bir sefalet olacağını kim bilebilirdi?

Chapter 24

İlk akşamı neredeyse tamamen sessizlik içinde birlikte geçiriyoruz.

Kalmaya karar verdikten sonra A.J. bana o kreplerden yaptı. Onun çok güzel bir şekilde tanımladığı gibi "bok" değillerdi; harikaydılar. Daha da şaşırtıcı olanı, onları bana yedirmekteki ısrarıydı, çatal çatal, kabarık kabarık. Başta çok tuhaf gelmişti ama üzerinde anlaştığımız "emirlerime uyacaksın" ruhuyla ona izin verdim. Sonra beni dev pençe ayaklı küvette sıcak bir banyo yaptırmasına, içine sokmasına ve vücudumun diğer her yeriyle birlikte saçlarımı da yıkamasına izin verdim. Bunu yaparken ciddiye, biraz kopuktu, elleri nazikti, hiçbir şeyi kaçırmıyordu, yine de dokunuşunun tahrik edici olmadığını söyleyebilirdim.

Tabii ki tahrik ediciydi ama belli etmedim. Sabun kalıbını bacaklarımın arasında gezdirirken küçük bir inilti çıktı ama ikimiz de bunu yapmamışım gibi davrandık. Ayrıca kot pantolonunun fermuarını zorlayan devasa şişkinliği de fark etmemiş gibi davrandık.

Beni kuruladı. Bana kendi tişörtlerinden birini ve ayak bileklerinden kıvrılmış bir çift eşofmanını giydirdi. Saçlarımı taradı ve yanağıma Neosporin sürdü, sonra beni usulca öptü ve tekrar yatağa yatırdı. Bana çay yapmak için mutfığa gittiğinde, az önce giydiği kıyafetleri çıkardım ve geri dönüp kaşlarını çatarak durduğunda masum davrandım.

Planım işe yaramadı. Çıplaklığımı görmezden geldi, çayı içmemi emretti ve kot pantolonunu çıkarmadan yanıma yattı.

Görünüşe göre sonunda seks yapıp yapmayacağımız ve ne zaman yapacağımız da onun kararıydı. Her zamanki kaşık kucağımızda uyuyakalmıştık.

Sabah, daha fazla krep vardı. Dikişler kontrol edildikten sonra yanağıma biraz daha Neosporin sürüldü. Sonra, kendimi biraz daha güvende hissettiğim ve yalnız kalabileceğimi düşündüğüm için, A.J. kıyafetlerimi ve istediğim diğer birkaç şeyi almak için evime gitti ve yiyecek alışverişine çıktı, ben de onun odasını karıştırmakla meşguldüm, bana onun hakkında ipucu verecek bir şey bulmaya çalışıyordum.

İşte bulduğum şey: sıfır.

Dolabında sadece birbirinin aynısı kot pantolonlar, botlar, ceketler ve kapüşonlu sweatshirtler var; kot pantolonlar ve kahverengi deri bir bomber hariç çoğu siyah. Şifonyerinde düzgünce katlanmış çoraplar, iç çamaşırları ve tişörtler var. Banyodaki ecza dolabı herkesinki gibi. Mini mutfakta ıvır zıvır çekmecesini yok, kitaplıkta fotoğraf albümleri yok, yapılan seyahatlerden hatıralar yok, makbuzlar yok, posta yok, telefon rehberi yok ve tabii ki girmeye çalışabileceğim bir telefon ya da bilgisayar yok.

Herhangi biri de olabilir, hiç kimse de. Sanki bir hayalet gibi.

İlgi çekici olan tek şey CD koleksiyonu. Operadan reggae'ye, country'den caza, klasik rock'tan punk ve heavy metal'e kadar her tür müziği bölümlere ayırmış ve sanatçılara göre alfabetik olarak sıralamış. Opera açık ara

en büyük bölüm, ardından caz geliyor. Adını hiç duymadığım gruplar ve müzisyenler büyük bir yekûn tutuyor. Hareket halindeyken müzik dinleyebilmesi için ona bir iPod vermeyi düşünüyorum ama sonra müzik satın almak için bir kredi kartı olup olmadığını merak ediyorum. Harcamalarını ve satın alma geçmişini takip eden bir şeyle ilgileneceğinden şüpheliyim.

Babama söylediğine göre ben tamamen şebekeden uzağım. Evinin etrafına bakınca bunu anladım.

Kollarında bavulum, bir poşet yiyecek ve selofana sarılmış bir buket kırmızı gülle döndüğünde dedektiflik işim aniden sona eriyor. Bavulumu yatağın yanına bırakıyor, market poşetini mutfak tezgahının üzerine bırakıyor ve beni dudaklarımdan hafifçe öptükten sonra gül buketini bana sunuyor.

Şok oldum ve memnun oldum. En son ne zaman bir erkeğin bana çiçek getirdiğini hatırlamıyorum. Eric bir keresinde bana bir çiçekçiye çiçek almanın bir kuyumcuya elmas yüzük ya da bir şarapçıya bir şişe başkasının şarabını almak gibi bir şey olduğunu söylemişti. Bunun kötü bir davranış olduğunu düşünürdü.

"Kimse bana çiçek almıyor!"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ben de tam olarak bu yüzden yaptım." A.J. bana gülümsüyor ve kalbim eriyor. Mutlu görünüyor, neredeyse kaygısız, bu da beni mutlu ediyor.

"Vazonuz var mı?" Mutfağa bakıyorum ama aday olabilecek bir şey göremiyorum.

"Oh. Hayır." Bir an için üzülüyor ama sonra neşeleniyor. "Belki alt kattaki mutfaklarda olabilir. Orada her türlü konteyner var. Ya da kapıcı dolabında veya depolardan birinde. Burası önceki sahiplerinin geride bıraktığı eşyalarla dolu."

Kendi kendine ıslık çalarak, yiyecek paketlerini açmaya başlıyor. Onun bu evcimen yönünün beni tahrik etmesi biraz heyecan verici ve çokça korkutucu. Garip olsa da, aynı zamanda rahatlatıcı ve konforlu. Bir Cumartesi sabahı evlerinde, hayatlarının geri kalanını birlikte geçirmeyi dört gözle bekleyen herhangi bir çift olabilirdik.

Ve sadece son haftalarında değil.

Bu kötü düşünceyi bir kenara itiyorum ve kendimi küçük lavaboyu suyla doldurmakla meşgul ediyorum. Daha uygun bir kap bulana kadar içebilmeleri için güllerin saplarını suya batırıyorum. Umutsuzca sorular sormak istiyorum, ama yapamayacağımı biliyorum, bu yüzden bunun yerine ince bir balık avı olmasını umduğum bir şey yapıyorum.

"Buradan bahsetmişken, The Grand Budapest Hotel'i hiç izledin mi? Bana tamamen onu hatırlatıyor."

"Hmm."

Tamam, burada yaşamaya nasıl geldiğine dair umduğum açıklama tam olarak bu değildi. Tekrar deniyorum. "Satın almadan önce uzun süre boş muydu?"

"Yıllar. Aslında bir resort otel olarak inşa edilmişti ama hiç yapılmadı. Sahilden çok uzaktı sanırım. Sonra dini bir tarikat tarafından satın alındı. Liderleri intihar etmeden önce birkaç on yıl ellerinde tuttular ve tekrar satışa çıktı. Sonra bir şirket satın aldı ve zengin uyuşturucu bağımlıları için özel bir rehabilitasyon merkezi haline getirmeye çalıştı. Orada ne olduğunu bilmiyorum ama başarılı olamadı, bu yüzden özel bir yatırımcı satın aldı, tamir etmeye ve çevirmeye çalıştı, ancak ekonomi boka sardı ve her şeyi kaybetti. Vergi Dairesi, ödenmemiş vergilerini karşılamak için el koymuş. Sonra yaşlı ve eksantrik bir adam burayı açık artırmada satın aldı ve ölene kadar hemşiresiyle birlikte burada yaşadı. O zamandan beri boş duruyor."

A.J.'nin hissettiği gibi görüldüğü için satın aldığı bu zavallı, terk edilmiş otelin geçmişinde böyle bir dizi başarısızlık olması beni mantıksız bir şekilde depresyona sokuyor. Uğursuz olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum ama tabii ki tam da bunu takıntı haline getirmeye başlıyorum.

Pencereden tepelerin manzarasına bakarken, "Bu kadar karmaşık bir geçmiş olması garip," diye mırıldanıyorum.

Arkamdan, A.J. kollarını belime doluyor. Boynumun arkasını öpüyor, erişebilmek için saçlarımın kenarına burnunu sokuyor. "Kendimi evimde hissetmemin nedenlerinden biri de bu."

İtirafı o kadar beklenmedikti ki, "Senin de mi şaibeli bir geçmişin var?" diye sordum.

Beklediğim gibi hırlamıyor ya da beni dondurmuyor. Sadece çenesini omzuma yaslıyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Kesinlikle, Prenses. Bir kuşun tüyleri."

Böyle olduğunda beni öldürüyor. Kendinden nefret etmesi çok derin. Keşke onu alabilsem.

Dönmeden usulca, "Sihirli bir lamba bulsam ve içinden bir cin çıkıp bana üç dilek hakkı tanıyacağını söylese, hepsi de başına gelen kötü şeyleri unutabilmen ve sonsuza dek mutlu olman için olurdu" diyorum.

Sözlerimden etkilendiğini söyleyebilirim, çünkü içinden küçük bir titreme geçiyor. Yüzünü boynuma çeviriyor. "Geçmişimdeki her kötü şey benim başıma gelmedi meleğim. Bazıları başkalarına yaptığım kötü şeylerdi."

Kalbim daha hızlı atıyor. "Her ne yaptıysan, mecbur olduğun için yaptığını biliyorum. Başka seçeneğin olmadığı için yaptığını biliyorum. Sen iyi bir adamsın A.J. Bunu biliyorum."

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Buna inanıyorsun çünkü sen iyisin. İnsanların içindeki iyiliği görüyorsun. Ama her zaman seçimlerimiz vardır meleğim. Zor ya da boktan olsalar bile, verdiğimiz her karar bir seçim içerir." Sesi daha da alçalıyor. "Ve benim iyi bir adam olduğum konusunda yanılıyorsun. Her kötü seçimi gözüm açık yaptım... başkalarına zarar verenleri bile. Ne yaptığımı her zaman çok iyi biliyordum. Yaptığım şeylerin hiçbir mazereti yok."

Hiç tereddüt etmeden ve niyet etmediğim bir sertlikle, "Ne yaptığın umurumda değil. İsa, Hitler ya da ikisinin arasında bir şey olman umurumda değil. Bunların hiçbiri benim için önemli değil."

Elleri omuzlarımda, A.J. beni çeviriyor. Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Öyle olmalı."

Başımı sallıyorum. "Öyle değil. Ve ne olursa olsun asla da olmayacak. Beni ikna etmek için ne söylersen söyle, ne öğrenirsem öğreneyim."

"Bunu kastetmiş olamazsınız. Eğer gerçekleri bilmiyorsanız."

Buraya nasıl bu kadar çabuk geldik bilmiyorum, oysa tek istediğim onun otele nasıl sahip olduğuna dair bilgilerimi dolduracak birkaç rastgele bilgi idi, ama işte buradayız. Bu fırsatı kaırmayacağım. "Anlat o zaman. Dene beni."

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Dudakları ayrılıyor. Gözleri yanıyor. "ünkü henüz seni kaybetmeye hazır değilim."

"Söz veriyorum beni kaybetmeyeceksin."

Gölümsemesi hayatımda gördüğüm en hüzünlü şeydi.

"Hayır." "A.J.-"

"Hayır," diye tekrarlıyor, daha kararlı bir şekilde.

Soru-cevap zamanı sona erdi. Bunun altını çizmek için benden uzaklaşıyor ve market poşetini açmayı bitiriyor. Acınası bir sessizlik içinde onu izliyorum. Kahverengi kağıt torbadan çıkardığı son şey tek kullanımlık bir cep telefonu. Gözlerime bakmadan telefonu bana uzatıyor.

"Çantanızı getirdim ama cep telefonunuzu dairenizde bıraktım." "Bu takip edilemez." diye ekliyor.

Eric. İşte yine geliyor, kıskançlığıyla ve bana hediye ettiği tüm o korkunç anılarla davetsiz misafirim oluyor. "Sence Eric telefonumla beni takip etmeye çalışabilir mi?"

"Onun her şeyi yapabileceğini düşünüyorum ve işi şansa bırakmayacağım, bu yüzden bundan sonra bir yakıcı kullanacaksın."

"Ne, sonsuza kadar mı?"

Bakışlarında karanlık ve tehlikeli bir şey var. "Güvende olduğunu bilene kadar."

Daha fazla soru sormak üzereydim ama karşı konulmaz bir hapşırma dürtüsü beni ele geçirdi. Şiddetle hapşırdım ve beklenmedik bir güçle sarsıldım. Neyse ki ağzımı ve burnumu kapatacak vaktim vardı, yoksa A.J. sümük içinde kalabilirdi. "Özür dilerim," dedim utangaç bir tavırla.

Sonra tekrar hapşırıyorum. Ve tekrar. "Söylediğim bir şey yüzünden mi?"

A.J. şaka yapıyor ama bir anda içimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor ve soğuk terler döküyorum. "Oha."

"Sorun nedir?" Endişelenen A.J. bir adım daha yaklaşır.

"Birdenbire kendimi pek iyi hissetmiyorum." Sıcaklık boynumdan girip yüzüme yayılıyor. Yanaklarım kızardı.

Elini dirseğimin altına koyarak beni deri koltuğa doğru götürdü ve "Otur" dedi.

Garip bir şekilde güçsüz hissediyorum, yapıyorum.

Banyoya gidiyor ve elinde bir termometreyle dönüyor. Bir sonraki komutu "Aç" oluyor, ben de ona uyuyorum ve ince cam tüpü dilimin altına sokmasına izin veriyorum. Otuz saniye içinde çıkarıyor, bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Yüz iki."

Birkaç dakika içinde başım çatlamaya başladı. A.J. bana iki aspirin verdi. Kanepede yatarak, hapsirarak, ateşlenerek ve üşüyerek geçirdiğim bir saatin ardından, artık aşikâr olanı inkâr edemiyorum.

Grip oldum.

Evren bana bir şey mi söylemeye çalışıyor?

Chapter 25

Beş gün boyunca tamamen kendimde değildim. On iki yaşımda geçirdiğim boğaz enfeksiyonundan ve on gün okula gidemediğimden beri hiç bu kadar hasta olmamıştım. Babamı ve kızları her gün kontrol etmek için aramak dışında, çoğu zaman uyuyorum, huzursuzca dönüp duruyorum, uyandığımda A.J.'in gitmiş olduğunu gördüğüm ya da Eric'in beni karanlık bir sokakta kovaladığı, parmaklarının boynumu kavradığı rahatsız edici rüyalar görüyorum. Uyumadığım zamanlarda halsizim, başım ağrıyor, vücudum nemli ve beceriksiz. Yataktan kendi başıma çıktığım tek zaman, tuvaleti kullanmak için bir zombi gibi ayak sürüyerek banyoya gitmek oluyor.

Ben bu kadar hastayken A.J. ne yapıyor?

Düşünceli, karamsar, belalı davulcu Florence Nightingale'e dönüşüyor.

Terli alnımı soğuk bezlerle nazikçe siliyor. Bana her türlü soğuk algınlığı ve grip ilacını alıyor. Benim için endişeleniyor, yastıkları kabartıyor, battaniyeleri düzeltiyor ve her hapsirik ve burun çekişte endişeleniyor. Ben çok hasta olduğumda

Kendimi beslemek için oturamayacak kadar zayıf olduğumda beni göğsüne yaslıyor ve kaşıkla tavuk çorbası ya da sağlık dükkanından aldığı organik dondurmayı yediriyor.

Bana bile okuyor. Birinci katta yıpranmış bir kütüphane var ve içinde Prenses Gelin'in bir kopyasını buluyor. Yatağımda yanıma oturup yüksek sesle okuyarak, tüm farklı bölümleri farklı seslerle yaparak saatler geçiriyor.

Hiç bu kadar iyi bakılmamıştım, on iki yaşımdayken annem tarafından bile. Kendimi kozalanmış hissediyorum. Çok hasta olmama rağmen kendimi şımartılmış hissediyorum. Bella gündüzleri başımın yanındaki yastıkta, geceleri de A.J. ve ben uyurken ayaklarımızın dibinde bana sarılmayı sevmeyi bile öğrendi.

Ve her sabah uyandığımda başımın yanındaki yastığın üzerinde yeni bir origami kuşu oluyor. Bugün, A.J.'nin evindeki altıncı günümde, şimdiye kadarki en özenli yaratım: kuyruğu gerçek tüylerden oluşan bir tüyle tamamlanmış siyah ve deniz mavisi bir tavus kuşu.

Elime alıyorum ve şaşkınlıkla bakıyorum. O kadar mükemmel, o kadar detaylı ki, bir makine tarafından üretilmiş gibi görünüyor.

A.J.'nin banyoda hareket ettiğini duydum ve "Origamiyi nasıl öğrendin?" diye seslendim.

Kafasını kapıdan uzattı. "Günaydın! Sıra sende!"

Beni konuşurken görmekten mutlu olduğunu söyleyebilirim. Sanırım son altı gün boyunca ona en fazla söylediğim şey, sorularına ya da komutlarına cevap olarak bir dizi homurtu oldu. Dürüst olmak gerekirse, her şey biraz bulanık. Hâlâ güçsüzüm ama en azından başım artık ağrımıyor ve titremem de nihayet geçti.

"Eğer bunu arayabilirsen."

Saçıma dokunuyorum. Düğüm yuvası gibi. A.J. oturacak enerjim olduğunda beni kuvette yıkıyor ama saçlarım sadece bir kez yıkandı ve kirli saman gibi geliyor. Acaba rastam mı var?

Siyah naylon boks şortunun içinde gülünç derecede seksi görünüyor ve başka hiçbir şey giymiyor. Bana doğru

ilerlerken onu süzmekten kendimi alamıyorum. Bayıldım.

Hareket ettiğinde dövmelelerine bakıyorum; sanki canlılarmış, kaslarının üzerinde dans ediyorlarmış gibi.

Ona her birinin ne anlama geldiğini sormaya karar verdim. Eğer sadece bir günüm kaldıysa, onunla konuşmak için bu kadar çok fırsatı kaçırdığım için onu her konuda sorguya çekeceğim.

Kalbim sıkışıyor. Haftanın sadece bir günü kaldı. Yoksa bugün son gün mü? Saymayı unuttum.

A.J. yanımdaki şiltede dizlerinin üzerine çöktü. Kuşu uzattım.

"Ee? Bunu yapmayı nasıl öğrendin?"

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor, ağzında bir gülümseme beliriyor. "Beğendin mi?"

"Beğendin mi? Hayır, beğenmedim. Bayıldım. İnanılmaz bir şey. Kuyruk için o küçük tüyleri nereden buldun?"

"Mother Plucker adında bir dükkan. Satın alabileceğin her tür tüy var. Beni Kenji tanıştırdı."

Bir elini uzun saçlarında gezdiriyor. Bu hareket o kadar bariz bir şekilde cinsel içerikli ki sanki bir porno filminden fırlamış gibi görünüyor. Çıplak göğsü ve pazuları sergilenirken, kaslı kalçaları açıkken, söylediklerine konsantre olmakta biraz zorlanıyorum.

Çünkü o şortun altına bir şey giymediğini biliyorum.

Görünüşe göre libidom geri kalanımdan çok daha çabuk iyileşti.

"Sana origamiyi öğreten de Kenji miydi?" Bu tamamen mümkün görünüyor, ancak muhtemelen Kenji Japon olduğu için ırkçı bir profil çıkarıyorum.

A.J. sessizce, "Hayır. Bunu bir Japon fahişeden öğrendim." diyor.

Ve aniden elimdeki bu tavus kuşundan şiddete varan bir tutkuyla nefret ediyorum. Onu ezmek istiyorum. Dişlerimle parçalara ayırmak istiyorum.

A.J. eğiliyor ve çenemi avuçlarının arasına alıyor. Keşke bunu yapmasından bu kadar hoşlanmasaydım, çünkü ben

Şu anda ciddi sinirliyim.

"Öyle bir şey değildi. O bir arkadaşı."

Hiçbir şey söylemiyorum. Bakışlarımı tavus kuşuna dikiyorum. Bana sırttığını hayal ediyorum.

"On beş yaşındaydım meleşim. O benden neredeyse otuz yaş büyüktü. O sadece bir arkadaşı."

Kaşlarımı çatarak, sinirli bir şekilde ona bakıyorum. Zihnim neredeyse bir haftadır olmadığı kadar keskin ve söyledikleri bana hiç mantıklı gelmiyor. "On beş yaşında bir çocuğun orta yaşlı bir Japon fahişeyle takılarak ne işi var?"

Ağızından çıkan ilk şey sert bir "Ben hiç çocuk olmadım." oluyor. Sonra sanki ses tonundan pişman olmuş gibi daha nazik bir şekilde ekliyor: "Ve uzun bir süre boyunca sahip olduğum tek arkadaşlar fahişelerdi."

Hayretler içindeyim. Bu iki cevhere verilecek doğru cevap nedir?

İç geçiriyor, çenemi bırakıyor ve elini tekrar saçlarında gezdiriyor. "Evet. Kulağa garip geldiğini biliyorum."

"Hayır, hiç de değil! Bu tamamen mantıklı geliyor, A.J.! Her genç erkek etrafını fahişelerle çevirmez mi? Yani, topuklu ayakkabılar yüzünden futbol takımları için en iyi seçimleri yaptıklarını düşünemiyorum, ama eminim güreşte gerçekten harikadırlar!"

Başını eğmiş, alaycı çıkışımdan rahatsız olmamış bir şekilde dikkatle bana bakıyor. "Sen . . kıskanıyor musun?"

Yüzüm kızarıyor. Elimdeki kuşa bakıyorum. Belki de şu anda kaçacak gücüm olmadığından, ona gerçeği söylüyorum. "Arkadaş dediğin tüm o kızlar ya da kadınlar muhtemelen senin hakkında benim bileceğimden çok daha fazlasını biliyorlardır. Yani evet, kıskanıyorum. O kadar kıskancım ki beni kessen yeşil kan akar."

Bir anlık gergin bir sessizlik oldu. A.J. sonunda sessizliği bozarak, "Olma. Onların her biri öldü."

Kuş elimden düştü.

Saint Petersburg'daki mezarlığa gönderdiği beyaz gülleri düşünüyorum. Parmak eklemesindeki çiçek dövmesini düşünüyorum,

"kaybettiği" herkesin on iki baş harfinin olduğu yapraklar. Babama birkaç numarası olduğunu ve Eric nerede olduğumu öğrenip buraya gelirse bir daha asla görünmeyeceğini söylediğini düşünüyorum. A.J.'in nasıl korkunç, affedilemez şeyler yaptığını söylediğini düşünüyorum.

Ona nasıl umursamadığımı söylediğimi düşünüyorum.

Titriyorum. Kusacakmışım gibi hissediyorum. Ona baktığımda, kısık gözlerle beni izliyordu.

"Şu anda aklından neler geçiyor Chloe?"

Olan biten tam bir kaos. İnkârın tembel ve rahatlatıcı isteksizliğine karşı sezgilerimin çanları yüksek sesle ve ısrarla çalıyor ve tek duyduğum çınlama ve vızıltı, öfkeli bir arı sürüsü gibi durmaksızın yükselen bir gürültü.

Yutkunuyorum. Ağzım kemik gibi kurudu. "Las Vegas'tan değilsin, değil mi?"

Bu bir soru değil. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre bakışlarımı tutuyor. Cevap vereceğinden emin değilim ama sonra yavaşça başını sallıyor.

Omurgamdan başlayıp dışa doğru ilerleyen bir soğukluk vücudumu sarıyor. Hareket edemiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. "Peki ya ailen, ev kadını ve papaz? Onlar da mı yalandı?"

Bir inkâr ya da sessizlik bekliyorum ama hemen cevap veriyor. "Hayır." Sonra gözlerini kapatıyor. "Ve evet, bir bakıma. Onlar benim öz ailem değildi ama beni büyüttüler, bana yeni bir isim, yeni bir hayat verdiler. Beni evlat edindiler." Gözlerini açtı. Gözlerinde karanlıktan başka bir şey görmüyorum.

"Sen bebekken mi?"

Bir kez daha tereddüt etmeden cevap veriyor. "Bu ülkeye geldiğimde, on altı yaşındaydım."

Kafamın içindeki gürültü artıyor. Yanağımdaki dikişler zonkluyor. Onları kaşımak istiyorum. Onları söküp atmak istiyorum. "Nereden?"

Taş gibi hareketsiz. "Zaten biliyorsun." diye fısıldıyor.

Haklı; biliyorum. Belki de başından beri biliyordum.

"Rusya."

Başını salladığında rahatladım. Nihayet. Gözlerimi kapatıyorum. Korkunç gürültü azalıyor, sadece sessizlik var, berrak ve soğuk. "Ve öz annenizin adı Aleksandra Zimnyokov."

Ona tekrar baktığımda, A.J.'in yüzünde bir sefalet ifadesi vardı. Gözleri yaşlarla parlıyor. "Ben on yaşındayken öldü." Sesi çatlıyor. "O bir fahişeydi."

Aman Tanrım. Özlediğim her şey parmakların birbirine kenetlenmesi gibi hızlı, zahmetsiz bir netlikle birbirine örülmeye başlıyor. Aklımdaki tüm sorular, önümde diz çöken adamla ilgili tüm gizemler etrafımızda dolaşıyor, fısıldaşıyor, havayı ağırlaştırıyor.

Sesimde şaşırtıcı bir güçle, "Bana gerçek adını söyle" diye talep ediyorum.

A.J.'in yüzü buruşuyor. Bir binanın yanışını izlemek gibi.

"Alexei. Benim adım Alexei Janic Zimnyokov." Göğsünden bir hıçkırık koptu. "On iki yıldır bunu yüksek sesle söylememiştim."

Kalbim patlayacak. Hissedebiliyorum, göğsümün içinde genişliyor, o kadar genişliyor ki patlayacak ve beni öldürecek.

Sonra ayağa fırlar ve odadan kaçır.

Chapter 26

Onu takip ediyorum. Yavaşça, çünkü hâlâ güçsüzüm, yirmi yedi numaralı odadan uzun koridora doğru ilerliyorum, Bella yanımda koşturuyor. Merdivenlerden ana kata çıkıyorum.

A.J. hiçbir yerde görünmüyor.

Ayaklarımın dibinde, Bella ofluyor. Ona bakıyorum, otelin arka tarafına giden koridora doğru bakıyor. "Göster bana Bella. Babam nerede?"

Hırıldıyor ve koşarak uzaklaşıyor. Arkasından gidiyorum, kalbim küt küt atıyor, dizlerim jöle gibi.

Bugün hava bulanık; yakında bir fırtına çıkacak. A.J.'in odasında pencerelerden gökyüzünü gördüm, kayrak grisi, yağmur tehdidi ve aşağıda sessiz koridorlarda yalınayak yürürken çok az ışık var. Bella havuzun avlusuna açılan kapıya ulaştığında bana bakıp bekliyor. Dışarı çıkıyoruz.

Onu hemen görüyorum, boş havuzun kenarında duruyor. Hareketsizdi, ölü yığınlarına bakıyordu.

ayrılıyor. Durduğum yerden bile ellerinin nasıl titrediğini görebiliyorum. Tepemizdeki bulutlar her şeyi gölgeli bir yarı ışığa büründürüyor, bu yüzden sabah olmasına rağmen geceye doğru gidiyormuşuz gibi görünüyor. A.J. başını kaldırıp bana baktığında ilk yağmur yağmaya başlıyor.

Yüzü çoktan ıslanmış.

Aramızdaki çekim o kadar güçlü ki, sanki görünmez bir el göğsüme uzanmış ve kalbimi yakalamış gibi hissediyorum. Karşı koymaya bile çalışmıyorum. Ayaklarım ben onları durduramadan hareket ediyor ve sonra koşmaya başlıyorum.

Birkaç adım uzaklaştığımda kollarını açtı. Tüm hızımla göğsüne çarpıyorum, ama bu onun dengesini bozmuyor. Kollarını bana doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

"Hâlâ buradasın."

Sesi kısık. Kalbimin etrafındaki yumruk sıkılaşıyor. "Hâlâ bir günüm daha var."

Islanıyoruz. Çiseleyen yağmur sağanağa dönüşüyor ama ikimiz de bunu görmezden geliyoruz. Veranda tentesinin altında Bella havlıyor, içeri gelmemizi istiyor.

"Yalan söylediğim için benden nefret etmiyor musun?" diye fısıldıyor, titreyerek.

Ve kalbim, sevgili Tanrım, zavallı hırpalanmış kalbim, çatır çatır açılıyor. Ağlamaya başladım. "Hayır, senden nefret etmiyorum, A.J. Seni seviyorum! Kim olursan ol seni seviyorum! Kendine ne isim takarsan tak, ne yaparsan yap seni sevmemezi edemem! Bunların hiçbirisi umurumda değil!"

Sözlerim onu inletiyor. Yüzümü ellerinin arasına aldı. Beni derinden, tutkuyla öpüyor, kalbi göğsümde sertçe çarpıyor. Yağmur kirpiklerime takılıyor ve yanaklarımdan aşağı kayarak gözyaşlarıma karışıyor.

Beni kollarının arasına aldı. Yüzümü boynuna yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, titriyorum, kollarım güçlü omuzlarına dolanıyor. Bizi yağmurdan çıkarıp otele sokuyor ve merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Tüm bu süre boyunca kalbim bir sinek kuşununki gibi atıyor. Titrememi durduramıyorum ya da nefesimi tutamıyorum.

Odasının kapısını tekmeleyerek açtı. Yatağa doğru ilerliyor, üzerine diz çöküyor ve beni kollarına alarak uzanıyor. Beni tekrar öpüyor, umutsuzca, vücudu ıslak ve benimkine karşı sert. Ben de aynı çaresizlikle karşılık verince, ıslak tişörtümü, eşofmanımı ve külotumu yırtıyor, çıplak bedenime bakabilmek için hepsini bir kenara fırlatıyor.

Bakışları hayranlık uyandırıyor. Bacaklarımın arasında diz çöküyor, ellerini uyluklarımdan aşağıya, kalçalarımın ve karnımın üzerinde gezdiriyor ve sanki etimin her santimini ezberliyormuş gibi yavaşça göğüslerimin üzerinden yukarıya doğru çıkıyor. Dokunduğu her yerde kendimi alev almış gibi hissederek ellerine doğru kıvrılıyorum.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor, göğüslerimi okşayarak. "Çok güzelsin meleğim."

Kollarımı uzatıyorum. Kendini üstüme bırakıyor. Ağırlığını, ıslak göğsünü göğsümde hissetmeyi, teninin ve saçlarının kokusunu seviyorum. Onun içinde boğulmak istiyorum.

Aleti kalçama doğru sertleşiyor. İnce naylon şortu ona uymuyor; çıplak da olabilirdi.

Beni öptüğünde pelvisimi onunkine doğru sallıyorum. Ağzımın içinde inliyor. Ellerimi sırtından aşağı kaydırıp şortunun lastiğinin altından geçiriyorum ve kıcını kavrayıp tırnaklarımı tenine batırıyorum. Tıslıyor ve geri çekiliyor, acı çekiyormuş gibi görünüyor ama bunun tırnaklarımdan kaynaklanmadığını biliyorum.

Çünkü hala kendini tutuyor.

Gözlerinin içine bakıyorum. "Beni asla becermeyeceğini söylediğini biliyorum. Ama benimle sevişmeyeceğini hiç söylemedin."

Aleti bacağıma doğru seğiriyor. Acı çekiyor, kendisiyle savaşıyor, yüzüme bakıyor.

Bana daha önce söylediklerini, benimle asla yatmamasının nedeninin sonsuza dek ona ait olmam olduğunu hatırlayarak fısıldıyorum: "Ben zaten seninim A.J. Artık çok geç. Her şeyim zaten sana ait."

Tam olarak ne olduğunu, karar verdiği anı görüyorum. Son bir nefes için titriyor, sonra kirpiklerini kırptırıp

yumuşak bir nefes vererek pes ediyor.

Parmaklarını saçlarımla derinliklerine sokuyor, ağzını ağzıma dayıyor ve beni hayatım boyunca hiç öpmediğim gibi öpüyor. Her şeyini ortaya koyuyor, bedenini, kalbini ve hatta ruhunu, öyle ki artık iki kişi bile değilmişiz gibi hissediyorum; kaynaşmışız. Bu inanılmaz bir şey.

Bu bir iddia.

Öpüşmenin sonunda ona karşı kıvranıyorum, arzuyla sayıklıyorum. İnce naylon şortunu kalçalarından aşağı doğru çekip kumaşı yırtıyorum. Kalçalarını kaldırıp sikinin aramızda serbest kalmasına izin veriyor, sonra kendini tekrar aşağı indiriyor, böylece sıcak ve zonklayarak göbeğime bastırıyor.

Elini bedenlerimizin arasına uzatıyor ve ereksiyonunu avucunun içine alıyor. Sikişin ucunu giriş deliğimin üzerinde ileri geri kaydırıyor, yüzümü izliyor, inlemelerimi ve alçak inlemelerimi dinliyor. "Hap kullanıyor musun bebeğim?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum.

Tek kelime etmeden ağırlığını kaydırıyor, yatağın kenarına uzanıyor ve altından küçük bir folyo paket çıkarıyor. Dişleriyle yırtarak açıyor ve altın harflerle yazılmış "Magnum XL" yazısını ikiye ayırıyor. Prezervatifi sertleşmiş sikişin uzunluğuna doğru hızla yuvarlamasını ve sonra tekrar kalçalarımla arasına yerleştirmesini nefes nefese izliyorum.

İçime girdiğinde, dolgunluk hissiyle nefes nefese kalıyorum. O büyük, ama ben o kadar ıslak ve hazırım ki, gittiği kadar yavaş gitmesine gerek yok.

Alçak bir gök gürültüsü camları tıkırdatıyor. Yağmur çatıya sertçe vuruyor.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum, kalçalarımı sallıyorum, onu daha derine sokmaya çalışıyorum, ama kontrol onda. Tempoyu benim ayarlamama izin vermiyor. Beni öpüyor, sonra başını eğiyor ve dişlerini kullanarak meme ucumu sertçe ağzına alıyor. Hem zevk hem de acı içinde haykırarak eğildim. Anında yumuşuyor, diliyle meme ucumu yalıyor, hafifçe emiyor, diğer meme ucuna geçip aynı ilgiyi ona da gösteriyor.

Altında kıvraniyorum. Tutarsızca yalvarmaya başlamam sadece birkaç saniye sürecek. Hâlâ sadece ucu içimde ve her güzel santimine ihtiyacım var. Şimdi.

"Chloe. Kıpırdama." Sesi sert, sertliğin bu tarafında.

"Yapamam." Bu doğru; kelimeleri söylerken kalçalarım titriyor. Parmaklarım kıcıını sıkıyor.

"Seni bağlamama gerek var mı?"

Şimdi donuyorum. Vücudum tamamen hareketsiz kalıyor. Sadece göğsüm hareket ediyor, nefesimle birlikte hızla yükselip alçalıyor.

Başını kaldırıyor ve kulağıma Rusça bir şeyler üflüyor. Ses tonu yumuşak ama kullandığı dil gırtlaktan, sert ve inanılmaz derecede cinsel. Az önce bana ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ama yanıyorum.

Elini hareket ettiriyor ve başparmağını şişmiş, ağrıyan klitorisime bastırıyor. Kaskatı kesilerek nefes alıyorum, hareket etmemeye çalışıyorum. Alçak sesle, tatmin edici bir övgüyle ödüllendirildim.

"Aferin kızıma."

Hala içimde daha derine batmayan AJ, ağzını tekrar meme ucuma indiriyor. Başparmağıyla klitorisimin etrafında yavaş, nazik daireler çizerken aynı anda emmeye başlıyor.

Zevk iniltiğim kesildi. Gözlerim kayarak kapanıyor. Hareket etmemek, kalçalarımı esnetmek ve sırtımı kamburlaştırmak için inanılmaz derecede güçlü dürtüye direnmek, eline karşı eğilmek için konsantrasyonumun her zerresini harcıyorum.

"Mükemmel," diye fısıldıyor ve içimde daha da kayıyor.

Etrafında gerildiğimi hissediyorum. Onun sıcaklığını, sertliğini, tepeden tabana kadar uzanan nabız gibi atan damarı hissediyorum. Orgazma o kadar yakıным ki kendimi sabit tutmak için ağzımın içini ısırarak zorunda kalıyorum.

"Gözlerini aç bebeğim."

Ben biliyorum. Burnu benimkinden birkaç santim uzakta. Yüzü gergin, gözleri hem yumuşak hem de heyecan verici bir şekilde sert. Belli ki bu kadar yavaş gitmek benim için olduğu kadar onun için de zor. Bunu neden yaptığını merak ediyorum.

"Tekrar söyle."

"Ne?"

"Biliyor musun?"

Sadece birkaç şeyden biri olabilir. Dudaklarımı ıslatıyorum. "Ben seninim."

Bir santim daha içeri kayıyor.

Nefes alıyorum, hareketsiz kalmak için mücadele ediyorum. Parmaklarım kışının kaslarına saplanıyor.

"Başka ne var?"

"Her şeyim sana ait."

Birkaç santim daha içeri bastırıyor, kocaman ve sıcak, dudaklarımdan süzülen iniltiyi durduramıyorum. Kalçalarım beline sarılmamak için gösterdiğim çabayla titriyor.

"Başka ne var?"

"Ve ... ve ..."

Bekliyor, sığ nefes alıyor, kapüşonlu gözlerle beni izliyor. Bir dirseğinin üzerinde dengede duruyor, hâlâ bacaklarımin arasındaki sinir demetine masaj yapıyor. Onun da daha fazla dayanamayacağını söyleyebilirim. Şimdi benden ne söylememi istediğini ve söylediğimde ne yapacağını biliyorum.

Bir şimşek odayı kısa bir süreliğine pürüzlü bir beyaz dalgayla aydınlatıyor. Yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki silah sesi gibi duyuluyor.

Nefes verirken gözlerinin içine bakarak fısıldıyorum, "Seni seviyorum."

Bir hayvaninkine benzer bir hırıltıyla içime kadar sokuyor.

Haykırıyorum. Vücudum ona karşı eğiliyor. Gözlerim kapanıyor. Başım yastığa yaslanıyor. A.J. içime girmeye başlıyor, derin ve sert, tekrar tekrar, büyük bir eli başımın altında, saçlarımı çekiyor, diğeri kalçamı kavırıyor, beni açık tutuyor.

Demek kaçırdığım şey buymuş.

Gelip onun adını haykırmadan önce aklıma gelen son tutarlı düşünce bu.

Chapter 27

Sizi damgalayan anlar vardır.

Sizi değiştiren, gerçekleşirken bile farkına vardığınız, sonrasında sizi eskisinden farklı kılacak anlar vardır. Sizi siz yapan, içine doğduğunuz aileden ya da onlara giden yolda yaşadığınız tüm deneyimlerden çok, hayatınızı değiştiren bu anlardır.

İyi ya da kötü, böyle bir anı bir kez yaşadıktan sonra bir daha asla geri dönemezsiniz.

A.J.'in kollarında terli ve doygun bir şekilde yatarken, başım göğsüne yaslanmışken, bacaklarımız birbirine dolanmışken ve çılgın kalp atışlarımız nihayet yavaşlamaya başlamışken, bunun o anlardan biri olduğunu biliyorum.

Daha bu sabah olduğum kızıdan farklıyım. Daha karanlık. Daha tehlikeliyim. Aslında, her şeyi yapabilirim. Çünkü artık korumak için yalan söylemeye, hile yapmaya, çalmaya ya da ölmeye hazır olduğum bir şey var. Yaşamak istemediğim bir şey.

olmadan.

Ya da birini.

Ve onun da paylaşma zamanı geldi. Artık aramızda duvarlar olmamalı, bundan sonra olmaz.

"Bana her şeyi anlat A.J. Baştan başla. Hiçbir şeyi atlama."

Derin nefes alışıyla göğsü yavaşça yükseliyor, başını kaldırıyor. Sağ eli kafa derimin üzerinde, parmakları saçlarıma dolanmış, sol eli ise göğsüne doğru savurduğum kolumun üzerinde yavaşça aşağı yukarı hareket ediyor.

"Ben her zaman diğer çocuklardan daha büyüktüm. Küçükken bile, her zaman grubun deviydim." Sesi yavaş, neredeyse uykulu, ne üzgün ne de mutlu, sadece gerçekçi. "En eski anım kavgaya dair. Ne hakkında olduğunu bilmiyorum ama benden birkaç yaş büyük bir çocukla dövüşüyordum ve kazanıyordum." Duraksıyor. "Çoğunlukla çığlıkları hatırlıyorum."

"Diğer çocuğun mu?"

"Kalabalık. İnsanlar etrafımızda durmuş bizi izliyordu. Bana tezahürat yapıyor."

"Kaç yaşındaydın?"

Bir an sessizce düşünür. "Belki dört ya da beş."

Yürümeye yeni başlayan bir çocuk hayal ediyorum, sokakta çıplak elle dövüşüyor, etrafı kudurmuş bir seyirci kalabalığıyla çevrili. Bu mümkün görünmüyor.

"Annen neredeydi?"

Sesinde bir omuz silkme var. "Bir müşteriyi beceriyorum."

Bir an sessiz kaldık, yağmuru dinliyoruz. Bella ayaklarımızın dibine sokulmuş, rüya görüyor. Patileri rüyasında koşarken seğiriyor.

"Babamı hiç tanımadım. Adını bile bilmiyorum. Annemin de onun kim olduğunu bildiğinden şüpheliyim. Gecekondu mahallelerinde fahişelerin hamile kalması yaygındı; kızlar korunmakta ısrar etmediğinde müşteriler daha fazla para ödüyordu. HIV tehdidi ve diğer her şey vardı elbette, ama prezervatif takmak zorunda kalmadıklarında her zaman daha fazla para ödüyorlardı. I

Nedenini bilmiyorum." Tekrar duraklıyor ve sesi kararıyor. "Bazıları da hamile bir fahişe için daha fazla para ödedi."

Göğsüne bir öpücük kondurup gözlerimi kapatıyorum.

"Büyüdüğüm genelev Darya adında bir kadın tarafından işletiliyordu ama herkes ona Matuşka derdi. Anne." Alaycı bir şekilde homurdandı. "Bir kurt o yaşlı kaltaktan daha fazla annelik içgüdüsüne sahipti. Kızları hastayken, hamileyken, paçavraya dönmüşken, dayak yemişken, açlıktan ölerken, her şey varken çalışmak zorundaydı. AIDS'ten ölmek üzere olup da hâlâ numaralar çeviren kızlar bile vardı. Nefes aldığınız ve bacaklarınızı açabildiğiniz sürece Matushka için bir değeriniz vardı."

Daha uzun, daha karanlık bir duraklama oluyor. "Ve eğer nefes almıyor olsaydın, bunun için özel ödeme yapacak bazı adamlar da vardı."

Kıpırdamadan yatıyorum. Bunu duymak istiyorum - buna ihtiyacım var - ama içimi kemireceğini biliyorum. Şimdiye kadar duyduğum en kötü şey olacağını biliyorum.

A.J. burnundan nefes veriyor, saçlarımı karıştıran sert bir patlama. "Matushka'nın kızlarının piçlerini doğurmalarına iki şartla izin verilirdi. Bir: Hamilelikleri boyunca para kazanmaya devam ettiler. Ve ikincisi: Mümkün olan en kısa sürede çocuklar işe gidecekti. Öyle değil," diye ekliyor dehşet dolu bakışlarımı görünce. "En azından büyüyene kadar değil. Kızların numara yapmaya başlamaları için on yaşına gelmeleri gerekirdi. Matushka daha erken başlamanın içlerini mahvettiğini söylerdi."

Yutkunuyorum. "Peki ya oğlanlar?" "Altı."

Bunu pişmanlık ya da üzüntü belirtisi olmadan söylüyor. Bu sadece hayatın bir gerçeği. Kardeşimin altı yaşındaki halini düşünüyorum. Sadece resimlerden hatırlayabiliyorum; o zaman doğmamıştım bile.

"Ve bu yüzden yapmak zorundaydın ..."

A.J. alçak sesle, ürpertici bir kahkaha atar. "Hayır. Ben değil. Tavuk şahinlerinin ödeyeceğinden çok daha değerliydim. Sadece sikilecek küçük bir delik değildim. Savaşabilirdim. Ve ev için, tek bir dövüş için yüzlerce bahis almak çok

Ahırınızda kaç tane olursa olsun, günde dört sefer yapan bir fahişeden daha kârlıdır."

Sesindeki acılık kalbimi kırıyor. Birdenbire ayrıcalıklı, birinci dünya terbiyemden, kıyafetlerden, arabalardan ya da oğlanlardan şikayet ettiğim onca zamandan utandım. Şimdiye kadar gerçek hayat benim için Noel Baba ya da dış perisi kadar gerçektir. Gerçek hayat Beverly Hills'teki küçük baloncuğumun güvenli sınırlarının ötesinde, dışarıda bir yerlerdeydi.

"Yani kalabilmek için savaşmaya başladın."

Başını sallıyor. "Çoğu kişiden daha erken, çünkü büyüktüm ve her zaman öfkeliydim. Neden bu kadar farklı olduğumu, neden seslerdeki renkleri gördüğümü ve başka kimsenin görmediğini anlamıyordum. Kendimi bir ucube gibi hissedirdim. Ve ne kadar çok kazanırsam, Matushka anneme o kadar kolay davranıyordu."

Bella uykusunda homurdanıyor ve arkasını dönüyor. Tekrar yerleşiyor, yorganın içine gömülüyor, hala boğazının derinliklerinde uyarıcı bir homurtu çıkarıyor.

"Annem bir bağımlıydı. Eroin, kokain, içki, eline ne geçerse. Ben on yaşındayken aşırı dozdan öldü. Noel sabahı. Matushka'ya üç gün boyunca söylemedim, ta ki annemin cesedi çürümeye başlayana kadar." Düşünceli bir şekilde ekliyor, "Sadece taze cesetler ticari maldı."

"Aman Tanrım" diye fısıldadım.

"Herkes çok hasta olduğunu ve yataktan çıkamadığını söyledim. Neyse ki o hafta Matushka taşradan on dört yaşında bir çift ikiz getirmişti. Çiftlik kızları. Babalarının artık onları beslemeye gücü yetmiyordu ve Matushka ikizler gibi nadir bulunanlar için iyi para ödüyordu. İkizler için tek bir fahişeden alabileceğinin üç katını alabiliyordu. Ve annemin tüm müdavimleri, diğer herkes gibi ikizlerle bir sıra istiyordu; haber yayılmıştı. İkizler geldikten sonraki ilk birkaç hafta diğer fahişelerin çoğu boşta kaldı. Yani yalanım ortaya çıktığında artık çok geçti. Matushka annemin kalıntılarından para kazanamadı."

Yüzünü saçlarıma çeviriyor. Kalbi avuçlarımin altında atıyor, sanki kurtulmaya çalışıyormuş gibi göğüs kemiğine çarpıyor.

"Bu yalanın bedelini on gün boyunca yataktan çıkamayacağım kadar şiddetli bir dayakla ödedim. Ama gidecek hiçbir yerim yoktu, bu yüzden şikayet etmeden katlandım. Diğer fahişeler bana baktı, emzirdi, yemek ve su getirdi. Matushka'nın bunu beklediğini sanmıyorum ama hayatta kaldım. Tekrar dövülebilecek duruma geldiğimde, Matushka beni benden üç yaş büyük bir çocuğun karşısına çıkardı. Adı Pavel'di."

Diğer çocuğun adını söylediğinde A.J.'in sesi çatlıyor. Yüzüne bakıyorum, gözleri kapalı. Kaşları birbirine yapışmış. Korkunç bir acı içinde görünüyor.

Duraksayarak fısıldar, "O ilkti... ilk olan . . . Ben öldürdüm."

Kalbim durdu. Dirseğimin üzerinde doğrulup ona bakıyorum. Gözlerini açtığında ateşi varmış gibi parlıyordu.

"Çok öfkeliydim. Annem hakkında, hayatım hakkında. Ona karşı çılgına dönmüştüm. Bir hayvan gibiydim. Ve kalabalığın sesi, beni teşvik etmeleri, kan aktıkça daha yüksek sesle bağırmaları, seslerinin renkleri, her şey o kadar siyahtı ki ..."

Sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini tekrar kapatıyor. "Yere düştüğünde boğazına bastım ve boynunu kırdım."

Boğazındaki haç dövmelerinden birine dokunuyor, kulağına en yakın olan küçük bir tanesine. Göremese de, parmakları sanki daha önce binlerce kez yapmışlar gibi ana hatları mükemmel bir şekilde takip ediyor.

Dehşetim o kadar büyük ki sadece sığ ve soluk soluğa nefes alabiliyorum.

Boynunda üç haç var.

"Matushka ondan sonra bana daha iyi baktı. O dövüşten çok para kazandı. Beni daha güzel bir odaya taşıdı, daha iyi yemekler verdi ve bana bir amacım olduğunu söyledi.

Hayatta. Bir değerim vardı. Savaşabilir ve kazanabilirdim, bu yüzden değerliydim. İstemememin bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey hayatta kalmaktı. On üç yaşına geldiğimde iki metre boyundaydım ve bazı çevrelerde ünlüydüm. Bana Medved derlerdi. Ayı."

Trina'nın ona kocaman sarılan ayı dediğini düşünüyorum ve midem bulanıyor.

"Neredeyse her hafta dövüştürdüm. Nadiren kaybederdim. On dört yaşımdayken kendi yaşımda bir çocukla eşleştim. Çok küçüktü. Onu neden bana verdiklerini bilmiyorum ama onu gördüğüm andan itibaren iki numara olacağını biliyordum. Bir sonraki Pavel o olacaktı. O zamana kadar dövüştüğüm çocukları incitmek umurumda değildi. Tek derdim kalabalığın çığlıklarını duymak ve paramı almaktı.

"Adı Maksim'di. Oyuncak bebek gibi bir yüzü vardı. Dövüşten önce yani."

A.J. boynundaki diğer küçük haçın izini sürüyor, Adem elmasına en yakın olanın.

Titriyorum. Dışarıdan bakıldığında A.J. sakın, neredeyse bağımsız bir sesle bana bu dehşet hikayesini anlatıyor, ancak gözleri kendinden nefret ve tiksinti ile dolu ve yüzü çok solgun.

"O dövüşten sonra ünlüydüm. Matushka benimle karşılaşacak yerel bir dövüşçü bulamayınca şehirden gelmeye başladılar. Büyümeye ve kilo almaya devam ettim, her dövüşte daha da sertleştim ve bu benim için kolaydı. Bu işte iyiydim. On dört yaşında, iki metre üç santim boyunda, iki yüz on kiloluk, hırsızlık yapan, dövüşen ve fahişelerle yaşayan ruhsuz bir orospu çocuğuydum ve hayatımın bu olacağını sanıyordum."

Yağmur durmak bilmiyor, çatıya vuruyor, pencere camlarından aşağı gümüşü gözyaşları gibi kayıyor. Bella uykusunda seğiriyor. A.J.'in sıcak bedenine bastırılmış olmama rağmen ısınamıyorum.

"Ve sonra Sayori geldi."

Uzun bir süre duraksıyor, kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibi görünüyor. Ya da belki ağlamamaya çalışıyor. Anlayamıyorum; boğazı sanki büyük, dile getirilmemiş bir duyguyu tutuyormuş gibi çalışıyor ama gözleri bomboş, tavana bakıyor. Sanırım kendi içinde, birazdan anlatacağı korkunç anının içinde kayboldu.

"Bir fahişeye göre yaşlıydı. Genelde kızlar onun yaşına geldiklerinde aşırı doz alır, hastalıktan ya da yanlış kürtajdan ölür ya da bir müşteri tarafından öldürülürdü, ama orta yaşa kadar hayatta kalan birkaç kişi vardı. Aslen Tokyo'luydu, zengin bir işadami ile eski bir geyşanın dansçı olarak yetiştirilmiş kızıydı. Şımarıktı. İnatçıydı." Sesi düşer. "Ve güzeldi. Son nefesini verene kadar çok güzeldi."

Gök gürlüyor. İrkildim, sıçradım. Nefesimi tuttuğumu fark ettim.

"Henüz gençken Rusya'ya gelmiş, aşık olduğu bir adamın peşinden gitmiş. Adamın evli olduğu ortaya çıktı. Adam hamile olduğunu öğrenince onunla hiçbir şey yapmak istememiş. Sevgilisini bulmak için Japonya'dan ayrıldığında babası onunla ilişkisini kesmiş, yani gidecek kimsesi yokmuş. Ve çaresizlik hepimizi bir şekilde fahişe yapar. Sonunda onu kürtaj yaptırmaya ve ikisini de geçindirmek için kendini satmaya ikna eden bir serseriyle birlikte oldu. Bu sonun başlangıcıydı. Serseri onu başka bir serseriye terk etti, o da onu Asyalı kızlara fetişi olan bir koleksiyoncuya sattı. Kız onun zevkine göre çok yaşlandığında -o zamanlar otuz yaşındaydı- onu bir başkasına sattı, o da sonunda Matushka'nın kapısına gelene kadar onu bir başkasına sattı. Tanıştığımızda kırk dört yaşındaydı."

Uzun süre sessiz kaldığında, "Ve sen on beş yaşındaydın." diyorum.

"Nazik biriydi," diye fısıldıyor. "Annem öldükten sonra nezaket nedir bilmez oldum. Sayori bana okumayı, müziğin değerini bilmeyi, bir şeyler yapmayı öğreten kişiydi.

origami." Sesi saygılı bir hal alıyor. "Senin gibi, onda da bir meleğin sesi vardı."

Hayaletler, demişti. Sana baktığımda gördüğüm tek şey hayaletler. Cesaretimi toplamaya çalışıyorum, çünkü bu hikayenin nasıl biteceğini zaten biliyorum.

"Sence neden sana bu kadar özel bir ilgi gösterdi?"

"Onu hiç becermeyen ya da becermeyen tanıdığı tek erkek bendim. O da böyle söylerdi. Bir süreliğine benim için ikinci bir anne gibiydi." Sesi titriyor. "Bu yüzden hastalandığında ... Hayır diyemedim."

Vücudumun tüyleri diken diken oluyor. Kalbim küt küt atıyor, yüzüne bakıyorum.

Aniden yan dönüyor, beni de döndürüyor, ben de onunla birlikte dönüyorum. Kollarını bana doluyor, dizlerini benimkilerin arkasına çekiyor ve başını eğerek alnını enseme dayıyor. Vücudu titriyor. Nefes alış verişisi sık ve düzensiz.

"Vakit yaklaştığında, kendine yardım edemeyecek kadar güçsüzdü. Tükenip gitmişti. Sanırım kanserdi, gerçi bana hiç söylemedi. Matushka'nın evinde ölen fahişelere ne olduğunu biliyordu ve bunun kendi başına gelmesini istemiyordu. Ona bakacağımı, onu oradan çıkaracağımı ya da çok geç olana kadar Matushka'nın bunu öğrenmemesini sağlayacağımı söyledim ama hayır dedi. Sadece benim yüzümden bu kadar uzun süre kaldığını ve başımın belaya girmesini istemediğini söyledi. Ona göre sorun nasıl öleceğim değil, Matushka'nın özel müşterilerinden birinin sapkın zevkleri için bile fazla hasarlı bir cesedi nasıl bırakacağımdı."

Şimdi ellerimi kulaklarıma götürmek istiyorum. Bu yataktan kalkıp çok çok uzaklara kaçmak ve saklanmak istiyorum. Birkaç dakika önce bu hikâyeyle nereye varacağını bildiğimi sanıyordum ama şimdi duyacaklarımın sonsuza dek kafamda tekrarlanıp duracağına dair dehşet verici bir kesinliğe kapılmış durumdayım.

A.J.'in titremeleri sarsıntılara dönüşüyor. Sanki ölümcül bir soğuğa yakalanmış gibi dişleri takırdıyor. Vücudumdaki tüm küçük tüyler diken diken oluyor.

"Yastık kullandım," diyor, sesi her birkaç kelimedede bir kesiliyor. "Sabahın erken saatlerine kadar bekledim, böylece herkes uyuyordu. Önce bana veda öpücüğü verdi, sahip olduğu en iyi arkadaş olduğumu söyledi. Sonra ben ... sonra ben ..."

Devam edemiyor. O kadar kötü titriyor ki beni de onunla birlikte titretiyor. İkimiz çarşafların seğirmesine, yatağın titremesine neden oluyoruz. Ayaklarımızın dibinde, Bella başını kaldırıp havlıyor.

Sonra kelimeler A.J.'den kırık dökük, nefessiz bir telaşla dökülüyor, sanki ruhundan zehir kusuyormuş gibi.

"Bittiğinde diğer kızları uyandırdım ve Matushka hariç hepsini evden çıkardım, o her zaman mışıl mışıl uyurdu, bu yüzden gittiğimizi duymadı, yere benzin döktüğümü duymadı, çaktığım kibriti ya da benzinin alev aldığına çıkardığı sesi duymadı, vınlamayı ve cızırtı ve patlamadan sonra ancak dumanın kokusunu aldığına uyandı ve o zamana kadar çok geçti, o zamana kadar tüm ev yanıyordu ve geceliğiyle evden sokağa çıktığında o da yanıyordu ve yüzü eriyordu ve tüm saçları yanmıştı ve koku oh tanrım koku-"

Vücudunu sarsan hıçkırıklara boğulur. Bir süre sonra Bella ulumaya başlar.

Tıpkı kafamın içindeki sese benziyor.

Chapter 28

Chloe hala burada.

Nasıl hala burada olabiliyor?

Nasıl bu kadar sakin
olabiliyor?

Yakında gidecek. Bu sakinlik uzun sürmez. Sadece
şokta. Değil mi?

Ona söylediğimden beri en az bir saat geçti. Bu süre içinde bana sarıldı, beni öptü, gözlerimi sildi, bana çay yaptı, müzik açtı, mumları yaktı, köpeği besledi ve benimle birlikte tekrar yatağa girdi. Şu anda başını omzuma yaslamış ve bacağını benimkinin üzerine atmış bir şekilde yanımda yatıyor. Bana başka soru sormadı. Aslında hiç konuşmuyor.

Muhtemelen böylesi daha iyi. Benim hakkımda ne düşündüğünü duymaya dayanabilir miyim bilmiyorum.

Bana temelli gideceğini söylediğinde buna dayanamayacağımı biliyorum. Yalvaracağımı biliyorum. Kahretsin, şimdiden görebiliyorum, kapıda dizlerimin üzerinde, zavallı ve kırık-

"Aç mısın?"

Yumuşak sorusu o kadar beklenmedik ki bir an cevap veremiyorum. Parmak uçlarını ön kolumda aşağı yukarı gezdiriyor, cevap vermemi bekliyor.

"I . . . Yemek yiyebilirim."

"Marketten biraz spagetti aldığını gördüm. Ben yapsam nasıl olur?"

Sadece karnı aç. Biraz yemek yapacak, sonra da çantasını toplayıp gidecek. Fazla umutlanma, salak.

"Bu iyi olur." Sesim kalın. Yüzümü saçlarına çeviriyorum ve içime çekiyorum. Her zaman çok güzel kokar. Taze. Ilık. Temiz. Sanırım bunların hepsi onda olduğu için.

O nasıl hala burada?

Ayağa kalkmak için bir hamle yapıyor ama onu o kadar hızlı kendime doğru çekiyorum ki sanırım onu biraz korkutuyorum. İri mavi gözleri daha da büyüyor ve gözlerini kırpmıyor. Kollarındaki tutuşumu gevşetiyorum; istediğim son şey benden korkması.

"Sana asla zarar vermem." Şimdi sesim bir hırıltıya benziyor, boğazımda alçak ve sert.

"Biliyorum."

Samimi ve biraz da şaşkın görünüyor. Belki de onu korkutmamışımdır. Şimdi düşünüyorum da, benden hiç korkmadı. Silahlı polislerin korkuyla geri adım atmasına neden olacak türden devasa, hırıltılı bir hıyar olduğum ilk zamanlarda bile hiç korkmadı.

Ona anlattığım hikayeden sonra bile.

Aniden, "Benim için yemek yapmak zorunda değilsin." dedim.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. Sanki hiçbir şey anlamıyormuşum gibi başını sallıyor. "Biliyorum. Ben de istiyorum."

Göğsümde binlerce kiloluk bir ağırlık varmış gibi hissediyorum. Tanrım, umut çok korkutucu.

"Ve ... artık benimle kalmak zorunda değilsin ... Gitmeni engellemeye çalışmayacağım."

Özellikle yalvarmayacağımı söylemiyorum. Kesinlikle yalvarma ve yakarma olacak ama onu durdurmaya çalışmayacağım. Kapıdan çıkarken benim lanet bir bebek gibi ağlamamı dinlemek zorunda kalacak.

Yüzüme dokunuyor. Gözleri yumuşacık. "Yani beni öylece bırakacak mısın? Beni dünyanın en iyi krepleriyle tanıştırap sonra da onlarsız yaşamamı beklemenin adil olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sesinde azarlayıcı bir ton mu duyuyorum? Alay mı ediyor? Ben mi?

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Eskiden çok iyi bir poker surati, tatlım. Bir de şimdi kendine bak. Alnında Times Meydanı'ndaki Jumbotron da olabilir."

İçimdeki her şey gıcırdayarak, lastik yakarak durdu.

Tatlım. Bana tatlım dedi.

Yüzümün garip bir şey yaptığını hissedebiliyorum. Onu izlerken Chloe'nin gözleri daha da yumuşuyor.

"Şimdi bana duygusal davranma rock yıldızı, koruman gereken kötü bir şöhretin var. Bundan sonra bu suratla dolaşırsan herkesi senin huysuz bir pislik olduğuna nasıl ikna edeceğiz?"

Zar zor konuşabiliyorum, öyle yakıcı ve acı verici bir umudum var ki. "Bu hangi yüz?"

Eğildi ve beni dudaklarımdan usulca öptü. "Senin delicesine aşık, ıslıl ıslıl mutlu, sonunda cehennemden fırlamış yüzün." Dudaklarını büzüyor ve başımın tepesine bakıyor. "Kaybolan o kara bulut için de bir şeyler yapmamız gerekecek. Herkes ona ne olduğunu merak edecek."

Onu tuttum, sırt üstü yatırdım ve ona baktım. Umut ve sevgi ve ıstırap ve acı ve milyonlarca farklı duygu göğsümün içinde patlıyor, kafatasımın içinde patlıyor. "Ne diyorsun sen? Bana ne söylüyorsun? Sadece söyle!"

Nefes nefese kaldım ve titriyorum. Yüzüm sıcak. Boğazım sıkıştı. Kalp krizi geçiriyor olabilirim.

Ama meleğim bir buda kadar sakin. Uzanıp yüzümü avuçluyor. "Bize spagetti yapacağımı söylüyorum A.J. Bilmen gereken diğer her şeyi biraz önce beni yağmurdan kurtardıktan sonra sana söyledim."

Olamaz. Bunu doğru duyuyor olamam. Fısıldıyorum, "Bana ait olduğunu söylemiştin."

Başını salladığında, içimde bir ışık yanıp sönüyor gibi hissediyorum. Ruhumun en karanlık, en yalnız çukurunda bir yerde, biri bir düğmeyi çevirdi ve ışık var.

O birine bakıyorum.

Bana bakıyor ve gülümsüyor.

Boğazımdaki kayanın etrafında yutkunuyorum. "Ve sen dedin ki . . . demiştiniz . . ."

"Hmm?" Saçlarımı nazikçe yüzümden itiyor, sakince kendimi toparlamamı ve konuşmamı bekliyor.

"Beni sevdiğini söylemiştin." Nefes nefese kaldım, sanki havasız kalmışım gibi. Çünkü havasızım. Suyun altında nefes alıyorum. Bunların hiçbirisi gerçek değil.

Chloe saçlarımı bileğine doluyor ve bir tasma gibi kullanarak vücudum tamamen onunkine değene kadar beni aşağı çekiyor. Göğüsleri göğsüme karşı çok yumuşak. Yüzümü onların arasına gömmek istiyorum.

Dudaklarıma karşı mırıldanıyor, "**Sevilmedim**, A.J. Aşkım. Şimdiki zaman."

Beni öpüyor. İçimdeki ışık gittikçe parlıyor. Öylesine kör edici bir parlaklığa ulaşıyor ki diğer her şeyi, kafamın içinde sürekli sıfıra doğru ilerleyen ve hala da ilerlemekte olan saati bile engelliyor.

Chapter 29

Tekrar sevişiyoruz. A.J. bana en kırılgan porselenden yapılmışım gibi davranıyor: kırılabilir, yeri doldurulamaz ve nadir. Tüm duvarları yıkıldı, tüm savunmaları çıplak kaldı. Bana karşı tamamen açık, savunmasız ve duygusal ve içime yavaşça girerken gözlerinde gördüğüm duygular aklımı başımdan alıyor.

Bana bir mucizeymişim gibi bakıyor. Sanki onun kurtarıcısıymışım gibi. Ama aslında beni kurtaran o.

Aldığım her nefes beni buna götürüyor.

Öğleden sonrayı konuşarak geçirdik. Spagetti yapıyorum, yatakta yiyoruz, bağdaş kurup oturuyoruz.

ve sonra gecenin ilerleyen saatlerine kadar konuşurlar.

Bana Saint Petersburg'dan Hollanda'ya gitmek için bindiği trenden bahsediyor; iki gün boyunca sallanan vagonlar, takırdayan raylar ve çığlık atarak uyanacağı kadar kötü kâbuslar görmüş. Rotterdam'dan New York'a giden bir yolcu gemisine binmiş, trende kendisine benzeyen bir adamın pasaportunu çalmış ve kavgalarından biriktirdiği, yumruk büyüklüğünde tomarlara sarılmış ve bir sırt çantasına doldurulmuş parayla ABD'ye varmış. Bir süre, müdürü yerel bir müzik grubunun davulcusu olan bir gençlik yurdunda yaşadı. Yönetici karşıdan karşıya geçerken bir taksi şoförü tarafından öldürüldüğünde, A.J. dul eşine davul setini satın alıp alamayacağını sormuş. Kadın, davulların kocasına kötü şanstın başka bir şey getirmediğine ikna olmuş bir şekilde "iyi ki kurtulduk" diyerek davul setini ona vermiş.

"Annemin bana verdiği son şey oyuncak bir davuldu," diyor A.J. pencereden gece yarısı gökyüzüne bakarken. Hava şimdi açık; yağmur bulutları kaybolmuş ve gökyüzü yıldızlarla parlıyor. "Çıkardığı sesi severdim, sertliğini. Ona vurduğumda çıkardığı renkler çok çiğdi. 'Star-Spangled Banner'daki 'Ve roketlerin kızıl parıltısı, havada patlayan bombalar' mı?"

Başımı salladım.

"Renkleri böyleydi. Pansiyon müdürünün dul karısından aldığım kit de aynıydı, kızgın, küstah ve gürültülüydü. Çok severdim. Bazen bütün gece o davullara vururdum." Gülüyor. "Ve hiç kimse bana durmamı söyleyecek cesareti gösteremedi."

"Neden New York?"

Bana bakıyor. Sırt üstü yatmış, kollarını başının altına almış, ayaklarını bileklerinden çaprazlamış. Kollarımı dizlerime dolamış, onun yanında oturuyor ve her kelimeyi dikkatle dinliyorum.

"Sayori bir keresinde bana dünyada bir insanın gerçekten ortadan kaybolabileceği sadece iki şehir olduğunu söylemişti. Birinin gidip olmak istediği herhangi biri olabileceği, varabileceği

görünmez olacak ve orada ne kadar yaşarsa yaşasın öyle kalacak. New York ve Las Vegas." Tekrar pencereden dışarı bakar. "En azından New York'un bir ruhu var. Sert bir ruh, oldukça acımasız, ama bir ruhu var. Vegas ruhların ölmek için gittiği yer. O şehir tam bir ruhlar mezarlığı."

Wikipedia'da onun hakkında okuduğum tüm o "gerçekleri" hatırlıyorum. "Yani internette seninle ilgili tüm o şeyler, biyografin ve her şey, hepsi uydurma."

Bana bakıyor, gözlerinde eğlence var. "Beni Google'da mı aradın?"

Yüzüm kızardı. "Yargılama. Kiminle uğraştığımı bilmem gerekiyordu. İnternet başlamak için en iyi yer."

"İnternet saçmalıklarla dolu," diyor bakışlarımı tutarak.

Haklı olduğu bir nokta var. Mükemmel bir örnek: bilgisayarlı olan herkes bir Wikipedia girdisini düzenleyebilir. Birçok sayfada bunu yapmak için bir kullanıcı hesabına bile ihtiyacınız yok.

Sanki bir yerime dokunması gerekiyormuş gibi uzanıp bileğimi kavıyor ve konuşmaya devam ediyor. "New York'ta bir yıldan az kaldım. Kış bana çok fazla Saint Petersburg'u hatırlatıyordu, kemiklerinizi buz gibi yapan o acımasız soğuğu. Ben de güneşli, ruhsuz Vegas'a taşındım. Kısa bir süre sonra param bitti. Sosyal Güvenlik kartım olmadığı için gerçek bir iş bulamadım, ayrıca birilerinin geçmişimi öğrenmesi konusunda paranoyak olmuştum, bu yüzden bir restoranda el altından para karşılığı bulaşık yıkadım, sonra da bir striptiz kulübünde fedai olarak işe girdim. Bulaşık yıkamaktan çok daha iyi para veriyordu. On altı yaşındaydım ama iri yarı ve sert görünümüldüm ve yirmi bir ila yirmi beş yaşlarında olduğumu söyleyebilirdim."

Konuşurken başparmağını dalgın dalgın bilek kemiğimin üzerinde gezdiriyor. Bunu rahatlatıcı buluyorum.

"Sonra bir gece bir kavgaya karıştım. Saint Petersburg'da yumruklarımızla, bazen de bıçaklarla dövüştürdük, ama donanım genellikle sadece bir çetenin içindeyseniz kullanılırdı. Ve nadiren silah vardı. Çok pahalıydılar. Ama burada

Vegas'ta herkesin parası vardı. Ve silahlar ucuzdu. Bu yüzden herkesin bir silahı vardı."

Kolunu kaldırıyor ve bana kaburgasının yan tarafındaki dövmeyle gösteriyor. İnanç, umut ettiğimiz şeylerden emin olmak ve görmediğimiz şeylerden emin olmaktır.

"Bu kutsal kitap mı?"

Başını sallıyor. "İbraniler. İncinin F'sinin içindeki üç yara izini görüyor musun?"

Dövmenin başladığı ilk harfin geniş kıvrımının içinde, çevredeki deriden daha açık renkte, neredeyse birbirinin aynısı olan üç büzülmüş yara izi var.

"O gece üç kez vuruldum. Yumruk atma şansım bile olmadı. Glock yarı otomatik silahı olan ve kokainle kafayı bulmuş bir pislik, ona kızlara dokunmamasını söylememden hoşlanmadı. Beni kaldırımda sırt üstü kanlar içinde bıraktı. Öleceğimden emindim.

"Ama ameliyattan sonra hastanede uyandığımda hırkacı, elinde İncil tutan bir adam yatağımın yanındaki sandalyede oturuyordu. Nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece oradaydı. Ona baktığımda kutsal kitaptan o cümleyi söyledi. Ona bir isim taktım ve kafasını koparmakla tehdit ettim. Bana gülümsedi ve geleceğimin kendisine söylendiğini ve sonunda orada olduğum için mutlu olduğunu söyledi. Onun tam bir deli olduğunu düşündüm. Sonra karısı çıkageldi, Little House on The Prairie'deki Bayan Ingalls gibi-"

"Sen de mi o diziyi izledin?" Bunu hayal etmek bile imkansız.

Ciddiyetle, "Genelevlerde çok fazla bekleme var meğim. Çok fazla televizyon izliyorsun."

"Amerikan televizyonu mu?"

"Hiç sosyalist TV izledin mi?"

"Hayır."

"Biz de öyle. Boyanın kurummasını izlemek daha iyi zaman geçirmemizi sağladı. Ve gecekondun mahallelerinde bile uydu denen bir şey vardı."

"Ah. Doğru."

"Her neyse, karısı. O da en az onun kadar kaçık, en azından ben öyle düşünüyorum. İlk başta. İki haftadır hastanedeyim, iyileşiyorum ve bu iki deli herif her gün ellerinde ev yapımı kekler ve keklerle gelip Tanrı'dan ve onun benim için planlarından bahsediyorlar ve ben de beni bir tarikata üye yapmaya çalıştıklarına ikna oluyorum."

Müptelası oldum. "Peki ne oldu?"

"Hastaneden çıkabilecek kadar iyi olduğumda, gelip onlarla yaşamamı istediler."

"Peki ya sen?"

Homurdanıyor. "Hayır. Eski hayatıma geri döndüm, fedai olarak çalışıyordum. Ama her gece vardiyam sırasında bir noktada, bu çılgın papaz ortaya çıkıyor, garip bir sırrı varmış gibi gülümsüyor, Tanrı hakkında konuşuyordu. Çenesini kapatması için kaç kez kışını tekmelemekle tehdit ettiğimi anlatamam."

"Ama sonunda onların yanına taşındınız."

Başını sallıyor, hafifçe gülümsüyor. "Sanırım onu sırtımdan atmak için yaptım. 'İşte buradayım, dileğini aldın, senin yerinde olmak berbat, orospu çocuğu' gibi ama bir şekilde ... işe yaradı. Aslında çok iyilerdi. Beklediğim gibi gecenin bir yarısı siki kışımda uyanmadım."

Elimde değil; gülüyorum. Başımı dizlerimin üzerine düşürüyorum ve kahkahalara boğuluyorum. A.J. de benimle birlikte gülüyor.

"Biliyorum, değil mi? Çılgınca. Beni davul çalmaya, müzik dersleri almaya, bir gruba katılmaya, kitap okumaya teşvik etmeleri daha da çılgıncaydı... Bu insanlar gülünç derecede destekleyiciydi. Benim için sadece en iyisini istiyorlardı. Benimle gurur duyuyorlardı; herkese göreve giden oğulları olduğumu söylüyorlardı."

"Ve kimse senin aniden ortaya çıkışını sorgulamadı mı? Bu bilinmeyen on altı yaşındaki oğul birdenbire ortaya çıktı ve her şey olağan mı oldu?"

Bana bir bakış attı. "Gerçekten dindar insanların etrafında çok zaman geçirdin mi, Chloe?"

Başımı salladım. "Benim ailem Protestan. Ateist olmadan ne kadar dinsiz olabilirsen o kadar dindar."

"Evet, buna inanç denmesinin bir sebebi var. İnançsızlığın tamamen askıya alınması hemen hemen tek gerekliliktir. Matthew'un cemaati küçüktü ama aşırı dindardılar. Başka bir deyişle, mantığa benzeyen her şeye karşı alerjileri vardı. Benim onların oğlu olduğumu söyledi ve bu insanların sormadığı onca soru için bu bir taş tablete kazınmış olabilirdi. Ayrıca kromestezimin de yardımı oldu; yetenekli olduğumu, Tanrı tarafından özel olarak kutsandığımı düşünüyorlardı. Birden fazla kez insanların benden su üzerinde yürümemi ya da bir balık ve bir somun ekmeği Pazar kahvaltısına dönüştürmemi beklediklerini hissettim.

"Her neyse, onların yanına taşındıktan sonra bana tüm doğru evrak işlerini ayarladılar: doğum belgesi, Sosyal Güvenlik kartı, her şey. Böylece Rus bir fahişenin babasız piçi Alexei Janic, Amerikalı bir papaz ve karısının sevgili oğlu Alex James oldu."

"Peki ya şu yalancı şahitlik yapmama meselesi? Bir papazın yalan söylemekle nasıl bir sorunu olmaz?"

A.J. gülümsüyor. "İncil'le ilgili komik bir şey var; insanlar ondan duymak istediklerini çıkarıyor. Belki de tüm varoluş nedeni budur. Matthew ve Marjorie için kim olduğum hakkında yalan söylemek teknik olarak sayılmazdı çünkü kimseye zarar vermiyordu ve Tanrı onlara benimle ilgilenmelerini söylemişti. Yine inanç meselesi. Temelde kutsal bir geçiş izni aldılar."

"Vay canına." Kutsal yazı dövmesine tekrar bakıyorum. Sonra göğsündeki, karnındaki ve kollarındaki diğer tüm dövmelere bakıyorum ve arkalarında hissettiğim hikayelerin ağırlığı altında ezildiğimi hissediyorum.

"Onların dini inançlarını hiçbir zaman paylaşmadım, çünkü eğer Tanrı varsa bile, hiç kimse tarafından tapınılmayı hak etmeyen, boktan bir mizah anlayışı olan ciddi bir pislik olduğunu düşünüyordum, ancak inançlarına saygı duyduğum bir noktaya geldim. Onlar öldüğünde, ben

dövmeyi onların onuruna yaptırdım. Benim için yaptıkları onca şeyden sonra, onları anmak için en azından bunu yapabilirdim."

"Onlara ne oldu?"

İç çekiyor. "Dünyadaki en aptalca şey: karbon monoksit zehirlenmesi. Yatak odalarında eski bir propan ısıtıcı vardı, sızdırıyordu ve bir gece odayı gazla doldurdu. Hepsi bu kadar."

Uzanıp elini tutuyorum. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirirken yüzünde garip, hülyalı bir ifadeyle beni izliyor, sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi. Gözleri benimkilerle buluşmak için parlıyor. Hülyalı bakışları melankoliye dönüşüyor.

"Ölüm beni takip ediyor, Chloe," diye mırıldanıyor. "Doğduğumdan beri her zaman etrafımdaydı. Benim bir parçam. Sana yaklaşmak istemememin nedenlerinden biri de bu. Sana kötü bir şey olmasını istemedim. Seni kötü şansıyla lekelemek istemedim."

Bacaklarımı açıp yanına uzanıyorum ve onun sıcak sertliğine sımsıkı sarılıyorum. "Şimdi kim mantıklı davranmıyor?"

İki kolunu da bana doluyor ve beni sıkıca kavıyor. "Bunun mantıkla hiçbir ilgisi yok. Kötü şans gerçek bir şeydir. Herhangi bir kumarbaza sorabilirsin."

"Her şeye yanlış bakıyorsun."

Başını kaldırıp bana bakıyor, kaşları kalkık.

"Saint Petersburg'dan kaç arkadaşınız sağ çıkmayı başardı?"

Gözleri kararıyor.

"Peki ya büyük olmasaydın? Altı yaşındayken dövüşemiyor olsaydın, sana ne olurdu?"

Gözleri gittikçe kararıyor.

"Kesinlikle. Ve kaç tane yetim gecekondu çocuğu nazik, zeki bir yabancı tarafından okumayı, müziği ve sanatı takdir etmeyi öğrendi? Ve sonunda Sayori'ye yardım etmek için orada olmasaydın, ona ne olurdu?"

Tamamen hareketsiz ve sessiz, normalde parlak olan kehribar rengi gözleri alacakaranlık renginde.

"Sonra çalıntı bir pasaportla yabancı bir ülkeye göç ediyorsunuz - hırsızlıktan yakalanmadan ya da yerel bir kötü şöhretli evin kundaklanmasıyla ilgilenebilecek herhangi bir yetkili tarafından takip edilmeden - ve yaşayacak bir yer buluyorsunuz. Uykunuzda öldürülmezsiniz. Bir haydut çetesi tarafından soyulmadınız. Gördüğünüz ve yaşadığınız onca şeyden sonra bile hayatınızı tehdit eden bir uyuşturucu bağımlılığı geliştirmiyorsunuz. Size bir davul seti miras kalır."

"Ölü bir adamdan."

"Ve etrafınızdaki hiç kimse size çalmayı bırakmanızı söylemiyor, dediğiniz gibi, üzerinde 'tepiniyor' olsanız bile. New Yorklular hakkında bildiklerime göre, fikirlerini söylemekten pek çekinmezler."

Sanki söylediklerimi düşünüyormuş gibi görünüyor. Kaşları düştü ve birbirine yaklaştı.

"Oradan başka bir şehre taşıınıyorsunuz ve tam paranız biterken, Tanrı'nın sizi ona gönderdiğini düşünen bir adamla tanışıyorsunuz."

"Çünkü o deliydi. Ve ben vuruldum, hatırladın mı?"

"Evet, ve vurulduktan sonra uyandığınızda Yatağınızın yanındaki sandalyede oturan ve sizin göklerden gelen bir hediye olduğunuza inanan bir papaz. O ve karısı sizi evlat ediniyor, size sevgi dolu bir yuva ve geçmişinizi örtbas etmek için gerekli tüm belgeleri sağlıyorlar. Yani, gerçekten A.J., bu tam da haftanın özel filmi."

"Öldüler," diyor kesin bir dille.

"Herkesin eninde sonunda yaptığı gibi," diye cevap veriyorum, sesim çok yumuşak. "Ve senin hiçbir hatan yok. Sen onlarla yaşamıyor olsan bile odalarında ısıtıcı açık olmaz mıydı?"

Sessiz.

"Ve Sayori de ölecekti. Ama sevdiği birinin yardımıyla değil. Ve aynı gönül rahatlığıyla değil."

Sert bir şekilde, "Ya Pavel? Maksim? Matushka? Hangi hayal dünyasında onlar için mazur görülebilirim? Onların kanını ellerimden nasıl temizleyebilirsin?"

Elimi yanağına bastırıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Sen cehennemde doğdun A.J. Cehennemdeki herkesin elinde kan var."

Aniden oturdu ve bana sırtını döndü. "Bunu kabul etmiyorum."

Ona karşı kırılgan bir zeminde olduğumu biliyorum. Ayrıca kısa bir süreliğine de olsa onu daha iyi hissettirmek için her şeyi yapabileceğimi de biliyorum. Riske girmeye karar verdim.

"Hiç test ediliyor olabileceğiniz ihtimalini düşündünüz mü?"

Başını çeviriyor. Onu profilden görüyorum; düz bir burun, incelmış dudaklar ve mum ışığının yumuşattığı sert, inatçı bir çene.

"Tanrı adına demiyorum; O'na inanıp inanmadığımı bile bilmiyorum. Ona. Her neyse. Ama kadere inanıyorum A.J. Her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyorum. Ve senin ve benim hayatımızda olan her şey bizi bu ana getirdi. Şu ana. Bizi, bu odada birlikte. Böyle bir şeyin başına geleceğini hiç tahmin eder miydin? Başka biri için böyle hissedeceğini?"

Boğazı çalışıyor. Kirpikleri iner. Uzun bir süre sonra, "Hayır." diyor.

Güçlü, çıplak sırtına dokunuyorum. "Ben de öyle. Belki de bir bakıma kutsal kitaptaki o cümle doğrudur. İnanç illa ki Tanrı'ya inanmak anlamına gelmek zorunda değil. Belki de umduğun şeyden emin olmak ve görmediğin şeyden emin olmak ... belki de bu bizimle ilgilidir."

Dönüp bana bakıyor.

"Belki de bu dinle ilgili değildir. Belki de aşkla ilgilidir. Çünkü hayatım boyunca böyle bir şey umdum ve işte karşımda. İşte buradasın. Ve dürüst olmak gerekirse -lütfen bunun aptalca olduğunu düşünmeyin, ama uygun olan tek kelime bu- bu biraz ... kutsal hissettiriyor."

Yüzündeki ifadeyi tarif edecek kelime yok. Gözleri, bu bakışı daha önce de görmüştüm. Gözleri perili.

Onun kucağına sürünüyorum. Bana sarılıyor ve onun kollarında her zaman olduğu gibi kendimi tamamen güvende hissediyorum. Başımı boynunun kıvrımına yaslıyorum ve nefes alışını dinliyorum.

Uzun bir süre öyle kaldık, konuşmadık. Sonunda A.J. nefes veriyor ve saçlarıma bir öpücük konduruyor. Yüzünü incelemek için başımı arkaya eğiyorum. Şimdi daha sakin görünüyor, ama gözlerinin arkasında hala bir şey var, ne itirafı ne de benim güvencelerimle hafiflemeyen bir endişe ya da acı.

Küçük bir endişe ürpertisiyle, acaba hala anlatacak sırları olduğu için mi diye merak ediyorum.

Fısıldıyorum, "Ne düşünüyorsun?"

Elini saçlarıma üzerinde gezdirirken nefesimi tutuyorum, içine kapanmaması, beni dışlamaması ya da benden sonsuza dek kaçmaması için dua ediyorum.

"Küvette biraz kaliteli zaman geçirmemiz gerektiğini düşünüyorum," diyor boğuk bir sesle. Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Oh, öyle mi? İyi bir ıslanmaya ihtiyacın var mı?" Alay ettim, rahatlardım.

Gözleri benimkilere parlıyor. Karanlık çekiliyor ve gözleri parlıyor. "Saçın yüzünden, Güneşiği. Bir şey söylemeyecektim ama Ziggy Marley'in küçük kız kardeşine benzemeye başladın."

"Hey! Hastaydım!"

Ayağa kalkıyor, yükselirken beni kollarının arasında rahatça kaldırıyor. Şimdi gülümsüyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Beni banyoya taşıyor, klozetin kapağına oturtuyor ve banyo için suyu ısıtmak üzere eğiliyor. Doğrulduğunda, "Hemen döneceğim." diyor.

"Nereye gidiyorsun?"

Bana bakıyor, saçları gözlerinin içine düşüyor, bana öyle şefkatle gülümsüyor ki nefesim boğazımda düğümleniyor. "Banyo zamanı müzik gerektirir bebeğim. Bende mükemmel bir şey var."

Diğer odaya gidiyor. Birkaç dakika sonra, akan suyun sesinin üzerinde bir şarkının çalmaya başladığını duyuyorum. Hozier'den "Take Me to Church".

A.J. kolları yanmayan mumlarla dolu olarak geri döner. Onları yere, köşelere, lavabonun etrafına ve küvetin üstündeki çıkıntıya yerleştirir. Ecza dolabından bir kibrit kutusu alır ve tüm mumları teker teker yakar. Tepedeki ışığı söndürdüğünde oda altın renginde parlıyor.

Küvete giriyor, ateş gibi gözlerle bana dönüyor ve elini uzatıyor.

Chapter 30

"Kımıldama."

"Söz veriyorum, yapmamaya çalışıyorum." "Çok fazla çabalamıyorsun."

"İşimi hiç kolaylaştırmıyorsun."

A.J. ereksiyonunu popoma bastırıyor. "Senin için her zaman sert olacak."

"Hiç komik değil," diye nefes nefese küvetin kenarlarına tutunuyorum.

A.J. küvette arkamda oturuyor, dizleri kalçalarımın iki yanında. Ben onun göğsüne yaslanıyorum. Ellerinden biri ıslak saçlarımı sıkıca kavriyor ve başımı omzuna yaslıyor. Diğer eli bacaklarımın arasında. Parmakları beni yavaşça, döne döne, yukarı aşağı, hafif bir basınç ve lezzetli, ıslak bir sıcaklıkla okşuyor. Sıcak su elinin, kalçalarımın, yayılmış uyluklarımın üzerinde dönüyor, emrettiği gibi hareketsiz kalmayı başaramadığımda şıpırdıyor.

Parmakları içime kayıyor ve inliyorum.

Başımı çeviriyor ve beni derinden öpüyor. Dili ağzımı istila ettiğinde, ona teslim oluyorum, dudaklarının ve dilinin benimkine karşı hissine odaklanıyorum, diğer iki parmağı daha derine inerken başparmağıyla klitorisimi okşamaya başladığında kalçalarımı sallamamak için tüm gücümle çalışıyorum.

"Lütfen. Gitmek zorundayım."

Ağzıma karşı mırıldanıyor, "Kıpırdarsan amına şaplak atarım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yapamazsın!"

Dudakları yavaşça yukarı doğru kıvrılıyor. Saçlarımı serbest bırakıyor ve göğsümü avuçluyor, sert meme ucumu başparmağının altında yuvarlıyor, ta ki sırtımı kamburlaştırıp mırıldanmamak için elimden gelen her şeyi yapana kadar.

Tanrım, bu adam parmaklarıyla bir dahi.

"Beni dene ve öğren."

Meme ucumu çimdikliyor. Nefes alıyorum. Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Sonra diğer göğsümü okşamak için elini göğsümde kaydırıyor. Aleti arkamda demir bir çubuk gibi sertleşti.

Kendimi sabit tutmak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. "Neden bana işkence ediyorsun?"

Alçak ve derin kıkırdamasını tüm bedenimde hissediyorum. "Buna ödeşme diyebilirsin." Kahkahası kesiliyor ve omzumu hafifçe ısıtıyor, sadece canımı yakacak kadar bir basınçla. "Ama daha çok seni kıvrandırmayı sevdiğim için meleğim. Nasıl tepki verdiğini, sana nasıl hissettirdiğimi görmeyi seviyorum. Ve kendini tutmaya çalışmanı izlemek gördüğüm en seksi şey."

Oh. Şey, madem öyle söyledi.

Boğazımı emiyor. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Dudağımı ısırarak, parmaklarının hızını artırırken kıkırdamadan duruyorum. Bu ona hiçbir tepki vermediğinde, beni hafifçe kaldırıyor ve suyun altında sikinin başının girişimi dürttüğünü hissediyorum. Ağzım açılıyor ama ses çıkarmamayı ya da başka bir şekilde hareket etmemeyi başarıyorum.

Bunun için ödüllendirildim.

Yavaşça, çok yavaşça, içime giriyor, parmaklarını

zonklayan, inanılmaz horozuyla değiştiriyor, tüm bunlar olurken

klitorisimi okşamaya devam ediyor.

Küvetin kenarlarını o kadar sert kavıyorum ki ellerimde parçalanmadığına inanamıyorum.

Kolunu belime doladı. Beni yavaşça sikmeye başlarken vücuduna sıkıca sarıyor, yüzü boynuma dönük, eli bacaklarımın arasında sihrini konuşturuyor. Su çıplak bedenlerimizin etrafında ciddi bir şekilde akmaya başlıyor, küvetin kenarlarından kayarak yerde birikiyor.

"Yapamam-A.J.-Daha fazla hareketsiz kalabileceğimi sanmıyorum."

Nefesi boynumda sıcak. Sakalı çenemde sert bir sıyrık gibi. Kulak mememi ısıyor. "Açgözlü küçük amcığın şaplak atmamı ister misin, meleğim?"

Sesi çok seksi, eğlenceli ama bir o kadar da talepkâr, sözleri o kadar kirli ki hayal kırıklığı içinde inliyorum. Ona ihtiyacım var, onun vahşi ve serbest tarafına. Ve buna şimdi ihtiyacım var.

"Bu evet mi demek?" "A.J., lütfen . . ."

Sonra daha fazla dayanamıyorum. İnleyerek, kıcımlı leğen kemiğine dayayıp onu daha da derine çekiyorum.

Birden kalçalarını kaldırıyor, suyun kaldırma kuvvetini kullanarak beni sudan tamamen çıkarıyor ve bacaklarımın arasına, tam da en hassas olduğum yere hafif, acı bir tokat atıyor.

Sarsılıyorum, zevk dalgaları vücuduma yayılırken haykırıyorum. Bunu yaptığına inanamıyorum!

Beğendiğime inanamıyorum.

Ve Tanrım, o biliyor. Biliyor. Titriyorum, nefes nefese kalıyorum ve meme uçlarım elmas gibi sertleşiyor ve az önce vücudumda yarattığı etkiyi fark ediyor.

Tüm şakacılığı gitti, kulağıma fısıldadı, "Bir tane daha istiyorsun, değil mi?"

"I . . . I . . ."

"Evet ya da hayır, Chloe. Bunun hakkında konuşmalıyız. Bana nelerden hoşlandığını söylemelisin. Sınırlarını bilmem gerek."

Kalbim çılgınca çarpıyor, sarhoş gibi, sanki patlayacak mı yoksa bayılacak mı karar veremiyor. "Ben sapıkça şeyler yapmam. Elli Ton gibi şeyler yapmam. Ben ... Ben ... o tür şeylerle ilgilenmiyorum."

Hareketsiz kalıyor. Alçalttığı sesi endişe dolu. "Seni inciteceğimden mi endişeleniyorsun? Seni istemediğin bir şeye zorlayacağımdan mı korkuyorsun?"

Gerçeği itiraf etmek zorundayım. "Hayır. Sana güveniyorum. Ben sadece ... bu utanç verici. Nelerden hoşlandığım hakkında konuşmaya alışık değilim. Dürüst olmak gerekirse kimse sormadı. Bu biraz tuhaf hissettiriyor."

Bir süre sonra rahatlıyor. Yavaşça, hızını kontrol ederek ve etrafımı saran o güçlü koluyla beni sabit tutarak tekrar içime girip çıkmaya başlıyor.

"Utanmana gerek yok. Ben sadece seni iyi hissettirmek istiyorum, bu senin için ne anlama geliyorsa. Rahatsız olacağın hiçbir şey yapmayacağım. Ama bu benimle iletişim kurmak demek. Eğer bir şey istiyorsan, bunu istemelisin bebeğim."

Oda neredeyse dayanılmaz derecede sıcak. Her şey sıcak balmumu ve seks gibi kokuyor. Kalçalarının her hareketinde göğüslerim zıplıyor. Kaslı kalçaları benimkilerin etrafında kıvrılıp bükülüyor. Mum ışığı duvarların üzerinde dans ediyor ve ben yavaş yavaş tutkudan çıldırıyorum.

Belli etmeden göğsüne doğru eğiliyor, kalçalarımı yana yatırarak içeri kayması için ona daha iyi bir açı veriyorum. O kadar büyük ki, beni gererek açıyor. Cennet gibi hissettiriyor. Beni sahiplenmesini seviyorum. Beni sahiplenmesini. Kontrolü ele almasını.

Yanaklarım alev alev yanıyor, gözlerim kapalı, "Evet, tekrar yapmanı istiyorum. Ama çok sert değil, tamam mı?"

İçinden geçen titremeyi hissediyorum. Parmakları bacaklarımın arasından aşağıya, bedenlerimizin birleştiği yere iniyor ve sert bir nefes veriyor. "Böyle nasıl?"

Kalçalarını tekrar kaldırıp beni sudan çıkarıyor ve açıkta kalan amcığma tokat atıyor. Seğiriyorum, inliyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki neredeyse boşalıyorum, ama hala onun için iyi olmaya çalışıyorum, hala hareketsiz kalmaya, kendimi tutmaya, akıl sağlığımı korumaya çalışıyorum.

"Daha sert mi, daha yumuşak mı?" Sesi iyice alçaldı ve sertleşti. Nefes alış veriş i daha derin, daha düzensiz.

"Biraz daha yumuşak. Ve . . . daha fazla."

Uzun bacaklarını uzatıyor, ayaklarını küvetin üstündeki duvara dayıyor, daha güçlü bir şekilde içime giriyor ve amıma arka arkaya dört kez hafifçe vuruyor.

Tepkim anında ve şiddetli oldu.

Çığlık atıyorum. Bedenim tavana doğru eğiliyor. Boşalıyorum, kalçalarım sarsılıyor, kaslarım kasılıyor, zevkten körü körüne patlıyorum.

Altımda, A.J. nefes nefese. "Lanet olsun! Angel! Siktir!"

Kontrolünü kaybediyor. Kalçalarımı kavırıyor ve içime hızlı ve sert bir şekilde pompalıyor, ben onun üstünde kıvranırken orgazmımı sürüyor, çıkardığım ahlaksız sesleri veya hareketleri durdurmak için tamamen çaresizim. Çığlıklarım duvarlarda yankılanıyor.

O kamburlaşıp inlediğinde ve ben içimde yayılan bir sıcaklık hissettiğimde, hala öfkeyle boşalıyorum. Su her yere uçuyor. Küvete en yakın yerdeki mumlar bir damla yağmuru içinde tıslayarak sönüyor. Duman tembelce havaya yükseliyor ve tavana yakın bir yerde genişleyen bobinler halinde asılı kalıyor.

Prezervatif takmadığını çok sonraları fark ettim.

Önümüzdeki iki gün boyunca A.J. ve ben garip ve güzel bir tür askıya alınmış animasyonda var olacağız. Sanki dünyadaki tüm saatlerin tik takları durmuş, bizim için zamanın kendisi nefesini tutmuş gibi hissediyorum.

Otel, aşıklarımızın oyun alanı haline geliyor.

Alt kattaki büyük mutfakta eski usul patlamış mısır yapıyoruz, altı gözlü ocakta cızırdayan dökme demir tavada sert mısır tanelerini ve tereyağını kızartıyoruz, gülüyoruz

ve patladıklarında eğiliriz. Sıcak tereyağlı patlamış mısırları kağıt torbalara koyup sinema salonuna götürüyoruz, orada eski filmleri izlerken yemek yiyoruz, oturduğumuz pelüş döşemeli sandalyeler yılların tozuyla kaplanmasın diye temiz çarşaflarla örtülüyor. Geniş, loş tavan arasında saklambaç oynuyoruz, antika gardıropların arkasına çömeliyoruz, ayaklı aynaların etrafından bakıyoruz, onlarca yıllık sahiplerinin unutulmuş kalıntılarına girip çıkıyoruz.

A.J. her zaman beni bulur. Ya da belki ben ona hep izin veriyordum. Çünkü yakalandığımda sarılmalar, kahkahalar ve çabucak sıcaklaşan tatlı, tatlı öpücükler olacağını biliyorum.

Kütüphaneyi, çamaşırhaneyi, aşırı büyümüş bahçeleri, üst kattaki tüm misafir odalarını ve alt kattaki depo odalarını keşfetmek için saatler harcıyoruz. Yeraltındaki otoparkta, A.J.'nin varlığından bile haberdar olmadığı, sadece kırık televizyonlara, çatlak aynalara ve abajurları eksik lambalara ayrılmış bir oda keşfediyoruz, mülkün ücretli misafirleri olduğu zamanlardan kalma kalıntılar. Tonoğlu tavanları ve kuyruklu piyanosu olan kavernöz balo salonunda

A.J. davuldan daha fazlasını çalmayı biliyor.

"Ne yani, beni tek hünerli bir midilli mi sandın?" diye soruyor göz kırparak, ben onun yanında ahşap bankta oturmuş, büyük, dövmeli ellerinin Mozart'ı zahmetsiz bir beceriyle hayata geçirmesini izlerken.

"Piyano çalmayı nerede öğrendin?"

"Kilisede."

Bunu sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi söylüyor, sanki herkes Mozart çalmayı kilisede öğreniyormuş gibi. Kilisede öğrendiğim en ilginç şey uykuya dalmadan uzun süre nasıl hareketsiz oturabileceğimdi.

Konuşuruz, uyuruz, duş alırız, yemek yeriz ve sevişiriz. Her yerde sevişiyoruz.

Bana müzik koleksiyonunu gösterdi. Cazın büyük isimleri John Coltrane, Nina Simone ve Thelonious Monk ile tanıştım. Cazdan operaya geçti.

aşınayım. Maria Callas'ın "Madame Butterfly" şarkısını sessizce dinliyoruz ve ben gözyaşlarına boğuluyorum.

A.J. şarkının sonunda saygıyla, "O gelmiş geçmiş en teknik yetenekli soprano değildi ama en dürüst, en tutkulu sopranoydu," diyor. "Sanatı için yaşardı. Bunu sesinin renklerinde görüyorum. Opera onun hayatının aşkıydı."

Muhteşem altın rengi gözleri duygularla parlayarak bana dönüyor, bu sözler aramızda asılı kalıyor. Hayatının aşkı.

Kendimi aptal durumuna düşürmeden önce geri dönüyorum ve bana daha fazlasını göstermesini istiyorum.

Big band, swing, blues, hip-hop, R&B, soul, grunge, reggae, Goth'u kapsıyoruz. Sektörüyle ilgili bilgisi dikkat çekici. Uzun uzun punk rock'ın kökeninden, asla başarılı olamamış en iyi müzisyenlerden, diskonun neden müziğin başına gelen en kötü şey olduğundan bahsediyor. Görünüşte sonsuz sayıda şarkının sözlerini ezbere biliyor, şarkı çalarken eşlik ediyor, bir melodiyi mükemmel bir şekilde taşıyor. Koleksiyonundaki herhangi bir şarkıyı çalacağıma dair benimle iddiaya girdiği bir oyun oynuyoruz ve şarkıyı hemen tanıyıp ilk satırını doğru bir şekilde söyleyebiliyor.

"Eğer yanılırsam ya da şarkı sözlerinden birini kaçırsam, sen kazanırsın. Ama haklıysam, ben kazanırım."

"Herkesin şansı yaver gidebilir ve bir şarkı tahmin edebilir," diye alay ederek kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Tamam. Yirmi şarkıya ne dersin?"

Bana odasındaki duvar ünitesinde beş binden fazla CD olduğunu söyledi. Matematiğim kötüdür ama her CD'de kabaca on şarkı olduğunu düşünürsek, yaklaşık elli bin şarkıdan bahsediyoruz demektir. Kendimi beğenmiş hissetmeye başladım.

"Kazandığımda ne alacağım?" Sırıttıyor. "Bir öpücük."

"Hmm. Peki ya kazanırsan?"

Sırıttışı hınzırlaşıyor. Gözlerimi deviriyorum, bu gülümseme vücuduma her türlü kötü şeyi yapmıyormuş gibi davranıyorum. Kötü ve

çok harika şeyler.

Elbette o kazandı. Beni omzunun üzerinden atıp yatağa doğru gitmeden hemen önce onu gönülsüzce aldatmakla suçluyorum.

O kırk sekiz saat hayatımın en büyüğü saatleriydi.
Birlikte geçirdiğimiz zamanın hiç bitmesini istemiyorum.

Ama tabii ki öyle.

Sadece beklediğim gibi değil.

Chapter 31

Kahve kokusu beni uyandırıyor. Gözlerimi açtığımda A.J. yanımdaki yatağa diz çökmüş, elinde yeni demlenmiş bir fincan tutuyor. Üstsüz ve gülümsüyor, en sevdiğim iki şey.

Karşılığında gülümseyerek yumruğumu gözüme sürüyorum ve doğruluyorum. "Saat kaç?"

"Sabah sekiz, bebeğim, Pazartesi sabahı. İşe dönme vaktin geldi."

Aman Tanrım, bugün pazartesi. Donup kaldım. Zihnim bulanıklaşıyor. Nabzım kulaklarımda o kadar yüksek sesle atmaya başlıyor ki bir sonraki söyleyeceğime konsantre olmam gerekiyor. "Bu doğru. Bizim ... bizim haftamız doldu."

Hiç şaşırmamış görünen AJ kahveyi bana uzattı. "Teknik olarak, haftamız birkaç gün önce doldu."

Misafirliğimi fazla uzattım. Elimdeki fincana bakıyorum. Yüzüm o kadar sıcak ki kulaklarım haşlanıyor.

"Aç mısın? Mısır gevreği var."

Yemek düşüncesi midemi bulandırıyor. "Hayır, teşekkür ederim." Kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum. Ben gidiyorum. Buraya kadarmış. Her şey bitti. "I . . . Hazırlanayım o zaman. Duş alayım."

"Tamam." Bunu o kadar neşeyle söylüyor ki, yüzünü tokatlamak için şiddetli bir dürtüye kapılıyorum.

Bugün gidiyorum. Zamanımız doldu. Ve A.J.'in umurunda bile değil.

Yataktan kalkıyor ve banyoya giriyor, adımları hafif, duruşu sorunsuz. Suyun açıldığını duyuyorum; benim için duşu başlatmış. Beni dışarı çıkarmaya o kadar hevesli ki, duşumun ısınmasını bile bekleyemiyor!

Aşağılanma, acı ve derin bir ihanet duygusuyla titriyorum. En kötüsü de bunu kendime yaptığımı bilmek. Bana karşı tamamen dürüsttü; bana bir haftamız olacağını söyledi ve şimdi o hafta, artı birkaç gün daha, bitti. Başından beri bunun olacağını biliyordum.

Ne bekliyordum ki, evlilik teklifi mi?

Gözyaşlarımı geri kırarak kahveden bir yudum alıyorum. Sert ve sade, tam sevdiğim gibi.

Orospu çocuğu.

Kahvemi bitirdim, duşumu aldım, giyindim ve saçlarımı kuruttum, tüm bunları yaparken gözyaşlarımla savaşıyor ve bunun dünyanın sonu olmadığına kendimi ikna etmeye çalışırken sefil bir şekilde başarısız oluyorum.

Sadece gerçekten öyleymiş gibi hissettiriyor.

Banyodan çıktığımda A.J. mini mutfakta, lavaboda kahve fincanımı yıkıyor. Duruluyor, kuruluyor ve dolaba kaldırıyor. Bunu izlerken kanayan, parçalanmış kalbime bir kazık saplanıyor. Onun zihninde, ben çoktan gitmiştim.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına aldirmeden kanepeye geçip yanında duran valizime uzanıyorum ama A.J. seslenince elim kolumda donup kalıyorum: "Bu akşam yemek için ne düşünüyorsun? Kreplerimden bıktın mı? Çünkü biraz süslenip omlet yapmayı düşünüyordum."

Doğrulmam ve dönüp ona bakmam dört saat gibi geliyor. "Akşam yemeği mi?"

Hâlâ lavabonun başında, sırtı bana dönük bir şekilde ortalığı topluyor. Saçları omuzlarına dökülmüş. Üzerinde eski, yırtık pırtık bir kot pantolon var, başka bir şey yok. Güçlü, çıplak ayaklarını yerde görünce ağlayasım geliyor, o kadar güzeller ki.

"Evet. Altı gibi evde olmalısın, değil mi? Yedi mi?"

Düşünemiyorum. Ağzım kelimeleri oluşturmayı reddediyor.

Bana bakmak için döndü. Yüzümü gördüğünde şok içinde gözlerini kırptırdı. "Angel! Neyin var?"

Ve kendimi kaybederim. Tamamen, tamamen deliriyorum.

Bağırıyorum, "Dalga mı geçiyorsun? Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Önce beni dışarı atıyorsun, sonra da akşam yemeğinde ne istediğimi mi öğrenmek istiyorsun?"

A.J. önce sola, sonra sağa bakıyor, sanki bu delinin kim olduğunu ve yakınlarda onunla başa çıkmasına yardım edebilecek başka biri olup olmadığını merak ediyor. "Seni dışarı atacağımı kim söyledi?"

Ellerim yumruk oldu. Yüzümün ne kadar kızardığını hissedebiliyorum. Göğsüm inip kalkıyor ve tek yapabildiğim titreyerek ona bakmak. Dişlerimi sıkarak, "Haftamız doldu." diyorum.

Yüzünde bir anlayış belirir. "Ah meleğim. Tanrım."

Elindeki bulaşık havlusunu bıraktı ve bana doğru adım attı. Birkaç uzun ve hızlı adımda önümde bitiverdi. Beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. "Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun, iş dışında. Ve orada bile köşelerde pusuya yatıp seni izliyor, başına bir şey gelmemesini sağlıyor olacağım."

Sadece aşk romanlarında olur sandığım bir hareketle dizlerimin bağı çözüldü. Şimdi daha da sert titriyorum, kemiksiz bir şekilde yere kaymamak için beline yapışıyorum. "Bir haftaya ne oldu? Anlaşmamıza ne oldu?"

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Olan şu ki, ben sana yaptığım tüm kötü şeyleri anlattım ve sen bana ait olduğunu söyledin. Beni sevdiğini söyledin. Aşk," diye düzeltiyor kendini, "şimdiki zaman. Gitmene izin vermeyeceğim,

Chloe. Sen bana aitsin ve sensiz bir gün daha geçirmeyeceğim. Sensiz yaşayamam, anlamıyor musun? Sensiz ölmüş de olabilirim."

Hıçkırıklara boğuluyorum ve A.J.'in güleceği kadar çirkin bir şekilde ağlamaya başlıyorum.

"Hiç komik değil, seni pislik!"

Beni ıslak, kırmızı yüzümün her yerinden öpüyor, bana sıkıca sarılıyor, beni ne kadar sevdiğini, bana ne kadar ihtiyacı olduğunu, beni asla ama asla bırakmayacağını mırıldanıyor.

Pazartesiler resmen haftanın yeni favori günü oldu.

İşteki o gün bir rüya gibi geçti. Trina ve personelin benim yokluğumda her şeyi ne kadar iyi idare ettiklerine şaşırdım; hiçbir yangının söndürülmesi gerekmedi, hiçbir büyük hata yapılmadı. Yanağımdaki dikişleri aldirmek için bir randevu alıyorum ve babamın önerdiği plastik cerrahtan da kalan yara izleri için ne yapılabileceğini öğrenmek için bir randevu daha alıyorum.

O kadar mutluyum ki neredeyse yara izlerini umursamıyorum. O kadar mutluyum ki başımın üstünde güneş parlıyormuş gibi hissediyorum.

Ancak Grace mutlu değildir.

"Yaklaşık bir buçuk haftayı davulcuyla evcilik oynayarak geçirdin ve şimdi işe döndün, sanki en iyi arkadaşınla değil de annenle konuşuyormuşsun gibi sorularımı geçiştiriyorsun. Yani, diğer en iyi arkadaşın. Kabul edilemez, Chloe!"

Onun sert tonu bile muhteşem ruh halimi bozamıyor. İçimi çekiyorum ve ofis koltuğuma oturup ayaklarımı masama dayıyorum. "Seni özledim."

"Yalan," diye karşılık veriyor tereddüt etmeden. "Hattın diğer ucunda kimin olduğunu sanıyorsun bebeğim? Seni çok iyi tanıyorum.

avucumun içini biliyorsun. Otuz saniyelik kontrol telefon görüşmeleri dışında beni bir kez bile düşünmedin."

Gülümsüyorum çünkü o haklı. "Şimdi seni özledim. Ne zaman bir araya gelebiliriz? Kat nasıl?"

Homurdanıyor. "Senin için endişelenmesi ve düğün konusunda beni çıldırtması dışında, her zamanki ağzı bozuk, harika hali. O ve Nico önümüzdeki Pazartesi Anma Günü için evlerinde bir parti planlıyorlar; sanırım sen ve Rus casus da geliyorsunuz?"

Sarkan oltayı bir mil öteden görüyorum ve ondan kaçınıyorum. A.J.'in tüm sırları benimle güvende ve hep öyle kalacak. "Bilmiyorum. Henüz Kat'le konuşmadım bile. Belki?"

"Belki yok. Sen geliyorsun." Sert, reddetmeyen sesi yumuşuyor. "Nasılsın, gerçekten? Sik suratlı Eric hakkında bir şey duydun mu?"

Adını duyunca karnım sıkışıyor. Kendimi savunmasız hissederek ayaklarımı indiriyorum ve boştaki kolumu belime sararak masada dik oturuyorum. "Uzaklaştırma emrini aldık, bu iyi bir şey. Ve görünüşe göre Eric hastaneden çıktı, ancak işe geri dönmedi; maaşsız olarak açığa alındı."

Grace, Eric'in erkekliği hakkında birkaç lakap mırıldanıyor. "O değersiz pisliği anında kovmalıydılar."

"Önce bir iç soruşturma yapmaları gerekiyor, ancak bu sadece bir formalite gibi görünüyor. Sanırım yakında kovulacak. Sanırım dolabında patronlarının artık görmezden gelemeyeceği birkaç iskelet vardı."

"İyi ki kurtuldum. Açıkçası yüzünü bir daha görürsem, sanırım kıracağım."

"Sana söylemiştim" demekten kaçındığı için onu seviyorum.

"Peki, önümüzdeki birkaç gün boyunca, sen tekrar yerleşene kadar geceyi seninle geçirmemi ister misin? Ya da Bay Kanun ve Düzen sana orada güzel anılar bıraktığı için evinde rahat hissetmiyorsan benim evimde de kalabilirsin."

"Hayır, ben iyiyim. Öngörülebilir bir gelecek için A.J. ile kalıyorum."

Hattın diğer ucundaki sessizlik sağır edici.

"Onu seviyorum Gracie," diyorum, daha yumuşak bir sesle. "O neredeyse, benim de olmam gereken yer orası."

Acaba Grace bir kedi mi aldı diye merak ediyorum, çünkü telefonun diğer ucundan inatçı bir tüy yumağını öksürerek çıkarmaya çalışan bir kedinin sesine benzer bir ses geliyor.

"Tamam, en iyi arkadaşım, aramayı şimdi sonlandırıyorum." "Bekle!"

Panikle bağırması beni duraksattı. Grace'in paniklediğini en son ne zaman duyduğumu hatırlamıyorum. "Ne?"

"Sana bir sorum daha var." "Hangisi?"

Duraksama sırası onda. "Emin misin?"

Cevap verirken bir saniye bile tereddüt etmedim. "Evet. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Derin, istifa etmiş bir iç çekiş duyuyorum. "Nasıl oldu da ben, belalı kaltak, böyle saçma sapan romantik iki kız arkadaşla sıkışıp kaldım?"

Gülümsemek zorundayım; bu iç çekiş, deli olduğumu düşünse bile arkamı kolladığı anlamına geliyor. Bir daha asla A.J. ile olan ilişkim hakkında olumsuz ya da destekleyici olmayan tek bir kelime bile söylemeyecek.

"Burada retorik bir soruyla mı karşı karşıyayız? Yoksa ciddiye buna bir cevap mı bekliyorsunuz?"

"Retorik, retorik," diye mırıldanıyor. "Ve şimdi ben görüşmeyi sonlandırarak kendime büyük bir bardak su doldurabilirim." "Su mu? Sen böyle yapmazsın."

"Tabii ki suyu severim. Özellikle de küçük küpler halinde donmuş ve tamamen votka ile çevrelenmişse. Güle güle."

Telefonu yüzüme kapattı ve beni sırtarak telefonun başında bıraktı. Arkadaşlarımı seviyorum.

Sonraki hafta boyunca A.J. ve ben bir rutine oturduk. Ben işe gidiyorum; o gün içinde en az dört kez motosikletiyle gelip beni kontrol ediyor. İşten sonra eve geliyorum; akşam yemeğini o pişiriyor. (Krepten omlete ve yumurtalı ekmeğe kadar her şeyi pişiriyor. Adamın akşam yemeğinde kahvaltılık yeme konusunda ciddi bir bağımlılığı var). Ben temizlik yapıyorum; o piyano çalıyor ya da eskiden lobi bar olarak kullanılan yerde tuttuğu alıştırma setinde inanılmaz bir davul solosu yapıyor, Whiplash filmindeki çocuk gibi parmakları kanayana kadar çalıyor. Ya da bana kitap okur. Ya da film izleriz. Ya da binlerce farklı şeyden birini.

Duşlar ve banyolar birlikte alınır.

Aslında her şeyi birlikte yaparız, çamaşır katlamaya kadar.

Başka biriyle yaşamamanın bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Elleri benden daha kötü görünen bir kadınla tanışacağımı hiç düşünmemiştim," diye dalga geçiyor bir öğleden sonra, guacamole yapmak için kestiğim limonun suyu parmağımdaki derin kesiğe sızdığında acı içinde inlediğimde. Alt kattaki ana mutfakta öğle yemeği hazırlıyoruz. Üzerinde durduğum paslanmaz çelik masanın yüzeyi çeşitli ezik ve oyuklarla kaplı, ancak bunun dışında mükemmel bir hazırlık alanı. Yayılmak için bu kadar çok alana sahip olmak hoşuma gidiyor; dairemdeki mutfak bununla karşılaştırıldığında minicik kalıyor. A.J.'in odasındaki küçük mutfak ise bundan bile küçük.

Parmaklarımdan bir parça avokadoyu A.J.'ye doğru savuruyorum, yanağına düşüyor. "Vay be, tatlı dilli, devam et. Bu iltifatların beni gerçekten tahrik ediyor ve rahatsız ediyor."

Ekşi bakışıma gülümsüyor, avokadoyu yüzünden siliyor, parmaklarını yalıyor ve beni çalışırken izlerken yaslandığı karşı tezgahdan uzaklaşıyor. O

arkama geçti ve kollarını belime doladı. "Öyle mi? Ne kadar rahatsız oldun?" Elini gömleğimin altından göğüs kafesime doğru kaydırıyor ve göğsümü okşuyor, parmaklarının arasında meme ucumu imdikliyor. Anında sertleşiyor.

Evde sutyen takmayı bıraktım, çünkü A.J. zaten kapıdan girer girmez çıkartıyor.

Onu görmezden geliyormuş gibi yaparak, sert parmaklarıyla meme ucumu imdiklemeye ve okşamaya devam ederken karnımın altından bacaklarımın arasına yayılan sıcaklıkla birlikte omuz silkiyorum.

Diğeri eli kalçamdan aşağıya, sonra bacaklarımın arasına kayıyor. Kot pantolon giyiyorum; kumaşın üzerinden beni okşuyor, parmakları sıcak ve sert. Otomatik olarak kalçalarımı onun için biraz açıyorum ama guacamole yapmaya devam ediyorum, olgun avokadoyu bir kasede çatalla eziyorum, sanki delicesine aşık olduğum iri yarı bir erkek tarafından harika bir şekilde taciz edilmiyormuşum gibi.

İlgisizliğimi bir meydan okuma olarak algılıyor. "O kadar da rahatsız değilsin, hmm? Peki ya sıcak?"

Kotumun düğmelerini açıyor, fermuarı indiriyor ve elini fermuarı geçip külotumun içine sokuyor. Parmakları klitorisimin üzerinde gezindiğinde neredeyse inliyordum ama kendimi tam zamanında tuttum.

Tekrar omuz silkiyorum ve artık hiç ilgimi çekmeyen guacamole ile devam ediyorum.

"Oh, evet, kesinlikle sıcak," diye fısıldıyor, parmakları daha derinlere inerken ağzı kulağımda. "Sıcak ve ıslak."

Ellerim hareketsiz kalıyor. Gözlerimi kapatıyorum, A.J. dudaklarını boğazımdaki nabza dayayıp beni emerken daha sığ nefes alıyorum, bir eli meme ucumu çekip yuvarlıyor, diğeri bacaklarımın arasına gömölüyor, ıslaklığında okşuyor ve kayıyor. Klitorisimi iki parmağının arasına sıkıştırdığında, sonunda teslim oluyorum ve uzun ve alçak sesle inliyorum.

Sesi hırıltıya dönüşür. "Seni bu masada becereceğim meleşim."

Guacamole kasesini bir kenara itti, kot pantolonumu ve külotumu indirip çıkardı, beni döndürdü ve

Sonra beni soğuk metal masanın üzerine kaldırıyor. Hızla hareket ederek beni sırtüstü yatırıyor, iki bacağımı da tutup omuzlarına koyuyor, sonra eğilip sıcak, uzman ağzını az önce parmaklarının olduğu yere koyuyor.

Masaya doğru eğilerek daha yüksek sesle inliyorum. Parmaklarım saçlarını kazıyor.

"Çok lezzetli, bebeğim." Açılmış kalçalarımın arasına bakıyorum ve onu ışıltılı gözlerle bana bakarken buluyorum. Dilini ıslak kıvrımlarımda yavaşça gezdiriyor ve ben ürperiyorum. "Mmm. Ama bu guacamole'nin boşa gitmesine izin veremeyiz."

Niyetinin ne olduğunu anlamadan, yanımdaki kâsedan büyük bir parça taze guacamole alıp bacaklarımın arasına sürüyor. Nefesim kesildi. Soğuk ve ıslak ve-

Ve Tanrım, onun zeki, akıllı dili. Dolgun, tatlı dudakları. Beni yiyip bitiriyor. Beni yalayarak temizliyor.

Paslanmaz çeliğe yaslanıyorum. Zevkten aklım başımdan gitmiş bir halde göğüslerimi avuçlarımdan arasına alıyorum, biraz önce onun yaptığı gibi meme uçlarımı sıkıyorum, tüm dikkatimi bacaklarımdan arasında devam eden o muhteşem, cinsel şölene veriyorum.

Yeni bir şey hissediyorum, kaygan ve biraz acıtıcı. Gözlerimi açtığımda A.J.'in yarım limonun suyunu açıkta kalan yarığımıza sıkarken bana hınzırca sırıttığını görüyorum. Bakışlarını benimkilerden ayırmadan ağzını tekrar indiriyor ve emmeye başlıyor.

Basınç artıyor. Hissediyorum, içimde daha sıkı ve daha sıkı sarılıyor, sinirlerimi kıvılcımlandırıyor. Beni yerken gözlerimiz birbirine kilitleniyor, dili daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor, dişleri klitorisimin üzerinde geziniyor.

"A.J." Bu bir uyarı; tam oradayım. Gelmek üzereyim.

Kendi kotunun fermuarını açıyor, kendini kurtarıyor, çıkık sikini avucunun içine alıyor ve okşamaya başlıyor, hala amımı emiyor, bakışları hala benimkinde.

"Lütfen. Lütfen. Lütfen. A.J., Tanrım, lütfen onu bana ver, sana ihtiyacım var şimdi şimdi şimdi-"

Doğrulup içime derinlemesine dalıyor, kendini kabzasına kadar gömüyor. Kalçalarımı elleriyle kavrayıp beni acımasızca sikerken kaymamak için ön kollarına tutunarak inliyorum, yüzü sertleşiyor, gözleri şehvet ve aşkla parlıyor.

"Sen bana aitsin." Sesi bir hayvan gibi, hırıltılı ve vahşi, neredeyse tanınmayacak kadar sert.

Onun beni etkilediği kadar benim de onu etkilediğimi bilmek vücuduma bir heyecan yayıyor.

"Sonsuza kadar," diye fısıldıyorum. Gözlerim kayarak kapanıyor. Başım geriye düşüyor. Boşalıyorum.

Saniyeler içinde bir kükremeye beni takip ediyor ve içime boşalmadan önce aniden çekiliyor. Üstüme yığılıyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öyle sert öpüyor ki her şeyi unutuyorum. Sadece ben ve A.J. varız, mükemmel bir uyum içinde birleşmişiz.

Sonsuza dek katıldım.

Chapter 32

"Sonsuza dek," diyor meleğim.

O tek kelimeyle sadece kalbimi kırmakla kalmıyor,
zavallı, bencil ruhumdan geriye kalanları da kırıyor.

Chapter 33

Nico ve Kat'in Hollywood Hills'teki ultramodern yerleşkesinde düzenlenen Anma Günü partisi, bir partiden çok çılgın, ünlülerle dolu, içkili bir bacchanal'a benziyor.

Birçoğunu filmlerden ya da televizyondan tanıdığım yüzlerce insan havuza giriyor, şık şezlonglara uzanıyor, çimenlerin karşısındaki havuz evinin yükseltilmiş platformuna kurulmuş DJ eşliğinde dans ediyor. Siyah kravatlı garsonların ordövr tepsilerini gülen, yarı sarhoş konukların başlarının üzerine kaldırdığı bir yemek daveti. Her şey Entourage'dan fırlamış gibi. Hatta dizinin başrol oyuncusu Adrian Grenier'i bahçenin karşısında bikinili bir kızın göğüs dekoltesinden vücut çekimi yaparken görüyorum.

Daha yeni geldik ama A.J.'in buradan başka bir yerde olmak istediğini söyleyebilirim. Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi. Kat gelmem için yalvardı çünkü haftalardır birbirimizi görmüyorduk, ama şimdi merak ediyorum gerçekten

onunla hiç vakit geçirmediim. Bu kalabalık çılgınca; o da iyi ev sahibesini oynamakla meşgul olmalı.

Kalabalığın arasından geçiyoruz. Herkes A.J.'yi tanıyor gibi görünüyor. Sırtına vuruluyor ve başıyla selamlanıyor, birkaç kişiyle tokalaşiyor ama konuşmak için durmuyor. Onu süzen kadınları tamamen görmezden geliyor, bu da kendimi her türlü kendini beğenmiş hissetmeme neden oluyor. Bahçenin bir köşesindeki beyaz Lucite barın yanında yerimizi alıyoruz ve barmenden bir chardonnay sipariş ediyorum.

Kanunen zorunlu olduğu için hava mükemmel yetmiş iki derece. Arka bahçenin manzarası muhteşem; Malibu'dan şehir merkezine kadar her yeri görebiliyorum. Okyanus uzakta parıldayan bir lacivert şerit gibi.

"İyi misin?" Soruyorum çünkü A.J.'in yüzü bir granit levha kadar sıcak.

"Partiler," diyor etrafına bakarak.

Bunu onları sevmediği anlamına alıyorum, çünkü daha fazla eklemeydi. Kat'i görür görmez gidebileceğimizi söylemek üzereydin ki havuzun karşısındaki Grace'in bana çılgınca el salladığını fark ettim.

"Grace!" Heyecanla ona el sallayıp gelmesini işaret ediyorum.

Martini'sini başının üzerinde tutarak kalabalığın arasından omuzlarıyla ilerliyor. İtilip kakılmaktan ve kolundan aşağı votka dökülmesinden yorulduğunda, başını geriye atıp içkisini yudumluyor ve kadehi yanımızdan geçen bir garsonun tepsisine bırakıyor. Sonra alev alev yanan kızıl saçları, dar beyaz elbisesi ve zaten heykelsi olan vücuduna altı santim daha ekleyen leopar desenli Louboutin ayakkabılarıyla karşımızda duruyor. Bir Amazon tanrıçası gibi görünüyor. Etraftaki birkaç kişi ona aval aval bakıyor, kızlar da dahil.

Hayatının neredeyse yarısı hafızasında yok ama yine de tanıdığım herkesten daha güçlü ve özgüvenli.

Beni kendine çekiyor, votka ve özel parfümü Clive Christian'ın kokusuyla sarıyor.

"Harika görünüyorsun," diye mırıldanıyor kulağıma. "Yara izini bile göremiyorum."

Geçen hafta yanağımdaki dikişleri aldırđım. Gittiğim plastik cerrah daha sonra küçük bir lazer yenileme işlemi yaptı. Cilt hala pembe ama Kat'in önerdiği kızarıklığı azaltan özel bir fondöten ve pudrayla kapattım. Neredeyse yeni gibi oldum.

Neredeyse. Artık ne zaman bir polis arabası görsem soğuk terler döküyorum.

"Teşekkürler, Gracie. Seni özledim."

Geri çekiliyor, beni kol uzunluğunda tutuyor ve inceliyor. Genişçe gülümsüyor. Ne düşündüğünü anlayabiliyorum: Birisi sonunda düzgünce becerildi. Ben de ona sırtarak başımı sallıyorum.

"A.J.," diyor Grace, sıcak gri gözlerini ona çevirerek. "Teşekkür ederim."

Adam ona gülümsüyor, şaşkın ama ilgili. "Ne için?"

Grace beni hafifçe sallıyor. "Bunun için."

Sonra kollarını onun boynuna dolayarak ve yanağına kocaman bir öpücük kondurarak ikimizi de şoke ediyor. Sonunda hepimiz gülüyorduk.

Çok iyi hissettiriyor.

Bir süre ayakta durup konuşuyoruz, özellikle derin ya da önemli bir şey hakkında değil. Beni yalnız bırakır bırakmaz Grace'den üçüncü dereceden dayak yiyeceğimi biliyorum ama şimdilik sadece güneşin, sohbetin ve A.J.'in kolunun omuzlarımda yarattığı harika hissin tadını çıkarıyorum.

Sonra Grace, avludan eve doğru bakarak bir kez daha düşünür. "Vay anasını. Bu Bono mu?"

A.J. sırtarak, "Aptal, etrafı saran mor gözlükler mi ele veriyor?" diyor.

"Nefret edenler nefret edecek," diye yanıtlıyor U2'nun şaşırtıcı derecede kısa boylu solistinden gözlerini ayırmadan. "Bir tanıştırma alacağım. Kokteyl garsonunu okşayışına bakılırsa, bahse girerim o ve karısının çok fazla evliliğe ihtiyacı var.

danışmanlık. Tanrım, her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum. Hemen dönerim."

Uzaklara yelken açıyor. Onunla tanışacağından hiç şüphem yok; Grace'in isteyip de alamadığı çok az şey vardır. Aslında aklıma bir tane bile gelmiyor.

Sonra birden A.J. sertleşir.

"Sadece birkaç dakika daha ve sonra gideceğiz, tatlım. Çıkarken Kat'e veda ettiğimden emin olmak istiyorum. Acaba Kenji burada mı?"

Cevap vermeyince ona bakıyorum. Ama o bana bakmıyor.

Bize doğru gelen kuzguni saçlı, iri göğüslü, dar kırmızı mini elbiseli inanılmaz güzel sirene bakıyor.

Midem bulanıyor. Gözlerim onun yüzüne kayıyor. Yüz ifadesinden onunla konuşmak için sabırsızlandığı anlaşılıyor, bu da beni biraz daha iyi hissettiriyor, ama aynı zamanda burada çok rahatsız olduğu bir geçmiş olduğu da açık.

Ya da belki de yanında durduğum için rahatsız olmuştur.

Siren önümüzde durdu. Hiç bu kadar mükemmel bir teni, saçı ya da dişleri olan bir kadın görmemiştim. Kesinlikle büyüleyici. Şüphesiz bir model.

Ve onunla seks yaptığına şüphe yok. Bilmiş gülümsemesi ve yatak odası gözleri bunun için yeterli kanıt.

"A.J. Seni görmek güzel."

Başını sallayarak cevap veriyor. "Cennet gibi."

Heavenly. Tanrım, poposu beş bin dolar olan meşhur fahişeye yüz yüze geldim.

Ondan anında ne kadar nefret etsem de, gözlerini oymak ve parlak saçlarını kafa derisinden koparmak istesem de, neden bu kadar para kazanabildiğini acınası bir şekilde anlıyorum. Bahse girerim erkekler ona sadece çıplak bakmak için binlerce dolar öderler ve ona dokunmazlar bile.

Gözlerini bana çevirdi. Şaka değil, safir rengindeler. Göğüsleri kadar sahte olmaları için dua ediyorum, yoksa Tanrı tam olarak A.J.'nin düşündüğü kadar piçtir.

"Peki bu kim?" diye hoş bir şekilde soruyor.

"Heavenly, Chloe ile tanış. Chloe, Heavenly." A.J.'in sesi tahta gibiydi, sırtı kaskatı kesilmişti.

Vücudunun herhangi bir yeri sertleşirse, onu durduğu yerde öldürürüm.

"Elbette," diyor Heavenly, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. Gülümsemesi genişliyor. Neredeyse gerçek gibi görünüyor. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk."

Vay be. Ne? Ona benden mi bahsetmiş? Ne zaman? Kendimi kontrol etmem üç nokta beş saniye kadar sürüyor, sonra sfenks moduna geçiyorum ve sakince gülümsemesine karşılık veriyorum. "Ve sen."

Gülümsemesi duraksıyor. A.J.'e bakıyor. Onun hakkında bana ne söylediğini merak ettiğini anlayabiliyorum, ki bildiğimiz gibi, hiçbir şey. Ama bu Rodeo Drive fahişesinin bana üstünlük sağlamasına izin verirsem lanetleneceğim.

Heavenly oyununu geliştirmeye karar verir. Gülümsemesi geri döner. Gırtlaktan gelen bir mırıltıyla A.J.'ye şöyle der: "Vy byli pravy. Ya lyublyu yeye."

Sanki karnıma tekme atmış gibi, ciğerlerimdeki tüm rüzgâr kesildi.

Bu sıradan bir fahişe değil. Bu fahişe Rusça konuşuyor.

Anında, ikisinin sevişme sonrası, terli ve güzel, birbirlerine ana dillerinde tatlı sözler mırıldandıkları düzinelerce hayali sahneyi gözümün önüne getirdim. Sanırım onun da ana dili bu olmalı, çünkü hangi fahişenin Rusça dersi alacak zamanı ya da enerjisi vardır ki? Ve onda Avrupa Bond Kızı görünümü var, tüm sinsi ve sofistike.

Daha önce hiç böyle kıskançlık hissetmemiştim. Hiç hissetmedim. Sanki bir kase jilet yutmuş gibiyim.

Yüzümün pancar gibi kızardığını biliyorum, tıpkı yüzüme yapıştırdığım gülümsemenin hastalıklı bir hal aldığını bildiğim gibi. Tuhaf bir şekilde

ağzım sulanıyor. Muhtemelen onun mükemmel, aptal suratına kocaman bir sümük tükürmek istediğim içindir.

Sonra A.J. Heavenly'ye kafamı daha da karıştıran bir şey söylüyor.

"Sana yapacağını söylemiştim."

"Ne yapardın?" Kendimi durduramadan soruyorum. A.J.'in çenesinde bir kas esnedi.

"Senin gibi."

Kafam patlıyor. Duyduklarıma inanamıyorum.

A.J., Bayan Five K'ye benden hoşlanacağını mı söyledi? Ne zaman, onun sikinin üzerinde zıplarken mi? Ne yapacağımı tamamen şaşırmış bir halde içkimi yudumlarken kafasına vurmamak için kendimi zor tutuyorum.

Benden önce bir hayatı vardı, bu onun hatası değil, "deneyimlerini" biliyordunuz, gerçekten rahatsız görünüyor, bu yüzden onu biraz rahat bırakalım, olur mu?

Kafamın içindeki ses çok fazla anlam ifade ediyor, bu yüzden ona bu kızın A.J. hakkında benden daha fazla şey biliyor olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu hatırlatıyorum.

Bu da o kadar da özel olmadığım anlamına geliyor. Bu da yüzümdeki tüm kanın çekilmesine neden oluyor.

"Bana biraz izin verir misiniz? Sanırım konuşmam gereken biri var," diyorum en iyi Julie Andrews Prenses Günlükleri taklidimi yaparak. Niyetim arkamı dönüp kaçmaktı ama Aj'in kolu omuzlarıma yapışarak hareket etmemi engelledi. Beni kendi tarafına doğru sıkıca tutuyor. Onun önünde olay çıkarmak istemediğim için olduğum yerde kalıyorum, yüzüm yanıyor.

"Bu partiye davet edildin mi Heavenly?"

A.J.'in kızgın mı yoksa sadece meraklı mı olduğunu sesinden anlayamıyorum. Yutkunuyorum ve kalbim çarparak başka tarafa bakıyorum.

"Hayır, Slash ile birlikteyim."

Guns N' Roses'ın gitaristiyle mi gelmiş? Bu kız gerçekten ortalığı kasıp kavuruyor. Slash'in karısı bu konuda ne düşünüyor merak ediyorum.

Sonra A.J. ona Rusça bir şeyler söylüyor. O da cevap veriyor. Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok.

Mesele bu. Ve şimdi o kadar kızgınım ki çığlık atabilirim.

Tam A.J.'in kolunu üzerimden sıyrıp kalan şarabımı suratına fırlatacakken Heavenly, "Numaramı biliyorsun," dedi. Sonra döndü ve süzülerek uzaklaştı. Arkasından kafalar dönüyor.

Öfkeden titriyorum. Ayrıca sanırım kusabilirim.

A.J. elimdeki şarap bardağını alıp barın üzerine koydu. Sonra koluma giriyor ve beni havuzun yanından geçirip evin içine sokuyor. İnsanlar korkmuş fareler gibi önümüzden dağılıyor; A.J. seri katil ifadesini takınıyor. Gök gürültülü bulutlar başının üzerine geri döndü.

Beni birinci kattaki banyoya götürüyor, kapıyı arkamızdan kilitliyor ve beni geniş mermer lavaboya yaslıyor. "Pekâlâ. Söyleyeceğini söyle."

Zor nefes alarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hayır, bence önce sen başlamalısın. Ve sana tüm önemli noktaları, özellikle de onunla benim hakkımda neden ve ne zaman konuştuğunu, onunla en son ne zaman yattığını ve daha sonra takılmak için planlar yapıyormuş gibi görüldüğünüzde birbirinize ne söylediğinizi anlatman için beş dakika vereceğim."

Hemen "Birlikte olduğumuzdan beri onunla birlikte olmadım" dedi.

"Peki biz tam olarak ne zaman birlikte olduk? Gecenin bir yarısı beni evimde ziyaret ettiğinde mi, tüm hayat hikayem hakkında beni sorguya çekerken benimle yatmayı reddettiğinde mi, yoksa senin evine taşındıktan sonra mı?"

Gözleri parlıyor. "Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

Çenesindeki kaslar gerçekten çalışıyor.

"Sakın bunu bana geri çevirmeye kalkma! Sen ve fahişen kim bilir ne hakkında Rusça sohbet ederken ben orada bir aptal gibi durmak zorunda kaldım!"

"O benim değil," diyor, sesi sert, "sen benimsin ve bunu biliyorsun."

Ağzını benimkine yapıştırıyor.

Mücadele ediyorum ama bir eliyle çenemi tutuyor, diğer eliyle de kollarımdan birini sırtımın etrafına sıkıştırıyor. Onunla mücadele etmektense teslim olmak daha kolay, bu yüzden beni öpmesine izin veriyorum ve bundan hoşlanmıyormuş gibi davranıyorum. Sonunda öpüşmeyi kestiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Biz birlikte olmadan çok önce, benden nefret ettiğin o gün dükkânında şarkı söylediğini duyduktan hemen sonra ona senden bahsettim. O günden beri ne onu ne de başkasını becerdim."

Sesi sert ama gözleri yumuşaktı ve ona inanmayı çok istiyordum. Ama Heavenly'nin ona bakışı
. ..gözlerinin, sesinin samimiyeti. İçim içimi yiyor.

"Birlikte ayrıldığın o esmeri unutuyorsun, hani şu mum reyonumda tanıştığın!"

"Bunu sadece seni kızdırmak için yaptım meleğim. Onu becermedim. Onu öpmedim bile. Beni müdürümün ofisine bıraktı, sonra da eve taksiyle döndüm."

Beni tekrar öpüyor, dudaklarımı bir kez daha çekiştiriyor ve ben başımı dik tutamıyorum. Düşüncelerimi kaybediyorum. Geri çekiliyorum ama uzaklaşmama izin vermiyor; elini çenemde tutuyor, dudakları dudaklarıma çok yakın.

"Peki ya sonunda birbirinize söyledikleriniz?
Neydi o?"

Dudaklarıma bakıyordu ama bakışları yukarı kayıyor ve gözlerimle buluşuyor. Cızırtılı bir yoğunlukla gözlerimin içine bakıyor. "Ona Slash'e geri dönmesi gerektiğini söyledim."

"Peki o ne dedi?"

"Beni mutlu gördüğüne sevindiğini. Hak ettiğimi
o."

Başka tarafa bakıyorum çünkü gözlerim suyla doluyor. A.J. yanağımı öpüyor, sonra kulağıma mırıldanıyor, "Duymak istemeyeceğin bir şey söyleyeceğim meleğim, ama bu gerçek, bu yüzden duyman gerek."

"Ne?"

Yüzümü çeviriyor, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum. "Uzun bir süre boyunca sahip olduğum tek arkadaş oydu."

Bu beni incitıyor ve aynı zamanda onun için inanılmaz derecede üzülmememe neden oluyor. "Senin hakkında bir şeyler biliyor mu? Geçmişini?"

Başını iki yana sallar. "Bu hikayeyi anlattığım tek kişi sensin. Aptal değil; Vegas'tan olmadığımı biliyor. Ama hiç umursamadı. Benden hiçbir şey istemedi. Senden önce, kendimi güvende hissettiğim tek yer onun yanıydı."

Tanrım, kalbim. Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Titreyen bir sesle, "Bununla rekabet edemem, A.J." diyorum.

"Zorunda değilsin bebeğim. Rekabet yok; benim her şeyim sana ait. En başından beri öyle."

Beni tekrar öpüyor, aç bir şekilde, sert vücudu benimkine bastırıyor. "Onu bir daha asla görmek istemiyorum!" diyecek kadar uzun süre ayrılıyorum. Onunla bir daha asla konuşmayacağına söz ver!"

Ağızma karşı söz veriyor, "Asla. Asla. İhtiyacım olan tek kişi sensin."

Beni lavabo tezgahının üzerine kaldırırken omuzlarına yapışıyorum. Elleri elbisemin altından kayıyor, kumaşı kalçalarımın doğru itiyor. Külotumu indiriyor ve yere bırakıyor.

Parmaklarını içimde kaydırırken "Evet," diye inliyorum. Buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Aklımı kaçırmak üzereyim. Kilitli kapının ardında parti devam ediyor; yüksek sesli müziğin basları duvarları titretiyor.

Kemerinin tokasını kurcalıyorum, çözülene kadar çekiştiriyorum. Pantolonunun fermuarını yırtarak, titreyen ellerimle ereksiyonunu serbest bırakmayı başarıyorum. Parmaklarımı etrafına doladığımda inliyor.

Bir elini saçlarımda dolaştırarak başımı geriye çekiyor. "Karnının üstüne, bebeğim." Sesi ihtiyaçla boğuklaşıyor; beni ters çeviriyor ve elbisemi yukarı iterek çıplak arkamı ortaya çıkarıyor. Aynada vücuduma bakarken onu izliyorum. Bakışlarındaki ezici arzuyu görüyorum ve bu beni sakinleştiriyor,

aynı zamanda beni heyecanlandırıyor. Cüzdanından çıkardığı prezervatifi takması sadece bir dakikasını alıyor. Sonra kendini açılmış bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve sert aletini ıslaklığımın içine sokuyor.

Aynada bakışlarımız kilitleniyor. Bir eliyle saçımı, diğeriyle kalçamı tutarak beni arkadan becermeye başlıyor.

Biri kapı kolunu deniyor. Görmezden geliyoruz, birbirimizi izleyerek tüketiyoruz, güzel, sert horozunun her vuruşunda ısı daha da sıcaklaşıyor.

Kapıdan sinirli bir bağırış geliyor. "Oy! İçeride kimse yok mu!"

A.J. homurdanıyor, "Git buradan ya da kafanı kaybet!"

Daha sert itiyor. Kırık bir şekilde inliyorum, avuç içlerim aynaya doğru düzleşiyor, böylece o iterken ona karşı geri itebiliyorum.

Kapının dışından kahkahalar geliyor. "Yakala, kardeşim!" Kapıya iki kısa, onaylayıcı vuruş, sonra müzik ve partinin sesinden başka bir şey yok.

A.J. elini kalçamdan bacaklarımın arasına götürüyor. Parmakları beni ustalıkla okşuyor, tüm vücudum zevkten titreyene ve o kadar ıslanana kadar zonklayan yumruğumun üzerinde ve etrafında kayıyor ki uyluklarımdan aşağı kaydığını hissediyorum. Sonunda kendini bırakmadan önce beni hızla iki orgazma ulaştırıyor.

O titreyip inlerken yanağımı serin fayansa dayıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bir zamanlar A.J.'nin tek arkadaşı olan kadını son görüşümüz olması için dua ediyorum.

Ne yazık ki öyle olmayacak. Ve eğer daha önce acının ne olduğunu bildiğimi sanıyorsam, ikisi yakında bana ömür boyu sürecek bir acı eğitimi verecekler.

Chapter 34

"Gerçekten Chloe, bu genç adamla tanışmamın zamanı geldi. Tanrı aşkına, iki aydır onunla yaşıyorsun! Bunny geçen gün kulüpte bana nasıl olduğunu sorduğunda söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, değil mi? Soyadını bile bilmiyorum!"

Annem. Dükkanı aradıktan birkaç dakika sonra taciz moduna geçti. Kendi kendime gülümsüyorum. Sevgili annem bile beni uçuramaz.

Anma Günü partisinden bu yana birkaç hafta geçti ve dünyamdaki her şey olabildiğince mükemmel. Eric'i ne gördük ne de ondan haber aldık -A.J. hakkında suç duyurusunda bulunmadı- ve Heavenly uzak bir anı gibi geliyor. Hepsinden iyisi, A.J. ile aramızdaki her şey harika. İnanılmaz derecede harika.

O adama o kadar aşığım ki, sanki bir rüya gerçek olmuş gibi.

"Soyadı Edwards, anne, eminim babam sana bunu birden fazla kez söylemiştir. Ve onunla düğünde tanışacaksın. Henüz av köpeklerini onun üzerine salmaya hazır değilim."

Derin bir hakarete uğramış gibi bir ses çıkarıyor ki bunun kesinlikle suçluluk duygusu uyandırmak için yapıldığını biliyorum. Annem onu yalnız yakaladığında A.J.'nin nelere maruz kalacağını ikimiz de biliyoruz. Onu yalnız yakaladığında; düğündeki sahneyi şimdiden hayal edebiliyorum. Onun için şimdiden üzülüyorum.

Şansımıza, babam bizim tarafımızda. O ve A.J. kullan at telefonumdan birkaç kez konuştular ve ikisi de bunu yüksek sesle itiraf etmese de birbirlerinden hoşlandıklarını hissediyorum.

Erkekler.

"Yani Kat bizi düğüne davet etme nezaketini göstermeseydi, onunla hiç tanışamayacak mıydık?"

"Abartıya kaçmayalım, anne."

Ailem Kat'i yıllardır tanıyor, liseye beraber gittiğimizden beri. Annesi lise boyunca hastaydı ve son sınıfta öldü, bu yüzden Kat zamanının çoğunu benim evimde geçirdi. Annem ve babam onun vaftiz anne ve babası gibiler, bu yüzden tabii ki düğüne davet edildiler. Erkek kardeşim de. Düğüne iki aydan biraz fazla kaldı; zamanın ne kadar hızlı geçtiğine inanamıyorum. Grace ve ben henüz Kat'in bekârlığa veda partisi için ne yapacağımızı bile planlamadık.

"James'in onun hakkında söyleyecek birkaç iyi şeyi vardı zaten," diye isteksizce itiraf ediyor.

Bunun üzerine canlandım. "Gerçekten mi? Ne gibi?"

Tedirgin bir sessizlik oldu. "Bu genç adamın sana gerçekten değer verdiğini söyleyebileceğini söylüyor. Onun yanında güvende olduğunu düşünüyor." Ağır ağır nefes veriyor. "Ve yaşadıklarından sonra, baban ve benim için gerçekten önemli olan tek şey bu."

Çok duygulandım. "Teşekkürler anne. Jamie'ye her iki konuda da katılıyorum. Aslında . . . Hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum."

Burnunu mu çekiyorsun? Hayır. İmkansız. Annem zerre kadar duygusal değildir.

"Yine de daireni tuttuğuna sevindim Chloe. Bu çok mantıklı. Ne olur ne olmaz."

Kaşlarımı çatıyorum. Dairemi sadece bir kontrat imzaladığım için tuttum, o da bitmeye yakın bile değil. Eğer oradan çekip gidersem bana dava açılacak, o yüzden boş duruyor ve tozlanıyor. Annem fırtına bulutlarının yükseldiğini hissetmiş olmalı ki hemen konuyu değiştirdi.

"İşler nasıl?"

Şok içinde neredeyse sandalyemden düşecektim. "Harika, aslında. Sorduğun için teşekkürler. Kat sosyal medyada düşünle ilgili Fleuret için gerçekten harika olan birkaç şeyden bahsetti. Sadece bu hafta üç büyük yeni müşteri kazandım."

Küçük bir duraklama oldu, sonra annem sessizce şöyle dedi: "Baban ve ben seninle gurur duyuyoruz Chloe. Sana yeterince söylemediğimizi biliyorum ama gurur duyuyoruz. Ve seni seviyoruz."

Şimdi tamamen şaşkına döndüm. Acaba içiyor muydu? "Ben de seni seviyorum anne."

Dükkânımın kapısındaki zil çalıyor, birinin geldiğini gösteriyor. Kat ve Nico'yu bekliyordum; bugün onlara yemek masası süslemelerinin örneklerini gösteriyorum.

A.J.'in neden hâlâ gelmediğini merak ederek saate bakıyorum. Daha bu sabah burada olacağını teyit etmişti ve geç kalacak biri değil. Saat onda müdürüyle bir toplantısı olduğunu söylemişti ama bu saatler önceydi. Mideme bir endişe saplanıyor ama onu bir kenara itiyorum.

"Gitmeliyim anne. Yakında konuşuruz, tamam mı?"

Telefondan bir öpücük sesi duyuyorum. "Kendine iyi bak, sevgilim."

"Yapacağım. Bye."

Telefonu kapattığımızda, Nico ve Kat'in örneklerini beğenmeleri için dua ediyorum. Trina ve ben bütün sabahı dükkânda iki kare ziyafet masası kurarak geçirdik, böylece düğünde son masa düzeninin nasıl görüneceğini görebileceklerdi. Nevresimler, gümüşler ve cam eşyalar kiraladım ve masaları sekiz konuk için hazırladım, resepsiyon için kurulumu taklit ettim. Bir masanın ortasında kullanacağımız alçak aranjman, diğerinde ise uzun, dramatik aranjman yer alıyor. Büyük bir parti için en sevdiğim tasarımlardan biri olan resepsiyon masaları için uzun ve alçak masaları dönüşümlü olarak kullanıyorlar. Odaya, kolayca abartılı görünebilecek uzun aranjmanlardan oluşan bir denizden daha fazla görsel ilgi kazandırıyor.

Aceleyle ön tarafa gidiyorum; orada Nico, Kat, Grace, Kenji, düğün koordinatörü Jennifer adında şişman, kırk yaşlarında bir sarışın ve Brody Scott, nam-ı diğer "Scotty", Bad Habit'in baş gitaristi ve Nico'nun sağdıçlarından biri, uzun aranjmanlı vitrin masasının etrafında yarım daire şeklinde duruyorlar.

Jennifer iPhone'unda düzenlemelerin fotoğraflarını çekiyor. Etkilenmiş görünüyor.

Grace çarşafları parmaklıyor. O da etkilenmiş görünüyor.

Kat elini ağzına kapatmış çiçeklere bakıyor. Ağlayacak gibi görünüyor. Beni görünce titreyen bir sesle, "Lanet olsun, Chloe. Ben bile ..." Gözyaşlarına boğuldu.

Nico kolunu ona doluyor, onu göğsüne çekiyor ve bana gülümsüyor. "Buna bayıldı, hayatım. Ben de öyle. Kendini aşmışsın."

Rahatladım, ışınlandım. Bir haftadır bu an için stres yapıyordum. "Gerçekten mi?"

Brody çiçeklere uzaydan yeni gelmiş gibi bakıyor. Onlardan nefret ettiğini düşünüyorum ama sonra "Haziran ayında şakayıkları nereden buldun?" diye soruyor.

Herkes dönüp ona bakıyor, Kat bile. Grace sanki uzaydan yeni gelmiş gibi ona yukarıdan aşağıya bakar.

"İsrail. Ama üretimleri Ağustos ayında bitecek, bu yüzden düşün için şakayıkları Amsterdam'daki yetiştiricimden alacağız."

"Dostum," diyor hayretle, düzenlemeye bakarak, "Buna ne kadar ödediğini bilmiyorum Nico, ama her kuruşuna değer."

Grace bana baktı. Aynı şeyi düşünüyoruz, çünkü "Büyük bir çiçek hayranı mısın?" diye soruyor.

Dönüp ona bakıyor. Bad Habit'in "sevimli" üyesi olarak düşündüğüm kişi o. Çocuksu yakışıklı bir yüzü ve öldürücü bir gülümsemesi var, gamzeleri kısmen saklı. Ayrıca harika saçları var, gür ve kahverengi, ve daha da büyük bir stil anlayışı. Örneğin bugün kollarını kıvırdığı soluk mavi düğmeli bir gömlek, şık bir lacivert yelek, üzerine tam oturan ve terzi elinden çıkmış gibi duran son moda bir kot pantolon ve babamda da bir çift olduğu için Ferragamo olduğunu anladığım siyah deri ayakkabılar giyiyor. Uzun boylu ama ikisi de iri yarı olan Nico ya da AJ'in aksine ince yapılı. Bence bir rock müzisyeninden çok bir Abercrombie & Fitch modeline benziyor. A.J. ona modacı diyor.

Brody, sesinde bir parça sıcaklıkla Grace'e, "Bütün güzel şeyleri severim," der.

Grace onun bariz teklifini görmezden gelir ve arkasını döner. Sanırım müzisyenler onun tarzı değil ... aslında çalışan cinsel organları olan tüm erkeklerin onun tarzı olduğunu düşünmüştüm.

Bu arada Kenji sıkılmıştır, ilgi odağı olmadığına böyle olur.

"Lovey, buralarda içecek bir şeyin var mı? O kadar kurudum ki neredeyse Mormon oldum."

"Şimdi sen söyleyince hatırladım."

Başarılı olacağını umarak Trina'ya bu durum için aldığım şampanya şişelerini getirmesi için bağırıyorum. Artık Kat ve Nico'nun çiçekleri beğendiğini bildiğim için kutlama yapmak istiyorum.

Trina da öyle; deli bir kadın gibi sırtarak, elinde iki şişe Perrier-Jouët ile arka odadan fırlıyor. "Vay be! Başardık! Partay!" Diğer tasarımcım Renee de elinde bir kol plastik şampanya bardağıyla onu takip ediyor. Belli ki gizlice dinliyorlardı.

Kenji dudağını kıvrır. "Ah, tatlım, Kenji'nin petrol bazlı bardaklardan içmediğini biliyorsun."

"Bugün yapacaksın, Divalicious," diye cevap veriyorum, "çünkü başka bir şeyim yok."

Kenji masayı işaret ediyor. "Bunlara ne diyorsunuz?"

Masadaki her bir tabağın yanında duran kiralık kristal şampanya kadehlerine bakıyorum ve gülmeye başlıyorum. "Bunlara benim açımdan büyük bir dikkatsizlik diyorum. Trina, plastiği çöpe at. Şık bir şekilde içiyoruz."

Homurdanıyor. "Bahse girerim bu enayileri kimin yıkayacağını da biliyorum," diye mırıldanıyor iyi huylu bir şekilde.

Kenji dehşete düşmüş görünüyor. "Ben kesinlikle değilim!" Ki bu bir veridir.

Şampanya döküldükten ve kadehlerimizi kaldırdıktan sonra, koordinatör bazı detayları gözden geçirmek için beni kenara çekerken, Kat ve Nico çiçek soğutucusunun yanından ayrılmıyor. Kenji, Trina ve Renee radyoda Michael Jackson'ın "Thriller" şarkısı çaldığında ciyaklıyor ve doğaçlama bir zombi dansına başlıyorlar ve en ilginç de Brody, örnek çiçek aranjmanlarından uzaklaşıp duvar boyunca uzanan cam ve seramik vazoları incelemeye başlayan Grace'i takip ediyor.

Müzisyenler ona göre olmayabilir, ama bana kesinlikle kızıl saçlılar ona göreymiş gibi geliyor. Daha önce tanışıp tanışmadıklarını hatırlamaya çalışıyorum... belki geçen yılki House of Blues partisinde? Ya da Anma Günü'nde? Bunu ona daha sonra sormak için aklıma bir not alıyorum.

Jennifer ve ben konuşmamızı bitirip grubun geri kalanına katıldık.

"Peki A.J. nerede, Lo?" diye soruyor Kat. "Burada olacağını sanıyordum."

"Ben de. Yapacağını söylemişti. Ne olduğundan emin değilim."

O ve Nico beni korkutan bir bakışı paylaşıyorlar. Görür görmez kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden olan bir "uh- oh" bakışı.

"Sanırım onu kontrol etmek için biraz erken çıkacağım," diyorum sesimi hafif tutmaya çalışarak.

"Hâlâ telefonu yok mu?" diye soruyor Nico, kolu Kat'in omuzlarında.

Omuz silkişimi soğukkanlı göstermeye çalışıyorum. "Acil bir durumda onu arayabilmem için kullan-at telefonu var... bilirsin, Eric yüzünden. Ama gerçekten acil bir durum olmadıkça kullanmak istemiyorum."

"Chloe, eğer onu ararsan ve dükkânda yangın çıkmazsa sana kızmayacaktır," diyor Kat bıkkın bir ifadeyle.

"Biliyorum. Sadece telefonlar ona göre değil. İnsanların onu istedikleri zaman rahatsız edebilmeleri fikrinden hoşlanmıyor. Bu yüzden . . . Buna saygı duyuyorum."

Nico bana gülümsüyor. "Sana sahip olduğu için çok şanslı bir orospu çocuğu Chloe."

"Evet, öyle," diye onaylıyor Kat kararlılıkla. "Eğer Nico benimle telefonda konuşmayı reddetseydi-"

"Reddetmedi, sadece acil bir durum olmadı. Olsaydı, onu arardım." Sesim amaçladığımdan daha yüksek çıkıyor çünkü aniden savunmaya geçmiş gibi hissediyorum. Kat bana şaşkınlıkla göz kırptığında, utanarak başka tarafa bakıyorum.

Sonra bana sarıldı. "Özür dilerim. Seni kötü hissettirmek istememiştim. Bu beni ilgilendirmez."

Bastırılmış bir nefesi serbest bırakıyorum ve ona tekrar sarılıyorum. "Üzülme, tuhaf davranıyorum. Sanırım onun burada olmamasından tahmin ettiğimden daha fazla endişeliyim. Bu benim aptallığım mı?"

Geri çekiliyor ve kolumu sıkıyor. "Tabii ki hayır. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. Günün her dakikasında Nico'nun nerede olduğunu bilmezsem nefes almakta zorlanıyorum."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi. Birbirimize gülümsüyoruz. Grace sözümüzü kesip, "Bekârlığa veda için Vegas mı? Yoksa bu çok mu klişe?"

Kat burnunu kırıştırıyor. "Bekârlığa veda partisi yapmak zorunda mıyız? Böyle bir şey için biraz yaşlı değil miyiz? Zaten tüm zamanımı müstakbel kocamın hasretini çekerek geçireceğim. Eğlenceli olacağımdan şüpheliyim."

Grace ona aklını kaçırmış gibi bakıyor. "Bekârlığa veda partisi senin için değil şapşal; nedimeler için, düğün için gösterdikleri çabanın bir ödülü olarak."

"Durumun böyle olmadığından oldukça eminim," diyorum.

Grace elini havada sallayarak konuyu geçiştirir. "Her neyse, Vegas masada. Eğer içinizden biri," diyerek Kenji ve bana başıyla işaret ediyor, "daha iyi bir fikri olan varsa bana söylesin."

"Nico bekârlığa veda partisine nereye gidiyor? Belki de aynı şehre gitmeli ve yan yana otellerde kalmalıyız."

Grace ve Kenji kusacak gibi görünüyorlar. Öte yandan Kat sevinçle ciyaklıyor. "Evet! Ne harika bir fikir!" Nico'ya döner. "Sen ne düşünüyorsun, tatlım?"

Ona gülümsüyor ve alnındaki bir tutam saçı fırçalıyor. "Sanırım seni bu kadar mutlu edecek her şeye hazırım, sevgilim."

Alkışlıyor. Grace'in bana attığı ters bakıştan önerimden pek hoşlanmadığını anlayabiliyorum ama ona bir öpücük veriyorum, o da gözlerini deviriyor ve affedildiğimi biliyorum. Nereye gidersek gidelim eğlenecektir.

"Benden istediğin başka bir şey var mı Chloe?" diye soruyor Jennifer, notlarını, programlarını ve zaman çizelgelerini bir omuz çantasına yerleştirirken.

"Hayır. Biz iyiyiz."

Başını sallıyor. "O zaman gelecek hafta temasta olacağım. Bu arada bir şey olursa beni ara." Bana bir öpücük konduruyor, Kat ve Nico'ya sarılıyor, diğer herkese el sallayarak veda ediyor ve gidiyor.

"Sanırım ben de yoldayım çocuklar. Gidip adamıma ne olduğunu öğrenmeliyim."

Herkes kucaklaşıyor, vedalaşıyoruz ve onlar gittikten sonra arabama binip endişelenmemeye çalışarak eve gidiyorum.

Yanlış olduğunu fark ettiğim ilk şey, otele giden toprak yoldaki tel örgünün açık olması. Tamamen açık, sadece kilitli değil.

Birkaç metre ötede durup ona bakıyorum. Daha önce hiç kilitsiz görmemiştim. Aslında her sabah işe giderken arkamdan kilitlerim.

Bir şey olmadığına kendimi ikna ederek yutkunuyorum. Yanından geçip gidiyorum, kapıyı açık mı bıraksam yoksa arkamdan mı kilitlesem bilemiyorum ama midemde garip bir his var ve oyalanmak istemiyorum, bu yüzden yoluma devam ediyorum. Tepenin zirvesinde otel görüldüğünde ikinci yanlış şeyi görüyorum.

Garaj yolundaki fiskiye'nin yanına park edilmiş bir araba. Çok da güzel, yepyeni bir Rolls-Royce Ghost, siyah üzerine siyah, şık ve parlak. Bir an için kafam karıştı.

A.J.'in menajeri buraya geldi mi?

Garip his daha da güçleniyor. Arabamı Hayalet'in yanına park ettim. İçeri bakmaya çalışıyorum ama camlar karartılmış, limuzin gibi; şansım yok. Aceleyle içeri giriyorum, merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve koridorda yirmi yedi numaralı odaya doğru koşuyorum, el çantam yanımda zıplıyor.

Sakin olun! Kendime söylüyorum. Ama işe yaramıyor. Panikliyorum. İçten içe bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğunu biliyorum.

Son iki aydır yaşadığım odanın kapısını açtığımda durum daha da kötüleşiyor.

A.J. yatakta. Sırt üstü yatmış, ellerini başının altına koymuş, tavana bakıyor. Göğsü çıplak,

vücudunun alt yarısı bir çarşafın altında, ama çıplak olduğunu söyleyebilirim. Öğleden sonra olmasına ve dışarısı hala aydınlık olmasına rağmen, tüm mumlar yanıyor. Oda sıcak, çok sıcak ve parfüm gibi kokuyor.

İçeri girdim. Başını çevirip bana bakıyor. Gözlerinde gördüğüm şey -ölüm, ışığın tamamen yokluğu- beni durduruyor.

"A.J.? İyi misin, tatlım? Toplantıyı kaçırdın."

O cevap vermeden önce, kalbimi göğsümde durduran bir ses duyuyorum.

Tuvalet sifonu.

Banyoda biri var.

A.J. yatakta çıplak, bizim yatağımızda ve banyoda biri var.

Sonra banyo kapısı açılıyor ve dünyam sona eriyor.

Heavenly dışarı çıkıyor, uzun ve ıslak saçlarını benim olduğunu hemen anladığım bir fırçayla tarıyor. Büyükannem bana on beşinci yaş günümde vermişti; arkasında baş harflerim yazılı, som gümüşten bir yaban domuzu kılı fırçası. Kafasını kaldırdı, kapıda durduğumu gördü ve dondu kaldı.

Çıplak. Çok güzel. Daha yeni duş aldı. Az önce sevdiğim adamla sikişti.

İçimden bir ses çıkıyor, göğsümün derinliklerinden gelen çirkin, boğuk bir inilti. Acı çeken bir hayvanın sesi gibi.

Heavenly kollarını iki yanına indirir. Kendini örtmek için hiçbir hareket yapmıyor. Beni gördüğüne şaşırmış gibi bile görünmüyor. "Özür dilerim," diyor sessizce, gözlerini kaçırarak.

Ne için üzgünsün? Beni öldürdüğü için mi? Çünkü yaptığı şey tam olarak bu. Az önce kalbime binlerce kez hançer sapladı. Beni bir av tüfeğiyle karnımdan vurdu. Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. Her şey aniden çok parlak, çok gürültülü, çok yakın. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum, boğuluyorum, sanki bir binadan atlamışım ve

son hızla yere doğru düşüyorum. Kalbim çarpıyor, ellerim titriyor ve boğazım düğümleniyor.

Son darbe için Bella banyodan çıkar, Heavenly'nin ayaklarının dibine oturur, ona bakar ve havlar.

Bu havlamayı biliyorum. Bu onun "beni besle" havlaması. Bu havlamayı sadece yanında rahat olduğu birine yapar.

Sevdiği biriyle.

Aman Tanrım. Bunu başından beri yapıyorlarmış. Ben her gün aptal, saf küçük bir kız gibi işe gidiyordum ve adamımla orospusu paylaştığımız yatakta sevişiyorlardı. Eve erken gelmeseydim, onları asla yakalayamazdım. A.J.'nin bu gece ellerini ve ağzını üzerimde gezdirmesine izin verecektim, dudaklarından dökülen her tapınma ve aşk mırıltısına inanacaktım.

Yüzümün buruştuğu anı tam olarak hissediyorum. Midemi tutarak bir adım geri çekiliyorum, boğazımın arkasında safra tadı alıyorum. A.J.'ye bakıyorum ama o tavana bakmaya devam ediyor.

Her türlü duygudan yoksun bir sesle, "Eşyalarını toplayıp dükkâna göndereceğim," dedi.

Görevden alındım. Aynen böyle, artık bana ihtiyaç yok.

Artık istenmiyorum.

Hepsi bir yalandı.

Söyleyecek ya da yapacak bir şey kalmadı, bu yüzden sadece döndüm ve

Koş.

Chapter 35

Chloe gittikten sonra, Heavenly banyo kapısının yanındaki yerinden uzun süre bana bakarken, ben de gözlerimin kenarlarından sızan yaşlarla sırtüstü yatıyorum.

"Ona söylemelisin, A.J."

Doğrulup dirseklerimi dizlerime dayıyorum. Cevap verip veremeyeceğimi bilmiyorum; göğsümdeki ezici ağırlık neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Ama sonunda başarıyorum. "Ne yaptığımı biliyorum. Böylesi daha iyi."

"O seni seviyor. Ona gerçeği söylersen seninle kalacaktır."

Başımı eğiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "İşte ben de bundan korkuyorum."

Heavenly'nin odayı geçtiğini duyuyorum. Kumaş hışırdıyor; elbisesini çekiştiriyor. Sonra yatağın üzerinde yanıma diz çöküyor ve elini koluma koyuyor.

Ona baktığımda gözlerindeki acıma duygusuna dayanamayıp gözlerimi kaçırıyorum.

Rusça, "Hâlâ mutlu olabilirsin, eski dostum.
Çok geç değil."

"Artık çok geç," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. "Bunun olacağını biliyordum ve ona karşı çok ileri gittim. Daha önce bitirmeliydim. En başta hiç başlatmamalıydım."

İç çekiyor. Benimle tartışmanın faydasız olduğunu biliyor ve bunu daha önce de konuşmuştuk. Olması gereken bu. Bu kadar bencil olduktan sonra önerebileceğim tek şey bu. Öfkeyle ayrılmak üzüntüyle ayrılmaktan daha kolay ve şimdi Chloe benden sonsuza dek nefret edecek. En azından bu ona biraz güç verir.

Nefretin ne kadar motive edici olabileceğini kişisel deneyimlerimden biliyorum.

Heavenly ayağa kalktı ve bana baktı. "Sen bir aptalsın. Eğer benim de senin gibi gerçek mutluluğa ulaşma şansım olsaydı, yeryüzünde beni bundan alıkoyabilecek hiçbir şey yoktu. Ve sen sadece bunu çöpe atıyorsun."

Boğazımdan kopan kahkaha daha çok bir çaresizlik iniltisine benziyor. "Aptal olma. Senin ve benim gibi insanlar için sonsuza dek mutlu olmak diye bir şey yok."

"Belki de haklısın," diyor usulca, "ama senin sahip olduklarına sahip olsaydım, bu beni denemekten alıkoymazdı."

Dönüyor ve kapıya doğru yürüyor, yolda kanepeden çantasını alıyor. Topuklu ayakkabılarını giyiyor, sonra bana son bir kez bakmadan önce bir an duraksıyor.

"Ve asla çok geç değildir, A.J. Hala nefes aldığın sürece, çok geç değildir."

Kapıyı yavaşça arkasından kapatarak kendini dışarı bırakıyor.

Chapter 36

Daireme nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Arabayı park ettiğimi, asansöre bindiğimi ya da kapıyı açtığımı hatırlamıyorum. Bir uyurgezer gibi hareket ediyorum, kör ve sağır, sadece başımdan aşağı sıcak su döküldüğünde kendime geliyorum.

Tamamen giyinik bir şekilde duş alıyorum, şiddetli bir şekilde titriyorum, su neredeyse haşlayıcı olmasına rağmen dişlerim takırıyor. Isınamıyorum. İçimdeki her şey donmuş gibi hissediyorum. Tenimin altında ucsuz bucaksız, ıssız bir buz tundrasından başka bir şey yok.

Bir yalandı. Hepsi yalandı. Beni hiç sevmedi.

Sonunda acının tüm gücü bana çarpıyor ve hüngür hüngür ağlıyorum. Vücudum hıçkırıklarımın şiddetiyle sarsılıyor. Artık ayakta duramıyorum, bu yüzden yere kayıyorum ve duş duvarına yaslanıyorum, sertçe ağlıyorum, yüzümden sümük akıyor, su üzerime çarptıkça kollarım dizlerime sarılıyor.

Spreyin altında ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Su soğuduktan çok sonra, kabinin köşesinde kollarımı dizlerime dolamış, titreyerek oturuyorum. Bir şekilde sonunda ayağa kalkacak gücü buluyorum, suyu kapatıyorum ve kıyafetlerimi çıkarıyorum. Onları banyonun zemininde ıslak bir yığın halinde bırakıyorum. Kurulanmaya zahmet etmedim. Gücüm tükenmeden yatağıma ulaşıyorum ve yorganı başımın üzerine çekerek bir topun içine kıvrılıyorum.

Saatlerce orada sessiz bir sefalet içinde yattım, sadece bir kez tuvalete eğilip kusmak için ayağa kalktım.

O gün geçti. Bir şey yemem. İçki içmiyorum. Ev telefonum ya da cep telefonum çaldığında cevap vermiyorum. Bir çeşit şokta olduğumu ve bunun sağlıklı olmadığını biliyorum ama umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Hiçbir şeyim kalmadı. İçim boşaltıldı, kazınarak temizlendim.

Ben
uyuru
m.
Ağlıyor
um.

Her hatırladığımda binlerce kez ölüyorum.

Bir gün daha geçiyor. Kalbimin nasıl atmaya devam ettiğini merak ediyorum.
Keşke olmasaydı.

Bir ya da iki gün ya da on gün sonra, yüksek bir vurma sesi beni uyandırıyor.

Komodinin üzerindeki saat öğleden sonra dördü gösteriyor. Ne kadar zamandır yatakta olduğumu, ne kadar zaman geçtiğini anlamıyorum. Başımı kaldırıp etrafıma baktığımda başım dönüyor.

En son ne zaman yediğimi hatırlamıyorum.

Ön kapımdan sesler geliyor; biri öfkeyle kapıyı çalıyor.

Git başımdan. Ben burada değilim. Cenazeme çiçek gönder ve defol git.

"Chloe! İçeride misin? Ben Kat! Tatlım, lütfen, içerideysen kapıyı aç!"

Sesi boğuk ama telaşlı tonu yeterince açık. Arkadaşımı endişelendirdiğim için üzölmek için enerji toplayamıyorum. Yatakta doğrulacak enerjiyi zor topluyorum, ama doğruluyorum çünkü ısrarlı vuruşlarını durdurmuyor. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, banyoya gidip bornozumu alıyorum ve dairemde bir zombi gibi dolaşırken üzerime geçiriyorum.

Kapıyı açtığımda ve bana iyice baktığında, Kat şok içinde haykırıyor.

"Chloe," diyor, gözleri kocaman, "Tanrım, tatlım! Ne oldu? Nerelerdeydin?"

"Buradaydım. Ben iyiyim. Merak etmeyin. Şimdi yatağa dönmem gerek."

Sesim garip bir şekilde düz. Kapıyı kapatmaya çalışıyorum ama Kat elini kapıya çarpıyor ve kapıyı sonuna kadar açıyor. Beni omuzlarımdan tutup kanepeye götürüyor, oturtuyor, sonra geri dönüp ön kapıyı kapatıyor. Geri dönüp önümde yere diz çöküyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor.

"Chloe, dört gündür kayıpsın. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Telefonuna cevap vermiyorsun. İşe gitmedin. Kimseyi aramadın."

Benimle yavaşça ve çok net bir telaffuzla konuşuyor, sanki İngilizceye hakimiyeti zayıf biriyle konuşuyormuş gibi.

"Ailen çılgına döndü. Eric'in ... ne düşündüklerini tahmin edebilirsiniz. Kayıp ihbarında bulundular. Polis geldiğinde tüm komşuların aylardır buraya gelmediğini söyledi ama bina yöneticisi bugün ilerleyen saatlerde burada bir ceset olmadığından emin olmak için daireyi kontrol edecekti."

Sanırım burada bir ceset var.

Cevap vermediğimde, daha güçlü bir şekilde "Neredeydin?" diye tekrarlıyor.

"Buradaydım," diye tekrarlıyorum tahta gibi bir sesle, onun yanından geçip duvara bakarak. "Bunca zamandır buradaydım. Ben iyiyim."

Kanepede yanıma oturdu. "Belli ki iyi değilsin! Ne oldu böyle?"

Bir an düşündüm ve tek mantıklı sonuca vardım. "Ben öldüm. Ve şimdi cehennemdeyim."

Başımı çevirip gözlerinin içine baktığımda yüzündeki tüm renk kayboluyor. "Beni korkutuyorsun."

Midem gurulduyor. Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım o kadar kuru ki yutamıyorum. Yine başım dönüyor, odanın dönmesini durdurmak için gözlerimi kapatıyorum. "Şimdi yalnız kalmam gerek Kat. Lütfen herkese iyi olduğumu söyle. Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama dizlerimin bağı çözülüyor ve nefes nefese kanepeye yığılıyorum, oda dönüyor.

"Bu kadar," diyor Kat kararlı bir şekilde. "Babanı arayacağım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hayır! Kat, hayır, lütfen, kimseyi arama. Kimseyi göremiyorum. Yapamıyorum. Yapamıyorum."

Birden nefes almakta zorlanmaya başladım. Sanki tüm organlarım iflas ediyormuş gibi hissediyorum. Ona, endişeli gözlerine ve solgun yüzüne bakıyorum ve acı bir nefes alışla gitmesini istemediğimi fark ediyorum.

Daha uzun süre yalnız kalırsam ne olacağından korkuyorum.

Nefes nefese kaldım, her tarafım titremeye başladı. "O beni sevmiyor, Kat. Her şey bitti. Hepsi bir yalandı. Onu Heavenly ile buldum. İçeri girdim ve o ... onlar ..."

Yüzü, öfkede karar kılmadan önce bir dizi ifadeden geçiyor. Dudakları soluk, sert bir çizgi halinde inceliyor. "Şu anda bunu düşünme. Bunu daha sonra konuşabiliriz. Ya da konuşmayız, nasıl istersen. Sadece arkana yaslan ve dinlen." Beni nazikçe kanepeye geri itiyor ve üzerimi kabarık çikolata kaşmir şalımla örtüyor. Birdenbire gözlerimi zorlukla açık tutabiliyorum.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor ama burada seninle kalacağım. Bir yere gitmiyorum, tamam mı?"

Bir daha asla yalnız kalmak zorunda kalmayacaksınız, eğer yalnız kalmak istemiyorsanız.

A.J.'in sözünü hatırlıyorum ve içimdeki tüm kırık dökük şeyler bir araya gelerek beni kanatıyor.

Cevap vermiyorum ama Kat'in buna ihtiyacı yok gibi görünüyor. Işıkları açıyor, pencereleri açıyor, rutubetli, havasız daireme temiz hava girmesini sağlıyor. Telefonda yemek siparişi verdiğini duyuyorum, sonra birkaç kişiyi daha arıyor. Sanırım ailemi. Muhtemelen Grace, dükkan. Puslu bir uyku/uyanıklık durumuna girip çıkıyorum, diğer odadaki sesinin yumuşak ritmiyle uyuyorum.

Bir kez daha uykuya daldım.

Küçük bir merhamet: Ben rüya görmem.

Sonraki birkaç gün boyunca Grace ve Kat sırayla benimle ilgilendiler. Buzdolabımı yiyeceklerle dolduruyorlar, çamaşırlarımı yıkıyorlar, bana yemek yapıyorlar, durup dururken ağlamaya başladığımda sessiz bir destekle elimi tutuyorlar. Konuşmayı reddettim

Ya ailemden biri, ama kızlar bununla da ilgileniyor, onlara iyi olduğumu ve sadece dinlenmeye ihtiyacım olduğunu söylüyorlar.

Dinlenmekten daha fazlasına ihtiyacım olabilir. Güçlü ağrı kesiciler için bir reçeteye ve beni tekerlekli sandalyede sakın bahçelerde gezdirirken beyaz üniformalı hoş bir bayanın çok yumuşak bir şekilde konuştuğu yerlerden birinde uzun, keyifli bir konaklamaya ihtiyacım olabilir.

Ama yavaş yavaş, önümüzdeki birkaç hafta içinde gücüm geri geldi.

Bununla birlikte korkunç, yakıcı bir öfke geliyor. Kendimi rastgele keskin nesnelere bakarken buluyorum -bıçaklar, makaslar, bir kalemin sivri ucu- ve onları A.J.'nin boynuna sapladığımı hayal ediyorum.

Biraz korkutucu ama daha önce beni yutan dipsiz umutsuzluktan daha iyi. En azından öfke bana enerji veriyor.

İşe geri dönüyorum. Nasıl gülümseyeceğimi yeniden öğreniyorum. Gerçek olmasa da, çoğu insan ya fark etmiyor ya da umursamıyor. Kat ve Grace fark ediyor ve umursuyorlar ama sanırım pijamalarımı çıkarıp gerçek dünyaya döndüğüm için memnunlar.

Öyle değil tabii ki. Gerçek dünya, tepelerde yıkık dökük bir otel harabesinde, opera müziği, üç bacaklı bir köpek ve bana mutluluğun nasıl bir şey olduğunu öğreten bir adamın olduğu mum ışığında bir odada.

Burada, orada, hepsi bir yanılsama. Her şey hayal ürünü. Artık hiçbir şey benim için önemli değil.

Bir yanım onları yakmak istese de, güzel origami kuş koleksiyonumu dikkatlice bir kutuya koyuyor ve dolabımın arkasındaki eski battaniye yığınının altına gömüyorum. Belki bir gün çığlık atmak istemeden onlara bakabilirim, ama şimdilik kalbim gibi onlar da gömülü.

Haziran geçti, sonra Temmuz. Gazetelere bakmıyorum, televizyon izlemiyorum, internette gezinmiyorum. Kazara onu bir an olsun görmek istemiyorum. Ve dayanamıyorum

radio dinlemek. Kaybettiklerimi hatırlamak istemiyorum.

En başta hiç var olmamış her şeyin.

Birkaç kez izlendiğime dair tüylerimi diken diken eden bir hisse kapılıyorum ama dönüp baktığımda orada hiç kimse yok. Kendimi bunun h sn kuruntu olduğuna ikna ediyorum. Kimse beni izlemiyor, artık değıl.

Sonra Ağıustos gelir ve kaderin çarkları bir kez daha döner.

Chapter 37

Vegas'a. Buraya daha önce sadece bir kez gelmiştim ve şimdi neden bir daha hiç gelmediğimi hatırlıyorum. Havadaki çaresizliğin kokusunu alabiliyorum.

"İşte bundan bahsediyorum, sũrtũkler!"

Dışarısı yũz derecenin ũzerinde olmasına rağmen siyah sũet platform botlar, dar mor kadife pantolon, fuşya ipek bir eşarp ve uzun, siyah deri bir trençkot giyen Kenji, kollarını iki yana ačmıř, yũzũnde kocaman bir sırtışla Wynn'deki sũitimize giriyor.

Odanın muhteşem olduğunu kabul ediyorum. Aslında bir sũit değil, balkonları, ũzel masaj odası, tavandan tabana golf sahası manzarası ve on kişilik yemek odası olan ũç bin metrekarelik bir villa. Her yerde taze çiçek buketleri, orkidelerin ve gũllerin narin parfũmũyle havayı kokluyor. Maun yemek masasının ortasında şimdiye kadar gũrdũđũm en bũyũk hediye sepeti duruyor

Steve Wynn'in kişisel bir notuyla bizi tatil köyüne davet etti.

Ünlü bir arkadaşla sahip olmak garip.

Kat ve Kenji bir yatak odasını paylaşıyorlar; Grace ve ben de diğerini. Bu Kat'in bekârlığa veda hafta sonu. Sürekli gülümsemeye kararlıyım, böylece hepsi bana yan yan bakmayı bırakacak, uçak tuvaletinden bok gibi fırlatıldıktan sonra nasıl dayandığımı merak ettikleri o kadar açık ki çılgılık atmak istiyorum.

"Tamam, kimin içkiye ihtiyacı var?"

Kenji gibi Grace de Vegas'a özgü bir tarz benimsemiş: yüksek topuklu ayakkabılar, tonlarca siyah göz makyajı, oraya kadar taranmış saçlar ve deniz mavisini Valentino mini elbisesi o kadar kısa ki kukusunun planlanmamış bir şekilde ortaya çıkmak üzere olduğundan eminim. Büyük, kavisli barda, üç sıra şişenin üzerinde duruyor ve beklentiyle parmaklarını oynatıyor.

"Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun, kız arkadaşım." Kat el çantasını kanepenin üzerine bırakır ve ayakkabılarını çıkarır. Yatak odalarına doğru yönelir.

Grace başını sallar. "Margarita: buzlu, tuzlu ağız kenarlı, Patrón silver.

Geliyor. Kenji?"

"Hendrick's var mı?"

Grace sergilenen şişelere bakar, sonra birini kaldırır. "Evet."

"Ben bir gimlet alayım." Deri pardösüsünü çıkarıyor, gömleğinin yakasını yukarı kaldırıyor, sonra kendini dramatik bir şekilde uzun karamela derisi kanepeye atıyor ve mutluluk içinde iç çekiyor.

"Chloe?"

Bir şeyler içmeyi düşündüğümde midem bulanıyor. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyor. Yarım düzine yiyeceği bıraktım; salata sosundan genellikle sevdiğim tofuya kadar her şey beni iğrendiriyor. Ve yıllardır ilk kez et yemek istiyorum.

A.J. sadece kalbimi değil, iştahımı da kırdı. "Sadece maden suyu alacağım, teşekkürler."

Grace sanki az önce ona bir hükümet darbesi planladığını söylemişim gibi bana bakıyor. "Köpüklü su mu?" Kenji'ye bakıyor. "Bu garip kadın hangi dilde konuşuyor? Ağzından çıkan tek kelimeyi bile anlamıyorum." Dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Bu bir bekârlığa veda partisi mi, değil mi?"

Tartışmaya değmez. Kimse bakmıyorken içkimi her zaman lavaboya dökebilirim. "Tamam, buzlu votka alacağım."

"İşte benim kızım!"

Villanın derinliklerinde bir yerden Kat bağıırıyor, "Çocuklar! Gelin yatak odalarına bakın! Çok büyükler!"

Harekete geçmeden önce, bir mide bulantısı nöbeti beni o kadar sert vuruyor ki, tuvalete koşarken elimi ağzıma kapatıyorum. Grace'in adımı söylediğini duyuyorum ama duramıyorum; midemdekiler yukarı çıkıyor ve hızlı trenle geliyorlar. Tuvalete zar zor varıyorum, sonra eğilip klozetin içine kusuyorum.

"Tanrım, tatlım, ne yedin sen?" Grace beni banyoya kadar takip etti. İyi bir arkadaş gibi, ben öksürüp tükürürken saçlarımı yüzümden uzak tutuyor.

"Hiçbir şey yemedim. Bütün gün hiçbir şey yemedim." Kusmaya her zaman eşlik eden o tuhaf, duygusuz gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Yere yığılıp duvara yaslanıyorum, nefes nefese, midem düğüm düğüm. Grace bana mendil uzatıyor ve burnumu siliyorum. Elimin tersini yüzümde gezdirerek yanaklarımdaki ıslaklığı siliyorum. "Vay be. Bu birdenbire aklıma geldi."

"Yüzünü görmelisin, tamamen yeşil." Grace lavabonun musluğunu açıyor, bir el havlusunun üzerinden su akıtıyor ve yüzümü silebilmem için bana uzatıyor. "Sabah bulantısı değil, değil mi?" diye şaka yapıyor.

Dünya durma noktasına gelir.

Saatler durdu, kuşlar ötmeyi kesti, dünya ayaklarımdın altında dönmeyi bıraktı. Binlerce kurt gibi bir gürültü

Kafamın içinde uğultular yükseliyor.

Sayıyorum, sonra tekrar sayıyorum, sonra tekrar sayıyorum. Yavaşça bakışlarımı onunkilere yöneltiyorum. Az önce kuruladığım gözlerim yeniden suyla doluyor. Fısıldıyorum, "Grace."

Dudakları aralandı. Sözsüz bir dehşet içinde bana bakıyor. İnançsızlıkla başını sallıyor. "Hayır."

"Bilmiyorum. Sanırım . . . Sanırım adet dönemimi kaçırdım. Yapamam. Dikkat etmedim. Çok Çok ..."

Zihnim devre dışı kalıyor. Bir araya getirdiği şeyin olasılığına dayanamıyor, bu yüzden tamamen kapanıyor ve beni ağzım açık bir şekilde Grace'e aptalca bakarken bırakıyor.

Önümde yere diz çöktü. Yüzü bembeyaz. Bileğimi öyle sıkı kavıyor ki canımı acıtıyor. "Düşün. En son ne zaman regl oldun?"

Yutkunuyorum. İnce, titrek bir sesle, "Mayıs. Mayıs'ın başı."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ve bu Ağustos'un başı."

Titremeye başladım. "Hayır. Olamaz. Sadece depresyondayım, doğru beslenmiyorum, çok çalışıyorum ve ... ve ..." Mantıksız bahanelerim tükendiğinde, yalvarırcasına ona bakıyorum, gözlerimle başka bir açıklama için yalvarıyorum.

Yavaş bir nefes veriyor ve yanımda yere yığılıyor. "Bunu öğrenmenin tek bir kesin yolu var. Hamilelik testi yapmalısın."

Lütfen, Tanrım. Lütfen. Bunun benim başıma gelmesine izin verme. Şimdi olmaz. Yaşadığım onca şeyden sonra olmaz. Bu da olmasın.

"Kat'e söyleyemeyiz. Bu onun büyük hafta sonu. Bunu onun için mahvedemem."

Grace ve ben birbirimize bakıyoruz ve yüzündeki ifadeden tam olarak neden bahsettiğimi anladığını söyleyebilirim. Kat'in geçmişinde bir hamilelikle ilgili korkunç bir hikâye var.

sonu iyi bitmedi. Her iki şekilde de yüzde yüz emin olmadan korkularımı dile getirmem mümkün değil.

Grace uzanıp dizimi sıkıyor. "Haklısın," diyor usulca, "bunu halletmek için Pazartesi'ye kadar bekleyeceğiz." Gözleri o kadar üzgün ki gözyaşlarına boğulacak gibi oluyorum. "Ama tatlım, bundan daha fazla bekleyemezsin. Eğer gerçekten Mayıs ayından beri bu durumdaysanız, vermeniz gereken kararlar var demektir."

Konuşmaya devam ediyor ama ben dinlemeyi bırakıyorum çünkü ani, açıklanamaz bir rahatlamayla doluyorum.

Gerçeklerden uzaklaştım. İki gün daha A.J.'in çocuğuna hamile olma ihtimaliyle yüzleşmek zorunda kalmayacağım.

Yaşasın.

Hafta sonu bir bulanıklık içinde geçti. Ne yaptığımızı, nereye gittiğimizi ya da kimi gördüğümüzü söyleyemiyorum, hepsi karmakarışık bir anılar karmaşası. Yanıp sönen ışıklar, gökkuşağı renkleri, şamatalı kahkahalar ve sigara kokusu, her şey midemi kemiren endişenin altını çiziyor. Uykusuzluk sorunlara yardımcı olmuyor. Ne denersem deneyeyim, bir türlü uyuyamıyorum. Uzandığım anda zihnim bir hamster çarkında dönmeye başlıyor ve sonunda kalkıp Grace'i odamızdaki diğer büyük yatakta horlarken bırakıp karanlık villada tek başıma dolaşıyorum.

Çölün üzerinde güneşin doğuşunu izlerken, Nico'nun bekârlığa veda hafta sonunu Kat'in evinin bitişiğinde geçirmesi önerim hiç gerçekleşmediği için küçük bir şükür duası ediyorum. A.J. ile aramızda geçenlerden sonra Kat'in buna karşı çıktığına dair gizli bir şüphem var ama bu fikirden bir daha hiç bahsedilmedi.

Benim yanımda kimse onun adını ağzına almaz. Hepimiz dile getirilmeyen bir "sorma, söyleme" politikası benimsedik.

Bana uyar.

Kesin olarak bildiğim bir şey var: A.J. hala Nico'nun sağdıç ve Kat bu durumdan hiç memnun değil. Kat'in "Ne yaşadığı umurumda değil Nico, Chloe onu bir fahişeyle bastı!" diye tısladığı tek taraflı bir telefon konuşmasına kulak misafiri oldum.

Daha fazla şey duymadan, zihnim onun neler yaşıyor olabileceği üzerinde çok fazla zaman harcamadan arkamı döndüm ve uzaklaştım. Sorunlarının ne olduğunu önemsememe izin veremem. Onu düğünde görmek yeterince kötü olacak.

Bunu düşünmek beni hasta ediyor.

Vegas'tan geldiğimiz gibi geri dönüyoruz: Nico'nun özel jetiyle. Uçaktan inene kadar - yoksa uçaktan mı inecektik? Aradaki farkı asla hatırlayamıyorum; Grace ve benim bir şeylerin ters gittiğine dair olası bir kokuyu örtbas etmek için iyi bir iş çıkardığımıza eminim. Ama limuzin şoförünün bavullarımızı bagaja koymayı bitirmesini beklerken Kat beni kenara çekip "Tamam, bu iş yeterince uzadı. Ne oldu?" diye sordu.

Kaçamak cevaplarla uğraşmıyorum. Nasıl olsa yakında öğrenecek; beni evime bıraktıktan sonra doğruca eczaneye gideceğim. "Tamam. İki şey var. Bir: Emin olana kadar bir şey söylemek istemedim ve seni kesinlikle üzmem istemedim. Çünkü bunun seni üzebileceğini düşünüyorum."

Kaşlarını çatıyor ve ben acele ediyorum. "Ve iki: Sana söylemeden önce, bunu bir sır olarak saklayacağına dair bana söz vermelisin. Kimseye söyleyemezsin. Nico'ya bile."

Kaşları havaya kalktı. "Tatlım, ona söylemediğim hiçbir şey yok. Bunu biliyorsun."

Başımı salladım. "Ama bu benim koşulum. O bilmemeli. Çünkü bilirse, A.J.'ye söyleme ihtimali var ve ben buna hazır değilim."

Sözümü yarıda kesiyorum çünkü Kat'in ağzı açık kaldı. Gözleri aynı Grace'inki gibi kocaman oldu. "Tanrım, Chloe,

Hayır."

Çoktan anlamış. Bilmem gerekirdi. "Are üzgün müsün?"

O da bunu anladı. Göz açıp kapayınca kadar beni kucakladı. "Hayır, seni aptal, kendim için üzölmüyorum, sadece senin için endişeleniyorum!" Geri çekildi ve kollarımı kavradı. "Bu nasıl olabilir? Korunmadın mı? Doğum kontrol hapı kullandığını sanıyordum!"

Birden sanki yerçekimi fazla mesai yapıyormuş ve ben de yerin dibine çekilip sonsuza dek yutulacakmışım gibi hissediyorum. Bu o kadar da kötü bir şey olmayabilir.

"Aylardır hap kullanmıyorum, Eric'ten beri kullanmıyorum. Ve A.J. ve ben prezervatif kullandık, sadece bu seferlik... Kendimizi biraz kaptırdık." Attığım kahkaha bana bile rahatsız edici geliyor. "Ve bu sadece bir kez olur, değil mi?"

Kat inliyor. "Oh, tatlım. Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum, Kat. Dürüst olmak gerekirse, artık hiçbir şey bilmiyorum. Lütfen Nico'ya söyleme. Henüz söyleme. Henüz emin bile değilim. Umarım bunların hepsi stresten kaynaklanıyordur." Acımasız bir gülümseme takınmaya çalışıyorum. "Ya da belki şansım yaver gider ve kanser olurum."

Kat tüm gücüyle bana sarıldı. "Ne olursa olsun senin için buradayım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Omzunun üzerinden Kenji ve Grace'in endişeli gözlerle ikimize baktığını görüyorum ve yanımda insanlar olduğu için minnettarım çünkü onlara ihtiyacım olacağına dair içimde korkunç bir his var.

Eğer eczaneye yaptığım yolculuk, üzerine işediğim bir çubuğun üzerinde küçük mavi bir çizgiyle biterse, hepsine ihtiyacım olacak.

Chapter 38

Üç saat sonra, elimdeki beyaz plastik çubuğa bakıp gülüyorum. Gülüyorum, gülüyorum ve gülüyorum, ta ki sonunda ağlamaya başlayana kadar.

Hıçkırarak banyomun tavanına bakıyorum. "Tanrım, bilmeni isterim ki senden resmen nefret ediyorum. Ve bir daha benden haber almayı bekleme."

Çubuğu çöp kutusuna atıyorum ve annemi aramak için oturma odasına gidiyorum.

Hep büyükanne olmak istemişti.

Chapter

39

Annem haberime her zamanki soğukkanlılığıyla tepki veriyor; uzun bir duraksamadan sonra sadece "Ah, tatlım" diyor.

Sonra, evrenin benimle uğraşmak için en sevdiği yeni şey olduğu için, babam yatak odalarındaki diğer dahili telefonu açıyor ve "Ah tatlım' da ne?" diye soruyor. Neyin var?"

"Merhaba baba. Nasılsın?" Oyalanıyorum, çünkü annem kadar iyi tepki vermeyecek. Aslında, önümüzdeki beş dakika içinde dava açmakla tehdit edeceğine ve duvarlara bir şeyler fırlatacağına bahse girerim.

"Chloe," diye cevaplıyor babam kararlı bir şekilde, "annenin ses tonunu duydum. Neyin var söyle bana."

Ha. Nereden başlasam?

"Teknik olarak benim bir sorunum yok baba, sadece ... Ben ..." Cesaretimi toplamaya çalışmak için bir an duruyorum. Cesaretim kanepenin altına sinmeye devam edince gözlerimi kapatıyorum ve tek başıma devam ediyorum. "Hamileyim baba. I

Henüz bir doktora görünmedim ama evde gebelik testi yaptım ve pozitif çıktı."

Öfkeli bir sessizlik telefonda çıtırdıyor. Annem nazikçe "Thomas." dedi.

"Sorun yok anne. Ben de kendime kızgıyım." "Onun mu?"

Babam A.J.'nin adını bile ağzına almayı reddediyor. Onlara Heavenly'den ya da o gün olanlarla ilgili hiçbir ayrıntıdan bahsetmedim. Onlara sadece ayrıldığımızı söyledim ama son birkaç aydır içinde bulunduğum duruma ilk elden tanık oldular ve sırf bu yüzden ondan hiç hoşlanmıyorlar.

Annem ondan hiç hoşlanmıyor. Babam aslında A.J.'in ölümünü planlıyor olabilir.

Hattın diğer ucunda babamın düzensiz nefes alışını dinliyorum ve utançla başımı öne eğiyorum. "Evet, bu onun. Dinle, bunun ideal olmadığını biliyorum-"

"Biliyor mu?" diye araya giriyor babam.

A.J.'e baba olacağını söyleme düşüncesi midemin dizlerimin yakınında bir yere düşmesine neden oluyor. Garip konuşmalardan bahsediyorum. Çocuğumun Heavenly adında bir fahişeyle dönüşümlü olarak hafta sonlarını geçirerek büyüyebileceği aklıma tiksinti patlamasıyla geliyor.

Ama hayır. A.J. bunun bir parçası olmak istemeyecektir. Beni böylesine duygusuzca reddettiğinde yüzünde beliren ifadeyi hatırlamak, benimle ilgili hiçbir şeye dahil olmak istemeyeceğini acımasızca hatırlatıyor.

"Hayır. Yeni öğrendim, şu anda."

"Ve bizi bilgilendirdiğinize göre kürtajın söz konusu olmadığını varsayıyorum?"

Sesindeki sertlik karşısında şok oldum. "Kürtaj yaptırmayacağım!"

Annem yatıştırıcı bir şekilde, "Tabii ki değilsin hayatım. Kimse bunu ima etmiyor." Sesi keskinleşiyor. "Öyle miyiz, Thomas?"

Bu son kısım babama yönelikti. Onları yatak odalarının karşı tarafında birbirlerine bakarken hayal ediyorum.

Babam talimatlar yağdırmaya başladı. "Londra'ya gideceksin. Doğana kadar büyükannenle kalacaksın. Dr. Mendelsohn doğum öncesi bakımla ilgilenecek ve doğumu evde yapmak zorunda kalacaksın ama basından uzak tutmanın tek yolu bu, böylece o orospu çocuğu bunu öğrenmeyecek-"

"Sen neden bahsediyorsun?" Bir şekilde söylediklerini yanlış yorumladığımı umarak sözünü kesiyorum. Düşündüğüm şeyi söylüyor olamaz.

Babam homurdanıyor, "Bu felaket karşısında yapılabilecek tek mantıklı şeyi yapmaktan bahsediyorum, Chloe: özel evlat edinme. Kayıtlar mühürlenecek, böylece kimse çocuğun kimliğini öğrenemeyecek. Ve bu iş bittiğinde, her şeyi arkamızda bırakacağız. Sen eve döneceksin ve bu konu bir daha açılmayacak."

Söylediğini düşündüğüm şeyi söylüyor. Rüzgâr benden kaçtı. Hemen ardından Vezûv Yanardağı gibi patladım.

"Şu anda bana bir çocuğu babasından saklamam gerektiğini düşündüğünü söylemiyorsun, değil mi baba? Bunu duymuyorum, çünkü eğer duyuyorsam, bu telefonu kapatıyorum ve seninle bir daha konuşmamız çok ama çok uzun zaman alacak. Tabii konuşabilirsek!"

Hattın diğer ucunda ölüm sessizliğı.

Sonunda babam ürpertici bir yumuşaklıkla, "Seni terk etti, Chloe. Seni en savunmasız olduğun anda yanına aldı, seni koruyacağına söz verdi, bana seni koruyacağına söz verdi ve sonra senden bıktığında seni dışarı attı. Bize ayrıntıları anlatmayı reddettin ama durumun böyle olduğundan şüpheleniyorum. Bana yanıldığımı söyle."

Yapamam tabii ki. Kesinlikle haklı. Ama gerçek şu ki, A.J.'ye bu bebekten bahsetmek zorundayım, gözlerini dolmakalemlle oymayı tercih etsem bile.

"Şöyle olacak baba. Üzgün olduğumu bildiğim için, bu konuşmayı yapmamışız gibi davranacağım. Sonra da seninle bir randevu ayarlayacağım.

Bir doktora -Dr. Mendelsohn'a değil, kendi doktoruma-gideceğim ve fiziksel olarak her şeyin yolunda gittiğinden emin olduğumda A.J.'yi bilgilendireceğim. Sonra da bekâr, çalışan bir anne olmaya hazırlanacağım ve elimden gelenin en iyisini yapacağım -" sesim kesiliyor çünkü yine ağlıyorum "- ve olabileceğim en iyi anne olacağım. Ve eğer torununuzla herhangi bir ilişki kurmakla ilgileniyorsanız, sizi öldürse bile bana manevi destek vereceksiniz. Eğer ilgilenmiyorsanız, bu senin seçimin. Şimdi izin verirsiniz, gidip kusmam lazım!"

Telefonu kapatıp tuvalete koşuyorum, önümüzdeki birkaç ayın büyük bölümünü başımı eğerek geçireceğimden şüpheleniyorum.

Hamile olduğumu öğrendiğim ve düğün arasındaki iki haftalık dönem muhtemelen hayatımın en tuhaf ve duygusal iki dönemiydi.

Kat ve Nico, Fleuret'e atıfta bulunarak düğün çiçeği örneklerinin fotoğraflarını çeşitli sosyal medya hesaplarında paylaştıkları için iş yerindeki telefonlar susmak bilmiyor. Kelimenin tam anlamıyla. Zilleri kapatmak zorunda kalıyorum çünkü sürekli tiz sesler beni çıldırtmaya başlıyor. Dergiler röportaj talep ediyor. Yerel haberler röportaj istiyor. Amerika Birleşik Devletleri kıtasındaki her sosyetik, etkinlik planlayıcısı ve gelin adayı, partileri için fiyat teklifi vermemiz için yaygara koparıyor. Her gün ardı arkası kesilmeyen siparişlerle başa çıkabilmek için üç serbest tasarımcı tutmam gerekiyor.

Heyecan verici ve yorucu ama en çok da dikkatimi dağıttığı için minnettarım. A.J.'e düğünden sonraya kadar söylememeye karar verdim. Gelin partisi için poz vermek yeterince kötü olacak.

resimler bir arada, bebeğin ondan olmadığını söyledikten sonra bunu yapmanın nasıl bir cehennem olacağını hayal bile edemiyorum.

En azından ben böyle bir hareket yapacağını düşünüyorum. Centilmenlik yapıp, sadece finansal olarak bile olsa dahil olmayı teklif edeceğine dair beklentilerim sıfır. Bir centilmen olmadığını çoktan kanıtladı. Hiçbir şey değilse bile, bana en kötüsünü beklemeyi öğretti.

Sabah bulantılarının adının sabah-öğle-gece bulantıları olarak değiştirilmesi gerektiğini öğrensem de günler uçup gidiyor. Acımı işime gömüyorum. Bir doktora gidiyorum, o da zaten bildiklerimi doğruluyor ve A.J.'nin bana herhangi bir cinsel yolla bulaşan hastalık bulaştırmadığını teyit ediyor. Mide bulantısı için homeopatik ilaçlar ve Hamilelikten Kurtulmak gibi başlıkları olan kitaplar için internette sörf yaparak çok fazla zaman harcıyorum: Partneri Olmayan Anneler İçin Bir Rehber.

Depresyonda olduğumun farkındayım ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok, bu yüzden bugünlerde hayatımdaki diğer her şey gibi bunu da kaderim olarak kabul ediyorum. People dergisi, Kat ve Nico'ya düğün fotoğraflarını yayınlamaları karşılığında söz verdikleri Fleuret röportajını ayarlamak için aradığında, duygusal iniş çıkışlarım etkisini göstermiş ve garip bir şekilde hissizleşmiştim. Röportajı veriyorum, fotoğrafımı çektiklerinde odun gibi gülümsüyorum, tüm sorularını sanki başka birinden bahsediyormuşum gibi kopuk bir şekilde yanıtlıyorum. Sanki yıllardır hayalim bu değilmiş gibi.

Artık rüya gördüğümü sanmıyorum. Sanırım hepsi benimle aynı gün, bahardaki o güneşli öğleden sonra öldü.

Düğün sabahı erkenden uyandığımda içimde korkunç bir kıyamet duygusu vardı.

Bundan kurtulamıyorum. Koşuya çıktıktan, duş aldıktan ve giyindikten sonra bile kafatasımın arkasında bir lazer hedefi varmış ya da Los Angeles'ın beklediği büyük deprem sonunda vurmak üzereymiş gibi hissediyorum. Nedime elbisemi, ayakkabılarımı, mücevherlerimi ve iç çamaşırlarımı topluyorum -çiçeklerin kurulumunu denetledikten sonra Kat'in oteldeki süitinde giyineceğim- ve arabama doğru yola çıkıyorum. Düşün saat beşte ve tüm çiçeklerin fotoğraf çekimi için saat üçe kadar yerlerinde olması gerekiyor, bu yüzden programım sıkışık. Ama şoför kapısını açtığımda, ön camın bir köşesine bırakılmış olan şeye bakarak olduğum yerde duruyorum.

Bu sefer origami bir kuş değil. Parlak, metal bir LAPD rozeti.

Bu Eric'in rozeti.

Korku beni boğazımdan yakaladı ve sıktı. Hızla başımı kaldırıp etrafıma bakıyorum ama görünürde yok. Yutkunuyorum, kalbim hızla çarpıyor ve rozeti elime alıyorum. Elimde evirip çeviriyorum; şu yuvarlak, sarı gülen yüz çıkartmalarından biri arkasına yapıştırılmış.

Hiç bu kadar uğursuz bir şey görmemiştim.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde rozeti çantama yerleştirip eşyalarımı arabaya yüklüyorum. İki dakikadan kısa bir süre içinde park yerinden çıkıp dükkana doğru yola koyuluyorum. Yolda babamı aradım. Cep telefonundan ya da evden cevap vermeyince telesekreterine mesaj bırakıyorum.

"Baba, ben Chloe. Eric'in polis rozetini arabamın ön camında buldum. Yanımda. Biraz korktum. Bunu aldığında beni arayabilir misin lütfen?"

Neredeyse ezmek üzere olduğum yayanın bağırışını duymazdan gelerek viraja çok hızlı girerek telefonu kapatıyorum. Dükkana vardığımda titreyen bir karmaşa içindeydim.

Trina zaten orada, kokteyl masası aranjmanlarını teslimat kutularına yüklüyor. Yüzümü görünce kısa kesiyor. "Sorun nedir, patron?"

El çantamı tezgâhın üzerine bırakıyorum ve titreyen bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Eric bu sabah rozetini ön camıma bırakmış."

Bana bön bön bakıyor. "Vay anasını! Senin dairende miydi? Bu yasaklama emrinin ihlali değil mi?"

"Bilmiyorum. Emirde benden en az üç yüz metre uzakta durması gerektiği yazıyor. Ama ben sokağın aşağısına park etmişim çünkü benim evimde hiç aptalca park olmaz. Ve onu görmezsem sayılır mı onu bile bilmiyorum."

"Ama rozetini bırakmak, bu gözdağı vermek gibi bir şey! Onu kovduran kişi sen olduğuna göre!"

Ona ölümcül bir bakış fırlattım. "Çok teşekkürler."

"Bunu hak etmediğini söylemiyorum, Chloe, sadece eski bir polis memurunun eski rozetini eski kız arkadaşının ön camına bırakmasının - ki bu kız arkadaşı dövdüğü ve polislikten ayrılmasına neden olan kız arkadaşındır - tamamen berbat bir durum olduğunu söylüyorum."

"Farkındayım. Bilmediğim şey ise bu konuda bir şey yapıp yapamayacağımız." Saçımı çekiştiriyorum. "Ve o kadar gün arasından bugünü seçmek zorunda!"

Trina kutuları yüklemeyi bırakıp bana baktı. Gözlüklerinin ardındaki kahverengi gözleri hiç kırpışmıyor. "Düğünde bir şey yapacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

Kızgınlıkla ellerimi havaya kaldırıyorum. "Daha önce yapmadım!"

"Özür dilerim." Bir an için üzülüyor, sonra aydınlanıyor. "Neden silahımı almıyorsun?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bunu söylediğini duymadım."

"Cidden, çantanıza sığacak kadar küçük. Ben her zaman çantamda taşıyım. Şimdi yanımda."

"İşe silah mı getiriyorsun?" diye bağırdım. Neden?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Çünkü eski sevgilin bir polis, seni dövdü ve b u yüzden polislikten kovuldu. Bu bir

felaket tam burada gerçekleşmeyi bekliyor! Buraya silahlarını ateşleyerek gelmeye karar verirse ördek gibi masanın altına melmeyeceğim; kına tekmeyi basacağım!" Glmsyor. "O zaman muhtemelen kendi reality şovumu yaparım."

Gözlerimi kapatıp şakaklarıma masaj yaparken aynı zamanda ciğerlerime derin bir nefes çekiyorum. Konuşabilecek kadar sakinleştiğimde ona, "Trina, silahını almıyorum. Ve onu bir daha işe getirmezsensin gerçekten minnettar olurum, tamam mı?"

Aşağılanmış görünüyor. "Dostum, benim CCW'm var." "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözlerini deviriyor. "Gizli taşıma ruhsatı. Silah taşımam tamamen yasal."

Bu bilgi karşısında şaşkına döndüm. "Neden gizli bir silah taşımak için ruhsata ihtiyaınız var mı?"

"ılgın bir eski sevgiliden dayak yiyen tek kızın sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Bunu soğukkanlılıkla söylüyor. Aslında bu bir soru bile değil, sadece cevabını zaten bildiğiniz retorik şeylerden biri.

"Hayır, tabii ki yok. Ama bir silah?"

Trina'nın ifadesi sertleşiyor. Bir an için gençliğindeki Venedik etesi kızını görüyorum, jilet gibi gözleri ve pürüzlü kenarlarıyla. "Eski bir deyişi bilirsiniz, 'Silahlı bir kavgaya bıçakla gitme'? Eski sevgilim silahları sever. Çünkü tekrar peşime düşmeye karar verirse, ateşe ateşe karşılık vermem gerekir."

Bu konuşmayla nereye varacağımı bile bilmiyorum. "Tamam, şimdilik ateş gücünü unutamam ve bugün yapmamız gerekenlere odaklanalım. Buna başka bir zaman devam ederiz." Aceleyle ofisime girdim ve tüm listelerimi kontrol etmeye başladım.

Birkaç saat içinde tüm personel geldi, her şey kamyonetlere yüklendi ve Hotel Bel-Air'e doğru yola çıktık.

Eric'in rozeti hala antamda, kumaşta bir delik açıyor.

Chapter 40

Otelde her şey yolunda. Balo salonu yükleme iskelesinin karşı tarafında olduğu için çiçekleri otelin bağırsaklarından geçirmemiz, dar ve kalabalık arka koridorlardan dolanmamız, oda içi yemek arabalarından, tavan yüksekliğindeki sandıklanmış cam eşya ve ziyafet sandalyelerinden ve büyük boy, üniformalı fareler gibi koştururan tüm kat hizmetleri, restoran, ziyafet ve mutfak personelinden dikkatlice kaçınmamız gerekiyor.

Otel kurulumu nedeniyle yükleme işleminin gereğinden uzun sürmesi dışında bir aksaklık yaşanmadı. Aydınlatma ekibi yemek masaları için pin spotları ve odaya o muhteşem, sıcak ışıltıyı verecek olan duvarlar için goboları çoktan kurdu. Sahne swing grubu için hazırlandı -Bad Habit'in çok sarhoş değillerse araya girip bir iki şarkı çalması bekleniyor- ve kameramanlar ve fotoğrafçılar geldi. Düğün koordinatörü Jennifer

Balo salonunun bir köşesinde sinir krizi geçiriyor ve ziyafet komiserine güvenlik konusunda bağılıyor, bu da her şeyin programa uygun olduğu anlamına geliyor.

Biri sinir krizi geçirene kadar düğün sayılmaz. Ben olmadığım için mutluyum.

Henüz.

Fleuret'in tüm hazırlıklarının tamamlandığından emin olduğumda, Trina'yı görevlendiriyorum ve giyinmek için Kat'in süitine gidiyorum.

Kapıyı çaldığımda elektronik müziğin nabzını ve kahkaha çığlıklarını duyuyorum. Müziğin içinden biri "İçeri gel!" diye bağılıyor.

Balayı süitine giriyorum ve kendimi erkek bir striptizciyle yüz yüze buluyorum. Genç, aşırı bronzlaşmış ve siyah bir tanga giyiyor, başka bir şey giymiyor.

Kenji'yi başının üstünde tutuyor.

"Gelmiş geçmiş en iyi düğün hediyesi!" Kenji kollarını uçuyormuş gibi havaya kaldırarak çığlık atıyor ... ki öyle sayılır çünkü Tan Striptizci Çocuk odanın içinde hızla yürümeye başladı.

Grace, Kat ve saç ve makyaj ekibi olduğunu tahmin ettiğim siyah gömlekli ve pantolonlu üç kız süitin karşısındalar. Açık balkon kapılarının önüne dört yönetmen koltuğu yerleştirilmiş ve bu koltuklarda beyaz bornozlarıyla Kat ve Grace oturmuş şampanyalarını yudumlarken diğer kızlar da sıcak silindirler ve makyaj malzemeleriyle uğraşıyorlar.

Beni görünce Grace, "Çünkü doğum gününde striptizci almadı, değil mi?" diye bağılıyor ve başını geriye atıp gülüyor.

"Bana Kat'ten çok Kenji içinmiş gibi geliyor," diye cevap veriyorum, Grace'in düğün hediyesinin ıslak barın yanındaki aynanın önünde Kenji'ye bench press yapmasını izlerken. Striptizci her bastırdığında Kenji "Yine mi kaltak!" diye bağılıyor.

Belli ki parti bensiz başlamış.

"Buraya gel Lo ve bana sarıl." Odayı geçip giysi çantamı ve cüzdanımı kanepenin üzerine koyduktan sonra Kat'e sarılıyorum,

Gözlerindeki heyecanlı ışıltıyı, yanaklarındaki kızarıklığı fark ettim.

"Mutlu görünüyorsun evlat," diyorum usulca. "Gergin misin?" "Pshaw! Hayatımın aşkıyla evleniyorum, ne var bunda?"

gergin olmak için?"

Göğsümde bir acı hissediyorum ve gülümsemem bozuluyor.

Opera müziği onun hayatının aşkıydı.

Herkesin söylediği her şeyin bana A.J.'yi hatırlatmaması ne kadar zaman alacak merak ediyorum.

"Hey. Beni boş ver, sen iyi misin?"

Kat bana şüpheli gözlerle bakıyor ama hayatının en mutlu gününe gölge düşürürsem ne olayım. A.J. ile ilgili tüm düşüncelerimi ve Eric hakkındaki endişelerimi bir kenara itiyorum. "Ben harikayım! Alt kat harika görünüyor, çok seveceğini biliyorum."

Sırıtişım ikna edici olmalı, çünkü Kat de sırıtıyor, tüm şüpheler kaybolmuş. "Gerçekten mi? Çardak nasıl görünüyor?"

"Bir peri masalı gibi. Sizin için bir tek boynuzlu at bile yakaladım. Gerçi biraz fazla bakım istiyor, bu yüzden onu törenin sonunda güvercinlerle birlikte serbest bırakacağız."

Kat mutluluk içinde iç geçirir. "Buketimi ne zaman göreceğim?" "Hazır olduğumuzu mesaj atar atmaz Trina getirecek.

Fotoğrafçı ne zaman gelecek?"

"Kırk beş dakika. Önce kızları vuracak, sonra da törenden önce erkekleri göl kenarına getirecek."

Çocuklar. Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor, kısa bir süre sonra A.J. ile aynı odada olacağımı, kalbimi bir pençe çekiçe söktüğünden beri onu ilk kez göreceğimi biliyorum.

Düşüncelerim yüzümden okunuyor olmalı çünkü Grace ısrarla, "Her şey yoluna girecek Chloe. Kat ve ben bunu atlatmanı sağlayacağız."

"Ben iyiyim çocuklar, gerçekten. Benim için endişelenmeyin. Bugün her şey seninle ilgili Kat."

Arkamızda, Kenji ciyaklıyor. Striptizci pistin ortasında split yapıyor ve Kenji onun başında durmuş alkışlıyor. Kat'e dönüyorum. "Tamam, belki de her şey seninle ilgili değildir."

Başını sallıyor, şampanyasının kalanını içiyor, sonra da büstüme bakıyor. "Sadece meraktan soruyorum tatlım, elbisenin içine hâlâ sığabileceğinden emin misin? Üst tarafın biraz daha dolgun görünüyor."

Gömleğimin V yakasından kabaran göğüs dekolteme bakıyorum. Karnım da biraz daha dolgun olsa da, henüz belli etmeye başlamadım. Göğüslerim vücudumun diğer tüm bölgelerine göre daha hızlı gelişti.

Ve tabii ki nedime elbisemi aldığım günden beri denemedim.

"Kahretsin." diye mırıldandım. Kat ve Grace anında kahkahalara boğuldular.

Onlara katılmam sadece birkaç saniye sürer.

Bir saat sonra, striptizci gönderildi, her şey hazır.

Makyajımız mükemmel. Saçlarımız kusursuz. Giyindik ve gitmeye hazırız. Gelinliğimin fermuarını çekerken bir an dehşete kapıldım ama neyse ki kusmaktan dolayı kilo vermiş olmalıyım ki tekrar almaya başladım; elbise hala üzerime oturuyor. Hatta bence eskisinden daha iyi görünüyor, çünkü artık B-kuplarım muhtemelen C'ye daha yakın ve hayatımda ilk kez göğüs dekoltem var.

Buketleri getirmesi için Trina'ya mesaj attım. Buketler geldiğinde ve Kat'e çiçeklerini verdiğimde ağlamamak için kendini zor tutuyor. Gözleri kocaman ve sulu oluyor ve dudaklarını dişlerinin arasına çekerek bana bakıyor.

"Ağlama!" Gözlerini bir mendille silerken onu uyarıyorum. "Henüz değil, her neyse, bunu daha sonra

yeminler."

Gelin buketine bakarak burnunu çekiyor. Küçük bir sesle, "Bu çok güzel, Lo. Çok güzel."

Arka planda iki fotoğrafçı geziniyor, fotoğraf çekiyorlar. Arkamdan bir burun çekme sesi daha duyuyorum ve dönüp Kenji'nin Trina'nın az önce ona uzattığı kendi çiçek buketine baktığını görüyorum. Üzerinde elbiselerimizle aynı soluk seladon yeşili renkte dar kesim ipek bir pantolon var ama onun üzerine altın şakayıklarla işlenmiş Saint Laurent couture bir tunik giymiş. Boynunda yarı saydam yeşile boyanmış tavus kuşu tüyleriyle süslenmiş bir eşarp var. Ayaklarında bir çift altın boncuklu, kıvrık burunlu Fas terliği var. Oz Büyücüsü'nden bir karakter gibi muhteşem görünüyor.

"Sorun ne Kenji?"

Bana bakıyor. "Her zaman nedime, asla gelin değil," diyor ve sonra bir kalabalığa veda ediyormuş gibi kolunu başının üzerinde gezdiriyor. "Ama siktir et. Bir gün prensimin geleceğini biliyorum!"

Grace sevgiyle, "Muhtemelen yüzünün her yerinde."

diyor. Jennifer odaya dalar. "Kızlar! Hazır mıyız?"

Programa uymak istiyorsak fotoğraflar için hemen çardağa inmeliyiz!"

Dördümüz birbirimize bakıyoruz. "Gösteri zamanı," diyorum Kat.

Derin bir nefes alır. "Tamam. İşte gidiyoruz."

Ve gidiyoruz.

A.J.'i gördüğüm ana kadar oldukça sakindim.

Sağdıçlar, damadın gelini koridorda yürümeden önce görmemesi geleneğine uygun olarak fotoğraflarını nedimelerden ayrı çekirtmişlerdir. Konuklar bahçeye oturtuldu, ipler

Filarmoni dörtlüsü çalmaya başladı. Helikopterlerin uzaktan gelen vızıltısı sadece biraz dikkat dağıtıcı; Nico otelin tam üzerinde uçuşa yasak bir bölge ayarlamış, bu yüzden paparazziler ve haber helikopterleri uzaklarda geziniyor. Güvenlik son derece sıkı; otelin etrafındaki sokaklar bile kapatılmış, böylece Bel Air'in bu son derece seçkin bölgesinde yaşamayan hiç kimse içeri giremiyor.

Bu sayede biraz daha rahat nefes alıyorum. Trina'nın Eric'in düğüne gelmesiyle ilgili sorusu bu sabah beni korkuttu ama köşelerde gizlice bekleyen polis ve özel güvenlik personeline bakılırsa, Başkan'ın bile istese içeri girebileceğinden şüpheliyim.

Bahçeye bitişik küçük bir ziyafet salonunda Jennifer'in koridorda yürümeye başlama işaretini bekliyoruz. Sağdıç ve nedime olarak, A.J. ve benim gelin partisinin geri kalanından sonra birlikte yürümemiz gerekiyordu, ancak bilinen nedenlerden dolayı bu olmayacak. Brody ve ben birlikte yürüyeceğiz. Bizi Grace ve A.J. takip edecek, sonra Ethan ve Chris, Bad Habit'in klavyecisi ve başcısı, Kenji'ye aralarında eşlik edecekler. Nico sonra gelecek, sonra da Kat.

Jennifer adımı söylediğinde kalbim kt küt atmaya başlıyor ama yine de kendimi tutuyorum. Odadan çıkıp sağdıların beklediği gölgeli tuğla yürüyüş yoluna girene kadar dağılmadım.

Çünkü orada, ağlayan bir söğüt ağacının yayılan dallarının altında diğerlerinden biraz ayrı duruyor.

Onun ne kadar muhteşem olduğunu neredeyse unutmuşum. Temelde ne kadar erkek olduğunu.

Diğer sağdılar gibi o da kolları kollarına kadar kıvrılmış beyaz düğmeli bir elbise gömleği, dar siyah bir yelek (ceketsiz), ince siyah bir kravat, siyah pantolon ve siyah deri ayakkabılar giyiyor. Bir bileğinde, nedense onu her zamankinden daha ateşli, seksi ve tehlikeli göstermeyi başaran geniş bir deri manşet var. Saçları daha kısa, omuzlarının hemen üzerinde, karmakarışık altın sarısı.

Onu son gördüğümünden en az 20 kilo daha zayıf görünüyor. Bu beni çok etti ama beni çok eden diğer şey kadar değil.

Sanki kapıyı gözlüyor, içeri girmemi bekliyormuş gibi bana bakıyor, o güzel kehribar gözleriyle beni delip geçiyor.

Ve ben yeniden ölüyorum. Bütün kabuklar soyuluyor. Kaydettiğimi sandığım tüm ilerleme yüzüme inen dev bir tokatla tersine dönüyor. Titremeye başlıyorum. Gözlerim sulanıyor. Boğazım düğümleniyor.

Onu hâlâ eskisi kadar çok seviyorum. Onu hala çok istiyorum. Ben hala yalnız, aşk acısı çeken bir aptalım.

Brody için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü onun yardımı olmadan gözlerimi A.J.'den ayıramazdım.

"İşte gidiyoruz," diye mırıldanıyor, kolumu sıkıca tutuyor ve beni çardağa giden patikaya doğru çeviriyor. "Seni yakaladım."

Bu üç kelimenin uyandırdığı dayanılmaz acıyla neredeyse inliyordum. Eric'in beni hastaneye yatırdığı gece A.J.'in bana söylediklerinin aynısıydı.

Ama Brody sadece nazik davranıyor. Kolunu benimkine dolayarak beni sabitliyor ve ağaçların gölgesinden çıkıp küçük çimenlik yükseltinin üzerinden tören alanına kadar bana rehberlik ediyor. Jennifer bize işaret verdiğinde koridorda yavaşça yürümeye başlıyoruz. Konukları, müziği ve çiçekleri zar zor fark ediyorum. Sadece A.J.'in yüzünü görebiliyorum. Gözlerini. Bana bakışını.

Ne kadar kilo verdiğini.

Koridorun yarısında, konuşma yetimi geri kazandıktan sonra, "Neden bu kadar zayıf?" diye sordum.

Brody gülümsüyor ve beyazlar giymiş bir papazın beklediği çardağa doğru bakıyor. "Bilmiyorum. Son iki aydır onu neredeyse hiç görmedik. Seanslara gelmiyor."

Kalbim çıldırıyor, göğsümün içinde ping-pong yapıyor. Bu ne anlama geliyor olabilir? Hasta mıydı? Neden

grubun seanslarına gelmeyecek miydi? Çılgınca düşüncelerim Brody'nin boğazını temizlemesiyle yarıda kesiliyor.

"Chloe, bilmen gereken bir şey var. Sürpriz olmazsa senin için daha kolay olur diye düşündüm. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, ona bunu yapmamasını söyledim. Hepimiz söyledik."

Midem sıkışıyor. Söyleyeceği her şeyin kötü olacağını biliyorum.

Ama ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum, ta ki kafama o kadar güçlü bir bomba atana ve tökezleyene ve tören koridorunda yüzüstü düşmemek için kolumdan tutup beni dik tutmak zorunda kalana kadar.

"A.J. Heavenly'yi misafir olarak getirdi."

Kemanların sesi aniden tizleşiyor ve cırtlaklaşıyor. Tepemde neşeyle parlayan güneş çıplak omuzlarımı yakıyor. Tören alanının yanındaki gölde yüzen beyaz kuğular hastalıklı ve kötü görünüyor. Bu günle ilgili güzel olan her şey çirkinleşiyor ve ben çiçeklerimi bırakıp kaçmak istiyorum.

Yapmıyorum tabii ki. Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum, dişlerimi sıkıyorum ve sessiz kalıyorum çünkü ağzımı açarsam çılgılık atmayacağıma dair kendime güvenmiyorum.

Brody bizi koridordan başarıyla geçirdi. Papazın iki yanındaki yerlerimizi alıyoruz. İçimdeki her şey küle dönmüş olsa da doğrulup daha geniş gülümsüyorum.

A.J.'in Grace'le birlikte yaklaşmasını izlemek için koridora bakmıyorum. Brody'nin önünde yerini aldığı anda başımı çevirip Kenji, Ethan ve Chris'in aşağı inişini izliyorum. Nico'nun çalımli çalımli, sırtarak aşağı inişini izliyorum. Sonra müzik değişiyor ve herkes gelin için ayağa kalkıyor.

Onu gördüklerinde kalabalıktan bir mırıltı yükseliyor ve ben bunun nedenini anlıyorum. Kat hiç bu kadar çarpıcı görünmemişti. Koyu renk saçları yanlardan geriye doğru toplanmış ve kenarları kristaller ve tohum incilerle süslenmiş uzun, sarkan bir duvağın altına tutturulmuş. Fildişi rengi ipek şifon elbisesi bedenine tam oturuyor, minik belini sıkıca sarıyor ve balerin eteği şeklinde genişliyor. Bir milyon

doların üzerinde Fred

Nico'nun ona aldığı Leighton elmasları arasında yirmi karatlık bir çift damla küpe ve on karatlık merkez taşı olan bir gerdanlık da var. Fantastik bir prenses gibi görünüyor.

Mükemmel derecede mutlu, yüzü kızarmış bir gelin gibi görünüyor, ki ruhumun derinliklerinde asla öyle olmayacağımı biliyorum. Herkesin üzüldüğü ve boşanmış arkadaşlarına ayarlamaya çalıştığı bekar anne olacağım. Erken kırışan ve geç saatlere kadar içen acı kariyer kızı olacağım.

Ben evde kalmış teyze olacağım.

Yutkunuyorum, yere bakıyorum. Hiç düşünmeden başımı çeviriyorum ve A.J.'in bana baktığını görüyorum.

Her zaman olduğu gibi, bağlantımız anlık ve elektriksel: cızırdayan bir ısı, prize takılan bir fiş.

Bayılacakmışım gibi hissediyorum. Bir nefes çekiyorum. Bakışları ağzıma kayıyor, sonra tekrar benimkilere dönüyor. Gözlerindeki bakışı, eskiden bana bakarken duyduğu o sonsuz karanlık özlemi gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor.

Başka tarafa bakmıyor. Ben de. Ellerim öyle titriyor ki buketimdeki çiçekler bile titriyor.

Kat koridorun sonunda Nico'yla buluştuğunda nihayet göz temasını kesebiliyorum. Düğün resmen başladı ama ben tek kelime duymadım. Hiçbir şey görmüyorum.

Tek fark ettiğim, A.J.'in bakışlarının yakıcı sıcaklığının tüm zaman boyunca üzerimde olduğuydu.

Chapter 41

Sefalet: isim, çoğul sefalet. 1. Durum veya koşulların sefilliği. 2. İhtiyaç, yoksunluk veya yoksulluktan kaynaklanan sıkıntı veya acı. 3. büyük zihinsel veya duygusal sıkıntı; aşırı mutsuzluk. 4. bir sıkıntı nedeni veya kaynağı.

"Evet," diyorum cep telefonumdaki sözlük uygulamasına bakarak, "bu her şeyi açıklıyor."

Jamie elimden telefonumu kaparak, "Lanet telefonunu bırak ve dansa git," diyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Kiminle? Bebeğimin babasıyla mı, yoksa onun parayla tuttuğu adamla mı?"

"Yuvarlanıp gitmeye gerek yok, böcek, bu hiç yakışmıyor. Metric'in şarkısındaki gibi, 'Olukta parıltı yoktur'."

Ona ters ters baktım. "Bana oluklardan bahsetme! Sen bana orada çamurla kaplı bir elmas bulabileceğimi ve onu bok sanabileceğimi söyleyen dahisin. Anlaşılan o ki, avukat bey, o aslında bir bokmuş!"

Jamie ve ailemin masasındaayım çünkü A.J. ve fahişenin masasının hemen yanında olan kendi masamda bir an daha duramazdım. Resepsiyon tüm hızıyla devam ediyor. Ana yemek servis edildi, grup ilk setinin yarısına geldi ve ben hiç bu kadar mutsuz olmamıştım. Bu nedenle sözlüğe baktım; Jamie bana nasıl olduğumu sorduğunda, şu anki durumumu tanımlamak için doğru kelimeyi kullandığımdan emin olmak istedim.

Jamie iç geçiriyor ve yardım için anneme bakıyor.

Onun elini okşar. "Onu rahat bırak James. Mutsuz olmaya hakkı var."

Su bardağımı annemin şerefine kaldırıyorum.

Babam odanın öbür ucundaki A.J.'ye bakarak mırıldandı: "Şu anda aklımın bir ucunda başka birini perişan etmek var."

"Thomas," diyor annem dudaklarını kıpırdatmadan, "Kat'in düğününde bizi utandırmayacaksın. Tanrı aşkına, kendine gel!"

Dördümüz dışında, balo salonundaki diğer masaların çoğu gibi bizim masamız da boş. Diğer herkes dans pistinde eğleniyor. A.J. ve Heavenly dışında herkes, ki onlar da onun masasında oturmuş hararetli bir sohbeta dalmış durumdalar. İkisi de kızgın görünüyor.

Umarım ona bulaştırdığı uçuğun öldürücü türü hakkında tartışıyorlardır.

"Baba," diyorum dikkatimi dağıtmaya çalışarak, "bu sabahki mesajımı aldın mı?"

Kaşlarını çatarak bana döndü. "Hayır. Ne mesajı?"

"Eric'in arabama bıraktığı şey hakkında."

Babam sandalyesinde dimdik oturuyor. "Ne?"

Başımı salladım. "Bu sabah arabama gittiğimde Eric'in rozeti ön camımın köşesinde duruyordu. Onu çantama koydum."

Gözleri şişti. "Onu gördün mü?"

"Hayır."

Jamie ve babam bakiştılar.

"Bu onun yasaklama emrinin ihlali mi?"

"Kesinlikle. Koruma emri sizi olduğu kadar aracınızı da kapsıyor. Keşke bunu daha önce bilseydim, ihbar ederdim."

"Sana bir mesaj bıraktım!"

Başını iki yana sallar. "Önemli değil. Şimdi rapor edeceğim. Sonra o piç kurusu için de mahkemeye itaatsizlik emri çıkartacağız." Elinde cep telefonuyla aniden masadan kalkıyor ve çıkışa doğru ilerliyor.

Yüzümü ellerimin arasına almak ya da daha da iyisi masanın altına girip saklanmak istiyorum ama A.J.'in varlığından gerçekte etkilendiğim kadar etkilenmiş gibi görünmeye benzeyen herhangi bir şey yaparsam lanetleneceğim. Dans etmesem de, özellikle Kat'in A.J.'in sürpriz misafiri için özür dilemeye gelmesinden sonra yaptığım sahte gülümsemeler yüzünden yüzüm acıyor. Görünüşe göre o ve Nico grubun geri kalanının bildiklerini bilmiyorlardı ve sadece bu zalimce numaraya değil, kimsenin bunu onlara söyleyecek cesareti olmamasına da çok kızdılar.

Ona bu gece başına gelen en kötü şey buysa, şükretmesi gerektiğini söyledim. Katıldığım son düğünde sarhoş bir misafir tatlı masasının üzerine düştü ve gelinle damadın beş bin dolarlık düğün pastasını parçaladı.

"Tuvalete gidiyorum," diye anons ediyorum, anneme nereye gittiğimi söylemezsem dışarıda bir çalılıkta ağlamaya gittiğimi düşünüp beni takip etmek isteyeceğini biliyorum.

Ne demek istediğimi kanıtlarcasına, "Seninle geleceğim" dedi. Ayağa kalkmaya başlıyor ama ağabeyim elini onun koluna koyuyor ve nazikçe onu koltuğuna geri çekiyor.

Bana anlayışlı bir bakış atarak, "Ona bir dakika izin ver," diyor.

Ona teşekkürlerimi sunuyorum, sonra da o peşimden gelmeden önce elimi tutup uzaklaşıyorum. Balo salonundan aceleyle çıkıyorum, nefesimi ancak dışarıda temiz akşam havasına çıktığımda bırakıyorum. En yakın kadınlar tuvaleti kısa bir yürüyüş mesafesinde.

yemyeşil peyzajlı bir bahçeden geçiyorum. Acele etmiyorum, bugün şimdiye kadar olan her şeyi kafamda yeniden canlandırıyorum, gözyaşlarımı kırpiştirıyorum.

Tanrı'ya benden bir daha haber alamayacağını söylememiş olmayı dilerdim, çünkü gözlerimi gökyüzüne kaldırıp "Neden?" diye feryat etmek için güçlü bir dürtü duyuyorum.

İnsanlar bu tür bir acıdan nasıl kurtulur?

Kadınlar t u v a l e t i n i n kapısını iterek açıyorum.

İçerisi sessiz; burada bir tek ben varım. Aynanın önünde duruyorum ve bak at benim Yansıma, merak ediyorum nasıl uzun I Ailem arama ekibi göndermeden önce burada saklanmam makul olur. Kapı arkamdan açılıyor. Hızla yere bakıp cep telefonum ve rujum için getirdiğim küçük çantamı açıyorum. Ağlarken yakalanmak istemiyorum, bu yüzden yanağımın içini ısıriyorum ve çantamı karıştırarak derin nefes alıyorum, meşgul görünmeye çalışıyor.

Bir ses, "Beni hiç becermedi." diyor.

İrkilerek başımı kaldırdım. Tuvalette beni kimin takip ettiğini gördüğümde, elimdeki debriyaj elimden düşüyor ve bir takırtıyla yere yığılıyor.

Heavenly kollarını kavuşturuyor, tuvalet kabininin kenarına yaslanıyor ve saçlarını yüzünden silkeliyor.

"Affedersiniz?"

"A.J. ve ben hiç seks yapmadık. Bilmen gerektiğini düşündüm."

Yüzüme kan hücum ediyor. Yumruklarımı sıkarak ona meydan okuyorum. "Bu her ne tür bir oyunsa, oynamak istemiyorum."

Yüzü ifadesiz kalıyor. "Gerçek bu. Benimle hiç seks yapmadı. Hiç istemedi; sadece konuşacak birini aradı. Bana zamanım için para ödüyor, bedenim için değil."

Kusacağımdan eminim. Bu oda bir fırın gibi; terlemeye başladım. Tıslıyorum, "Gerçekten kötü bir hafızanız var bayan, çünkü ikinizi de çıplak gördüm!"

Kirpiklerini indiriyor; sanırım utanıyor. "O küçük hareket senin iyiliğin içindi. Beni orada bulmanın tek yol olduğunu biliyordu.

Onu terk etmene neden olacak bir şey, bu yüzden senin eve gelmeni beklerken çıplak kalmam için bana para verdi." Gözlerini kaldırıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Bizi bulman onun planıydı, anlıyor musun?"

Sendeledim. Bacaklarım birden o kadar güçsüzleşti ki destek almak için lavaboya yaslanmak zorunda kaldım. "Hayır. Hayır, anlamıyorum."

İç geçiriyor, doğruluyor, kollarını açıyor. Yanımdaki lavaboya doğru ilerliyor ve aynaya bakarken saçlarını kabartıyor. Kolsuz, uzun lavanta rengi bir elbise giymiş, yan yırtmacı neredeyse göbeğine kadar geliyor ve sütyen takmamış. Meme uçları kumaşın üzerinden görünüyor.

"Tüm bu süre boyunca bana bakmadı. Sanırım çok utanıyordu. Beni kız kardeşi gibi görüyor. Kim kız kardeşini çıplak görmek ister ki? Hiç kimse." Aynanın önünde bir sağa bir sola dönüp kendini kontrol ediyor. "Kız kardeşleri bana benzese bile."

Ses tonu, ifadesi ve tavırları bana gerçeği söylediğini gösteriyor, her ne kadar inanılmaz olsa da. Bir köşede bir sandalye var; ona çöküyorum. Kısık sesle soruyorum, "Neden? Bunu neden yapsın? Neden onu terk etmemi istesin ki?"

Aynada kendine bakarken bir an sessizlik oldu. Sonra başını çevirip bana bakıyor. Gözlerinde acıma ve aynı zamanda derin, korkutucu bir hüznün görüyorum.

"Çünkü o ölüyor."

Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. Gözümü bile kırpamıyorum. Sadece ona bakıyorum, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor.

Arkasını dönüyor, ağırlığını lavaboya veriyor ve yere bakıyor. "Bu bir beyin tümörü. Yıllardır biliyordu. Çok yavaş büyüyor ama ameliyatı reddetti. Doktorlar bu kadar ileri gidebileceğini bile düşünmüyorlardı; yirmi beş yaşına kadar öleceğini düşünüyorlardı. O gün size menajerini görmeye gideceğini söylediğinde de oradaydı. Doktorunu her üç ayda bir görür. Ve o gün ... ona zamanının tükendiğini söylediler."

Bu gerçek değil. Kabus görüyorum. Bu gerçek olamaz. Heavenly bana bakana kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmiyorum. "Kromestezisine tümörün neden olduğunu düşünüyorlar. Optik sinirlere baskı yapıyor. Muhtemelen çocukluğundan beri varmış ama bunu ancak dört yıl önce, birinin sahnede fırlattığı bir şişeyle kafasına vurulduktan sonra tomografi ektirdiğinde öğrendi. Kaşının üstündeki o küçük yara izi var ya? O şişeden kalma."

Dehşetle  rpererek, A.J.'nin bir keresinde bana söylediği bir şeyi hatırladım.

Sen de kalabilmek için savaşmaya başladın.

Çoğu kişiden daha erken, çünkü büyüktüm ve her zaman  fkeliydim. Neden bu kadar farklı olduğumu, neden seslerdeki renkleri gördüğümü ve başka kimsenin görmediğini anlamıyordum. Kendimi bir ucube gibi hissediyordum.

"Tümörün alınması için ameliyatı reddettiği için ona bir yıl süre verdiler. Belli ki düşündüklerinden daha güçlüydü." Başını sallayarak kendi kendine hafifçe gülüyor. "Zamanında ölmeyecek kadar inatçı."

Hastayım ve sersemlemiş durumdayım ama "Neden ameliyatı reddetsin ki?" diye sormayı başardım.

Burnundan derin bir nefes çekiyor, sonra hepsini birden bırakıyor. " nk  tümörü başarıyla alsalar bile k r olacak.  lmeyi tercih edeceğini söyledi." Bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Zaten bunu hak ettiğini düşünüyor."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Onları silmeye zahmet etmiyorum. Onlar önemli değil. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Heavenly tavana bakar. "Hep senin hakkında konuşurdu. Sürekli senden bahsederdi. Apartmanınızdaki asansörü ve güvenlik kapısını tamir ettirenin o olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Yönetim şirketini dava açmakla tehdit ettiğinde yeterince hızlı davranmadılar, o da kendi cebinden  dedi. Olması gerekenin iki katı, umurunda değildi. Güvende olduğunuzdan emin olmak için her türlü miktarı  deyebilirdi."

Ağzım açık. Hiç ses çıkmıyor. Ama Heavenly aldırış etmiyor; konuşmaya devam ediyor, sanki sonunda içini döktüğü için minnettarmış gibi hikayesini anlatıyor.

"Bir keresinde birlikte bir film izlemiştik, Moulin Rouge! Orada birisi 'Birdenbire hayatım boşa gitmiş gibi görünmüyor' gibi bir şey söylüyordu ve bana dönüp 'İşte bu' dedi. Onun hakkında böyle hissediyorum.'" dedi. Bu ikiniz birlikte olmadan önceydi. Ve sonra siz birlikte olduğunuzda, Anma Günü partisine kadar onu bir daha görmedim." Sesi kırıldı. "Ve onun adına çok mutlu oldum. İkiniz için de. Ve aynı zamanda, gerçekten çok üzgündüm çünkü bilmediğini biliyordum. Senin bilmeni istemedi."

Bana tekrar bakıyor ve şimdi gözleri ıslak. "Fazla zamanı kalmadığını bile bile ona aşık olmana izin verdiği için kendinden nefret etti. Ve sonunda, senin de ondan nefret etmeni sağlamanın daha iyi olacağını düşündü. Zamanı geldiğinde, onu çoktan geride bırakmış olursan, bunun senin için daha kolay olacağını düşündü. Senden uzaklaşacak gücü yoktu, bu yüzden gidecek olanın sen olmanı sağladı. Ve bugün senden uzak kalabilmesinin tek yolunun beni getirmek olduğunu biliyordu, böylece ondan yeniden nefret edecektin. Doğru şeyi yaptığını düşünüyordu. Senin için."

Heavenly duraksıyor, yutkunuyor. "Doğru ya da yanlış, Chloe, A.J. seninle ilk tanıştığı günden beri yaptığı her şeyi senin için yaptı," diye fısıldıyor.

Hareket ediyorum. Bu kararı beynimin bilinçli bir bölümü vermedi; ayaklarım sadece bilinçaltımdaki acil bir emre itaat ediyor. Kapıdan koşarak çıkıyorum, kalbim boğazımda balo salonuna giden kısa patikadan uçarak geçiyorum.

Ölmek. Ölmek. Ölmek. Kafamın içinde yankılanıyor. Bunun olmasına izin veremem. O ölemez, şimdi değil, asla. Ona söylemeliyim, bebekten haberdar etmeliyim, ameliyatla ilgili fikrini değiştirmeliyim-

İnsanların ılık sesleri beni bocalatıyor, sonra da durduruyor. Aniden, balo salonundaki müzik kesiliyor. Bir mikrofondan gelen tiz, tiz bir cızırtı gecenin havasını dolduruyor ve sonra ürkütücü bir sessizlik oluyor.

Arkamda bir yerden bir polis koşarak geliyor. Elindeki telsizle havlayarak yanımdan geçti. Diğeri elinde silahını tutuyordu.

Balo salonuna doğru fırladım. İnsanlar panik içinde dışarı akmaya başladı, bazıları ılık atıyor, bazıları sessiz ve korkudan bembeyaz kesilmişti. Onların yanından koşarak geçtim, kapılardan birine doğru ilerledim ve kargaşanın nedenini bulmak için etrafıma çılgınca bakındım. Yirmi adım sonra durma noktasına geldim.

Boş dans pistinin ortasında Eric duruyordu. Dehşete düşmüş, ağlayan annemin boğazını sıkıyor.

Kafasına silah dayıyor.

"Nerede o?" diye bağırıyor, etrafına çılgınca bakarak. Annemi geriye, terk edilmiş sahneye doğru sürüklüyor.

Her şey bir rüya niteliği kazanıyor. Ağır çekimde hareket ediyorum, ayaklarım ağır, sesler boğuk ve bozuk, sanki suyun altındaymışım gibi. Biri adımı çağırıyor; masamızın yanında duran kardeşim, kollarını bana doğru uzatmış, gözleri dehşet içinde. Onu duymazdan geliyorum ve hareket etmeye devam ediyorum, uyuşuk bir şekilde Eric'e doğru yürüyorum.

Bu annemle ilgili değil; o sadece bir yer tutucu. Buraya asıl istediği şeyi elde ettiğinde onu bırakacağını biliyorum.

Beni fark etti. Dudakları dişlerinin üzerinden geri çekildi. A.J.'in kırdığı sağ bacağını desteklediğini fark ettim. "Sen!" diye hırlıyor.

Annem hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor.

Silahlarını çekmiş birkaç polis memuru geri çekilen kalabalığın arasından yavaşça ilerleyerek silahını bırakması için bağırıyor.

Eric silahını kaldırıyor ve bana doğrultuyor. "Hayatımı mahvettin," diye bağırıyor, gözleri vahşi.

Dehşet içinde donup kaldım. Görüşüm annemin yüzü ve arkasında Eric'in yüzünün olduğu bir daireye daralıyor. Bunun son olduğunu biliyorum. İçgüdüsel olarak ellerimle karnımı kapatıyorum.

Eric tetiğe basmadan hemen önce beni yana itti. Kollarımı sallayarak düşmeye başladım. Bir el ateş edildi. Yere sertçe çarptım; nefesim ciğerlerime kaçtı. Peş peşe birkaç el silah sesi daha duyuyorum -bam bam bam bam bam- ve çığlık atıyorum.

Başka biri çığlık atıyor. Bu annem; kıpırdamadan duruyor, titreyen elleri yüzünü kapatıyor.

Eric onun arkasında yerde yatıyor. Genişleyen koyu bir sıvı havuzu başını çevreliyor.

Beni kenara itenin kim olduğunu görmek için döndüm ve dehşet içinde inledim.

A.J. birkaç metre ötede yerde sırtüstü yatıyor, gözleri kapalı, kımıldamıyor. Gömleğinin kumaşında, kalbinin hemen üzerinde tek ve mükemmel bir delik açılmış.

Delikten çıkan kan çiçekleri, tertemiz beyaz kumaşı kırmızıya boyuyor.

Chapter 42

"Bırakın onu göreyim! Onu görmem gerek!"

Beni hastanedeki ameliyat odalarının bulunduğu koridora açılan kapıdan uzak tutan hemşireye bağıryorum. Beni sakinleştirmeye çalışıyor ama ben aklımı kaçırmış durumdayım.

Onu tekrar kaybedemem. Kaybedemem. Kaybetmeyeceğim.

"Chloe, şşşt, bırak işlerini yapsınlar! Dur! Şimdi benimle gel, kes şunu, böcek!" Jamie beni bir ayı gibi sarıp sarmalıyor ve hemşireden uzaklaştırıyor. Ona yapıştım, histerik bir şekilde hıçkırarak ağlıyordum. Annem ve babam bekleme odasındalar; grup, menajerleri Saul, Kat ve Nico, Grace ve Kenji ile birlikte dışarıda elli kadar polis bekliyor.

"Onu görmek zorundayım," diye feryat ediyorum, yüzüm Jamie'nin boynuna gömülü. "Bu şekilde bitemez."

"Hiçbir şey bitmiyor, Chloe. Ameliyatta, onunla ilgileniyorlar. İyileşecek."

"Bunu bilemezsin! Ne kadar kan olduğunu gördün!"

Jamie beni sıkıca tutuyor, takım elbisesinin ceketinde ağlamama izin veriyor. Bir eliyle saçlarımı okşuyor. "O başaracak, böcek. Sen de öyle. Şimdi lütfen sakinleşmeye çalış. Histeri bebek için iyi olamaz."

O haklı. Muhtemelen bebeğimi gerçekten kötü panik hormonlarıyla ıslatıyorum. Nefes almaya çalışıyorum ama sadece hıçkırmaya başlıyorum. Jamie bana mendilini verdi ve burnumu sildirdi.

"Bize söyleyecek bir şeyleri olana kadar bekleme odasında oturacağız, tamam mı? Şu anda beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Başımı sallıyorum, hıçkırıklarımı tutmaya çalışırken inliyorum. Jamie'nin haklı olduğunu biliyorum ama A.J.'ye söyleyecek o kadar çok şeyim varken, birlikte geçirecek o kadar az zamanımız kalmışken hiçbir şey yapmadan beklemek bana zalimce ve olağandışı bir ceza gibi geliyor.

Jamie beni hastanenin sessiz, steril koridorlarından geçirerek bekleme odasına götürüyor. İçeri girdiğimde herkes bana koşuyor. Kenji, Grace ve hala gelinliğini giymiş olan Kat etrafımı sarıyor ve bana grup halinde sarılıyorlar. Ailem de hemen yanlarında, kollarını bize dolamışlar. Annem ağlıyor; sanırım hala şokta. Kat'in arkasında duran ve elini omzuna koyan Nico gibi babam da asık suratlı ve gergin. Ethan ve Chris başları öne eğik, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş bir şekilde birbirlerinden biraz uzakta duruyorlar. Brody köşede ellerini kalçalarına koymuş, başını sallıyor.

Otmaya devam eden tek kişi Saul. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, ayakta duramayabilir.

"Nico," diye fısıldıyorum. "Evet, sevgilim?"

"Biliyor muydun? A.J.'in beyin tümörü hakkında?"

Göz kırpıyor. Kobalt mavisini gözleri genişliyor. "Beyin tümörü mü?"

Yani bilmiyordu. Bana dehşet içinde bakan Brody, Chris ve Ethan'a bakıyorum. Belli ki onlar da bilmiyordu. Ama Saul'a baktığımda, o sadece yenilmiş görünüyordu.

"Saul," diyorum, sesim boğuk çıkıyor.

İç çekiyor. "Bana gizlilik yemini ettirdi. Öldüğünü kimsenin bilmesini istemedi."

Oda kaosa sürüklenir. Her zaman asabi olan Nico, Saul'un yanına yaklaşıp sorular sormaya başlıyor. Chris onu sakinleştirmeye çalışırken, annemle babam Kat ve Grace'e bakıyor ve hepsi birden konuşmaya başlıyor. Kenji deli gibi kendi kendine konuşuyor, Brody bilgi almak için Ethan'ı sorguya çekiyor ve Ethan hiçbir şey bilmediğini söylüyor. Bir tek kardeşim bir şey söylemiyor, o da kapıya baktığı için.

Kalbim yerinden fırladı; doktor mu?

Bakışlarını takip etmek için dönüyorum ama karşımdaki bir doktor değil. Kapının girişinde takım elbiseli, sıradan görünümlü bir adam duruyor, elinde bir evrak çantası, şaşkınlıkla etrafına bakıyor.

"Bayan Carmichael? Burada Chloe Carmichael diye biri var mı?" Oda sessizliğe gömülür.

"Evet, benim. Sen kimsin?"

Saul ayağa kalkar. "Bu Bay Wells, Chloe. A.J.'in avukatı."

Saul ve Bay Wells el sıkışırlar. "Elimden geldiğince çabuk geldim," diyor Wells, sesi kısık.

Saul, "Geldiğiniz için teşekkürler." diye cevap verdi. Bana baktı. "Senin için bazı evrak işleri var."

Bir avukatla ilgili olarak "evrak" kelimesini duymak babamı hemen sinirlendirir. Bir adım öne çıkıp, "Ne tür evrak işleri?" diye soruyor.

Etrafında ona bakan insanlara bakarken Wells rahatsız bir şekilde kravatını düzeltiyor. Bana bir bakış attı. "Konuşabileceğimiz daha özel bir yer var mı?"

"Ne söyleyeceksen herkesin önünde söyleyebilirsin. Ben zaten hepsine söyleyeceğim."

Wells bir omzunu kaldırır. "Nasıl isterseniz." Sehpaya doğru ilerler, evrak çantasını yere bırakır ve bir bilek hareketiyle açar. İçinden ciltli siyah bir defter çıkarıyor. Bana doğru uzattı. "Bay Edwards'ın emlak planlama belgeleri."

Ona sessizce baktığımda, "Vasiyetname, yaşam güvencesi, kalıcı vekaletname, ileri sağlık yönergesi" diye ekliyor. Sesi yumuşuyor. "Hazırlanmak için uzun zamanı vardı."

Titreyen ellerimle dosyayı aldım. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Siz onun vasiyetinin lehtarısınız, mülkleri de dahil olmak üzere tüm varlıklarını elinde tutan tröstün mütevellisisiniz ve onun adına mali ve sağlıkla ilgili kararları vermek üzere atanmış vekilisiniz."

Ben ağzım açık bir şekilde ona bakmaya devam edince iç geçiriyor.

"Eğer kendisi için karar veremiyorsa, onun yerine karar verme yetkisine sahipsiniz, anlıyor musunuz?"

Saul nazikçe, "Örneğin, eğer ... komadaysa," diyor.

Bir anda anladım. İş o noktaya gelirse, fişi çekip çekmeme kararını vermekten sorumlu olan kişi benim.

Kardeşim beni tam bacaklarım tutmazken yakalıyor. Bağlayıcıyı göğsümde tutarken, beni yakındaki bir sandalyeye sürüklüyor.

"Biri ona su getirsin," diye bağılıyor Jamie.

"Hemen." Brody odadan koşarak çıkar.

"Şuna bir bakayım, Chloe."

Dosyayı uyuşuk bir şekilde babama uzattım. Açıyor, ilk birkaç sayfayı tarıyor, sonra birkaç sekmeli bölüme geçiyor, hızlıca okuyor, parmağı sayfayı gözden geçiriyor. Bir süre sonra, "Tanrım." diye mırıldandı.

"Thomas?" Annemin sesi dikkatini tekrar odaya çekiyor ve herkes onun konuşmasını bekliyor.

Önce etrafına, sonra bana baktı. "Bir daha asla para konusunda endişelenmene gerek kalmayacak, orası kesin. Amerika'nın her yerinde mülkleri var. Çoğunlukla otel gibi görünüyor."

Gözlerimi kapatıyorum.

Siz satın almadan önce uzun süre boş muydu?

Yıllar önce. Aslında bir tatil köyü olarak inşa edilmişti ama hiç yapılmadı. Satın aldım çünkü nasıl hissediyorsam öyle görünüyor.

Yalnız mı?

Aşınmış. Çürümüş.

A.J.'nin vasiyetindeki tüm otellerin tıpkı onun yaşadığı otel gibi olduğundan eminim; yalnız, terk edilmiş, geçmiş karalanmış yerler. Bir kuşun tüyleri, demişti. Kuş tüyü.

"Burada bir hata var."

Gözlerimi açtım. Babam kaşlarını çatmış bir sayfaya bakıyordu. Bay Wells'e bakıyor.

"Bunun tarihi bu yılın 1 Temmuz'u."

Wells başını sallar. "Bu doğru. Bay Edwards, o tarihte Bayan Carmichael'ı da belgelere dahil etmek için yaşam güvencesini güncelledi."

Babam bana bakarak, "Ama sen ve o çoktan işinizi bitirmiştiniz," diyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. "Benimle işi hiç bitmedi. Sadece onunla işimin bitmesini istedi, çünkü gideceğini biliyordu. Onun ölümünü izlemek zorunda kalmamı istemedi. Ama yine de izleyeceğim." Sonra tekrar hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım.

Brody, Jamie'nin bir kenara koyduğu bir bardak suyla geri geliyor. Sonra önümde diz çöküp kollarımı tutuyor.

"Bug, beni dinle." Yıkılmış

bir halde ona baktım.

Yumuşak bir sesle, "Ne olursa olsun, her zaman onun bir parçasına sahip olacaksın. Bebek, Chloe, sadece senin değil. Onun da bebeği. Birlikte sizin. Ve hep öyle kalacak. Her zaman A.J.'in bir parçası seninle olacak."

Fısıldıyorum, "Teşekkür ederim."

Nico, Brody, Ethan ve Chris hep bir ağızdan "Bebeğim?" derler.

Kat, Nico'nun yanına gider ve beline sarılır. "Önce A.J.'e söylemesine izin vermek istedim, tatlım."

Ona bakıyor. "A.J.'in bebeği mi olacak?"

"Aslında bebeği doğuracak olan Chloe, canım. Yine de arkadaşın üzerine düşeni yaptı," diyor annem,

Ayaklarının üzerinde biraz daha sağlam duruyor gibi.
Muhtemelen emlak varisi olduğumu yeni öğrendiği içindir.

Nico bana bakıyor, gözleri saatlerdir ilk kez parlıyor.

"Kat ve ben teyze ve amca mı olacağız?"

I sallla benim Kafa Yavaşça. "Hayır. Sen
gidiyor için vaftiz ebeveynleri ol."

Kenji gururla, "Ben ve Grace teyze ve amca olacağız!"
diyor.

Grace, "Kenji Teyze'nin kulağa hoş gelen bir ismi var,"
der ve Kenji'ye gülümser.

"Grace Amca da öyle." diye cevap veriyor.

Bir an için havada hafif bir hava var, ancak beyaz
önlüklü ve önlüklü bir kadın odaya girdiğinde bu hava
bozuluyor.

"Bay Edwards'ın grubu mu?" diye soruyor bize bakarak.
Uzun boylu, ince yapılı, esmer, kırklı yaşlarının ortalarında,
işine bağlı ve soğuk, yüzü kesinlikle ifadesiz.

Midem bulanıyor. Destek için Jamie'nin koluna tutunarak
ayağa kalktım. "Evet?"

Soğuk bakışları üzerimde. Gözleri çakmaktaşı renginde.
"En yakın akrabası sen misin?"

Sessizce başımı sallıyorum.

"Ben Dr. Rhoades. Benimle gelin lütfen." "Neler oluyor?"
diye soruyor kardeşim. Herkes
yaklaşıyor.

Dr. Rhoades bir an duraksıyor. "Biraz bilgi almamız
gerekiyor. Ve korkarım ki fazla zamanımız yok. Şimdi, lütfen
beni takip eder misiniz?"

Odadan çıkıp gidiyor.

"Korkarım durumu kritik. Kurşun kalbinin sağ karıncığına zarar
vermiş ve

hemopnömotoraks-"

"İngilizce, lütfen!" Dr. Rhoades'un ne dediğini anlamak için çaresizce araya giriyorum. Kardeşim, ailem ve ben, A.J.'nin hâlâ masada olduğu ameliyathanenin dışındaki hemşire istasyonunun yanında duruyoruz.

"Göğüs boşluğunda kan ve hava birikimi var, bu da akciğerlerinden birinin çökmesine neden oluyor. Ayrıca karıncıktaki hasar nedeniyle kalbi verimli bir şekilde pompalanamıyor. Yara çok ciddi; tamir edilip edilemeyeceğini henüz bilmiyoruz."

"Aman Tanrım." Annemin elini tuttum.

"Cerrahtan bilgi aldığımda size haber veririm, ama bu arada DNR'si var mı?"

"DNR?" diye tekrarlıyor annem.

"Hayata döndürmeyin," diye açıklıyor babam. "Yaşam destek ünitesine bağlı kalmak isteyip istemediğini bilmesi gerekiyor."

"Sadece bu da değil, kalbi duracak olursa onu hayata döndürmek için ne gibi önlemler alınmalı-"

"Her şeyi yap!" O kadar yüksek sesle bağırıyorum ki Dr. Rhoades gözlerini kırıştırıyor. "Onun hayatını kurtarmak için elinizden gelen her şeyi yapın! Beni anlıyor musunuz? Her şeyi yapın!"

Babam kolunu omuzlarıma doluyor. Yüzümü onun göğsüne dönüp ağlıyorum.

"Vekaletnamesi var," diye açıklıyor doktora sakince. "Elinizden geleni yapın."

"Pekâlâ. Daha fazla haber aldığımda size haber veririm. Sağlık direktifinin yanınızda olma ihtimali var mı? Evrakların bir kopyasını almam gerekecek."

"İşte," diyor Jamie, dosyayı ona uzatarak.

Başını sallıyor. "İhtiyacımız olanın fotokopisini çekip geri getireceğim. Siz bekleme odasında oturabilirsiniz, ben de kısa süre içinde gönderirim. Teşekkürler, millet."

Dönüyor ve hızlı adımlarla uzaklaşıyor. Her gün bu tür şeylerle uğraşmak zorunda olduğunu biliyorum ama bence kalpsiz.

Belki de her gün bununla böyle başa çıkıyorsunuzdur.

Ailem beni bekleme odasına geri götürüyor ve gruba son durumu anlattıktan sonra hepimiz sessiz bir mutsuzluk içinde oturup bekliyoruz.

Dört saat geçti, sonra beş. Nico ve çocuklar kafeteryadan sandviç ve kahve getiriyorlar ama ben yiyemiyorum. A.J.'in bana söylediği her şeyi, birlikte olduğumuz her anı kafamda tekrar tekrar yaşıyorum.

Şimdi her şey tamamen mantıklı geliyor. Her şey korkunç, mükemmel bir anlam ifade ediyor.

Polis düğündeki olaylarla ilgili herkesin ifadesini aldı. Eric'in hastaneye vardığında öldüğü söylendi. Bunu duyduğumda hiçbir şey hissetmedim. Uyuşukluk vücudumun her hücresine ve sinirine sızmış durumda ve bunun için minnettarım çünkü beni ayakta tutan tek şey bu.

Sonra, sabah ikiye tam yirmi geçe, Dr. Rhoades geri geldi.

Herkes ayağa kalkar. Kimse bir şey söylemiyor. Yorgun görünüyor.

Sonunda "İyileşiyor. Ameliyat iyi geçti."

Kalbim yumruk gibi sıkışıyor. "O nasıl?"

Bana bakıyor. Bu gece ilk kez gülümsemeyi başardı. "Ormandan çıktığını düşünüyoruz."

Herkes çığlık atıyor. Çirkin gri halının üzerinde dizlerimin üzerine çökerek hüngür hüngür ağlamaya başladım. Kat ve Grace üzerime düşüyorlar ve doktor herkesin dikkatini çekene kadar hıçkır hıçkır ağlayarak yere çömeliyoruz, tasarımcı düğün kıyafetleri giymiş üç kadın kollarını birbirlerine dolamış, hüngür hüngür ağlıyorlar.

"Durumu stabil kalırsa, önümüzdeki bir saat içinde normal bir odaya taşınması gerekiyor." Bana baktı. "Gelip seni alacağım, tamam mı?"

İki yanımda Kat ve Grace'in desteğiyle ayağa kalkıyorum. Sonra hızla aramızdaki birkaç metreyi kapatıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, "çok, çok teşekkür ederim."

Kıkırdıyor ve beceriksizce sırtımı sıvazlıyor. "Bir şey değil. Ama cerraha teşekkür etmelisin. İşi bittiğinde seninle konuşmasını söyleyeceğim."

Gülümsemekten başka bir şey yapamayacak kadar bitkin bir halde başımı sallayarak onu serbest bırakıyorum. Kolumu okşuyor, sonra gidiyor.

Sonra bir kez daha bekleriz.

Chapter 43

A.J.'nin hastane odasının kapısından içeri girdiğimde, dehşet içinde ağlamamak için elimi ağızıma götürmek zorunda kaldım.

Ölü gibi görünüyor.

Cildi mumsu, cansız bir gri. Gözleri kafasının derinliklerine gömülmüş. Saçları kanla keçeleşmiş. Burnunda bir tüp, kollarında, göğsünde ve bir elinin arkasında daha fazla tüp var ve nefes alırken rahatsız edici cıvıltı ve iç çekme sesleri çıkaran her türlü yanıp sönen tıbbi ekipmana bağlı.

Titreyerek yatağının yanına gittim ve başında durup aşağıya baktım. Uyuyor ya da uyuşturulmuş, hangisi olduğunu anlayamıyorum; her iki durumda da bilinci yerinde değil. Cerrah bana uyandığında çok acı çekeceğini ve konuşacak güce sahip olmasını beklemememi söyledi.

Konuşması umurumda değil. Sadece beni görmesini istiyorum. Burada olduğumu bilmesini istiyorum.

Elini tutuyorum ve eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. İkisi de buz gibi. Doktorun A.J.'nin durumunun şu an için stabil olduğuna dair güvencelerine rağmen, bana sanki pamuk ipliğine bağlıymış gibi görünüyor.

Herkes bana yalnız gelip onu görmem için zaman verdi.

Yatağın yanına bir sandalye çekip oturuyorum ve tekrar elini tutuyorum. İki elimle onun büyük, hareketsiz patisini sarıyorum, eğilip yanağıma bastırıyorum.

İç çektim. "Seni aptal."

Aklıma gelen ilk şey bu. Muhtemelen söylenecek doğru şey olmadığına karar veriyorum, bu yüzden bilinç akışı tiradı içimden dökülene kadar kendimi çalıştırarak devam ediyorum.

"Senden nefret etmemin birlikte olmamızdan daha iyi olacağını düşünmene inanamıyorum. Gerçekten istediğim tek şey buydu: birlikte olmamız. Ve sen hep kendini tutuyordun. Sadece beni korumaya çalıştığını şimdi anlıyorum, ama anlamadığın şey, ikimizi de birlikte geçirmemiz gereken aylarca zamandan mahrum bıraktığın. Bu konuda sana çok kızgıyım, tatlım.

"Bu arada arkadaşın Heavenly tam bir baş belası. Akşam yemeğinde masada tartıştığınız konu bu muydu? Senden bana söylemeni istedi ve sen de her zamanki inatçı tavrını takınıp reddettin, öyle mi? Beni tuvalete kadar takip etti ve bir güzel azarladı, yani artık her şeyi biliyorum. Senden nefret etmemi sağlamak için yaptığın küçük plan işe yaramadı. Hayatıma devam etmedim. Yani, zaten yapamazdım, çünkü seni çok seviyorum, ama aynı zamanda küçük A.J. yüzünden, junior. Ya da kız olursa, Abigail'i düşünüyordum. Abigail ismini sevdin mi? Ona Abby diyebiliriz. Abby Aleksandra, hoşuna gider mi? Bir şekilde onun adını koymazsam annem muhtemelen beni öldürür, o yüzden iki göbek adı olması gerekebilir. Abby Aleksandra Elizabeth Edwards. Aslında bu çok güzel. Beğenmediysen başka tabii. Sanırım bunu daha sonra çözebiliriz." Tekrar iç çektim, bitkin düşmüştüm. "Konuşacak o kadar çok şeyimiz var ki

hakkında, tatlım. Uyandığında kulağına bir şeyler söyleyeceğim."

Zayıf, cızırtılı bir ses "Zaten öylesin" diyor.

Başımı kaldırdım, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. A.J. dudaklarını büken küçük bir yarım gülümsemeye bana bakıyor. Ayağa fırlıyorum, zaten ağlıyorum ve ona sarılıyorum.

Acı içinde tıslıyor.

"Tanrım, özür dilerim!" Hevesimden onu incittiğimin farkında olarak kendimi geri çekiyorum, ama bileğimi şaşırtıcı bir güçle kavıyor, fazla uzaklaşmama izin vermiyor. Doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

"Hamile misin?"

Başımı salladım, elimin tersiyle yanaklarımdaki yaşları sildim.

Nefes alıyor, kirpikleri titriyor, sonra fısıldıyor, "Çocuğumu mu taşıyorsun? Bir bebeğimiz mi olacak?"

Hafif histerik bir kahkaha atarak tekrar başımı sallıyorum. Bileğimdeki tutuşu gevşiyor. Elini açıyor, yüzüme doğru uzanıyor. Eğiliyorum, bu sefer çok daha dikkatli bir şekilde ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Gözleri kapanıyor. Parmakları yanağımı okşuyor, çene çizgimde geziniyor. "Peki o zaman. Sanırım bu ay geçireceğim tek ameliyat bu olmayacak."

Umut içimde dalgalanıyor. Ona bakıyorum, bekliyorum, konuşmaya cesaret edemiyorum.

Baygın bir şekilde, "Hepsini alabilirler mi bilmiyorum; artık çok büyük. Sadece birkaç ayım kaldığını söylediler. Ama bu bana daha fazla zaman kazandırabilir."

"Ama Tanrım ... dedi ki ... dedi ki eğer tümörü alırlarsa kör olurmuşsun."

Kirpikleri kalkıyor ve bana o kadar büyük bir sevgi ve hayranlıkla bakıyor ki kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor. Fısıldıyor, "Birinin bana 'Baba' demesi için ödenecek küçük bir bedel, sence de öyle değil mi?"

Gözyaşı stoğum tükenmez, çünkü işte yine geliyorlar. "Eğer sana baba denmesini isteseydin.

Memnuniyetle!"

Gölümsüyor. Gözlerini kapatıyor. "Sapıkça şeylerden hoşlanmadığını söylediğini sanıyordum."

Aynı anda hem gülerek hem de ağlayarak hıçkırıyorum. "Senin ileri seviye hareketlerini deneme şansımız olmadı, değil mi?"

Gölümsemesi hınzırlaşıyor. "Henüz değil."

Dikkatlice, çünkü kendimi tutamıyorum, A.J.'i yüzünün her yerinden öpüyorum. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarımı tenine her bastırıışımnda. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Beni kurtardın, A.J. Hayatımı kurtardın."

"Birbirimizi kurtardık meleğim," diye mırıldanıyor ve sonra tekrar uykuya dalıyor.

Chapter

44

Beş hafta sonra, A.J. beyin ameliyatı geçirecek kadar iyileştikten sonra, bu kez tümörün alınması için tekrar hastaneye yatırılır.

Bir sonraki adımın ne olacağına karar verirken Laurel Canyon'da kiraladığımız küçük bir eve taşındık. Pek çok şey ameliyatın sonucuna bağlı, önceden plan yapmak zor, ancak ben dairemde kalmak istemedim ve A.J. de artık otelde yaşamak istemedi, bu yüzden Bella ile birlikte yeni geçici evimiz olarak hizmet edecek, tek bir saniyeyi bile bozacak kötü anıların olmadığı bir yer bulduk.

Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyoruz.

Ameliyatın başarılı olacağının garantisi yok. Aslında, cerrahlar bize bunun oldukça riskli olduğunu söylediler; körlük tek yan etki olmayabilir. Felç de dahil olmak üzere ters gidebilecek korkunç şeylerin listesi ürkütücü ama A.J. bunu istemekte ısrarlı. Eğer bir ihtimal bile varsa

Ona birkaç yıl daha kazandıracak küçük bir şans, o da bu şansı değerlendiriyor.

Bu arada, en kötüsüne hazırlandık.

"Tüm evraklar sizde mi? Evrakları bulamıyorum. Okuma gözlüklerimi ne yaptım ben? Onlara kesinlikle ihtiyacım olacak. Grisham'ın yeni kitabını aldım ama gözlüklerim olmadan okuyamıyorum, özellikle de hastane ışığında."

"Anne, sakın ol! Evraklar bende. Okuma gözlüğün de tezgahın üzerinde, çantanın yanında."

Annem de bizimle hastaneye geliyor. A.J.'in kendi berbat yöntemiyle beni bırakarak kahramanca bir şey yapmaya çalıştığını öğrendiğinden beri onun yeni en büyük hayranı oldu.

Ayrıca benim için kurşun yemenin de bir zararı olmadı.

Babamın hâlâ çekinceleri var ama A.J.'ye hırlamayı bıraktı ve istemeye istemeye de olsa ona biraz saygı duyuyor.

Doğal olarak, A.J. ve Heavenly'ye yaptığım küçük gezintiden hiç bahsetmedim. Ne kadar iyi niyetli olurlarsa olsunlar, en destekleyici ebeveynlerin bile bu konuda zorlanacağını düşünüyorum.

Heavenly'den bahsetmişken, bir ateşkese vardık. Ondan hala hoşlanmıyorum - muhtemelen sempatik duygular besleyemeyeceğim kadar güzel olduğu ve erkeğimle aynı odada çıplak olduğu için - ama birkaç tartışmadan sonra, A.J. ve benim için gerçekten en iyisini istediğine ikna oldum. Çetenin geri kalanıyla birlikte bizimle hastanede buluşacak.

"İşte buradalar!" Annem gözlüklerini tam da söylediğim yerde bulunca bir an için gülümsüyor ama aynı hızla yüzü düşüyor. "Yastık getirelim mi? Bekleme odasındaki sandalyeler çok rahatsız."

"Anne, dur! Zaten geç kalacağız! Çantamı taşımama yardım et, lütfen. Ellerim bunlarla dolu."

diğer saçmalıklar."

"Dil, canım," diye azarlıyor.

Batı yarımkürede annesi "bok" kelimesinin küfür olduğunu düşünen tek kadın benim. A.J.'e bile küfretmeyi bıraktırdı. En azından onun yanında.

"Yine büyükannemi mi üzüyorsun?"

Annem ve ben A.J.'in odaya girdiğini görmek için döndük. O gülümsüyor, rahatlamış görünüyor, ben ise sinir küpüyüm.

"Kimse kimseyi üzmüyor, sadece geç kalıyoruz." Kaşlarımı çatarak, A.J.'in ameliyatının nasıl geçeceğini öğrenmeyi beklerken dikkatimi dağıtacak giysiler, banyo malzemeleri, kitaplar ve diğer eşyaları içeren spor çantamı kaldırmaya çalışıyorum. Muhtemelen yine tüm gece sürecektir, ama ameliyatın süresi ne olursa olsun, taburcu olana kadar hastanede kalacağım, ki bu süre iki ila beş gün arasında değişebilir. Bir çift güçlü el üst kollarımı sardığında cılgınca Kindle'ımı arıyordum.

"Angel."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Evet, tatlım."

"Her şey yoluna girecek. Ben iyi olacağım." Bakışları sıcak ve sabit, ellerinin baskısı güven verici; korktuğumu biliyor.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Tamam."

Beni kucağına çekti. Yüzümü güvenli noktama, omzuyla boynu arasındaki kıvrıma gömüyorum ve onu içime çekiyorum.

"Kızım nasıl?" diye fısıldıyor, saçlarımı okşuyor.

Biraz burnumu çekiyorum, ağlamamaya kararlıyım. "Ben iyiyim." "Peki ya fasulye?"

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bebeğin cinsiyetini öğrenmemeye karar verdik, bu yüzden şimdilik ona sadece "fasulye" diyoruz. Göstermeye başladım. Küçük kuçumun sevimli olduğunu düşünüyorum ve ellerimi üzerinde gezdirmeden duramıyorum.

"Annesinin karnında rahat."

A.J.'in dudakları boynumu buluyor. "Onun mu? Ya kız olursa? Kalbim küçük bir Abigail Aleksandra Elizabeth'ten yana."

Yüzüm buruşuyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve burnumdan bir nefes çekiyorum.

A.J. geri çekiliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Hey. Şimdi beni dinle. Ben gidiyorum. Olmak için. Tamam. Eve döndüğümde evi hazır hale getirdik, rehabilitasyon uzmanından yardım alacağız, Braille alfabesini öğreniyorum. Stevie Wonder görme yetisi olmadan klavye çalabiliyorsa, ben de benimki olmadan davul çalabilirim." Duraklıyor. "Olamaz."

Anında panik boğazıma kadar geldi. "Ne?"

Bana bakıyor, tamamen ciddi. "Havalı güneş gözlükleri almayı unutmuşum."

Omzuna vurdum. "Hiç komik değil!"

Sırıttıyor. "Hadi ama, biraz komik."

Nasıl bu kadar sakin olduğunu bilmiyorum. Bir yanımda bunu benim için yaptığını biliyor, diğer yanımda ise onun güçlü olduğunu. Umarım bebeğimiz gücünü ondan alır, çünkü hüngür hüngür ağlamamak için konsantrasyonumun her zerresini harcıyorum.

Başka bir kucaklaşmanın içine çekildim. A.J. ve ben bir süre öylece duruyoruz, sessiz, birbirimize sarılmış halde, ta ki annem hafifçe boğazını temizleyene kadar.

"Sanırım gitme vakti geldi, aşklarım."

"Öyle," diye onaylıyor A.J. ve beni son bir kez daha sıkıyor. Beni bırakıyor ve ikimize de gülümsüyor. "Ama arabayı ben kullanacağım. Ve eğer bu son kez direksiyon başına geçişimse, siz hanımlar şapkalarınızı sıkı tutmak isteyebilirsiniz. Tüm hız sınırlarına aldırmayabilirim. Ya da herhangi birine."

"Bana uyar," diyor annem kayıtsızca. "Thomas yaşlı bir kadın gibi araba kullanıyor; hızlı gitmek güzel bir değişiklik olacak."

Yüzümdeki ifade ikisini de güldürüyor.

Hastaneye doğru yola çıktık ve A.J. sözünde durdu. Ben kendime tekrar tekrar bir şey söylerken annem ve ben sadece dayanıyoruz.

Başaracak. Başaracak. Başaracak.

Kendi kendime koyduğum Tanrı'yla konuşma yasağını
çığnıyorum ve dua etmeye başlıyorum.

Ameliyat altı saat sürüyor. Hayatımın en uzun saatleri. Bunun olacağını bildiğim için, A.J.'nin Eric tarafından vurulduktan sonra ameliyata alındığı zamandan daha kötü. Haftalar ve haftalar süren bekleyiş tüm sinirlerimi gerdi ve zorlukla nefes alabiliyorum.

Adım atıyorum. Kahve içiyorum. Tanrı'ya yalvarıyorum.

Cerrah gelip A.J.'nin başarıyla atlattığını ve yoğun bakıma nakledildiğini söylediğinde kimse düğün gecesi olduğu gibi sevinç çığlıkları atmıyor. Hâlâ tehlikede olan çok şey var; bu savaşın sadece yarısı. Ancak derin bir rahatlama vardır. Nico ve Kat sarılıyor; Chris, Ethan ve Brody beşlik çakıyor; Kenji ve Grace kucaklaşıyor, annem ve babam da öyle. Jamie haftalar önce New York'a geri dönmüştü ama ben ona elim titreyerek ve yüzümden sessiz gözyaşları akarak haberi gönderdim.

Heavenly elini omzuma koydu. Neredeyse benim hissettiğim kadar harap görünüyor. Konuşmadan sarıldık.

Onu görmeye gitme vaktim geldiğinde annem elimi sıktı. "Cerrahın ne dediğini unutma, hayatım. Henüz bir şey söylemek için çok erken."

Felçli olup olmayacağını, konuşup konuşamayacağını ya da adımı hatırlayıp hatırlamayacağını söylemek için henüz çok erken. Çocuğumun sadece kör olan bir babayla mı yoksa yirmi dört saat bakım asistanı olmadan hiçbir şey yapamayan bir babayla mı büyüyeceğini söylemek için henüz çok erken.

Ama o yaşıyor. O hala benim A.J.'im. Ve ne kadar engelli olursa olsun, onu aynı şekilde seveceğim. Sonsuza kadar.

Cerrah beni odasına götürdü. Kapının dışında durup onu izliyorum. Kafası tamamen tıraş edilmişti;

Hemşireden saçını saklamasını istedim.

"Huzurlu görünüyor," diye mırıldanıyorum doktora.

Bana döndü. "Yapmam gereken birkaç basit test var. İsterseniz daha sonra da gelebilirim."

"Hayır," diyorum hemen. "O söyleyene kadar bu odadan çıkmayacağım."

Yüzünde kısa süreli bir gülümseme belirir. "Pekâlâ. Önden buyurun."

Elini uzatıyor ve ikimiz de odaya giriyoruz. Büyük bir deja vu hissiyle A.J.'nin hastane yatağının yanında durup elini tutuyorum.

Yine soğuk. Tüm oda soğuk hissediyor. Üşüyorum ve titriyorum.

Doktor A.J.'nin üzerine eğilir ve yüksek sesle şöyle der: "Mr. Edwards? Beni duyabiliyor musun?"

A.J.'nin gözleri kapaklarının altında ileri geri gidip geliyor ama gözlerini açmıyor.

Elini daha sert sıkıyorum. "Bu kötü bir şey mi?" Sakin kalmaya çalışarak fısıldıyorum.

"Hayır. Hâlâ ağır şekilde uyutuluyor." Doktor ceketinin cebinden ince gümüş bir el feneri çıkarıyor, A.J.'nin sol göz kapağını açıyor ve ışığı gözüne tutuyor. İşlemi sağ göz için de tekrarlıyor, ancak diğer tarafın aksine duraklıyor ve "Hmm." diyor.

Damarlarıma buzlu su enjekte edildi. Dehşet içinde, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Doğrulmadan önce kısa bir süre bana baktı. "Sağ gözünde bir miktar göz bebeği tepkisi var."

Şu lanet doktor! Onu bıçaklamam mı gerekecek?

"Ve?" Bağıriyorum.

Patlamamdan hiç rahatsız olmadı. "Ve olmamalı da."

A.J.'in elini bırakıp yatağın üzerine eğildim ve doktoru yakasından tuttum. "Peki bu ne anlama geliyor!"

Kendimi kaybettiğimi anladığı için hemen ekliyor: "Bu, en azından sağ gözünde oküler sinirin hâlâ bir miktar işlev gördüğü anlamına geliyor. Bu iyiye işaret Bayan Carmichael. Çok iyi, çok beklenmedik bir işaret." Parmaklarımı dikkatlice ceketinden sıyrıyor.

Kalbim umutla çarpıyor, ciğerlerim havayı yutuyor, topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. "Daha fazlasını ne zaman öğreneceğiz?"

Belli ki hasta insanların çılgın akrabalarıyla başa çıkma konusunda epey tecrübesi var, çünkü kaçmak yerine bana kibarca gülümsüyor. "Ona bir saat kadar daha zaman vereceğim ve sonra birkaç test daha yapacağız. Bilinci yerine gelmeye başladığında durumunu değerlendirmek için yaptığımız bir dizi test var, bu yüzden daha sonrasına kadar size kesin bir şey söyleyemeyeceğim ama şimdilik durumu stabil. Tamam mı?"

O kadar rahatladım ki yere düşmek istiyorum. Onun yerine gözyaşı döküyorum. "Teşekkür ederim."

Başını sallıyor. "Ve eğer uyanırsa, ona buz parçaları verin. Onları gönderteceğim. Çok susayacak ama henüz su içemez. Üzgünüm ama yoğun bakım ünitesinde ziyaret süresi on dakika, o yüzden sizi yalnız bırakayım."

Dönüyor ve dışarı çıkıyor.

A.J.'e bakıyorum. Kafa derisinde garip bir jöle var ve kesik iğrenç. Yanağımdaki dikişlerin kötü olduğunu sanıyordum, ama bu tam bir Frankenstein bölgesi. Metal zımbalardan bahsediyoruz. Elimi yavaşça alnına koyuyorum ve iç çekiyorum.

"Mmrpph."

Sıçradım. "Ne? A.J., aman Tanrım, bir şey mi söylüyorsun?"

Göz kapakları titriyor. Gözleri yine onların altında ileri geri gidip geliyor. Elini tutup yüzüne yaklaşıyorum, burnuna sıkışmış olan tüpü çıkarmak için can atıyorum çünkü belki de canını yakıyordur.

Elini sıktım. "Bebeğim, ben buradayım. Harika gidiyorsun. Sadece dinlen, doktor diyor ki-"

"Mmrpph!" diye ısrar ediyor, kaşlarını çatarak.

Ağlasam mı yoksa panik atak mı geçirsem bilemiyorum, bu yüzden elini olabildiğince sıkı tutuyorum, alt dudağım titriyor. Konuşamayacak mı? Bu kadar mı? Bundan sonra çıkarabileceği tek ses bu mu olacak?

Gözleri titreyerek açılıyor. Başının içinde dönüyormuş gibi yuvarlanıyorlar.

Nefes almayı bıraktım.

Gözlerini kısarak birkaç kez daha kırıştırıyor. Eli benimkinde sıkılaşıyor.

"Tatlım, ben buradayım. Tam buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı?"

Başını sesime doğru çeviriyor. Gözlerini yavaşça açıp kapamasını izlemek yürek parçalayıcı. Orada durduğumu göremediğini söyleyebilirim. Bakışları odaklanmamış, sanki çok uzaktaki bir şeye bakıyormuş gibi.

Elimde değil; ağlamaya başlıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, başımı eğiyorum ve akışına bırakıyorum, çünkü tamamen kendine geldiğinde ikimiz için de yeterince güçlü olmam gerekecek. Bu, yıkılmama izin verebileceğim son sefer olacak.

Şu andan itibaren, ailedeki en güçlü kişi ben olacağım.

Kendimi sakinleştirene kadar birkaç dakika geçti. Burnumu çekerek yutkunuyorum ve A.J.'in yatağının yanındaki küçük masanın üzerindeki kutudan bir mendil alıyorum.

Ve biraz bozuk ama yine de anlaşılabilir bir "Drama kraliçesi" duyduğumda donup kalıyorum.

Bir şok çığıyla doğruldum. A.J.'in gözleri kapalı ama uykulu ve mutlu bir şekilde gülümsüyor. Tutmadığım elini yatak örtüsünden bir santim kaldırıyor ve işaret parmağıyla bir hareket yapıyor. Odanın karşısındaki bir şeyi işaret ediyor. Televizyonu mu? Küçük şifonyeri mi?

"Ne?" Nefes nefese sordum. "Ne oldu tatlım?"

Yutkunuyor, dilini ağzının içinde çöl kuruluğu gibi gezdiriyor. Başka bir şey söylemeye çalıştı ama hemşire

elinde buz parçalarıyla içeri giriyor ve bizi neşeyle selamladığında her neyse onu kaybediyorum.

Buz bardağını elinden kaptım ve havladım, "Konuşuyor! Sessiz ol, konuşuyor!"

Bana kaşlarını kaldırıyor ama başka bir şey söylemiyor.

A.J.'ye dönüyorum ve ne istediğini anlamak için çaresizce ona yaklaşıyorum. "A.J. Bana ne istediğini söyle. Neyi işaret ediyorsun?"

Tekrar yutkunuyor. Ona buz parçaları veriyorum ve memnuniyetle iç çekiyor. Onları yavaşça çiğneyip nemini emerken iki dayanılmaz dakika geçiyor. Sonra parmağını tekrar kaldırıp işaret ediyor. "Dolap. Ceket." Sesi zayıf, kelimeler bulanık.

Hemşire, "Sanırım ceketini istiyor." diyor.

Ona paltosunu istemesinin anlamsız olduğunu söyleyecektim ki A.J. yavaşça başını salladı.

"Lütfen, açar mısın?" Ona soruyorum. Elini bırakmak istemiyorum.

Pembe önlüklü, saçlarını tepesinde dağınık bir topuz yapmış, hafif Filipinli bir kadın olan hemşire dolabı karıştırıyor ve A.J.'nin ceketinin bulunduğu büyük, fermuarlı plastik torbayı çıkarıyor. Ameliyattan önce her şey etiketlenmiş ve kişisel eşya kaydına girilmişti, bu iyi bir şey çünkü onu yoğun bakımdan çıkardıklarında tüm eşyalarının da onunla birlikte taşınmasını sağlayacaklar. Deri ceketini bana uzattı. Ne yapacağımı bilemez halde ceketini tutuyordum.

"Tamam tatlım, ben hallederim. Üşüdün mü? Bunu üzerine koymamı ister misin?"

A.J. gülümsüyor. Daha önce gördüğümü sanmadığım tuhaf bir gülümseme, hem kurnaz hem de memnun. Bir an duraksamama neden oluyor, ama sonra fısıldıyor, "Cep."

Şimdi anlıyorum; istediği bir şey var ve paltosunun cebinde. Rahatlamış bir şekilde paltoyu tutup içine uzanıyorum ve iç cebini yokluyorum. Hiçbir şey yok.

İ ç i n d e . Sağ cebi deniyorum ama orada da bir şey yok. Umarım istediği her neyse düşmemiştir.

Ama sonra sol cebe uzandım. Parmaklarım içindekine yaklaştığında, hareketsiz kalıyorum.

A.J. yatakta huzursuzca hareket ediyor, gözleri kapalı, bir şey söylememi bekliyor.

Elimi yavaşça cebimden çıkarıyorum ve ne çıkardığıma bakıyorum.

Siyah kadife bir yüzük
kutusu. Paltoyu yere
bırakıyorum.

A.J. "ver" der gibi bir hareket yaptı. Elim titreyerek kutuyu avucuna koyuyorum. Yavaşça, büyük bir çabayla diğer elini kaldırıyor ve kutuyu açıyor.

İnanılmaz güzellikteki origami yüzüğe bakıp
hıçkırıyorum. Örgülü bir çemberin üzerinde, kanatlarının
uçları birbirine değen, uçuş halindeki bir çift küçük, ateşli
turuncu kuş oturuyor. Hiç bu kadar zarif, bu kadar ince
yapılmış bir şey görmemiştim.

"Nedir onlar?"

"Anka kuşları."

Bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum. A.J. en zayıf, nefes
nefese fısıltıyla, "Çünkü tüm dünyayı yakıp kül etse de
gerçek aşk asla ölmez. Evlen benimle, meleğim."

Ve üç dakika önce kendime güçlü olacağıma dair söz
vermiş olmama rağmen bir bebek gibi hüngür hüngür
ağlıyorum.

Kutudan yüzüğü çıkarıp titreyen parmağıma
geçiriyorum. Sonra yatağın kenarındaki metal çubuğu
indiriyorum ve hemşirenin itirazlarına aldırmadan dikkatlice
yanına sürünüyorum. Boynunu ve yüzünü öpüyorum,
ağlıyorum ve gülüyorum, ona sarılırken ve başımı göğsüne
yaslarken nazik olmaya çalışıyorum.

Sonra söylenecek tek şeyi söyledim: "Evet."

Sonsöz

Bugün yüzüncü kez, Trina'dan yeni bir mesaj alıp almadığımı görmek için telefonumu kontrol ediyorum.

A.J.'nin ameliyatından beş ay sonra güneşli, güzel bir Pazar günü. Rahatlamam gerekiyor ama yapamıyorum çünkü bu güneşli, güzel Pazar Sevgililer Günü . . . Fleuret'in yılın en yoğun günü.

Ben de Nico ve Kat'in evindeki barbeküdeyim.

Ben de bir balina kadar büyüğüm. Steroidlerle karpuz büyüklüğüne ulaşan fasulye her an doğabilir. Bir ay önce bana artık günde on iki saat ayakta duramayacağımı açıkça söyleyen A.J. tarafından dükkandan kovulmamın nedeni de bu. (Ayak bileklerimin nasıl şiştiğini görebilseydi beni dükkandan çok daha erken men ederdi, ama kör olmanın iyi bir yanı da var: hamile nişanlınızın şişmiş vücut parçalarının rahatsız edici görüntüleri yok).

Enseme kondurulan sıcak bir öpücük dikkatimi cep telefonumdan uzaklaştırıyor. Başımı arkaya eğiyorum ve A.J.'in bana doğru eğilmiş, gülümsediğini görüyorum. Güneş saçlarında altın ve bakır rengi parıldıyor. Ona baktığımda her zaman olduğu gibi kalbim normal ritmine dönmeden önce hızlı hızlı atıyor.

"Ninja olmaya başlıyorsun, tatlım," diye homurdanıyorum. "Bana sinsice yaklaştığını asla duyamıyorum!"

Kıkırdıyor. "Dur tahmin edeyim: Dışarıda telefonunu kontrol ediyorsun."

Suçlulukla telefonumu kolumun altına sıkıştırıyorum.
"Sadece güneşin tadını çıkarıyorum!"

Kıkırdaması kahkahaya dönüşür. "K r bir adama yalan söylemek mi?"

Bu çok boktan, meleğim."

Dudaklarım b k l yor. "Bu mide ekşimesi de neyin nesi? Cidden, habanero biberi yutmuşum gibi hissediyorum. Sırtım da beni öldürüyor.  st ne üstlük bugün çok gazım var. R zg ra karşı gitmek isteyebilirsin. Ugh."

A.J. dikkatlice hareket ederek yanımdaki sandalyeye oturuyor ve sonra başını çevirip ışıl ışıl gülümseyerek beni güneşten bile daha sıcak bir sıcaklıkla yıkıyor. "Durma bebeğim, açık saçık konuşmana bayılıyorum. Cidden, anlat bakalım, kabızlık? Örümcek damarlar? Çatlaklar? Elinden gelenin en iyisini yap, tüm bu saçmalıklar beni o kadar heyecanlandırıyor ki seni  imlere atıp hemen şimdi seninle sevişebilirim."

şaka yaptığını sanırsınız ama yapmıyor. Ne kadar çiğ olursa olsun hamilelikle ilgili her ayrıntıyı duymaya bayılıyor.

"İğren sin."

Elime uzandı. Ona veriyorum ve o da elimi dudaklarına götürüp öpüyor. "Aşık oldum," diyor usulca. "Yaptığın her küçük şey sihirli."

Bunu duyunca gözlerim buğulansa da yine de homurdanmak zorunda kalıyorum. "Seksenlerin şarkı sözlerinden alıntı yapmak hiç adil değil, süperstar. Benim 'Bohemian Rhapsody'nin her kelimesini bilen kız olduğumu unutuyorsun."

"O yetmişli yıllardan kalma," diye sırtarak karşılık veriyor.

"Kapa  neni."

Parmaklarımdan birini şakacı bir şekilde ısırıyor.

"Yap beni." "Ha! Ne dilediğine dikkat et."

G l msemesi soluyor. Elimi açıyor ve avucumu yanağına bastırıyor. Boğuk bir sesle "Tek dileğim sensin," diyor ve nefesim kesiliyor. Birdenbire eve gitmek ve onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum.

Her zaman, her zaman aramızdaki bu sıcaklık, bu tatlı, çatırdayan aciliyet. Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum.

Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Fısıldıyorum, "Ve sen ihtiyacım olan her şeysin."

"Belki biraz kömürlü iç çamaşırı hariç. Nico'nun ekstra baharatlı Tennessee pırzolarından kaç tane yedin bebeğim? Çünkü bahsettiğin o gaz şeyini kesinlikle alıyorum-"

Küfrederek kaslı pazusuna vuruyorum. Gülmekten yerlere yatıyor, sonra beni tutup kucağına çekiyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

"Bu kadar tatlı olduğun için şanslısın," diyorum alaycı bir sertlikle. "Yoksa ne olurdu? Kıcıma tekmeyi basar mıydın?"

Ben harrumph. "Gelecek haftaya, dostum!"

Beni gıdıklıyor, ciyaklıyorum ve kucağında kıvranıyorum ve sonra arkamızdan biri boğazını temizliyor. Kafamı kaldırıyorum ve Nico sürgülü cam veranda kapısında duruyor, biraz utanmış görünüyor.

"Oyun zamanını bölmek istemem ama adamınızın mutfaktaki pisliği temizlememe yardım etmesi gerekiyordu. Çoğunu onun yaptığını düşünürsek."

A.J. umursamaz bir ses tonuyla, "İştahımın kabarmasına engel olamıyorum," diyor. "İki kişilik yiyorum."

Nico kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Sempati açlığı," diye omuz silkerek açıklıyorum. "Bu garip bir hamilelik partneri olayı. Sabah bulantısı olduğunu bile düşünüyor. Yemin ederim doğumhanede benden daha yüksek sesle çığlık atacak."

Nico mırıldanıyor, "Ben de penis kıskançlığının tuhaf olduğunu düşünürdüm."

A.J., "Çok tatlısın dostum! Ama endişelenme, eminim senin orta boy aletin bu işi gayet iyi yapıyordur. Kat gerçekten mutlu görünüyor." O gülümsüyor ve Nico gözlerini deviriyor.

"Siktir git, kardeşim."

"Ben de sana, kardeşim."

İkisi de sırtıyor.

A.J.'nin kucağından inerek doğruluyorum; belim düğüm düğüm. "Tamam, bu kadar erkek

Bağlanma. Hadi Koca Baba, içeri girelim."

Evet, ne düşündüğünüzü biliyorum. Ama artık A.J. bir baba olduğuna göre -ya da baba olacağına göre- ona "Büyük Baba" demek daha uygun görünüyor, her ne kadar daha önce bu konuda kıcımda bir sopa olsa da. Ayrıca Nico'nun yüzünü b u r u ş t u r m a s ı n a da değiyor. Bu adamın yüzünü kızartacak pek bir şey yok.

A.J. uzattığım elimi tutuyor ve onu nazikçe güneşli avludan eve doğru yönlendiriyorum. Hâlâ ışığı, gölgeleri ve bazı renkleri görebiliyor ama şekilleri ve yüzleri göremiyor. Araba kullanması söz konusu değil, tıpkı ustalıkla yönünü bulmayı öğrendiği evimizin dışında tek başına bir yere gitmesi gibi. Çoğu zaman güneş gözlüğü takıyor çünkü odaklanmamış, uzak bakışlarına bakmanın insanları rahatsız ettiğini düşünüyor, ancak grubun ve yakın arkadaşlarının yanında rahatsız olmuyor.

Ve Tanrı'ya şükür, gözlerinin görmemesi davul çalma yeteneğini hiç etkilememiş. Onu setinin arkasına oturttüğünüzde parmakları kanayana kadar çalmaya devam ediyor. Sanırım artık diğer duyularına tamamen güvendiği için zamanlaması daha iyi bile olabilir.

Diğer duyularının, özellikle de burnunun ne kadar keskinleştiğine kesinlikle kefil olabilirim. Yemin ederim azdığının kokusunu alabiliyor. Tek kelime etmeme bile gerek kalmıyor. Evin öbür ucundan bana doğru bir adım atıyor ve sonra yatağa giriyoruz.

Gümüş astarlar, millet. Ya kötüye odaklanırsınız ya da iyiye.

Ben iyiye odaklanmayı seçtim. Zor değil; çok fazla var.

Kat içeride Barney'e Nico'nun muhteşem pirzolalarından bir tane daha yedirmeye çalışmaktadır. Barney zaten yeterince yediğini söylüyor ama Kat'in elindeki tabağa bakışından yemediği anlaşılıyor. Ethan ve Chris oturma odasındaki kanepeye uzanmış, video oyunu oynayıp birbirlerine iyi huylu isimler takarak hakaret ederken, Kenji bir kenarda oturmuş, manikürünü incelemekte ve sıkılmış görünmektedir.

Grace ya da Brody'yi hiçbir yerde göremiyorum.

"Tamam A.J., ben yıkayacağım, sen durula," diyor Nico. Mutfak lavabosunun önünde duruyor. Bir taraf kabarık beyaz köpüklerle dolu; lavabonun yanında, tezgahın üzerinde bir yığın tabak ve öğle yemeğinde yediğimiz onca yemekten arta kalan bardak ve çatal bıçak takımı var.

A.J.'i tezgâha doğru yönlendiriyorum. Bir elini hafifçe sağ omzuma koyarak beni takip ediyor ve ardından lavabonun önünde Nico'nun yanına yerleşiyor, tezgahın kenarını, su musluğunu ve bulaşık rafını yokluyor. Hazır olduğunda, ilk tabak için elini uzatıyor.

Kimsenin ona eskisinden farklıymış gibi davranmamasını seviyorum. Hâlâ kendi yükünü çekmesi gerekiyor. Grupla, her şeyle. Acıma yok, minnettar olduğum başka bir hediye.

"Erkeklerimizin bu kadar evcimen olduğunu kim düşünebilirdi ki?" Kat'e, gezegendeki en ünlü rock yıldızlarından ikisinin çatal bıçakları sabunlayıp durulamasını izlediğimi söylüyorum.

Kat homurdanıyor. "Oh, lütfen, hepsi göstermelik. Herkes gider gitmez Nico temizlikçiyi çağıracak. Kendi iç çamaşırını bile yıkamıyor."

A.J. şaka yapıyor, "Zavallı kadın. Umarım ona altı haneli rakamlar ödüyorsundur."

Nico, A.J.'ye bir çatal daha uzatıyor. "En azından benim iç çamaşırım var." "Eminim üzerinde küçük çiçekler de vardır."

Nico kıkırdayarak başını sallar.

Cep telefonumu mutfağın ortasındaki büyük mermer adaya koyuyorum ve inleyerek etrafındaki sandalyelerden birine yerleşiyorum. Kat yanıma geliyor ve sırtımı ovmaya başlıyor.

"Ağrın var mı?"

Karnımla doğru orantılı olarak büyüyen omzumdaki bir düğüme parmak eklemine soktuğunda tekrar inliyorum. Hamileliğin bu kadar rahatsız edici olabileceğini hiç düşünmemiştim. İnsanın birden fazla çocuk sahibi olması bir mucize.

"Evet, ama bu yardımcı oluyor. Teşekkür ederim." Bir an için gözlerimi kapatıp masajın keyfini çıkarıyorum, sonra "Grace ve Brody ne yapıyor?" diye soruyorum.

Kat'in elleri titriyor. Dönüp ona bakıyorum ve kaşlarını çatıyor.

"Bilmiyorum. On dakika kadar önce tuvalete gitmek için çıktı. Ve şimdi sen söyleyince, Brody de hemen arkasındaydı."

Nico dönüp Kat ve bana bakıyor. "Pekala," dedi, "bu ilginç değil mi?"

Kimse yorum yapamadan Grace, az önce fare yutmuş bir kedi gibi görünerek mutfağın köşesinden fırlar.

Ya da baş gitarist.

"Ön taraftaki tuvalet odası harika, Kat- tüm o aynalar! Sanki bir eğlence evi gibi." Saçlarını kabartıyor, karşımdaki sandalyeye oturuyor, bacak bacak üstüne atıyor ve iç geçiriyor. Yanaklarının üzerinde iki renk lekesi var.

"'Eğlence' vurgusu," diye mırıldandım, ona dikkatle bakarak.

Başını eğiyor, kaşlarını çatıyor ve masumca "Ne demek istiyorsun?" diyor.

Tam o anda Brody mutfağa girer ve Grace'in yanına oturur. Ona bakmıyor ama yanaklarındaki renk lekeleri koyulaşüyor. Aniden ayağa kalkıyor, "Sanırım gidip biraz güneşleneceğim," diyor ve yanımızdan geçerek veranda kapılarına yöneliyor.

Arka bahçeye girip kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz Kat, "Güneş mi? Güneşten nefret eder, bronzlaşamaz."

Brody, kendini beğenmiş bir şekilde sandalyesinde arkasına yaslanır ve kollarını göğsünde kavuşturur. Tek kelime etmeden sırtıyor.

Nico, "Öyle mi?" diyor.

Brody'nin sırtışı daha da büyüyor. "Üzerinde çalışıyorum." "Aman Tanrım!" diyorum.

A.J. lavabodan dönüyor. "Neyi kaçırıyorum?"

"Brody Grace'e aşık!"

Nico Kat'e göz kırpmıyor. "Sana söylemiştim."

Şimdi kafam karıştı. "Bekle, siz bunu biliyor muydunuz?"

Kat yanıma oturdu. "Nico'ya göre Brody'nin kızılara karşı uzun süredir devam eden bir fetişi varmış. Onlar onun kriptoniti gibi; ne zaman bir kızıl görse dizlerinin bağı çözülüyor."

Brody diyor ki, "Suçluyum. Ve arkadaşın beni biri hariç vücudumun her yerinde güçsüz kılıyor."

Burnumu kırıstırıyorum. "TMI,

Brody." Daha geniş sırtıyor.

Kat heyecanla soruyor, "Senden hoşlanıyor mu?"

Brody omuz silkiyor. "Şimdiye kadar bana onun için çok genç olduğumu, müzisyenlerle çıkmadığını, ilişkimiz yürümezse garip olacağını çünkü sizin yüzünüzden sürekli beni görmek zorunda kalacağını ve kendisinden daha iyi giyinen bir adamla birlikte olamayacağını söyledi."

A.J. diyor ki, "Görünüşe göre vuruyorsun, kardeşim."

Ama Brody ikna olmuş görünmüyor. Sırtışı hiç bozulmadı. "Belki de. Ya da belki o da benim kadar kovalamacayı seviyordur. Kasıklarına Rosetta Taşı gibi bakarken bana kaybolmamı söyleyen bir kadınla hiç tanışmamıştım."

A.J. ve Nico gülüyorlar ama Kat ve ben sözsüz bir sohbetle meşgul olduğumuz için katılamıyoruz. Yüz ifadesinden benim düşündüğümü düşündüğünü anlayabiliyorum: Bir, birlikte olsalar harika olmaz mıydı; iki, neden ona gitmediğinin gerçek hikayesi ne; ve üç, neden bize bunların hiçbirinden bahsetmedi?

Bunu öğreneceğiz.

Bu arada ben de Brody'ye yardım edeceğim.

"Bir tavsiye? Biraz gevşe. Onun hakkında çok ciddi olduğunu düşünürse, bu onu korkutur."

Brody kafasını eğiyor. "Ne demek istiyorsun?"

Kat'e bakıyorum. Başını sallıyor, ne söyleyeceğimi biliyor ve onaylıyor. Bir an düşünüp doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Grace gülleri, aşk şiirlerini ve sonsuza dek mutlu olmayı isteyen bir kız değil. Çok fazla düşünmek

Gelecek hakkında konuşmak onu rahatsız eder. Bu yüzden rahat olun ve şansınız çok daha yüksek olsun."

Brody'nin ukala sırtışı ilk kez kayboluyor. Dirseklerini masaya koyuyor ve bana doğru eğiliyor. "Kötü bir ayrılık mı yaşadı? Biri onu incitti mi?"

Kat'e bakıyorum. "Devam et. Eğer öğrenirse, ona benim fikrim olduğunu söylerim."

Kafası karışmış görünen Brody, "Tamam, şimdi gerçekten bilmek zorundayım." diyor.

Düşünüyorum, parmaklarımı mermere vuruyorum. Ne kadar ayrıntıya gireceğimi bilmiyorum. Sonuçta bu Grace'in hikâyesi, benim değil. Ama Grace'i onu anlayan, neden geçmişten hiç bahsetmediğini ya da geleceğe umutla bakmadığını anlayan bir adamla görmenin cazibesi çok büyük. Brody ondan gerçekten hoşlanıyorsa ve onu neyin harekete geçirdiğini biliyorsa, belki bir şansları olabilir.

"Tamam, bu büyük bir sır falan değil ve bize asla sessizlik yemini ettirmedi, bu yüzden sana söyleyeceğim, ama bu konuyu ona nasıl açtığın konusunda dikkatli olursan memnun olurum. Eğer açarsan."

Hevesle, Brody başını sallıyor.

"Grace on sekiz yaşındayken kötü bir araba kazası geçirdi. Ailesi öldü."

"Kahretsin." Brody sıkıntılı görünüyor. "Kötü mü yaralanmış?"

Verandaya açılan sürgülü cam kapıdan dışarı bakıyorum. Grace şezlonga uzanmış, gözleri kapalı, yüzü güneşe dönük. Duyamayacağı kadar uzakta olmasına rağmen sesimi alçaltıyorum. "Hafızasını kaybetti. Kazadan öncesini hatırlayamıyor. Uyandığında kim olduğunu yeniden öğrenmek zorunda kaldı; kimseyi tanımıyordu, hayatıyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Bu yüzden artık tamamen 'anı yaşa' felsefesine sahip. Özellikle de ilişkiler konusunda. Çıktığı birinin ciddileştiğini düşünürse, bu iş biter. Biter. Çünkü her şeyin bu şekilde tekrar elinden alınabileceğini düşünüyor." Parmaklarımı şıklatıyorum.

Brody sersemlemiş bir halde sandalyesinde geriye yaslanır. "Bu korkunç bir şey. Hayal bile edemiyorum."

İç çektim. "Evet. Onlara çarpan piçi asla bulamamaları da pek yardımcı olmuyor."

Brody'nin bakışları benimkilere kaydı. "Pardon?"

"Bir vur-kaç olayıydı," diyor Kat. "Pisliğin teki kırmızı ışıktaki geçti, sonra da Grace'in ailesinin arabasına arkadan çarpıp takla atmasına neden oldu. Bir telefon direğine sarılmışlar ve diğer adam da çekip gitmiş."

Brody'nin yüzü soluyor. Yutkunuyor. "Vur-kaç mı?"

"En azından o piç durup Grace'i arabadan çıkarma nezaketini gösterdi. Eğer yapmasaydı, yangın

. . ." Başımı sallıyorum. "Her neyse, o kurtuldu ama ailesi kurtulamadı. Yani demek istediğim-"

Sonra hayatımda hissettiğim en büyük acıyla iki büküm oldum. Birdenbire ortaya çıktı ve şiddetli dalgalar halinde karnımdan yayıldı. Bu, son bir aydır yaşadığım hafif rahatsızlıklardan, karnımdaki sancılardan ve karıncalanmalardan farklıydı. Bu agresif bir acı.

"Tatlım!" diyor Kat çılgınca, omuzlarımı tutarak. "Sen iyi misin?"

A.J. ben daha nefesimi bile alamadan yanımda, endişeli yüzü benimkinden birkaç santim ötede. "Angel?"

"Kasılma," diye nefes nefese kaldım. "Oh, Tanrım, acıyor-"

Ilık sıvı iç çamaşırimi doyuruyor ve bacaklarımdan aşağı kaymaya başlıyor. Yüce İsa, suyum geldi.

Doğuma giriyorum.

"Bebek geliyor!" diye bağıriyorum ve herkes harekete geçiyor.

Kat ayağa fırlar ve Grace için çığlık atarak veranda kapısına koşar. Barney "Arabayı getireceğim!" diye bağıırır ve garaja doğru koşar. Kenji el çırparak ve ciyaklayarak oturma odasındaki kanepeden fırlarken, Ethan ve Chris video oyunlarını bırakıp mutfağa koşuyor ve çığlık atıyorlar. Nico, içinde banyo malzemelerim ve kıyafetlerim olan küçük spor çantamı kapıyor.

Son iki haftadır her yere benimle geliyordu ve A.J. beni kollarına aldı.

"Tatlım beni yere bırak, beni taşıyamazsın!"

"Yapamazsam ne olayım," diye homurdanıyor A.J..
"Bebeğimi doğurmak üzereyken kadınımın arabaya kadar yürümesine izin vermeyeceğim. Nico, yolu göster."

Böylece Nico, kör bir adam ve hamile bir kadını yönlendirirken olabildiğince hızlı ve dikkatli hareket ederek bizi evin içinden geçirip garaja götürüyor. A.J. sadece Barney'nin hazır beklettiği Nico'nun Range Rover'ının arka koltuğuna tırmanmama yardım etmek için beni bırakıyor ve sonra tekrar kollarına alıyor. Kat ve Grace bizimle gelirken Kenji, Ethan ve Chris de Ethan'ın Hummer'ına atlıyor.

Sonra yola çıktık, dar ve virajlı yoldan hastaneye doğru uçuyoruz.

"Sevgililer Günü bebeğimiz olacak meleğim," diye fısıldıyor A.J. kulağıma.

Elimde değil; ağlamaya başladım. Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç bilmezdim.

Ben tekerlekli sandalyede hastane kapısından içeri itilene kadar Brody'yi evde, mutfak masasında hareketsiz ve sessiz, yüzü kemik gibi bembeyaz bir halde bıraktığımızı fark etmedim.

Teşekkür

Bu kitap beni mahvetti.

Dokuz haftada yazdım, gecenin bir yarısı kalktım, akşam yemeği partilerinden kaçtım ve ilham geldiğinde A.J. ve Chloe hakkında saplantılı bir şekilde yazmak için telefonu cümlelerin ortasında kapattım. Çok ağladım. Elimde bir tomar ıslak mendille hıçkıra hıçkıra oturma odasına gidiyordum ve kocam bana bakıp gülüyor ve kollarını uzatıyordu.

Hayali arkadaşları için ağlayan bir kadınla hayatını paylaştığın, bununla başa çıkabilecek mizaha ve çok fazla soru sormama sağduyusuna sahip olduğun için teşekkür ederim Jay. Sensiz ben kayboldum. (Hayır, durun, ben istediğimi yaparım!)

Editörüm Maria Gomez'e ve Montlake Romance'deki ekibime inanılmaz derecede destekleyici, birlikte çalışması kolay ve eğlenceli oldukları için teşekkür ederim.

Bu kitabı daha iyi hale getirmek için sayamayacağım kadar çok yol gösteren gelişim editörüm Melody Guy'a çok teşekkür ederim. Başından beri tüm kitaplarımda olduğu gibi tavsiyeleriniz ve katkılarınız paha biçilemez. Size çok minnettarım.

Sokak Ekibime, Geissinger'in Çetesine ve tüm bunları coşku ve destekleriyle gerçekleştiren okurlarıma teşekkürler

değerli.

Nereden geldiğini bilmiyorum ama yaratma dürtüsü her zaman benimle birlikte oldu. Bundan her kim ya da her ne sorumluyorsa, size/ona da teşekkür ediyorum, çünkü hayatımda inanılmaz derecede olumlu bir güç oldu. Evren, harikası.

Hakkında Yazar

J.T. Geissinger, karanlık ve çarpık olay örgülerine sahip paranormal ve çağdaş romantizm kitaplarının, muhteşem kadın kahramanların ve kalpleri kaslarından bile daha büyük olan alfa kahramanların ödüllü yazarıdır. İlk fantastik romanı Shadow's Edge, Amazon'da 1 numaraya kadar yükselmiş ve En İyi İlk Kitap dalında Prism Ödülü'nü kazanmıştır. Devam romanı Edge of Oblivion, Amerika Romantizm Yazarları tarafından Paranormal Romantizm dalında RITA© Ödülü finalist oldu ve Night Prowler serisinin son kitabı Into Darkness ile Golden Quill ödülünü kazandı. Çalışmaları ayrıca Booksellers' Best, National Readers' Choice ve Daphne du Maurier Ödülleri'nde finale kalmıştır.

Tüm kahramanlarını kendisine dayandırdığı kocasıyla birlikte Kaliforniya'da yaşıyor.

www.jtgeissinger.com adresindeki web sitesine
kaydolarak yeni yayınlar hakkında bildirim alın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.